"Aşkın sureti kar tanesine büründü. Kirlenerek Kanlı Ay'a gömüldü."

KANLI AY

mahfer



DURUMAVİİ

Epsilon

Kalbinde ılık bir kar tanesi büyütenlere...



"Cennetten kovulmuş meleklerin, günahkâr tohumlarıydı onlar."

Karanlık, bir takke gibi şavkın üzerini örterken, varlıklarını ölümsüzleştiren Ay genç kadının üzerine uluyordu. Aldığı kuru nefesler kesik kesik dudaklarından dökülüyor, ağaçların acımasız dalları elbisesinin açıkta bıraktığı beyaz bacaklarını örseliyordu. Derisinde açılan yarıklar dayanılabilirdi, ancak baldırlarına ok misali saplanan kalın gövdeli dikenler gücünü azar azar emiyordu. Koşan adımları kısa bir an duraksadığında, hızla etrafında dönerek bir çıkış noktası aradı. Fakat görüş açısının ona sunduğu tek şey, koca bir boşluk ve zifiri karanlıktı. Boğazında kademeli olarak ilerleyen hıçkırıklarını defetmek için elini ağzına kapattı, yükseleyemeyen sedasını avucuyla ezdi. Soğuktu, ürkütücü ve sessizdi. Kan donduran bir sükût sinmişti her yana.Tekrar koşmaya başladı. Bu kez çok daha hızlıydı. Daha önce kurtulmuştu, yine kurtulabilirdi. Peşindeki aç adımlar her saniye biraz daha yaklaşırken, yanaklarını ısıran gözyaşları bir süredir akmıyordu. Beyaz elbisesinin bir parçası daha sivri bir dala takıldığında, dengesini sağlayamayarak kuru dallarla bezeli ıslak toprağın üzerine kapaklandı. Bununla birlikte dudaklarından firar eden vaveyla, korku doluydu. Avuçlarının altındaki toprağı umarsızlıkla sıkarken, kuru bir öksürük döküldü dudaklarından. Ayağa kalkmaya gücü yoktu. Dilsiz endişesi kulağına, buraya kadar diye fısıldadı. Adım sesleri iyiden iyiye yaklaştığında, düştüğü yerden başını ağır ağır kaldırdı, gözlerini ileriye

dikti. Nefs uçurumunun keskin kıvrımları, bu karanlıktan seçilebiliyordu.

Ay'ın içine hapsolmuş doksan dokuz kadından biriydi o. Ay'ın içine hapsolmuş doksan dokuz adamdan biriydi ensesindeki nefes. İri adımlar yanıbaşında bittiğinde, "Hayır" diye mırıldandı. "Lütfen, bana yapma bunu." Beline uzanan altın sarısı saçlarına dolanan eller onu uzandığı topraktan ayırdığında, gözleri görmekten korktuğu gözlerle çarpıştı. Adamın gözlerinin grisi, o karanlıkta çirkin bir hırs ve istekle ışıldıyordu. Kadını saçlarından kendine çekerken, ince koluna kaba parmaklarını doladı, sıktı. Onu bir kez daha ellerinin arasından kaçırmayacaktı.

Gözlerini aşağı eğip korkuyla kıvranan zarif bedenini bulmaya çalıştı. Seçebildiği tek bir noktası yoktu, ancak bir başka seçeneği kullanarak kadını dikizlediği anları anımsattı kendine. İçindeki istek had safhaya tırmandı. Kadını tuttuğu biçimde kaldırarak kalın bir ağacın gövdesine yasladı. Bunu yapması, avının deli gibi çırpınmasına rağmen hiç de zor olmamıştı. Ne istediğini biliyordu, bunun için çıldırıyordu ve doğuracağı sonuçları tüm çıplaklığıyla kestirebiliyordu. Belinden çıkardığı ipi kadının bel kıvrımından uzatarak ağaca doladığında, avını tek düğümde etkisiz hâle getirdi. Kadının tek yapabildiği bağırmaktı. Ancak tam da şu an, kulak tırmalayan çığlıkları bile karşısındakini tahrik ediyordu. Adam fazlasıyla rahattı. Kendisinden başka kimsenin o çığlıkları duyamayacağını biliyordu. Zira, avını sürüklediği Ay'ın Nefs kısmına kimse adımını dahi atamazdı. Kaba ellerini kadının dağılmış yakasına uzattığı sırada kadın canhıraş bir çığlık daha attı.

"Hayır, hayır yapma. Bu yaptığın ikimizin de sonu olur."

Sesi sonlara doğru cılızlaşırken, olacaklar alev aldı ve gözlerinin önünde tutuşuverdi. Cennetten kovulmuş meleklerin tohumları, sürüldükleri Ay'ın içerisinde, birer ba-

kir ve bakire olarak varlıklarını sürdürmek zorundaydılar. Aksi, dehşet olurdu.

İnce belini sıkan ipin içinde çırpınmaya devam ederken, son kez "Yapma!" diye haykırdı. "Bunu yaparsan neler olacağını sen de biliyorsun!"

Adam, işittikleriyle kısa bir an duraksadıysa da, kadının gerdanından süzülen saf lavanta kokusuna kapılarak mantığını taşla ezdi. Elini uzattı ve kendisine yasak olan tene dokundu. Parmak uçlarının tutuşmasına aldırmadan şehvetin zift rengi ağına takıldı. Kadını ise kimse duymadı. Gecenin en köhne yerinden yükselen çığlıkları, yeşilin en ölümcül tonunu giyinen orman tarafından gizleniyordu.

Gece kararıyor, Ay kanıyordu.

1. BÖLÜM

MONT BLANC



Ruhumda tıngırdayan eksikliğin alıştığım acı sonatıydı ait olamamak ve ait kalamamak.

Karanlığa yumduğum kirpiklerimi, aradığım kusursuz uyku hâlini ıskalayarak kırpıştırdım. Sıcaktı. Terden sırtıma yapışmış ip askılı atletimi yattığım yerden başımın üzerine ulaştırdım ve tek atışta odanın bir köşesine gönderdim. Anında soğuyan terim, buğday tenimin ürpermesine sebebiyet vererek tamamıyla ayılmamı sağladı. Homurdanarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. Aymayan gün, perdenin aralık kısmından göz kırparken, telefonumun yanıp sönen ışığı bu saatte uyuyamayan tek kişi olmadığımı gösteriyordu.Belimden sarkan eşofmanıma müdahale etmeyi es geçerek, paytak adımlarla ahşap komodine ilerledim. Parlak ekranda gördüğüm isim dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden olmuştu. Kim bilir yine ne istiyordu? Telefonuma uzanacağım sırada beklenmedik bir gürültü koptu. Odamın kapısı öyle sert biçimde açıldı ki, demir kulpun duvarla buluşma sesi dalga dalga yükselerek kulağıma ulaştı. Benim şaşkın ifademe karşın, kapının ağzında duran sevgili arkadaşım Günce, otuz iki dişiyle sırıtıyordu. Adımları beni bulduğunda, sesli bir nefes vererek yatağa bıraktım bedenimi.

"Aşk olsun niye açmıyorsun telefonlarımı?"

Oldum olası mimiklerle aram iyi olmadığı için kaşlarımı çatmakla yetindim.

"Telefonlarını neden mi açmıyorum?" İşaret parmağımla hâlen komidinin üzerinde durmakta olan telefonumu işaret ettim. "Fırsat mı verdin?"

Açık sarı, kıvırcık saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi ve dudağının sol kenarını memnuniyetsizce kıvırdı.

"Sana da günaydın Peracığım. Sorabilir miyim acaba, valizin nerede?"

Anlamazlıktan gelerek bacaklarımı yukarı topladım ve ellerimi başımın altına yerleştirerek uzandım.

"Ne valizi?"

Bu hamlemi kısılan mavi gözleriyle savuşturarak, sol elini bel kıvrımına yerleştirdi.

"Pekâlâ biliyorsun ne valizi olduğunu. Uçağımız birkaç saat sonra kalkıyor, farkında mısın?"

Başımı kararsız bir tutumla iki yana salladım. "Bunun iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Ne yapacağız kışın ortasında dağ başında?"

Gözlerini hayretle irileştirdi. "Avrupa'nın en yüksek dağı olan Mont Blanc için bu tabiri kullandığına inanamıyorum."

"Sonuçta dağ," diye küçümsedim, "Kıçımız donacak."

Bakışları, üzerimdeki sütyenle yüzüm arasında gidip geldi.

"Bunun senin nezdinde sorun olacağını sanmıyorum. Senin gibi sıcağı sevmeyen biri bile orada sütyenle dolaşmak zorunda kalmaz."

Kırık beyaz, sürgülü dolabıma ilerleyerek, dolap ve duvar arasına yerleştirdiğim kahverengi valizimi oradan aldı. Bana sormaya dahi gerek duymadan önce valizimi, ardından da dolabımı aralayarak seçtiği kıyafetleri valize yerleştirmeye başladı. Birkaç yünlü kazak ve termal tayttan sonra eline geçen atkı, bere ve eldivenleri içine tıkıştırdı.

Daha fazla direnemeyeceğimi anlayarak yerimden doğrulduğumda, elinde salladığı şeye bomboş gözlerle baktım.

"Onları giyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dedim valizin küçük gözüne yerleştirmeye çalıştığı fantazi çamaşırlara bakarak. "Onları bana zorla aldırdığında da söylemiştim, giymeyeceğim. Neden kendi valizine koymuyorsun? En azından bir işe yarar."

Valizin fermuarını tek hamlede çekerken, çapkın bir bakış attı bana.

"Minik kaçamağımıza Nick de katılıyor. Demek oluyor ki onu ayartabilirsem işime yarayabilir. Kan kırmızısı bir dantelliyle, kamp ateşinin hemen yanında onunla..."

Daha fazlasını dinlemek istemediğim için hızla yataktan çıktım ve banyoya girmeden hemen önce bağırdım.

"Ben böyle mutluyum bebeğim, sana iyi şanslar."

Banyo kapısını arkamdan kapattıktan sonra dağılmış ev topuzumu sabit tutan mandallı tokayı çıkarttım ve musluğun yanına bıraktım. Soğuk kumral saçlarım hızla omuzlarıma dağılırken, kızaran yanaklarım sıcaktan muzdaripti. Geniş sayılabilecek alnımı kapatmak için kestirdiğim kâkül havaya dikilip alnımın sol köşesindeki, nasıl olduğunu hatırlamadığım yara izini açık etmişti. Kâkülümü hemen alnıma yapıştırdım, bu bende neredeyse bir tik hâline gelmişti.

Bacaklarımdan sıyrılıp zeminle buluşan gri eşofmanımı iç çamaşırlarım takip etti. Her zaman olduğu gibi serin bir suyla duşumu aldıktan sonra bornozuma sarılıp banyodan ayrıldım. Günce odamdan gitmişti. Ah! Valizim de öyle. Yıllardır peşinden ayrılmadığı Nick'i tam da şimdi elde etmeye kararlıydı. Üstelik bunun için beni bile harcamaya hazırdı. Sonuçta, bu tatile ben gitmesem o da gidemeyecekti ve önümüzdeki üç yıl, hatta on üç yıl, ellerinin arasından kayıp giden aşkının sorumlusu olarak benim başımı ağrıtacaktı. Elbette bunu göze alamazdım. Üzerimden çıkan bornozun yerini koyu renk, dar kesim kot pantolon

ile salaş, balıkçı yaka bir kazak alırken, saçlarımı hızla tarayıp, mecburen kuruttum. Telefonumu arka cebime sıkıştırırken, annemin aldığı ancak bir kere bile giymediğim beyaz, uzun kaban gözüme çarptı. Evet, kalın giysiler beni bunaltıyordu ancak o dağda buna ihtiyacım olacaktı. Vakit kaybetmeden kabanı üzerime geçirip aynı renk bereyi kafama taktım. Dağınık yatağımı topladığım sırada yastığımın altından ucu görünen siyah bandanamı çekip aldım. Aşağı inmek üzere merdivenlere yöneldiğim sırada bir yandan da bandanamı bileğime dolamaya çalışıyordum. Buna o kadar konsantre olmuştum ki, son basamaktan kayan ayağımın beni yere sermesi uzun sürmemişti. Günce'nin alaycı kahkahalarının salonda yankılanması bir yana, üzerime dikilen bakışların kime ait olduğunu gayet iyi biliyordum. Yavaşça yerden kalkarken, mahcup bakışlarımı anneme çevirdim. Seyrek kaşları çatılmış, dik çizgilerin çevresini mesken tuttuğu ince dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı. Günce'nin kahkahasını tek bakışıyla söndürdükten sonra tekrar bana baktı. Küçük adımlarla yanına gittim ve hemen yanında oturan yabancı kadına zoraki tebessüm ettim.

"Şey, benim ayağım kaydı da..."

"Önüne bakmazsan elbette kayar, değil mi Peracığım?"

Her zaman olduğu gibi onu onayladım.

"Haklısınız anne."

Siyah, kalem eteğiyle birlikte giydiği uzun bluz içinde yine çok asil ve ciddi görünüyordu. Aynı zarafetle ayağa kalktığı sırada yanında bulunan kadın da ona eşlik etti.

"Kızın sana benziyor Emma. Tıpkı senin gibi, çok asil."

O an annemle kesişen bakışlarımız, aynı derin anlamı barındırıyordu. Benziyorduk. Küçük kalkık burnum, ince dudaklarım ve geniş alnım tıpkı onunki gibiydi. Saçlarımın kumral renginden, ince uzun parmaklarıma kadar ona benziyordum. Anne dediğim, ancak annem olmayan bu kadına

çok benziyordum. Dudaklarımdan dökülen "Anne" kelimesi mesnetsizdi, biyolojik bir kaynağı yoktu.

"Teşekkür ederim tatlım. Evet, Pera bana oldukça benziyor. Eminim bizimle kalıp birer espresso romano içmeyi çok isterdi ancak nişanlısı Nicolas ile kısa bir seyahate çıkması gerekiyor."

"Ah öyle mi? Ne hoş. Adım Aceline. Seninle tanıştığıma memnun oldum Pera ve iyi yolculuklar diliyorum," diye konuştu en az anneminki kadar kusursuz bir Türkçe ile.

Kadının bana uzanan elini sıkarak "Ben de," diye yanıtladım. "Daha sonra görüşmek üzere Matmazel."

Annemle vedalaşırken sırtıma sardığı elleri bir an için omuzlarıma çıktı, saçlarıma dokundu ve gülümseyerek geri çekildi.

"Saçlarını kurutmayı unutmaman güzel, aynı itinayı Fransa'da da gösterirsen memnun olurum kızım."

Geri çekildim. "Elbette. Görüşmek üzere. Kendinize iyi bakın."

Günce ile birlikte evden çıktık, babam arabasını garaja park ediyordu. Günce valizimi arabamın bagajına yerleştirirken, babamla vedalaşmak üzere garaja yöneldim. Arabadan indiği an beni bulan açık kahve gözleri neşeyle aydınlanmıştı. Gülümsedim, beni böyle karşılamasını seviyordum.

"Kabanını giydiğine göre yolculuk var demektir."

Tok sesi garajı doldururken, bana açtığı kollarına yerleştim.

"Evet babacığım. Birazdan havaalanına gideceğiz."

"Keşke Emma da sizinle gelseydi. Şu despot kadından birkaç gün kurtulsam kime ne zararı olur?"

Parmaklarımı dudaklarımın arasına alarak kıkırdadım. "Böyle konuşmamalısın, bence siz dünyanın en uyumsuz ama birbirine en çok yakışan çiftisiniz."

Kesinlikle öyleydi. Annem prensiplerine aşırı bağlı, tam bir Fransız hanımefendisi iken, babam nevi şahsına münhasır, has Adanalıydı. Huyları birbirine tamamen zıt ama yan yana geldiklerinde parmakla gösterilen bir çiftti.. Küçüklüğümden beri iki farklı insanın kültürüne ve karakterine ayak uydurmaya çalışmış, kendi nazarımda başaramamış bir bireydim. Ne annem gibi kusursuz bir hanımefendi ne de babam gibi neşeli ve başarılı olabilmiştim. Yaptığım taklitler, sadece onları memnun etmek içindi.

"İş sadece görünüşle bitmiyor. Annen beni yoruyor ama seni daha çok yoruyor, değil mi?"

Kır saçlarına ayak uyduran sakallarına parmaklarımı götürüp sevgiyle dokundum. "Böyle düşünme. Onu seviyorum."

Başını ağır ağır salladı. "Onu ben de seviyorum. Zaten sevmeseydik katlanamazdık Pera'm. Haksız mıyım?"

Cevap vermedim. Babam kaçırdığım bakışlarımdan söyleyemediklerimi anlıyordu. Yapılı kolunu omzuma attıktan sonra, birlikte garajdan çıktık ve arabama ilerledik.

"Nicolas ile uzun uzadıya konuştum fakat yine de tembihlemek istiyorum. Kendine dikkat et, sakın bir delilik edip dağın eteğinden ayrılmaya kalkmayın. Bilmeni isterim, Mont Blanc şakaya gelmez. Avrupa'nın en yüksek dağıdır ve yılda neredeyse yüz dağcı zirveye ulaşamadan hayatını kaybediyor."

Endişesini gidermek maksadıyla gözlerinin içine bakıp başımı salladım.

"Merak etme Adanalı, kendimle kalmaz, gençlerin hepsine mukayyet olurum," dememle bastı gür kahkahasını. Ona böyle hitap etmemi seviyordu.

"Baba-kız muhabbetinizi bölüyorum ama yola çıkmamız gerekiyor. Merak etme Rauf Amca, üç güne kalmaz dönmüş oluruz."

Babam çehresinde sahte bir kızgınlığa yer vererek "Hele bir dönmeyin," diye uyardı.

Babama sıkıca sarılarak vedalaştığım sırada, ani bir his baş gösterdi içimde. Soğuk, ürpertici bir ayaz, mide boşluğumdan aşağı süzüldü. Fazlasıyla garip ve rahatsız ediciydi. Babama belli etmemeye çalışarak kollarından ayrıldım. Günce yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlarken, sürücü koltuğunda yerimi almam uzun sürmemişti. Arabayı çalıştırdıktan hemen sonra Günce için ısıtıcıyı açtım. *Inna-India* şarkısı eşliğinde havaalanına doğru arabayı sürerken, içimde hâlâ aynı huzursuzluk kol geziyordu. İlk defa böyle hissediyordum ve buna bir anlam veremedim. Günce ise benim aksime keyifliydi, neredeyse her şarkıya yerinden durmadan eşlik ediyordu.

"Nasıl heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin Pera. Biraz sonra onu göreceğimi düşündükçe kalbim titriyor."

Babamın göndereceği adamın kolay bulabilmesi için arabayı uygun bir yere çekerken, Günce'nin heyecanı beni de gülümsetti.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu bu sefer. "Sen de az sonra Nicolas'yı göreceksin."

Doğru, sadece birkaç dakika sonra kendimi bildim bileli tanıdığım ve bir buçuk yıldır nişanlı olduğum Nicolas'yı görecektim. Fransa'da yaşadığı için sık görüşemiyorduk ancak her ay yanıma gelmeye gayret ediyordu. Günce sorusunu yineleyince göz ucuyla ona baktım.Heyecanlı mıydım? Hayır, değildim ve hiç olmamıştım. Nicolas'ya olan saygım ve sevgimden şüphem yoktu. Ancak onu gördüğümde heyecanlı olduğum tek bir zaman dilimi yoktu hafızamda. Aslında bu gibi şeylere önem veren bir insan olmamıştım. Şayet iki insan anlaşabiliyorsa -ki Nicolas ile bir elmanın iki yarısı gibiydik- her şey yolunda sayılırdı benim için.

Camın tıklatılması ile düşüncelerimden sıyrılarak hemen soluma döndüm ve onun dudaklarına özgü, sıcak gülümse-

mesiyle karşılaştım. Su yeşili gözleri özlemle ışıldarken, seri hareketlerle araçtan indim. Anında belimi saran elleri beni kendisine yaslamıştı. Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım ve sarılışına karşılık verdim.

"Pera..." diye fısıldadı kırık Türkçesiyle, "Çok özledim seni."

Usulca geri çekildiğimde, ellerim kollarına kaydı ve orada duraksadı.

"Ben de seni özledim Nikolas. Nasılsın?"

Gülümsemesi yüzünde genişledi. "Nasıl diyorsunuz siz, seni gördüm daha iyi oldum."

Son derece sempatik olan konuşmasına cevap vermek üzereyken, arabanın içinden yükselen kahkahayla bakışlarımız Günce'ye çevrildi.

"Çok tatlısın Niko ya!" derken gözleri birini ararcasına civarda dolaştı. "Aaa, bu arada Nick nerede?"

Gözlerimi kısarak ona attığım bakışı anlamazlıktan gelerek Nicolas'nın vereceği cevabı bekledi.

"O bizi Fransa'da karşılayacak. Bazı işlerim olduğu için ben dün akşam geldim."

Günce, hayal kırıklığıyla başını salladıktan sonra arabadan indi, bagaja yerleştirdiği valizleri indirmeye başladı. Nicolas durumu fark ederek arkadaşımın yanına ilerledi ve ona fırsat vermeden her iki valizi de yüklendi. Günce kol çantasını, bense alelacele hazırladığım mor renkli sırt çantamı yanıma aldım. Adımlarımızı Nicolas'nın adımlarına uydurarak havaalanına ilerledik. Pasaport işlemlerinin ardından valizlerimizi teslim ederken, Nicolas sık sık kulağıma eğilip hoş sözler söylüyordu. Uçağa binmekten hoşlanmadığımı bildiği için ilgisi yolculuk boyunca devam etti. Korkmadığımı bilse de, bir an olsun elimi bırakmadı. Büyük bir kısmını uyuklayarak geçirdiğim üç buçuk saatlik yolculuğun ardından Fransa'ya ulaşmıştık.

Havaalanından çıkarken, hiç şüphesiz ki en hızlı adımlar Günce'ye aitti. Bir yandan eliyle saçlarını düzeltirken, diğer yandan bizi çıkışta bekleyen Nick'i görmek için koşar adım önden ilerliyordu. Çok geçmeden Nick görüş açımıza girdiğinde, Günce'nin adımları ağırlaştı. Gördükleri karşısında hayal kırıklığı yaşadığını anlamıştım. Onun yerinde kim olsa bu duruma bozulurdu.

Alice, yüzünde ukala bir gülümseme ile Nick'in hemen yanında duruyordu. Bu uzun boylu ve sarışın kadın, Nick'in eski sevgilisinden başkası değildi ve şu an burada olması kötü bir sürpriz olmuştu. Yanlarına ulaştığımızda bizi görmezden gelerek Nicolas'ya yöneldi ve kollarını onun boynuna doladı. Fransızca bir şeyler söylerken bir yandan da kıkırdıyordu. Onun kişiliği hakkında az çok fikir sahibi olduğum için pek umursadığım söylenemezdi. Ancak aynı durum Günce için geçerli değildi. Çünkü tam da şu an homurdanarak söyledikleri, biliyordum ki ağır küfürler barındırıyordu.

"Selam!"

Alice bildiği birkaç Türkçe kelimeden birini yüzümüze bakmadan söyledikten sonra laubali bir tavırla Nick'in koluna girdi.

"Hoşgeldin Pera." Nick'in elini nazikçe sıktım.

Hemen ardından Günce'ye de aynı dilekte bulunduğunda, arkadaşım sadece başını sallamakla yetindi. Nick ile aralarında bir şeyler konuştuktan sonra, "Alice kamp boyu bizimle olacak. Sorun yok değil mi?" diye sordu Nicolas. Dudaklarımı araladım ancak ne diyeceğimi bilemeyerek tekrar birbirine bastırdım.

"Hayır, elbette yok."

Günce'nin, beklemediğim çıkışı karşısında Nicolas "Güzel" diyerek memnuniyetini belirtti. "Kampta konuşmak için bol bol vakit olacak. Şimdi Chamonix'e gitme zamanı."

Nicolas, avucunun içindeki elimi daha sıkı tutarak beni yürümeye teşvik etti. O sırada Günce ile kurduğumuz göz kontağında onu teselli etmeye çalışıyordum. Her zaman neşeli hâllerine alıştığım arkadaşımı böyle görmek istemiyordum. Nicolas durumu anlamış olacak ki elimi bıraktı ve bakışlarıyla Günce'yi işaret etti. Bunu bekliyormuş gibi, yola Günce'nin koluna girerek devam ettim.

Uzunca bir tren yolculuğunun ardından Avrupa'nın çatısı Chamonix kasabasına geldik. Mont Blanc Dağı'nın eteklerinde, dört bir yanı zirvelerle çevrili bu şirin kasabaya bakmak için birkaç tur etrafımda döndüm. Muhteşem görünüyordu. Sıcak ahşap rengindeki mütevazı yapıları kucaklayan dağ, kasabaya kartpostal niteliğinde bir görüntü kazandırmıştı. Alacakaranlığa bürünen havası ise ferah dağ kokusunu beraberinde sunuyordu.

Daha önce de birkaç kez gelmiş, ancak annem yanımızda olduğu için tırmanamamıştık. Burada kafeler, mağazalar ve pub'ların tadını çıkarmak keyifli olsa da, Nicolas iyi bir dağcıydı ve bu sefer fırsatını kaçırmayacağını biliyordum.

"Vay canına!" Günce ilk defa geldiği kasabaya büyülenmiş gözlerle baktı. Öyle ki, Alice'in varlığını unutmuş gibiydi. "Burası gerçekten muhteşem."

"Çok mu beğendin?" diye sordu Nick. Ardından geniş bir sokağın daralarak dikleşen sonunu gösterdi.

Dağın eteğine uzanan buzlu zemin bakışlarımızın yukarı tırmanmasıyla bembeyaz bir görüntüye büründü. Koca buz kütleleri buradaki insanları soğuk avuçlarının arasında tutuyordu. Avuçların kapandığı an en ufak zerremiz, göz acıtan beyaza esir düşerek tuzla buz olacak gibiydi. Efsunlu olduğu kadar korkutucuydu da. Yoğun sisten dolayı zirveyi görmek mümkün değildi fakat bu devasa dağın karşımdaki varlığı bile içimi titretmeye yetmişti.

"Acele etmeyin kızlar. Henüz Mont Blanc'a tırmanmadık."

2. BÖLÜM

KAMP



Patronu iblis olan karanlık bir kukla oyununun müdahili, ipin ucunda sallandırılan görünmez bir figürden ibarettim. Bileklerime sarılan ipler, ruhumu tutsak eden düğümleri sıkıyordu.

Kim olduğunu biliyor musun? Nereye aitsin?

Kim olduğumu bilmiyordum. Nereye ait olduğumu ya da nereye ait olmak istediğimi de öyle.

Tam tamına yirmi bir yıldır, kim olmamı istiyorlarsa o oluyordum. Takındığım sahte kimlik, bilmediğim aslımı azar azar tüketiyordu. Her gün biraz daha aslımdan uzaklaşıyordum.

"Yine yanımda değilsin."

Karanlığıma sızan şefkatli ses, ağına takıldığım bilinmezlikten beni çekip alırken, bakışlarımı camdan ayırarak sürücü koltuğuna çevirdim. Görüş açıma giren ilk şey Nicolas'nın kırgın ifadesi olmuştu.

"Belki de artık bir uzmana görünmelisin. Daima huzursuz ve düşünceli görünüyorsun."

Kiraladığımız aracın yolcu koltuğunda kaykıldım. "İyiyim Nicolas, benim için endişe etme."

Sarıya çalan küllü kumral saçlarını geriye itti ve direksiyondan ayırdığı sağ elinin işaret parmağıyla burnuma dokundu. "Senin için endişe etmemek mi? Bu imkânsız."

Nicolas fazlasıyla düşünceli bir erkekti. Onun ilgili tavırlarını seviyordum ancak bu konu söz etmek isteyeceğim son şeydi. Küçüklüğümden bu yana kopamadığım gizemli geçmişim, sırf bu yüzden gitmek zorunda bırakıldığım psikologları hatırlamak istemiyordum.

Camdan dışarı baktığımda varmak üzere olduğumuzu gördüm. Üzerinde ilerlediğimiz patika yol, araba tekerleklerinin savurduğu kar ile bezenmiş uzun, ince bir buz pistini anımsatıyordu. Gökyüzü, grinin en kasvetli tonuna bürünse de, dağlar siyah ve beyazın kusursuz ahengiyle bezenmişti.

"Geldik mi?"

"Beni yine geçiştiriyorsun," dedi kırgın bir tonla, "Bunu sevmiyorum."

Başımı omzuna yaslayarak yeni traş ettiği yumuşak yüzüne dokundum. "Sadece konuşmak istemiyorum. "

Anlayışla başını salladığı sırada, arkadan yükselen ani bir "Of!" nidasıyla bakışlarımız Günce'ye döndü. Günce tam ortaya, Alice ve Nick'in ortasına oturmuştu. Buraya kadar sorun yoktu ancak Alice uyuyordu ve başı Günce'nin omzuna düşmüştü. İşte sorun tam olarak buydu.

"Şu kızı biriniz uyandırır mı lütfen? Koca kafası sayesinde omzumu hissedemiyorum," diye sızlandı. Nick'in dilimizi tam olarak anlamadığını bildiği için rahattı. Nicolas'yı zaten sorun etmiyordu.

"Geldik sayılır. İstasyon biraz ötede kalıyor, aracı burada bırakıp yürüyeceğiz."

Günce hızla geri çekildiğinde Alice'in başı boşluğa düştü ve yüksek sesle bir küfür savurarak uyandı.

"Acele edelim o hâlde. Ben yiyecekleri alıyorum, kamp çantaları sizde."

Günce arabadan inerek bagaja yöneldi ve içerisinde bolca konserve, içki ve bisküvinin bulunduğu çantayı yüklendi. Arabanın kapısını açar açmaz yüzüme vuran soğuk, sert ve

can yakıcıydı. Nicolas yoğun soğuktan etkilenmememiz için gelene kadar klimayı açmamıştı. Buna rağmen kara ayak bastığım an soğuğu fazlasıyla hissetmiştim. Soğuğu sevdiğim için durum benim için bir nebze katlanılabilirdi. Ancak Günce'nin, üzerindeki kat kat kıyafet ve kalın kabanına rağmen şimdiden üşümeye başladığını görebiliyordum.

"Vay canına! Dağın eteklerinde bile dizimize kadar kara battık. Zirveyi düşünemiyorum." Alice siyah kar botlarını kara batırıp çıkarırken söylediklerini yineledi. "Zirveyi deli gibi merak ediyorum."

Günce Alice'e omzunun üzerinden kızgın bir bakış attı ve mırıldandı. "Zirvede geber inşallah."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Alice anlamış gibi suratını düşürdü.

"Zirvede yükseklik dört bin sekiz yüz on metre ve yirmi sekiz metreye kadar ulaşan kalınlık da buz takkesi ile örtülü," diye bilgilendirdi Nicolas. Buraya sayısız kez geldiğini biliyordum. "Ayrıca Aiguille Verte'e tırmanmak için sabırsızlanıyorum!"

"Tırmanmak... Üzgünüm, babama bu konuda söz verdim, biliyorsun."

Nicolas, yeşil gözlerini güven verircesine açıp kapattı. Ardından kıyafetlerimizin bulunduğu valizleri ve kayak malzemelerini bagajdan dışarı çıkararak Alice ile paylaştı.

"Çadırlar, ilk yardım ve kamp çantası sende Nick."

Nicolas bagajda kalan son parçaları işaret ettiği an, Nick zaman kaybetmeden onları aldı ve yola koyulduk.

Nicolas benim yanımdayken kendi arkadaşlarıyla dahi benim dilimi konuşmaya çalışırdı. Aksanını sevdiğimi söylediğimden beri bu hep böyle olmuştu. Bundan ötürü, en yakın dostu Nick de Türkçeyi çat pat konuşup anlayabiliyordu. Karda zorlukla yürümeye başladığımızda, dengemi sağlamak için ara ara Nicolas'dan destek aldım. Alice ise

tuhaf bir şekilde Nick'in gerisinden yürüyor ve onun Günce'ye yardım etmesine sessiz kalıyordu.

Çok geçmeden dişli tren istasyonu göründü. Dağcılar, yürüyüşçüler ve turistler yukarı çıkmak için istasyona yığılarak kalabalık bir görüntü oluşturmuşlardı. Sorunsuzca trene binerek, yeşilin en nadide tonunu giyinen ormanlardan geçtik ve iki bin metrelerdeki Montenvers istasyonuna geldik. Trenden indikten sonra bir süre hiç konuşmadan içinde bulunduğumuz muazzam manzarayı seyredurduk. Tepemizde dikilen devasa dağların hepsi ak bir örtüyü örtünmüş, göz kamaştıracak kadar parlaktı. Aslında sadece bakmak bile insanın içini üşütüyordu.

"Şuraya bakın!" Nicolas parmağıyla uzakları işaret etti. "Beyaz gelinlikli Grandes Jorasses Dağı. Kuzey duvarlarına sinen macera ve gerilimin kokusunu siz de alabiliyor musunuz?" Heyecanlı bir nefes verip anlatmaya devam ederken, havaya karışan nefeslerimizin beyaz buharı raks ederek uzaklaştı. "Dru'lar göğüne bakın, tam karşıda! Vay canına, ebruli elbiseli kızım!"

"Gerçekten muhteşem," dedim hayranlıkla, "Sanki her yerin başka bir anlamı var."

Biraz ileride, buzula inen yol kesiliyor, Via Ferrata adıyla anılan demir iplerden basamaklarla aşağı iniliyordu. Vakit kaybetmeden, Fransızcada "Buzul Denizi" anlamına gelen Mer de Glace buzuluna indik ve eğitim için gelen kalabalık bir grubun aksine yaklaşık kırk dakika boyunca buzul boyu ilerleyerek zirveyi arkamıza aldık.

Bir süre sonra Nicolas'nın uygun gördüğü bir alanda durduk. Etrafta dağ ve buzullar haricinde herhangi bir şey yoktu. Kampı burada kurma konusunda hemfikirdik. Böylece hem turist kalabalığından uzakta olacak hem de istediğimiz zaman istasyona ulaşabilecektik. Nick, Alice ve Nicolas iki gün boyunca kafa dinlemek istedikleri için telefonlarını arabada bırakmışlardı. Günce'nin babası da

tıpkı benim babam gibi vesveseli olduğu için telefonlarımızı kapatarak yanımıza almıştık. Ara ara arayıp nasıl olduğum konusunda bilgi vermezsem, yaşamının büyük bir kısmını Fransa'da geçiren babam, yıllardır gitmediği memleketi Adana'yı Mont Blanc Dağı'na dökebilirdi.

"Bir grup genç, Tanrı aşkına!"

Ansızın karşımıza çıkan yaşlı adamın varlığıyla irkilerek, gayriihtiyari bir adım geriye gittim. Daha bir dakika önce burada bizden başka kimsenin olmadığına yemin edebilirdim.Yaşlı adam dudaklarını örten gri bıyıklarının altından gülümserken, "Sizi korkutmak istemedim küçük hanım," dedi korkunç bir İngilizce ve çatallaşmış sesiyle.

Altmışlı yaşlarda, saçı sakalına karışmış adamın üzerinde rengi solmuş eski bir palto ve yıpranmış postallar vardı. Bir an için onun burada ne aradığını düşündüysem de, şaşırmam gereken başka bir husus vardı. Adam ayakta zor duruyordu ve üzerinden gelen acımış içki kokusu kusma isteği oluşturacak cinstendi.

"Önemli değil bayım, boş bulundum sadece."

Beyaz, gür kaşları tel tel gözlerinin üzerine dökülmüş ve ifadesini başarıyla kamufle etmişti. Buna rağmen bıyık altından gülümsemesi nedensizce ürpermeme sebep oldu.

"Burada kamp kuracaksınız, öyle mi?" diye sordu ihtiyar, bakışlarını üzerimden ayırmadan.

Nicolas benden önce davranarak "Evet," diye yanıtladı adamı. "Sizin burada ne işiniz olduğunu öğrenebilir miyim?"

Adam soğuktan siyahlaşmış ellerini paltosunun dışarı sarkan ceplerine sokarken, ifadesi manidardı.

"Önemli olan benim değil, sizin burada ne aradığınız genç adam."

Adamın sözleriyle kaşlarım çatıldı, Alice'e baktım. Yüzünde korkmuş bir ifadeyle yaşlı adama baktığı sırada uzun, ince parmakları Nicolas'nın kolunu sardı. İhtiyardan hiçbirimiz hoşlanmamıştık.

"Ne demek istiyorsunuz? Az önce sizin de söylediğiniz gibi kamp için geldik."

Yaşlı adam ağır ağır başını salladı. "Kamp için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

"Buna siz mi karar veriyorsunuz? Birkaç gün buralarda olacağız ve bunun için kimseden izin almamız gerekmiyor." Nicolas, koruma içgüdüsüyle önüme geçti ve uzun bedeni adamla aramda duvar vazifesi gördü.

Adam, Nicolas'nın sorusunu yanıtsız bırakarak bize arkasını döndüğünde, omzunun üzerinden dönen bakışları bir kez daha beni buldu.

"Birkaç gün..." diye yuvarladı ağzının içinde. "Yerinizde olsam, bundan o kadar emin olmazdım."

Adam yalpalayarak bizden uzaklaştı. Bir süre arkasından bakakaldık, afallamıştık. Derbeder görüntüsünün aksine kendinden emin konuşması beni ve hiç şüphesiz diğer kızları tedirgin etmişti.

" O... o adam neden öyle konuştu?" diye sorarken, yaşlı adamın gidişinin yarattığı boşluktan gözlerini ayıramamıştı Günce.

"Sarhoş bir ihtiyar işte." Nick, ela gözlerini bizi teskin edercesine üzerimizde dolaştırdı ve omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarını hızlıca geriye itti. "Söylediklerine inanmayacaksınız değil mi?"

Nicolas arkadaşını onaylayarak "Kesinlikle," dedi ve ekledi. "Ayakta bile zor duruyord. Lanet herif!"

Haklılardı, sarhoş bir ihtiyara kulak vermek tam bir saçmalık olurdu. Soğuktan kızaran parmaklarımı kabanımın cebine soktuktan sonra arkama döndüm ve dizime ulaşan karın içinde bata çıka ilerlemeye başladım.

"O hâlde yakalım artık şu kamp ateşini, karnım acıkmaya başladı."

Yaklaşık üç dakika yürüdükten sonra, ağaçların altında kaldığı için kardan nispeten az nasiplenmiş alanı gözümü-

ze kestirdik. Hava kararmaya başlamıştı ve elimizi çabuk tutmak zorundaydık. Erkekler ivedilikle, kamp kuracağımız yerdeki karı, çizdikleri dairenin dışına sıyırdılar ve bize kamp için geniş bir alan yarattılar.

Günce ve Nick çadırları kurmaya uğraşırken, Nicolas kamp ateşini yakmaya koyuldu. Kamp çantasından hasır kilimleri çıkartıp çadırların önüne yaydım ve üzerine kalın battaniyeler bıraktım. Burası gerçekten çok soğuktu. Neyse ki Nicolas tipi ya da rüzgâr durumunu önceden takip etmişti de, en azından zorlu hava koşullarına maruz kalmayacaktık. Kalan eşyalarımızın hepsini altında bulunduğumuz ağacın dibine toplarken, Nick ve Günce'nin ne kadar eğlendiğine şahit oldum. Korktuğumuzun aksine Alice aralarına girmek bir yana, Nick'in yanına dahi gitmiyordu.

"Alice, yiyecek bir şeyler çıkarır mısın? Ben çadırların içini düzenleyeceğim."

Hiçbir işin ucundan tutmaksızın, oturduğu yerden bana anlamayan gözlerle baktığında, birleştirdiğim parmaklarımı ağzıma götürüp yemek yiyeceğimizi ona işaretlerle anlattım.

*"Nourriture Alice, nourriture."**

"Bien."

Soğuktan yer yer kızaran beyaz suratını asarak yiyeceklerin olduğu çantaya uzandı. Elimi çabuk tutarak kalacağımız çadıra girdim. Soğuk benim için sıkıntı değildi ancak biliyordum ki Günce'nin şu an parmakları soğuktan buz kesmişti. Benim aksime hassas bir kızdı ve fazla beyaz olan teni hemen kızarıp bozarırdı. Uyuyacağımız yere hasır kilimleri serip uyku tulumlarını açtım. Bivak torbalarına** şimdilik ihtiyacımız yoktu. Aynı işlemi Nick ve Nicolas'nın kalacağı çadıra da yaparken, Nicolas ile buraya gelmeden birkaç gün önce yaptığım konuşma aklıma geldi.

---

* (Fr.) "Yemek Alice, yemek."

** Genellikle çadırsız kamplarda uyku tulumuyla içine girilebilen, ısıyı yüksek tutan özel bir kumaştan üretilmiş su geçirmez torba.

Benimle aynı çadırı paylaşmak istediğini söylemişti. Bunu açık açık dile getirmişti. Aslında onunla süregelen bir ilişkimiz vardı, bunu istemesini yadırgayamazdım. Hayatımdaki ilk ve tek erkek olmuştu Nicolas. Beni öptüğü ilk anı unutamazdım. Masum bir öpücükten fazlasını istemesine rağmen onu defalarca geri çevirmemi kabul etmişti. Aynı çadırı paylaşamayacağımı söylediğimde de aynı hoşgörüyü göstermesi, ona olan hayranlığımı bir kat daha arttırmıştı. Farklı kültüre gösterdiği saygıdan ziyade, hayatındaki kadının kararına gösterdiği saygı ve sadakat asla göz ardı edemeyeceğim bir noktaydı.

Guruldayan karnım, düşüncelerime perde indirirken, çadırın örtüsünü araladım ve yavaşça dışarı süzüldüm. Nicolas'ya seslenmek üzereyken, onun metrelerce ötemdeki varlığı zihnime soru işaretleri bıraktı. Yaktığı ateşin yanında değil, fazlaca uzağında Alice ile bir şeyler konuşuyordu. Alçak tuttukları sesleri nedeniyle ne konuştuklarını anlayamıyordum ancak konuştukları her neyse hoş geçmediği ortadaydı. Bir an yanlarına gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. Nicolas'nın varlığından hazzetmediği bir kadınla ne konuştuğunu fazlasıyla merak ediyordum. Onlara doğru yürüdüğüm sırada Alice konuşmasını böldü ve Nicolas'nın koluna yapıştı. Adımlarımın duraksaması ve kaşlarımın çatışması eş zamanlıydı. Alice heyecanla yeniden konuşmaya başlarken Nicolas'nın bakışları beni buldu ve hızla kolunu tutan Alice'den uzaklaştı. Yüzümde birkaç saniye oyalanan bakışları yeniden Alice'e çevrildi ancak ifadesini bu mesafeden kestiremiyordum. Olduğu yerden ayrılan adımlarının hedefinde ben vardım. Yaklaştığında gergince yutkunduğuna şahit oldum. Onu ilk kez böyle görüyordum.

"Pera, acıkmış olmalısın." Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve parmaklarıyla usulca okşadı. "Hadi, bir şeyler yiyelim."

Kendisiyle birlikte bedenimi kilimin üzerine çektikten sonra Alice'in çantadan bir kısmını çıkardığı yiyeceklerin gerisini çıkarmaya başladı.

"Alice ile ne konuşuyordunuz?"

Kendimi tutamayarak sorduğum soru onu şaşırtmamıştı. Elindeki konserveyi ateşin yanına bırakırken, su yeşili bakışları yüzümü buldu ve çehresinde yarım bir gülümsemeye yer vererek omuz silkti.

"Önemsiz."

"Tartışıyordunuz."

Başını sallayarak beni onayladı. "Sadece konuşuyorduk ve bilirsin, onun düşünceleri hoşuma gitmiyor. Nick ile arasını düzeltmemi istedi."

O sırada Günce'nin kahkahaları çalındı kulağıma. Nick ile sohbet ederek buraya geliyorlardı.

"Nick'in onu artık arkadaşı olarak gördüğünü söyledim."

Hepsi bu kadar mıydı? O hararetli tartışmanın nedeni bu kadar basit olamaz diye düşündüm. Ancak Nicolas bana yalan söylemezdi, hiç söylememişti.

"Selam gençler, umarım bir şeyler hazırlamışsınızdır. Çünkü biz kurt gibi acıktık!"

Günce ateşin etrafına dizilen yiyeceklere aç gözlerle bakıp Nick'i çekiştirdi ve onun da yanına oturmasını sağladı. İkisi de eldivenlerini çıkarıp üşüyen ellerini ateşe uzattılar.

"Yarın Nick ile ava çıkacağız." Nicolas konserveleri tek tek ikram etmeye başladı. "Ama şimdilik bunlarla idare edeceğiz."

Nick, Günce'nin konservesini açıp eline tutuşturduktan sonra doksanlardan kalma şarap şişesine uzandı ve kadehleri ağzına kadar kan kırmızı sıvıyla doldurdu. O sırada yanımıza gelen Alice kimsenin yüzüne bakmadan bir köşeye çöktü ve sessizce aldığı şarabı içmeye başladı. Bozuk olan morali birkaç dikişte bitirdiği kadehinden anlaşılıyordu. Nicolas montunun iç cebinden çıkardığı kanyağı ateşe serpti ve

ateş harlandı. Bu hareketi Nick ve Günce'nin keyfini daha da yerine getirmişti. Konservelerimiz bitene kadar içmeye devam ettik. Hatta karnımız doyduktan sonra bile... Nick'in açtığı bir diğer şarap şişesi hepimizin midesini doldurmuştu; en çok da Alice'in. Bizim aksimize hiç konuşmuyor, devamlı içiyordu. Arada bir şeyler mırıldanıyordu ama kesinlikle anlaşılır değildi. Sarhoş olduğunu düşünüp üzerinde durmasak da, bize attığı bakışlar kesinlikle dostane değildi. Herkesin keyfi yerindeydi ama bakışlarım Alice'e her uğradığında suratımın asılmasına mani olamıyordum. Bunu fark eden Nicolas parmaklarımın arasında tuttuğum kadehimi alıp bir köşeye koydu ve hep yaptığı gibi işaret parmağıyla burnumun ucuna kuş tüyü hafifliğinde bir dokunuş bıraktı.

"Sevgilim, canını sıkman gereken bir durum yok. İnan bana..." Beremin üzerine dudaklarını bastırarak bedenimi kolunun altına aldı.

Bakışlarımı usulca Nicolas'nın yüzüne çevirdim, bir şeyler söylemek istediğim sırada bir gürültü koptu. Alice yakınlardaki bir ağacın gövdesinde kadehini patlatmış ve biz bunun şaşkınlığını yaşıyorken koşarak karanlıkta gözden kaybolmuştu. Hepimiz telaşla doğrulup arkasından seslenmeye başladık. Ancak sesimiz karanlığa uğrayıp kayboluyordu. Bu karanlıkta nereye gidebilirdi ki? Üstelik hava uzun süre dayanamayacağı kadar soğuktu.

"Tanrı aşkına! Lanet olsun!" diyerek kükredi Nicolas. Öte yandan eşyalarımızın arasında bir şeyler aramaya başladı. Kısa süre sonra çantadan bir fener buldu.

"Nick, benimle gel. Onu bulup geri getirmeliyiz." Bunu kendi dilinde söylemişti. Üstelik daha önce ağzından hiç duymadığım küfürler ekleyerek.

Nick aldığı emri ikiletmeyerek Nicolas'nın yanında yer aldı. İkisinin üzerinde de montları, bere ve eldivenleri dışında bir şey yoktu. Hava kararmıştı ve bu yaptıkları çok tehlikeliydi.

"Ateşin yanından ayrılmayın. Alice'i bulup geri geleceğiz." Nicolas'nın adımları geri geri giderken bir kez daha tembihledi. "Ateşin sönmesine izin verme Pera. Geri geleceğim."

Tek kelime etmeme fırsat vermeden ikisi de tıpkı Alice gibi hızla uzaklaştılar. Gitmesini istemiyordum ancak gitme de diyemezdim. Alice sarhoş ve yalnızdı. Onu yalnız bırakmaları, ölüme terk etmekten başka bir şey olmazdı.

"Lanet sürtük!"

Günce ayağının altındaki kara öfkeli bir tekme savurup söylenmeye devam etti. "Bunu kesinlikle bilerek yaptı. İlgi çekmek için yaptığını adım gibi biliyorum, umarım bir köşede donup geberir!"

"Saçmalama! Görmüyor musun sarhoştu. Dua et, bir an önce bulup getirsinler."

Bedenini yere bıraktı ve kadehlerden birindeki yarım şarabı başına dikti. Günce'nin yanına çökerken, endişeli bakışlarımı gittikleri yöne çevirdim. Ateşin ışığı sadece birkaç metre ötesini görmeme izin veriyordu. Sonrası derin bir karanlık ve bilinmezliğe bürünüyordu. Bir an önce geri dönmeleri için dua ederken, Nicolas'nın dediğini yapıp ateşi canlı tutmak için uğraş veriyordum. Güçlendirdiğim ateş bizi sıcak tutmak için yeterliydi ama Alice, Nick ve Nicolas'nın şu an üşüdüklerinden emindim. Zaman tehlikeli ve öldürücü bir yavaşlıkta ilerliyordu. Sessiz geçen her dakika içimdeki endişe ve tedirginliği perçinlerken, kabanımın kolunu bir kez daha sıyırıp saate baktım. Yirmi yedi dakika... Tam tamına yirmi yedi dakikadır onlardan haber alamıyorduk. Ateşin etrafını arşınlayan adımlarımı durdurup sıkıntılı bir nefes verdim. Günce karnına çektiği dizlerine başını gömmüş, çaresizce bekliyordu.

"Günce, hadi ayaklan. Yardım getirme..."

Duyduğumuz adım sesleri, rahat bir nefes alarak bakışlarımızın aynı tarafa dönmesini sebep oldu. Günce

sevinçle ayağa fırlayıp yanıma geldiğinde adım sesleri yoğunlaşmıştı. Postalların ıslak karla buluşarak çıkarttığı ses kulaklarımızı yalıyordu. Ellerimi birbirine kenetleyerek, karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştım. Karanlık, en edepsiz siyahla anlaşmışcasına bakışlarımı katran kuyularına atıyordu. İleri doğru atılan adımlarım, içimi acı veren bir ürpertinin yoklamasıyla duraksadı. Bu his tanıdıktı. Babama veda ederken yaşadığımın aynısıydı. Ateşin durup dururken harladığını fark ettim. Ateş, titredi... ve karanlıkta dört adam belirdi...

3. BÖLÜM

TUTSAK



Gecenin doğurduğu silüetler soğuğu fütursuzca ateşe veriyordu. Ruhumun karanlık yokuşunda parçalara ayrılan cesaretim, köhne bir köşede yosun bağlıyordu. Yükselen nefesimin soluk borumda kemikleştiğini hissettim. Avuçlarım üşüdü. Avuçlarım terledi. Oysaki korkunun içimde titreyen yongası, gözlerimi her kapattığımda rüyalarımdan ikrah ettiriyordu. Kirpiklerimi birkaç saniye için birbirine bastırdım ve gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Sıkışan göğsüm, adımlarımı üç-beş santim geri iterken, arkamda varlığını hissettiğim Günce'nin hızlanan nefesini duyabiliyordum. Usulca açtığım gözlerimi, yeşil rengini karın hükmedici beyazında yitirmiş büyük sedir ağaçlarına diktim. Görüş açımda belirenler, göğüs kafesimin kalbim tarafından tekmelenmesine sebep olmuştu. Dört iri insan silüetinin zihnimin kötü bir oyunu olduğunu varsaymayı yeğledim. Burada yalnızdık. Fazlasıyla soğuk ve fazlasıyla karanlıktı. En kötüsü de şu an bizi koruyabilecek kimse yoktu. Günce'nin parmakları kolumu sardı, yaşadığı korkuyla bana sıkıca tutundu. Başı omzuma yaklaştı, sıcak nefesinin buharı havaya karışıyordu.

"Pera," diye fısıldadı tedirgince. "Bu... bu adamlar kim?"

Dudaklarımı araladım ancak konuşmadım. Vermek istediğim yanıtla aynı manaya gelecek bir eylem gerçekleştirerek başımı iki yana salladım. Geçen her saniye biraz daha yaklaşıyorlardı. Her adımlarında varlıkları biraz daha hacim kazanıyordu.

"Kaçalım! Hemen gidelim buradan."

Kolumu çekiştirmeye başladı ancak adımlarım olduğum yere çivilenmiş gibi bir devinim gösteremedi. Bulunduğumuz yeri hedef alan adımlar beklediğimiz kişilere ait değildi. Yaşadığım hayal kırıklığının, yerini yoğun bir dehşet duygusuna bırakması uzun sürmemişti. Günce'nin dudaklarından korku dolu nidalar dökülürken, parmakları kolumdan yağ gibi kaydı. Kaçamayacağımızı o da anlamıştı. Gözlerim giderek yaklaşmakta olan adamlardan ayrılmazken, Günce önüme atlayıp yerde bir şeyler aramaya başladı. Ondan daha cesaretli olduğumu biliyordum ancak neden şimdi kalakaldığımı kendime izah edemiyordum. Çok geçmeden yakılmak için köşede bekleyen iki odun parçasından bir tekini elime tutuşturdu.

"Kendimizi koruyacağız!"

Benden beklediği cevabı alamayınca sol kolumdan tutup sarstı. "Dinle beni Pera! Nicolas ve Nick gelmek üzeredir. Onlar bize ulaşana dek kendimizi korumalıyız!"

Cümlesinin sonuna doğru söyledikleri anlaşılabilirliğini yitirdi. Kelimeleri kulağımda uğuldadı. Zira kendimizi korumamız gereken adamlar, şimdi tam arkasındaydı! Dakikalardır nefessiz kalmışcasına derin bir nefes aldım ve içine düştüğüm şok hâlinden sıyrılarak Günce'yi kolundan tuttuğum gibi arkama aldım. Parmaklarım, tuttuğum odun parçasına yoğun bir baskı uygularken, az ötemizde duran adamlara baktım. Dördünün de üzerinde iri cüsselerini saran siyah montlar ve kafalarında birbirinin aynısı olan siyah bereler vardı. Tıpkı bizim gibi onların da gözleri bizim üzerimizdeydi ve bu oldukça tedirgin hissettiriyordu.

Fakat onların aksine, ateşin yanında olduğumuz için çok daha görünür durumdaydık. Gözlerimi kısarak çehrelerini görmeye çalıştım; mesafe ve karanlık yüzünden mümkün olmadı. Sükûtla geçen dakikalar, sabrımdan pay çalıyordu. İçine düştüğüm bilinmezlik göğsümün orta yerine kanlı bir ilmek atıyordu. Hiç kıpırdamadan, öylece durmuş bize bakıyorlardı. Saniyeler birbirini kovalıyor ancak kimse konuşmuyordu; ne onlar ne de biz. Kulaklarımıza uğrayan tek ses, ateşten yükselen çatırdamalar ve Günce ile birbirine karışan hararetli nefeslerimizin sesiydi. Kuruyan alt dudağımı dişlerimin arasına iterek dilimle ıslattım. Ortalıkta kol gezen bu sevimsiz sessizliğe sonra vermek için sesimi güçlü tutmaya çalışarak bağırdım.

"Kimsiniz?"

Sesim çatlayarak tepemizde dikilen zirveye, ağaçlara ve buzullara çarptı. Biri bile cevap vermemişti. Üstelik tepki olarak birbirlerine bile bakmamışlardı. Yineledim.

"Size soruyorum, kimsiniz!"

Günce tabanını sabırsızca karla kaplı zemine vurdu ve yanıma geçerek tüm gücüyle bağırdı.

"Yalnız olduğumuzu düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. Erkek arkadaşlarımız çok yakında yanımızda olacaklar. Ayrıca bilmelisiniz, burada korucular kol geziyor!"

Günce sözlerini bitirdiğinde adamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ancak hâlâ her birinin gözü üzerimizdeydi. Niyetlerinin ne olduğunu bilemezdik. Belki bir silahımız olsaydı kendimizi koruyabilirdik ama elimizde birer odun parçasından başka bir şey yoktu. Silah Nicolas'nın belindeydi ve o şimdi yanımızda değildi. Tüm bunları düşünürken adamlardan biri harekete geçti ve diğerlerinden ayrılarak bize doğru yürümeye başladı. Az önce yüksek çıkan sesinin aksine kısık bir küfür döküldü arkadaşımın dudaklarından.

"Siktiiir! Geliyorlar!"

Olacaklar, kollarını açmış, bizi içine hapsetmek için bekliyordu. Kaçış yoktu. Bunun bilinciyle başımı ağır ağır salladım ve fısıldadım.

"Sakin ol."

Sadece birkaç saniye sonra sarışın, yapılı adam yüzünü net bir biçimde görebileceğimiz kadar yaklaştı. Montunun yüksek yakaları yüzünün kayda değer bir kısmını kamufle ediyordu. Buna rağmen gergin ve sert ifadesini görebiliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cesur görünmek adına duruşumu dikleştirdim. Adamla aramızda bir metre bile yoktu. Diğer üçü onu takip ederek yanına varmak üzereyken, o gözlerini üzerimize dikmiş, bizi gözlemliyordu. İlk olarak Günce'ye baktı, ne kadar korkmuş olabileceğimizi göz ardı ederek acelesizce süzdü. Bir şeyler arıyor gibi dikkatli ve ciddi bir ifadeye sahipti. Bir an sonra beni bulan bakışları, yüzüme uğramadan önce sıkıca tuttuğum odun parçasında duraksadı. Aynı saniye dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı.

"O tahta parçalarının sizi koruyabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Çatılan kaşlarımın altından adama ters ters baktım. Epeyce korkmuş olan Günce'ye varlığımı hissettirmek için bir adım sola kaydım ve montlarımızın birbirine temas etmesini sağladım.

"Yalnız değiliz," diye meydan okudum, en sert sesimle.

Adam, elini açık renk sakallarına götürdü ve insanın sabrını sınayan bir sakinlikle çenesini kaşıdı.

"Buradan bakınca, iki güzel kadından başka kimseyi göremiyorum."

Sakin olmalıydım. Bunu içimden defalarca kez tekrar ettim; soğukkanlılığımı korumalıydım.

"Erkek arkadaşlarımız ateş için bir şeyler getirmeye gitti. Emin olun, çok kısa bir süre sonra burada olacaklar."

Adam duruşundan milim taviz vermeden bakışlarını etrafta gezdirdi. Hemen ardından aynı nahoş gülümsemesini sergiledi.

"Ben bir ayak sesi duyamıyorum beyler..." Başını omzuna çevirip arkasında duran üç adama sordu. "Siz duyabildiniz mi?"

Hipnotize olmuş gibiydim. Gözlerimi ondan ayırıp arkasındaki adamlara götüremiyordum. Belki de ansızın yapabileceği bir hamleden korkuyordum ve bunu kaçırmak istemiyordum. O an bir detay zihnimde ışıldadı. Adam benim dilimi konuşuyordu! Oysa onun bir Yahudi olduğuna yemin edebilirdim.

"Burada ne aradığınızı bilmiyorum." Zihnimde beliren tüm düşünceleri defetmek, onları püskürtmeye çalışmak en doğrusuydu. "Bu zaten bizi ilgilendirmiyor ama eğer aklınızda bana ya da arkadaşıma zarar vermek gibi bir düşünce varsa..."

Ansızın esen rüzgâr ateşi titretirken, beremden aşağı uzanan saçlarım rüzgârın etkisiyle yüzüme savruldu. Tam da o an, korkuyu ve soğuğu iliklerime kadar hissettim. İçimi titreten şey ise, sadece bir saniye sonra duyduğum tok sesti.

"Sakin ol. Size zarar vermeyeceğiz."

Sesin hangisinden geldiğini çözmeye çalışırken kime ait olduğunu bilmediğim adımlar öne çıktı. Yere düşen bakışlarım, bir çift kara postalla buluştuktan sonra yavaşça yukarı tırmanmaya başladı. Hızlanan kalp atışlarım, ritmini boğazımda hissettirecek kadar kuvvetliydi. Siyah pantolonun sardığı uzun bacaklar yere bir pergel misali saplanmıştı. Bakışlarım yukarı çıktıkça heyecanım insan suretine bürünerek boğazıma yapışıyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Siyah montunun altında kalan gövdesini geride bıraktım. Yüzüne bakmak için başımı epeyce yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım. Korkuyla irileşen gözlerim, geceyi önün-

de diz çöktürecek kadar siyah olan kısık gözlerle çarpıştı. Başı dik, bakışları aşağıda, çehremdeydi. İfadesizliği üstlenen simasında mimiğe yer vermemişti. Az önce konuşanın o olduğunu bilmesem, balmumu bir heykel olduğuna inanabilirdim. Birdenbire gelen yutkunma isteğini kuruyan boğazım yüzünden erteledim. Beresi ve yakalarının açıkta bıraktığı çehresine çevirdim bakışlarımı. Yüzünün keskin çerçevesi altında, belirgin bir çene yapısına sahipti. Sönmek üzere olan ateşten gelen fersiz ışık esmer tenini ele veriyordu. Esmer teninin kayda değer kısmını kaplayan kirli sakalları elmacık kemiklerinin altından çenesine doğru simetrik bir yol izliyordu. Uzun, düz yapılı burnu, ifadesine kusursuz bir ciddiyet katmıştı. Aslında çehresinin her ayrıntısına bir hikâye saklanmış gibiydi; her hikâye bir kayıptı.

"Bundan emin olamıyorum," diyerek araya girdi Günce. O sırada sanki bir suç işlemişim gibi hızla ayırdım bakışlarımı adamın yüzünden. Günce tuttuğu odunun ucuyla sarışın adamı işaret ederek ona öldürücü bakışlar attı. "Arkadaşınızın konuşmalarının pek iç açıcı olduğu söylenemez."

Sarışın adam, Günce'nin kendisine attığı taşa karşılık vermek üzereyken, o bir kez daha araya girdi ve ufak bir el hareketiyle arkadaşının konuşmasını engelledi.

"O sadece şaka yapmak istedi."

Sarışın adam bıyık altından gülümsemeye devam etti ve ağır ağır başını salladı. Gülümsemesine rahatsız edici bir detay gizlenmişti.

"Paniğe gerek yok kızlar. Arkadaşım haklı, ufak bir şaka yapmak istemiştim."

"Bu konuda pek başarılı olduğunuzu söyleyemem," dedim yüzüne karşı, net bir sesle. "Bu saatte bir sırt çantanız dahi olmadan burada olmanız da basit bir şakadan ibaret sanırım."

Arkada duran başka bir adam, elini önümüzde dikilen sarışın adamın omzuna atarak konuştu. "İki gündür bura-

lardayız. Tıpkı erkek arkadaşlarınız gibi yakacak bir şeyler bulmak için kamp alanından ayrıldık ve kaybolduk."

Günce ilk kez konuşan adama inanamayan gözlerle baktı. "Dördünüz birden mi?"

Adam onaylamak maksadıyla kafasını salladı. "Evet, dördümüz birden. Bilirsiniz, alkol bazen yoldan çıkarıcı olabiliyor."

Tıpkı omzuna dokunduğu adam gibi sarışın ve yapılıydı. Aslında, dikkatli bakıldığı zaman, çekik gözlerinden açık renk kaş ve kirpiklerine kadar birbirlerini anımsatıyorlardı.

"İstasyona ulaşmak için saatlerdir yürüyoruz. Belki bu yorgun adamlara birer kadeh sıcak şarap ikram etmek istersiniz." Ateşin yanında duran şarabı işaret ettiğinde, esme adam bakışlarını hızla ona çevirdi.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Yolumuza devam edelim Sesir."

Adının Sesir olduğunu öğrendiğim sarışın adam sol kaşını havaya dikti, gülümsemesi bu defa manidardı. "Fazlasıyla gerek var, ne dersiniz kızlar?"

Günce'ye söz hakkı tanımadan kestirip attım. "Bu bence iyi bir fikir değil. Sadece bir süre sonra Montenvers'e ulaşmış olursunuz."

Huzursuz olmuştum. Bilhassa birbirine benzeyen sarışın adamlardan. Bir an önce bizden uzaklaşmaları en doğrusu olacaktı.

"Erkek kardeşim Talar kalbinden rahatsız." Elini sağ omzunda duran elin üzerine koydu. Tahmin ettiğim gibi kardeşlerdi. "Biraz dinlenmek ve ısınmak ona iyi gelecektir."

Günce ile birbirimize baktık. Onun da tıpkı benim gibi içinde bulunduğumuz durumdan hoşnut olmadığını biliyordum ama yardım talep eden hasta birini geri çevirmek doğru olmazdı. Babam da kalp hastasıydı ve yorulmak ona iyi gelmiyordu. Günce kararı bana bırakırcasına bir deniz kıyısını andıran açık mavi gözlerini usulca açıp kapattı. Ba-

kışlarımı, diğerleri yerine çaprazımda duran esmer adama çevirdim. En azından sinir bozucu bir gülümseme yoktu yüzünde.

"Pekâlâ, sizi kısa bir süre misafir edebiliriz."

Aksini beklerken, çatılan kalın kaşları beni şaşırttı. Kurduğum son cümleden diğerlerinin aksine hiç hoşlanmamıştı.

"Buna gerek yok," dedi kesin bir sesle, "Korktunuz."

Evet, korkmuştuk ve aralarından bunu tek görebilen kişi o olmuştu. Kara bir çukura benzeyen gözlerine şaşkın gözlerle baktım birkaç saniye. Akabinde tereddütle, "Oturabilirsiniz," dedim.

O ve arkasındaki adam oldukları yerde kalırken, diğer iki kardeş ateşin yanına kurulmuşlardı bile. Sesir kavradığı şarabı havaya kaldırarak konuştu.

"Hadi ama gençler, sizin de soğuktan bir taraflarınız donmadı mı?"

Sanki komik bir şey söylemiş gibi kahkaha attığı an, Günce memnuniyetsiz bir ifadeyle geri çekildi. Bakışlarımı etrafta gezdirip Nicolas ve diğerlerini görebilmeyi umdum. Onlara dair en ufak bir emare yoktu ve bu daha da huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Ateşin etrafında, onlardan olabildiğince uzak bir köşeye oturduk. Ayakta kalan iki adam aralarında bir şeyler konuşurken, Sesir ve Talar kullanılmış kadehlerimizden şarap yudumluyorlardı. Rahatsız edici derecede rahatlardı. Aralarında konuşurken bizimle konuştuklarının aksine farklı bir dil kullandıklarını fark ettim. Daha önce hiç duymadığım, garip bir lisandı. Günce eliyle ağzını kapatarak bana doğru eğildiğinde ona kulak verdim.

"Bu adamlardan hiç hoşlanmadım Pera, üstelik Nicolas ve Nick hâlâ ortalarda yok. Keşke telefonları yanlarında olsaydı. En azından nasıl olduklarını öğrenebilirdik. "

Dizinin üzerine koyduğu elini avuçlarımın arasına aldım ve onu rahatlatmak için gülümsedim. "Birkaç serseri işte...

Birazdan gitmiş olurlar. Onlar gittikten sonra biz de yardım çağırmaya gideriz ama eminim bizimkiler o zamana kadar geleceklerdir."

"Umarım öyle olur." Bakışlarını ayakta duran iki adama çevirip şüpheyle baktı.

"Baksana, şu ayakta olanlar ve diğer ikisi... Sanki aralarında bir gerginlik var gibi, anlayamadım."

Haklıydı, dört arkadaş görünümlü iki ayrı grup gibiydiler. Aslında her birinin yüzünde aynı donuk ifade vardı ama birbirlerinden çok farklı oldukları aşikârdı. Ayakta olan ikinci kişi, esmer olan adamdan biraz daha kısa ve zayıftı. Yine de normal bir erkeğe göre ziyadesiyle iri sayılırdı. Az önce benimle konuşan esmer adam kendi kendine söylenerek yönünü ateşe çevirdiğinde, başımı belli belirsiz sola eğerek yüzünü görmeye çalıştım. Esmer suratı ve kara gözleri; koyu bir tuvale atılmış siyah bir fırça darbesini anımsatıyordu. Tuhaftı ancak onu neden tuhaf bulduğumu açıklayamıyordum kendime. Tanrım! En tuhafı da buydu.

"Böyle hiç konuşmadan oturmayacağız değil mi? Adım Sesir." Kolunu kardeşinin omzuna atarak bir kez daha ismini söyledi, "... ve kardeşim Talar."

Bizimle ilk konuşan, o berbat şakayı yapan sarışın adam elini uzattı. Günce zoraki karşılık vererek önce Sesir'in, ardından da Talar'ın elini sıktı.

"Ben de Günce."

Tanışma sırasının bana geldiğini anladığımda, aklıma gelen ilk detayla konuyu değiştirdim.

"Aranızda farklı bir dil konuşuyordunuz. Nerelisiniz?"

Sesir ve Talar birbirlerine bakarak aralarında konuşmadan iletişim kurdular.

"Bizim bilmediğimiz bir dil yok güzelim. Şimdi..." dedi Sesir, ifadesini ansızın ciddileştirerek. "Bana adını söyle."

Bir süre adamın yüzüne bomboş gözlerle baktım. Hayır, onunla inatlaşmayacaktım.

"Pera, adım bu."

"Pera, ne?"

"Pera Kaya."

Başını memnuniyetle salladı.

"Güzel isim, Pera. Ne kadardır buradasınız? Ateş yeni duruyor."

Sesir sorduğu sorunun yanıtını beklemeden uzanıp yere bıraktığımız odun parçalarını aldı ve tek hamlede birkaç parçaya ayırarak ateşe bıraktı. Kısa sürede canlanan ateşe soğuyan ellerimizi uzatarak ısınmaya çalıştık.

"Evet, yeni geldik."

"Kaç gün daha buralarda olacaksınız?"

Günce omuz silkerek cevap verdi. "Birkaç gün kalırız diye planlıyorduk ama hava tahmin ettiğimizden daha soğuk. Büyük ihtimalle sabahın ilk ışıklarıyla döneriz."

"Buraya tırmanmak için mi geldiniz?"

Üst üste sordukları sorulardan rahatsızlık duyarak nefes verdim. "Hayır, biz tırmanmayacağız. Erkek arkadaşlarımız tırmanıyor."

Verdiğim cevap hoşuna gitmiş olacak ki avuçlarını birbirine kavuşturup sıvazladı. "Yani tırmanış ekipmanlarınız var."

"Evet," dedim, "elbette var."

Bir soru daha sormadı. Herkes sustuktan sonra kol gezen sessizlik, dibi görünmeyen bir kuyu gibiydi. Dakikalar geçmesine rağmen gelen giden yoktu. Telaşımı Günce'ye belli etmek istemiyordum ama biliyordum, telaşlanmamızı gerektirecek bir şeyler vardı. İki kardeşin, içkilerimizi içip karşımızda iyi vakit geçirmesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ben de Günce de diken üzerindeydik. Artık gitmelerini isteyecekken duraksadım.Ayaktaki adamların aralıklarla devam eden sessiz tartışmaları hararetlenmişti. Paylaşamadıkları bir şeyler vardı. Konuşmaları esnasında ara ara bizi bulan bakışları şüphe uyandırıcıydı. Isınan

avuçlarımı sıktığım sırada ayakta olan adamlardan şimdiye kadar hiç konuşmamış olanı yaklaştı. Birdenbire ateşin önünde diz çöktü.

"Adım Beki," dedi geldiğinden beri ilk kez konuşarak. "Yanınızdaki yiyecekler sizi ne kadar idare eder? Yalnızca birkaç gün mü?"

Sorusunun yarattığı şaşkınlığı aşamadım bir süre. Beki'nin koyu mavi gözlerine bakıp amacının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Amaçları neydi?

"Ne... nasıl yani?"

Sabırsız bir nefes alıp tekrar sordu.

"Kaç günlük yiyecek var yanınızda? İlk yardım çantası, kalın kıyafetler, dağ ipi, kask... yeteri kadar suyunuz var mı?"

Ters giden bir şeyler vardı... Bakışlarım Beki'nin yüzündeki hâkimiyetini korurken, elim Günce'nin bileğine gitti ve onu ayağa kalkmaya teşvik ettim. En az benim kadar şaşkın olduğunu biliyordum. Bildiğim bir diğer şey ise artık güvende olmadığımızdı.

"Beki, bu ne acele? Biraz eğlenseydik."

Talar'ın gizemli sözleri Beki'yi durdurmaya yetmedi ve üstelemeye devam etti.

"Size zarar vermeyeceğiz. Sadece sorularıma cevap ver."

Günce hızla ayağa kalktığında, kolumdan çekerek benim de kalkmama yardımcı oldu. Arkadaşım çıtını çıkarmadan sıkıca koluma tutunurken, artık hiç kimse oturmuyordu.

"Amacınız ne sizin?" Adımlarımız korkuyla geri gitmeye başladı. Yeniden hızlanan nefesim bu kez çok daha kuvvetliydi. Öyle ki, nefesimin oluşturduğu beyaz buhar gecenin karanlığına damga gibi yapışmıştı.

"Neden böyle sorular soruyorsunuz?"

"Yalnız, sen bir şeyleri fazlasıyla yanlış anladın güzelim..." Sesir üzerimize yürüdü ve Beki'nin yanında durdu. "Şu andan itibaren soruları yalnızca biz soracağız."

Birkaç adım daha attı ve aramızda sadece bir karış mesafe varken, kaldırdığı işaret parmağını göğsüme doğru salladı. "Şimdi hazır ol, asıl soru geliyor."

Sesir olduğu yerden, olanları tepkisizce izleyen esmer adama baktı. Ardından önümden çekilerek beni açık hedef hâline getirdi.

"Bu soruyu sorma şerefini sana bırakıyorum Ante."

Ante... O tuhaf adamın ismi buydu. Adımları olduğu yerden ayrıldı ve ağır ağır bana doğru yürümeye başladı. Dizlerimin titremesine mani olmak için ayak parmaklarımı tüm gücümle büktüm ve metanetime devamlılığını koruması için içten içe yalvarmaya başladım. Oluşan sessizlik kulağıma ölüm tadında olasılıklar fısıldıyordu. Fısıltılar, can yakıcı ihtimalleri peşkeş çekiyordu. Tam karşımda durdu Ante. Bakışlarımı bir kez daha yüzüne dikmekten çekinmedim. Yüzünde, bin yıllık lanetin puslu nişaneleri vardı. Kirpiklerinden sallanan zebanileri görebiliyordum; günah işlemek için can atıyorlardı. Gözlerime mıhlanan gözleri avucumda filizlenecek acıların biletiydi. Ante, dudaklarını araladı ve bakışlarındaki geceyi ruhuma doladı.

"Sadece bir kez soracağım. Hanginiz bakiresiniz?"

4. BÖLÜM

ATEŞ



Kaderin dudaklarına atılan çentikler derin yarıklara dönüştü. O yarıklardan sızan kan, zift rengiydi. Ruhumda yakılan meşalenin zehirli ateşi, tehlikenin acı çanlarına eşlik ediyordu. Avuçlarımın oyulduğunu hissettim, meşalenin ateşi avuçlarımın çukuruna damladı.

Sadece bir saat, belki o kadar bile olmamıştı. Bir saat önce burada olmamalı, bu adamlarla hiç karşılaşmamalıydık. En kötü ihtimalle, Nicolas ve Nick'in yanımızda olması gerekiyordu. Bir an sonra zihnime yansıyan ışık hüzmesi gerçekleri acımasızca açık etti; aslında olmamız gereken zamanda olmamız gereken yerdeydik. Bu tatili haftalar öncesinden planlamıştık. Tesadüf değildi. Her ne kadar öncesinde istemesem de, burada olmayı bizzat ben seçmiştim. Şimdi hiç tanımadığım bir adamın, gecenin ustalıkla sakladığı yüzüne korkuyla bakıyordum. Daha da fenası, yönelttiği sorunun ağırlığı altında ezilirken, şu andan sonra yapabilecekleri her şeye mahkûm olduğumuzu adım gibi biliyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Bunu sorarken yüzümü her türlü ifadeden arındırmıştım. Korktuğumu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum ancak titremeye başlayan Günce bu konuda bana hiç yardımcı olmuyordu.Soğuyan ellerimi yumruk yapar-

ken, bakışlarımı gecenin izinden giden bakışlarından ayırmadan konuşmama devam ettim.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

O sırada Sesir'in dudaklarından taşan nidalar, verdiğim cevabın hoşuna gitmediğini gösteriyordu. Adımları Ante'nin arkasında bittiğinde, kolunu onun omzuna attı ve konuşmaya başladı.

"Bu kız fazla dik başlı." Bakışlarını Günce'ye çevirdikten sonra aradığını bulmuş gibi ağır ağır başını salladı.

"Bence Günce bizi yanıtsız bırakmaz. Baksanıza, ne kadar korkuyor."

Günce ile birbirimize daha da sokulurken, Ante seri bir hareketle Sesir'in kolunu geniş omzundan ayırdı. Birbirlerinden hoşlanmadıkları ortadaydı ancak bir nedenden ötürü aynı saftaydılar. Günce'nin hemen yanında duran Beki, yüzünü arkadaşımın yüzüne yaklaştırdı. Dört bir yanımızı sarmışlardı. Beki yeniden konuşmaya başladığında, ifadesindeki ciddiyet sözlerine döküldü.

"Bize vakit kaybettiriyorsunuz. Ne dersin Günce, bize cevabı sen vermek ister misin?"

Günce korkuyla başını iki yana sallarken "Be... ben..." diye kekeledi. Dakikalar önce, kendimizi korumamız gerektiğinden dem vuran kız buzdan bir heykel gibi eriyip gitmişti. Adamların gerçek yüzü Günce'nin adeta cesaretini sömürmüştü. Botumun tabanını yere sürterek birkaç adım geri gittim. Günce'nin de benimle birlikte hareket etmesi için onu çekmek zorunda kalmıştım.

"Pekâlâ, bu iş fazla uzadı. Hemen şimdi bu saçmalığa bir son vererek buradan gidiyorsunuz!"

Beki'nin başı Ante'nin olduğu tarafa çevrildi ve bakışları ondan bir şeylerin yanıtını istedi. Zihnim aralarında dönen gizemi çözmeye çalışırken, Günce'nin kulak çınlatan çığlığıyla birlikte bedeni, kollarımın arasından kopup

gitti. Talar saçlarından kavradığı arkadaşımı hızla benden uzaklaştırmıştı. Yaşadığım şokla birlikte üzerlerine atılmak istedim. Ancak kollarımın Sesir tarafından sırtımda kilitlenmesiyle bunu başaramadım. Günce canının acısıyla haykırırken, ben çaresizce çırpınıyordum. Hiçbir şey, içine düştüğümüz durumdan kurtarmıyordu bizi. Arkadaşımın kirli karın üzerine düşen renkli beresine baktım. Onu korumak için sarılmaktan başka bir şey gelmemişti elimden ve şimdi bundan da mahrum bırakılmıştım.

"Talar!"

Ante, adını telaffuz ettiği adama ufak bir baş hareketiyle arkadaşımın saçlarını bırakmasını emretti. Talar sarı kaşlarının altında kalan çekik gözlerini memnuniyetsizce kısarak elini Günce'nin saçlarından ayırdı ancak onu özgür bırakmadı.

Ante bana baktı. Bakışlarından ruhuma akan karanlık içimi siyaha boyamıştı.

"Canınızın yanmasını istemiyorum." Siyah, deri eldivenlerin sarmaladığı parmaklarını avucuna iterek yumruk yaptı. "Tabii, bu sizinle alakalı, anlatabiliyor muyum?"

Kollarım hâlâ Sesir'in sertçe tutan ellerinin hâkimiyetindeydi. Canım acıyordu ama şu an için bunun bir önemi yoktu.

"Bize zarar vermeyeceğinizi söylemiştin," dedim üzerine basa basa. "Bunu sen söyledin!"

Sözlerimi tasdik etmek üzere yavaşça başını sallarken, aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı.

"Evet, söyledim." Adımları aramızda iki adımlık bir mesafe kala durdu. Kalın ve şahsına münhasır sesi kelimeleri kızgın bir demirle zihnime kazıyordu.

"Sözüm itaatinize karşılıktı."

Yay gibi gerilen dudaklarımı öne çıkan çenem takip ederken, bakışlarım bakışlarına onlarca küfür sıraladı.

Düşünemiyordum. Yanaklarımı ısıran soğuk, Günce'nin küçülen hıçkırıkları ve Ante'nin ruhsuz bakışları düşünmemi engelliyordu.

"Kızları çadırlara götürün. Buz tutan beyinleri çözülsün." Ellerini siyah, kaba montunun cebine sokarak arkasına döndü. Sırtı üçgen biçimindeydi ve uçsuz bucaksız dağları anımsatacak kadar genişti.

"O zaman bize istediğimizi vereceklerdir."

Sesir bedenimi olduğum yerden koparırken ona karşı koymadım. Biraz sakinleşip ısındıktan sonra bu adamların neyin peşinde olduklarını çözebilirdim. En iyi ihtimalle çadırın arka tarafından kaçmamız olasıydı. Bizi çadırın içine sokup kendi ellerimle serdiğim hasır kilimlerin üzerine oturttular. Ateşten uzaklaştığımız için soğuk daha hissedilir durumdaydı. Kar botlarımın içindeki parmak uçlarım kasılmaya başlamıştı. Talar çıkmak üzereyken Sesir onu durdurdu ve şüpheci bakışlarını çadırın içinde gezdirmeye başladı. Bir an sonra bakışlarının odaklandığı yere baktım. Kamp çantalarımızdan sarkan ipe bakıyordu. Lanet olsun! Bunu düşünme ihtimalini dehşetle karşılayarak oturduğum yerden fırladım ancak Talar beni itti ve ipe uzandı.

"Bunu yapacağım için üzgünüm kızlar, ama özellikle sen..." İpi tutan eliyle beni göstererek konuştu. "Uslu bir kız sayılmazsın. Bu yüzden önce senden başlayacağım."

Tüm karşı çıkışlarımı hiçe sayarak belimden kavradı ve bedenimi doğrulttu. Canımı yakmaktan çekinmiyordu. Bileklerimi belimde birleştirdi, ipi doladı ve düğüm attı. Aynı anda dudaklarının kulağıma yaklaşmasıyla çırpınışlarım ansızın duraksadı.

"Korkuyor musunuz?" Dudaklarının soğukluğu kulağıma temas ediyordu. Boğuk ses tonu ve düz bir konuşması vardı. Mide bulandırıcıydı .

"Hadi bebeğim, konuş benimle. Korkuyor musun?"

Başımı ters istikamete çevirerek nefesinin soğuk buharından uzaklaşmaya çalıştım.

"Konuşmamı mı istiyorsun? Dinle o hâlde; bu yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz. Bizi burada zorla alıkoyuyorsunuz! Sırf bu yüzden yıllarca kodeste kalacaksınız." Tehditkâr bir sesle konuşarak gülümsedim. "Bunun için zevkle ifade vereceğim!"

Ne olduğunu anlayamadan çenemden kavradı ve başımı kendine çevirerek bakışlarımızı birbirine kenetledi. Konuşmaya başlamadan evvel yüzüne yayılan gülümseme lakayt ve tehlikeliydi.

"Biliyor musun? Nasıl bir işin içinde olduğunu bilseydin, bu söylediklerine sen de gülerdin."

Beni bırakmadan önce bileğime kuvvetli bir düğüm daha attı ve çenemden iterek dizlerimin üzerine düşürdü. Sıra Günce'ye geldiğinde, benim aksime tepkisizce kendisini bağlamalarına izin vermişti. Talar son düğümü attıktan sonra arkadaşımın ensesine dudaklarını bastırdı. Arkadaşım hıçkırarak kendini dizlerinin üzerine bırakırken, dudaklarımdan bu yaşıma kadar hiç çıkmayan küfürler firar etti. Ancak sözlerim hayvan herifi daha da keyiflendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Gidişinin ardından çadır örtüsü kapandı ve içerisi tümüyle karardı. Var gücümle iplerden kurtulmaya çalıştım. İlerleyen dakikalar düşüncelerimi iyiden iyiye çıkmaza sürüklüyordu. Aklımda içinden bulunduğumuz durumdan fazlası vardı. Artık emindim; Nicolas ve diğerlerinin başına muhakkak bir şey gelmişti. Aksi takdirde, bizi bile isteye bunca zaman yalnız bırakmazlardı. Belki de bizden daha müşkül durumdalardı. Burnum yanmaya başlarken, gözlerim çaresizliğin ruhuma yansıyan acımasızlığıyla doldu. Hiç bu kadar zor bir durumla karşı karşıya kalmamıştım. Böyle durumlarda ne yapılacağını bilmiyordum. Ben, okuldan koşar adım çıkıp piyona dersine yetişmeye çalışan bir

kızdım. Hafta sonlarım diksiyon dersi ve ödevlerle geçer, tek endişem annemin rutin davetlerinde onu arkadaşlarına mahcup etmemek olurdu.

Tüm bunları düşünürken, birtakım sesler duydum. Sesin geldiği yöne, arkama baktım. Görünen net bir şey yoktu ama anladığım kadarıyla iki çadırın ortasında bir ateş daha yakıyorlardı. Sordukları sorulardan yola çıkarak, bize ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Muhtemelen işlerini görmeden önce ölmemizi istemiyorlardı. Kısa süre sonra hissettiğim sıcaklık beni rehavete sürüklerken, Günce çoktan olduğu yerde uyuyakalmıştı. Karanlıkta dizlerimin üzerinde gidip yanına ulaştım. Ona arkamı döndüm ve baş ucunda duran battaniyeyi, bağlı olan ellerimle üzerine çektim. Yanına uzanarak battaniyenin kalan kısmını üzerime örttüm. Kapanmaya başlayan gözlerimin beni derin bir uykuya sürüklemesi uzun sürmemişti. Hiç istemesem de...

Omzumda baş gösteren ağrının verdiği rahatsızlıkla gözlerimi araladım. Ellerim bağlı olduğu için omzumun üzerinde yatmak zorunda kalmıştım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Hava saatler öncesine nazaran loştu ancak çadırın içeriye ışık almayan kalın kumaşı nedeniyle günün ağarıp ağarmadığından bihaberdim. Yattığım yerden doğrulduğum sırada babamın bizi uğurlarkenki endişelerini anımsadım. Sanki hissetmiş gibi her birimize sıkı sıkı tembih etmişti. Dönene dek aklının hep bende olacağını ve sık sık aramamı söylemişti... Aramak! Telefon! Telefonumu yanıma almış olmanın verdiği heyecanla dizlerimin üzerinde kalktım. Bağlı olan ellerimi arka ceplerime ulaştırmak için gerilebildiğim kadar gerildim. Parmak uçlarım zorlukla her iki cebimi de yokladı ama telefonun orada olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Hayal kırıklığıyla kalçamı baldırlarımın üzerine bıraktım. Telefonlarımız dışarıda, yiyeceklerin olduğu çantanın ön gözündeydi. O an telefonumu üzerimde taşımama alışkanlığımdan nefret

ettim. Ellerimiz bağlı şekilde kaçamazdık. Çadırdan çıktığımız an yakalanmamız kaçılmaz olurdu. Yalnızca iki seçeneğim vardı; ya iplerden kurtulacaktım ya da telefonuma ulaşmanın bir yolunu bulacaktım. Dışarıdaki izbandutları göz önünde bulunduracak olursam, ilk seçenek çok daha mantıklıydı. Bileğimi sıkan iplerden kurtulmak için bir kez daha uğraşmaya başladım. Önce sol, ardından da sağ kolumu yukarı çekerek elimi iplerden sıyırmaya çalıştım ancak bu canımın yanmasından başka bir işe yaramıyordu. Of! Çok sıkı bağlanmıştı.

"Ne diye uğraşıyorsun ki?"

Loş ışığa alışan gözlerimi henüz uyanan arkadaşıma çevirdim. Sorusu zor, sesi kısıktı. Akan rimeli, ağlamaktan kızaran gözlerini gizleyememişti.

"Burada ölüp gideceğiz. İkimizi de öldürecekler."

Ellerimiz arkadan bağlanmış vaziyette, boş bir çuval gibi çadırın bir köşesine atılmıştık. Amaçlarının ne olduğunu bilmiyordum ancak bundan daha vahimi, akıbetimizi kestiremiyordum.

"Böyle konuşma!" diye fısıldadım dağılmış hâlde yatan bedenine doğru. "Günce, lütfen..."

"O adamlar..." diyip durdu, mırıldandığını duyumsadım. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Pera, onlar normal değiller."

"Evet," dedim başımı hızlı hızlı sallayarak. "Kesinlikle normal değiller. Hepsi birer kaçık. Alkolik serseriler!"

Bu kez duyduğum, aldığı sabırsız nefesin sesiydi. "Hayır, söylemek istediğim bu değil. Fark..."

Çadırın örtüsü, Günce'nin sözlerini keserek açılırken, saatlerdir uzak kaldığımız gün ışığını içeri boca etti. Sabah olmuştu ve biz bunca zaman ne idiğü belirsiz dört adamın elinde tutsak kalmıştık. Dışarıya kulak vererek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Biri içeri girdi ancak ışığın rahatsız ettiği gözlerimi aralayıp kim olduğuna bakamadım. Adım

seslerinin yaklaştığını fark ederek geri çekildim ve dizlerimi karnıma çektim. Çaresizdim ve bu kendim için üzülmeme değil, öfkelenmeme sebep oluyordu. Önümde duran adımların sahibi eğilerek bedenini bedenime hizaladı. Aynı anda burnuma çalınan koku karşımdaki adamın kim olduğu gerçeğini bir tokat gibi suratıma geçirdi. Tuzlu su; biraz deniz kokusu, belki bir parça sedir ağacı. Ona aitti, Ante'ye...

"Bize zarar vermeyeceğinizi söylemiştin." Nihayet açabildiğim gözlerimi yüzüne diktim. "Yalancı bir adam..."

Gözlerine çarpan gözlerimin parçalara ayrıldığını hissettim. Gözleri... Gözleri gözbebeklerinden mahrumdu. Salt bir siyahlıktan ibaret, kara bir okyanusu andırıyordu.

Günce haklıydı, bu adamlar kesinlikle normal değildi!

"Devam et," diye emretti buz gibi bir sesle.

Acıyan göz kapaklarım onları kapatmam için yalvarıyorlardı ama hipnotize olmuş gibiydim. Gözlerimi tamamı siyah iristen oluşan gözlerinden ayıramıyordum. Kalın ve erkeksi sesiyle bir kez daha sordu.

"Devam etmeyecek misin?"

Dilim, ağzımın içinde kaybolurken, bakışlarım usulca aşağı indi. Parlak, esmer teni ve soluk vişne rengi dudakları vardı. Fazlaca belirgin olan çene hattı onun ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu vurguluyordu. Beresinin altında kalan saçlarını göremiyordum fakat belirgin kaş ve kirpikleri gibi simsiyah olmalıydılar. Sessiz bir nefes aldım ve yarım kalan cümlemi tamamladım.

"Yalancısın."

Tepki vermedi. Sözlerimden etkilenmesini beklemediğim için şaşırmadım.

"Sana bu durumu dün açıklamıştım. Tekrar etmeyeceğim."

Komik bir şey duymuşcasına omuz silkerek alaycı bir gülümseme koyverdim.

"Açıklamadığın bir şey var; diğerlerinin aksine dün bizimle kalmak istemedin. Korktuğumuzu söyledin! Gitmek istedin!"

Cümlemin sonuna doğru yükselen sesim onda yine yaprak kıpırdatmamıştı. Cevap vermedi. Bakışları yer değiştirdi ve usul usul çehremde dolaşmaya başladı. Birkaç saniye sonra üzerime eğilen gövdesi kalp atışlarıma hızlı bir ritim kazandırmıştı. Korktuğumu belli edip onu eğlendirmemek için hareketsiz durmaya gayret ettim. Bu zordu, fazlasıyla zordu. Nefesini saç diplerimde hissedeceğim kadar yaklaştığında, göğsümü yumruklayan kalp atışlarımı duymasından korktum.

"Cevap vermeyeceksin. Çünkü bir cevabın yok."

Kendimden emindim ve bunu hissettiğinin farkındaydım. Birden sol kolunu arkama uzattı, sadece birkaç saniyede düğümü çözüp ipi aldı oradan. Sızlayan bileklerimi kucağıma çekip ovmaya başladığım sırada, "Var," dedi, "Ancak alacağın cevap hiç hoşuna gitmeyecek."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, dışarıda bir gürültü koptu. Ante hızla benden uzaklaştı ve çadırın açık olan örtüsünden dışarı çıktı. İplerden kurtulmuştum, Günce ile yalnızdık. Bir daha bu şansı yakalayamayabilirdik. Hızla harekete geçtim. Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Dizlerimin üstünde Günce'nin yanına gittim ve seri hareketlerle ellerini çözdükten sonra çadırın arka tarafını işaret ettim. Bir an önce buradan gitmeliydik. Günce çadırın arka kısmına doğru ilerlerken, kamp çantasının yanına gittim ve kesici bir şeyler aramaya koyuldum. Aradığımı bulamayınca çantayı ters çevirip içindekileri yere boşalttım. Üst üste dökülen eşyaları ivedilikle birbirinden ayırırken, sonunda gözüme Nicolas'nın çakısı takıldı. Düğmesine basıp bıçağını dışarı çıkardıktan sonra Günce'nin yanına ilerledim. Elimdekini görünce ne yapacağımı anlayarak geri çekildi. Derin bir nefes aldım. Bıçağı çadırın örtüsüne sapladığım an dışarıdan tanıdık bir ses duyuldu. Nicolas! Buradaydı!

"Geldiler!"

Günce'nin umutla aydınlanan bakışları, çadırın açık olan örtüsünden dışarı taştı. "Geri döndüler Pera!"

Beni beklemeden geri döndü ve çadırdan çıktı. O sırada dışarıdan gelen sesler yükseldi, yükseldi. Telaşlı bakışlarım ellerimin arasında duran çakıya kaydı. Çakıyı avucumda sıktım, buna ihtiyacımız olabilirdi. Günce'nin peşinden dışarı çıktığımda tökezledim, gördüklerim nefesimi kesti. Beki kollarının arasında çığlık çığlığa bağıran Alice ve Günce'yi zapt ederken, Talar karın üzerine yatırdığı Nick'e saldırmıştı. Korku ve şaşkınlıkla aralanan gözlerimi sola çevirdim. Nicolas! Öfkeyle Sesir'in üzerine çıkmış yumruklarını ardı ardına onun suratına indiriyordu. Her iki tarafla da aramda en fazla on metre mesafe vardı. Kızların haykırarak yardım dilenen sesleri, Nick'in acı dolu inlemelerine karışırken, Nicolas altındaki adamı öldürmek üzereydi! Sonra onu gördüm, Ante'yi. Hiçbir şey yapmadan, öylece durmuş olanları izliyordu. Bir film izliyormuş gibi telaşsız ve yine ifadesiz görünüyordu. Bir arkadaşı dayak yiyor, diğeri dayak atıyordu ve o put gibi durmuş sadece izliyordu! Nick'in kanlar içinde kalan yüzüne baktım. Hareketleri yavaşlamıştı ancak Talar buna aldırmadan ona vurmaya devam ediyordu. Günce ise Nick'in adını haykırarak kendinden geçiyordu. Beki deli gibi çırpınan kızları öyle sıkı tutuyordu ki, canlarının çok fazla yandığı aşikârdı. Buna aldırmıyordu, tek derdi kızları elinden kaçırmamaktı. Dizlerimin titremeye başladığını hissettim. Elimdeki çakıyı daha sıkı kavradım. Bir şey, bir şey yapmalıydım! Rastgele sol tarafa yürüdüm. Durdum. Hayır, Nicolas'nın şu anda bana ihtiyacı yoktu. Kızlar da bekleyebilirdi. Tekrar Nick'e baktım. Suratı kandan görünmüyordu. Artık hiç kıpırdamıyordu. Ona yardım etmeliydim! Çakıyı havaya kaldırıp Nick'e koştuğum sırada Nicolas'nın acıyla inlediğini duydum. Omzumun üzerinden Nicolas'ya bakmamla dudaklarımdan isminin dökülmesi bir oldu.

"Nicolas!"

Ante onu Sesir'in üzerinden almış ve bir ağaca dayamıştı. Nicolas kaldırdığı yumruğunu Ante'nin suratına sallamak üzereyken, burnuna aldığı kafa darbesiyle bir kez daha inledi. Başımı ne yapacağımı bilemeyerek önce Nick'e, sonra Nicolas'ya çevirdim. Nefes nefese bunu defalarca tekrar ettim. Ben ne yapacaktım? Tanrım! Hissizlesen bacaklarım, rotasız adımlarım dönüp durdu. Zihnimin içinde şeytanlar raks ediyordu. Devasa dağların hayaleti ruhuma devriliyordu. Çığlıklar uğultulara dönüşerek beynimi kemiriyordu. Çakıyı bir kez daha kaldırdım. Ayaklarım ona doğru yürüdü. Ante'ye... Nicolas'nın suratına bir yumruk daha inerken, onun geniş sırtını hedef aldım ve bıçağı sapladım. Onu sırtından vurdum. Elime bulaşan kanı, zift gibi, simsiyahtı.

5. BÖLÜM

KAN



Acıyla beslenen kalp, intikam balçığıyla sıvanırken, yeşeren ölüm fideleri sahibinin boğazına dolanıyordu. Bir gece dehşetle tanışan ruhum, o gecenin sabahında kana bulanmıştı. Bakışlarım yere düştü. Gördüklerim mantığımı ezerken, bunun nasıl olabildiğini kendime izah edememek zihnimi kemiriyordu. Bıçağı sırtına saplamanın etkisiyle, parmaklarım bıçağın etrafına, deştiğim tenine dayandı. Onu yaraladığım yere şuursuzca dokundum. Ante, kaya kadar sert olan sırtına saplanan çakıyla birlikte kaskatı kesiliverdi. Kalakaldım. Karın üzerine damlayan siyah kan damlaları düşüncelerimi tepetaklak etmişti. Beyaz kar onun kara kanıyla mühürlenmişti!

Ante, Nicolas'nın boğazına sarılan ellerini yanına düşürürken, Nicolas, bedenini külçe gibi arkasındaki ağacın dibine yığdı. Düştüğü yerden yükselen öksürük sesleri kulağımda uğulduyordu. Ante'nin yüzü hızla benden tarafa çevrildi. Korkuyla elimi geri çekeceğim sırada parmakları bileğimi sardı, eş zamanlı olarak cehennemi mesken tutan gözlerini gözlerime kenetledi. Yüzüne baktım, acı çekiyor gibi görünmüyordu. Hatta ona vurduğum darbeden etkilenmemiş gibiydi. Bileğimi ağır ağır ters istikamete çevirirken, istemsizce dizlerimi kırdım ve bu, onun önünde biraz

daha küçülmeme yol açtı. Korkuyordum, acıyan canım ise kesik kesik inlememe sebebiyet veriyordu. O, öfkeliydi! Kasılan çenesi ve çenesinde seğiren birkaç kas benimle dalga geçercesine görüş açımı süslüyordu.

"Lüt...fen," diyebildim yalvarmaktan uzak, temenni eden bir sesle.

Durdu. Ancak hâlâ canım yanıyordu. Parmakları bileğime azımsanmayacak bir kuvvet uygularken, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Sen, sen az önce ne yaptın?"

Gözlerimi öfkeli çehresinden ayırmak istesem de başarılı olamadım. Öte yandan sırtında bir bıçak varken karşımda böyle heybetle dikilmesi algılarımı şoke ediyordu. Aklıma ilk geleni söyleyerek, "Özür dilerim," diyebildim. "İsteyerek yapmadım. Lütfen, bırakın bizi."

Bakışlarımı kızların çığlıklarını yükselttiği noktaya çevirdim. Beki onları çadıra sürüklerken, deli gibi çırpınmaya başlamışlardı. Günce'nin açık sarı, kıvırcık saçları ıslak yüzüne yapışmıştı. Kıpkırmızı kesilen suratını aramıza giren metrelerce mesafeden seçebiliyordum. Alice ise Beki'nin elinden kurtulamamanın öfkesiyle pembe beresini çıkarıp yere fırlattı ve omzuna uzanan sarı saçlarını çekiştirmeye başladı. Ondan hazzetmiyordum fakat bunu görmek oldukça hazindi. Beki öyle güçlüydü ki, Günce ve Alice kuvvetle çırpındıkları hâlde çadıra girmekten kurtulamamışlardı. Nick yerde hareketsiz yatmaya devam ederken, Nicolas düştüğü yerde kendine gelmeye çalışıyordu. Fiziksel olarak acı çektiği öyle belliydi ki, bir an içimin acıdığını hissettim. Talar ve Sesir'in erkek arkadaşlarımıza yaklaştığını gördüğüm an telaşla Ante'ye döndüm. Sözlerimden başka silahım yoktu.

"Biz size hiçbir şey yapmadık." Başımı çaresizlikle iki yana salladım. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Çehresindeki öfkenin yavaşça silindiğine şahit olurken, bileğimdeki eli gevşedi. Cevap vermiyordu. Dudakları aralanıyordu fakat tek bir kelime bile bağışlamıyordu bana.

"Seni lanet piç kurusu! Hemen onu bırak!"

Nicolas kendisine ulaşmak üzere olan Talar'a rağmen zorlukla ayaklandı ve Ante'nin koluna yapıştı. Beresi kafasından çıkmış ve kumral saçları alnının üzerine dağılmıştı. Nicolas uzun boylu bir adam olmasına rağmen Ante'nin iri yapısı onu bile gölgede bırakıyordu. Bu manzara korkmama sebep oldu. Nicolas'ya zarar gelsin istemiyordum. Alice'i aramaya gittikleri o uzun zaman dilimini üşümüş ve aç olarak geçirdiklerini tahmin etmek zor değildi. Titriyordu, buna şahit olduğumda kendi bedenimin de titrediğini fark ettim. Ateş çoktan sönmüştü ve Mont Blanc'ın buz gibi havasına karşı savunmasızdık.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsunuz! Adım Nicolas Deton. Ülkenin ileri gelenlerinden Deton ailesinin mensubuyum." Nicolas yorgun gözlerini keskinleştirerek kimliğini açık ederken, Ante'yi benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ancak o, yerinden milim oynamıyordu.

"Emin olun baylar, bu Fransa size mezar olacak! Bunları ödeye..."

Sözlerini tamamlayamadan Ante ona doğru döndü ve birkez daha kafasını Nicolas'nın suratına gömdü. Attığım çığlık Nicolas'nın acı nidasına karışırken, Ante kaldırdığı işaret parmağını yere düşen erkek arkadaşımın üzerinde salladı. Sesi siyahın en tehlikeli tonunu giyinmişti.

"Sakın bir daha beni tehdit etme. Bundan hiç hoşlanmam." Talar'a Nicolas'yı almasını işaret etti. "Onlar için gerekli ısıyı sağlayın."

Talar aldığı emri başıyla onaylarken, bana uzanan bakışları sinsice kısıldı. "Onu da götüreyim mi? Üşümüşe benziyor."

Ante bana ifadesiz bir bakış attı ve Talar'a daha da korkmama sebep olacak bir yanıt verdi. "Onunla işim var."

Sanırım şimdi kendim için endişelenebilirdim. Talar, montunun ensesinden yakaladığı Nicolas'yı bir çuval gibi kaldırdığı an onlara doğru atıldım.

"Nico! Nico kendine gel!"

Nicolas'ya ulaşmak isterken, göğsüme yapışan güçlü kollar önümde bariyer oldu. Ante bana izin vermemişti. Oysa Nicolas'nın yanında olmak ve onun yaralarını sarmak istiyordum. Çırpınmamın bir işe yaramayacağını, yalnızca gücümü sömüreceğini biliyordum. Yine de hareketsiz kalmak, ona karşı koymamak zoruma gitmişti. Ante benimle göz teması kurmadan kolunu göğsümden ayırdı. Ardından beyaz kabanımımın omzunu kavradı ve yönümü boş olan çadıra çevirdi. Oraya gitmemi istiyordu. Benden uzaklaştırılan Nicolas'ya baktım. Yarı baygın hâlde diğerlerinin olduğu çadıra götürülüyordu.

"Bana ne yapacaksın?"

Önüme geçti, sırtında asılı duran çakıyı görerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Tanrım! Korkunç bir manzaraydı bu. Siyah montu kanının rengini gizliyordu ancak ıslaklık tüm sırtını kaplamıştı.

"Şimdi yürü."

İlerleyen adımlarını takip ederek ona itaat etmemi bekliyordu. Kısa sürede benden uzaklaştı. Titreyen kanlı parmaklarımı ceplerime sokarken, buraya geldiğimiz yöne baktım. Montenvers istasyonu çok yakındaydı, koşabilirdim. Şu an herkes metrelerce uzağımdaydı ve yakalanmama ihtimalim yüksekti.

"Aklından geçeni sakın gerçekleştirme. Seni yakalarım. İşte o zaman sürüklenerek bu çadıra girmek zorunda kalırsın."

Omuzlarım olanların ağırlığıyla çöktü. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bana dönmedi, bakmadı bile. Sadece durdu. Durdu ve öylece bekledi.

"Neden?" diye sordum bir kez daha. "Biz kimseye zarar vermedik, kimsenin canını yakmadık." Göğsüm kırık bir bir nefesle inip kalktı. "Kimseyi incitmedik."

Başını döndürdüğünde, çehresinin sol kısmını görebildim. Gözlerim hırslı bir dedektif gibi onda bir şeyler arıyordu. "Bu doğru değil. Kimse can yakmadan son nefesini vermez."

Haklıydı. Ancak onda bulmak istediğim cevap bu değildi.

"Söylemeye çalıştığım bu değil. Kimsiniz siz? Neden bize bunu yapıyorsunuz?" Aklımdan geçen kısa ihtimaller yönümü şaşırtıyordu. Birer kaçak olabilirler miydi? Ya da birer katil! "Söyle."

"Çok konuşuyorsun."

"Sadece bir cevap arıyorum.

Yeniden önüne döndü. Bu, beni istediğim cevaptan mahrum edeceğini gösteriyordu.

"Bulmak istediğin cevap seni çıkışa götürecek mi? Götürmeyecek. O hâlde sus ve yürü."

Güçlü sesi aramızdaki mesafeyi aşarak bana ulaştığında, tereddütle ona doğru ilerlemeye başladım. Ondan korkuyordum fakat diğer adamların arkadaşlarıma yapacaklarından daha fazla korkuyordum. Ante yanına gitmemi beklemeden çadıra girdiğinde dışarıda yalnız kaldım. O an aklıma gelen şeyi yapmak için sadece saniyelere sahiptim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve seri hareketlerle közün yanındaki gıda çantasına ulaştım. Ön gözden çıkardığım kapalı telefonumu kabanımın geniş cebinden içeri bıraktım. Bunu yaparken kalp atışlarımı boğazımda hissetmiştim. Derin bir nefes alarak soğuk havayı ciğerlerime gönderdim. İçeride onunla karanlıkta kalmamak için çadırın örtüsünü aralık bırakarak girdim. Her şey bıraktığım gibiydi. Onunla burada yalnız kalmanın yarattığı tedirginlikle

bakışlarımı kademeli olarak Ante'ye çevirdim. Dakikalar önce Günce ile uyuduğumuz yerde duruyordu. Montunu çıkarmıştı, üçgen biçimindeki sırtı bana dönüktü. Üzerinde siyah, boğazlı bir kazak ve siyah beresi vardı. Bacaklarını saran siyah pantolunu kalın bir kemerle beline sabitlenmişti. Baldırlarındaki kas çıkıntıları pantolunun altından rahatlıkla göze çarpıyordu.

"Yaklaş," diye buyurdu, tok bir sesle.

Açtığım avucumu pantolonumun kalın kumaşına sürterken, isteksiz bir adım attım.

Aramızdaki mesafeyi beğenmemiş olacak ki yineledi. "Yaklaş."

Tanrı aşkına, bu adam benden ne istiyordu! Onun emirlerine itaat etmek yerine buradan arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum. Zoraki birkaç adım daha atıp tam arkasında durduğumda, sırtındaki çakıyla burun buruna gelerek nefesimi tuttum.

"Manzara hoş olmasa gerek," diye konuştu bu kez, kalın sesinde alay vardı.

Ona ne söyleyeceğimi bilmeyerek alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Sırtı bana dönük olmasına rağmen sanki görebilecekmiş gibi başımı iki yana salladım. "Hayır, bilmiyorum."

Sol ayağıyla ağır bir ritim tuttuğunu fark ettim. Benim aksime oldukça rahattı.

"Çıkar onu oradan."

Ne söylediğini idrak edemeyerek "Ne?" diye sordum önce. Sessizliği takip eden saniyelerin akabinde, benden istediği şeyin farkına vardığımda gözlerim irileşti.

"Ha...hayır! Ben... yapamam!"

Cevabı netti. "Yaparsın."

"Yapamam."

"Yapacaksın."

Üşüyen bedenimin aksine yüzümün yanmaya başladığı hissettim. Elimi kabanımın yakasına, oradan da boynumu götürerek soğuk tenime dokundum.

"Lütfen, bunu benden isteme."

Beni duymuyor gibiydi. Yere çöktü ve battaniyenin üzerine, yine bana arkası dönük olacak biçimde oturdu.

"Senden istediğim sadece bu değil. Çakıyı oradan çıkarıp yarayı temizleyeceksin." Eliyle oturmamı işaret ettikten sonra bir şişe suyu yanına bıraktı. "Temizlemek için kıyafetlerinden birini kullanabilirsin."

Bir süre ayakta dikilip kararından vazgeçmesini bekledim. Ancak o kımıltısızca oturuyor ve emrini yerine getirmemi bekliyordu. Burnuma yeni yakılmış ateş kokusu çalınırken, başka çaremin olmadığını anlamıştım. Çadırın önünde ve yanında yakılan ateşler ihtiyacım olan sıcaklığı içeriye ağır ağır boca ediyordu. Dediğini yaparak dizlerimin üzerine çökerken, parmak boğumlarımda kuruyan kana dikkat kesildim. Bir an için bunu benim yapmış olduğuma inanamadım. Hayatımda ilk defa birine zarar vermiştim ve şimdi bunun bedelini ödemem isteniyordu.

"Elini çabuk tut." Dudaklarını omzunun üzerine getirdi ve sanki sırtından bıçak değil de, parmağından diken çıkarmamı istemiş gibi konuştu. "Rahatsızlık vermeye başladı."

İçimde bir şeylerin sızladığını hissettim. Düşünme yetim uyuşmuştu. Korkuyla kaldırdığım elimi bıçağa uzattım. Kanı artık akmıyordu ve sanki çakı sırtında donup kalmıştı. O ana kadar akmayan gözyaşlarım, parmaklarımın çakıya dokunmasıyla yanaklarımdan akıverdi. Oysa en son ne zaman ağladığımı dahi bilmiyordum. Puslu gözlerimi sıkıca kapatıp çakıyı geriye çekerken, zihnimde binlerce şimşeğin aynı anda çaktığını hissettim. Ona verdiğim acıyı düşünmek vicdanıma eziyet ediyordu. Dudaklarım gözyaşlarımla ıslanırken, çakıyı daha sıkı kavradım ve kalan kısmı tek

hamlede sırtından çıkardım. Aynı saniye dudaklarımdan firar eden hıçkırık acı doluydu.

Ellerimin arasında tuttuğum çakıya baktığımda midemin bulandığını hissettim. Her yanı karaya bulanmıştı, en kötüsü, avucum da onun kanıyla kaplıydı. İçimden yükselen öğürme isteğini zorlukla zapt ederek çakıyı çadırın rastgele bir köşesine fırlattım. Canımın yanmasına aldırmadan ellerimi sert zemine sürterken, gözyaşlarım çenemden boynuma doğru ince bir yol izliyordu.

"Kanın..." Sesim kulaklarıma zorlukla ulaşacak kadar cılızdı. Yine de bunu sormaktan kendimi alıkoyamadım. "Neden böyle?"

Bir kez daha başını omzunun üzerine çevirdiğinde, çadır örtüsünden süzülen ışığın profilinde yarattığı aydınlığa baktım. Kemikli ve düzgün bir burnu vardı. Dudakları kalın sayılmazdı ancak dudaklarının çevresi kalemle belirginleştirilmişcesine kusursuz görünüyordu. Gördüğüm hiçbir erkeğin böylesine kemikli bir yüze ve belirgin hatlara sahip olduğunu hatırlamıyordum. Esmer, gözalıcı bir tene sahipti ve normal olmadığının en derin kanıtı, siyah bir inciyi anımsatan gözleriydi. Aslında, o uhrevi bir güzelliğe sahipti.

"Nasıl?"

Niyetinin kelime oyunu yapmak değil, beni sınamak olduğunu anlıyordum.

"Siyah," dedim tek nefeste, "normal değil."

Bana bakmıyordu. Aslında baksa, bakışlarımı kaçıracağımdan adım gibi emindim. Her şey bir yana, asıl normal olmayan, dakikalar önce sırtından bıçakladığım adamla loş bir çadırda yalnız olmamdı.

"'Normal' ne demek sence?"

Sesi tüylerimi ürpertecek kadar sakindi. Bir an ne cevap vereceğim konusunda arafa düştüm.

"Her neyse."

Aramızdaki garip konuşmayı sonlandırarak, giysilerimin olduğu çantaya uzandım. Şu an onun kanından daha önemli sorunlarım vardı. Bir an önce buradan çıkmalı ve arkadaşlarımın yanında olmalıydım. Çantadan çıkarttığım beyaz atletimi ortadan ikiye ayırdım. Elimi yarasına uzatırken, burnumun direği sızlıyordu. Hadi Pera, güçlü olmak zorundasın. Kazağının delik kısmına parmaklarımı geçirerek ikiye ayırdım. Bezin bir parçasını yarasına bastırıp kandan arındırmaya çalıştım. Koruduğu tepkisizliği gerileme sebep olacak kadar kudretliydi. Siyaha bulanan bezi geri çektiğimde yaranın derinliğiyle yüzleştim. Bu noktadan sonra benim yapabileceklerim hiçbir işe yaramazdı.

"Çok derin," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak, "hastaneye gitmeli..."

"Yarayı temizle ve dik." Ne ara bulduğunu bilmediğim ilk yardım çantasını önüme koydu.

"Yaran enfeksiyon kapabilir! Üstelik bunu daha önce hiç yapamadım."

Dudaklarının görünen kısmı belli belirsiz kıvrıldı. "Her şeyin bir ilki vardır."

Öfkeli bir soluk vererek ilk yardım çantasını uzandım ve hiç düşünmeden gerekli malzemeleri çıkarıp önüme dizdim. Mantığım kendimi suçlamamam gerektiğini söylüyordu. Bunu o istemişti, dahası hak etmişti! Tam da şimdi, çocukken yaptığım şeyi yaptım. İğneyi etine batırmadan önce tüm duygularımı ruhumun dış kapısının önüne bıraktım. Kimliğimi gizleyen iblis, ruhumu kucaklamak zorundaydı. Beni ben olmaktan uzaklaştıran her eylemi gerçekleştirirken, ruhumu satmaya alışmıştım. Bu uzunca bir zaman böyle olmuştu. Dakikalar içinde diktiğim yarasına tentürdiyotlu bezi bastırdım. Tüm bunları yaparken, ondan yine küçük bir inleme bile duymamıştım. Ayaklandığı sırada kazağını başından sıyırıp attı. Çıplak sırtına daha fazla bakmamak için bakışlarımı yere eğdim.

"Gitmek mi istiyorsun, Pera?" Bana döndüğü fark ettim. "Adın buydu, değil mi?"

Ben de ayağa kalktım. "Unutmamışsın."

Yaklaştı. Büyük adımları tam dibimde bitti ancak başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Nefesini saç diplerimde hissediyordum. Nefesi de tıpkı kendisi gibi sedir ağacıyla harmanlanmış tuzlu su kokuyordu. Gözlerimi kapatsam kendimi hırçın bir denizin dibindeymişim gibi hissetmem kaçınılmaz olacaktı. Başını yüzüme eğdiğinde, başımı çıkışa çevirdim. Yakınlığı, dibimde yakılmış bir meşale kadar yakıcı ve tehlikeliydi.

"Bir adam kendisini sırtından bıçaklayan kadını unutmaz Pera."

Cümlesi zihinime ateşten harflerle kazınırken, kelimeleri benzin olup içime aktı ve ruhumun arka odalarını tutuşturdu. Düşüncelerim çıkmaza sürüklenmiş, nutkum tutulmuştu. Ante çadırdan çıkıp gittiğinde, ardında kalan bedenim alaşağı olmuştu. Gözlerimi sıkıca kapatıp yaşananları hazmetmeye çalıştım. Tüm yaşamım boyunca korkmadığım kadar korkmuş, köşeye sıkışmıştım. Ara ara, dünden beri yaşananların gördüğüm kötü bir kâbus olduğunu düşünüyordum. Her an uyanabileceğim hissine kapılsam da artık biliyordum. Bu mümkün değildi. Öylece dikilmeye devam ederken, örtü aralığından Günce ve Alice'i gördüm. Sesir ikisini de içeriye ittikten sonra çadır örtüsünü kapatmış ve bizi karanlıkta bırakmıştı. Alice'in ağlayan sesini işittiğimde, onun dilinde sakinleşmesi için bir şeyler söyledim. Ardından kamp çantasından bulduğum feneri açarak bir köşeye oturmalarını sağladım. Alice'in beyaz yüzü kireç gibi olmuş, kahverengi gözlerinin çevresi kızarmıştı. Uzun boyuna rağmen çöken omuzları ve karnına çektiği dizleriyle küçücük kalmıştı. Günce ondan daha iyi durumdaydı ancak en az Alice kadar yıprandığını görebiliyordum.

"Üzerine ne oldu?"

Günce ondan beklemediğim kadar sakin bir sesle, yorgun mavi gözlerini paltoma dikerek sordu. "Sana bir şey mi yaptı?"

Bakışlarımı üzerime eğdiğim an irkildim. Beyaz paltomun kimi yerinde irili ufaklı kan lekeleri vardı. Ceplerinde ise parmaklarımdan bulaşan aynı siyah izler mevcuttu.

"Hayır, ben iyiyim." Arkadaşımın güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. İşte o zaman gözlerinden akan birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü. "Onlar nasıl? Neden yanımıza getirmediler?"

Başını umutsuzca iki yana salladı.

"Nicolas iyi, kendine geldi ama onu bağladılar." Dudaklarından acı bir hıçkırık çıktığında, onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Nick çok kötü. Yüzü tanınmayacak hâlde ve kıpırdamıyor. Hiç ama hiç hareket etmiyor."

Ağlamamak için alt dudağımı sertçe dişlediğimde, ağzıma yayılan kanın metalik tadını hissettim. "Sakinleş. İyi olacak, iyi olacağız."

Onu teselli etmek için başka bir kelime çıkmadı dudaklarımdan. Aslında söylediklerime kendim bile inanmazken onu kandırmaya çalışmak hiç içime sinmiyordu. "Böyle olacağını asla tahmin edemezdik..." derken haklıydı. Başımıza bunların geleceğini bilemezdik. Buraya gelirken aklımızda olan tek şey biraz kafa dinlemek ve eğlenmekti. Gülümsemeye çalıştım.

"Bir sonraki tatilimiz için daha kalabalık yerler tercih ederiz belki... Ve daha sıcak..."

"Biliyor musun?" Devamını getirmeden evvel Alice'e baktı. Onun duymasını istemiyordu, zaten Alice de bizi dinliyormuş gibi görünmüyordu. Başının arkasını belli bir ritimle çadırın örtüsüne vururken, kendini buradan ve olanlardan soyutlamış gibiydi.

"Neyi?"

Bir an için gülümseyecek gibi oldu. "Nick de bana karşı bir şeyler hissediyor. Bunu açık açık söylemedi ama bilirsin... biz kadınlar hissederiz."

Bakışları boşluğa daldığında, dün Nick ile yaşadıklarını düşündüğünü anlamıştım. Onu gerçekten seviyordu ve Nick için endişelendiğini görebiliyordum.

"Günce, üzgünüm ama bunu sormak zorundayım," dedim dikkatini yeniden üzerime çekerek. "Dikkatini çeken herhangi bir şey oldu mu? Sizin yanınızda hiç konuştular mı?"

Kabanının koluyla ıslanan gözlerini sildikten sonra gözlerini kısarak bir şeyler hatırlamaya çalıştı.

"Aralarında bir şeyler konuşuyorlar. Dilleri çok farklı, anlayamıyorum ama niyetleri hiç iyi değil. Hissediyorum... Bize zarar verecekler!"

"Sen haklıydın Günce. Bu adamlar bizden farklı, sanki..."

Devamını nasıl getirmem gerektiğini bilemeyerek duraksadım. Günce'yi daha da tedirgin etmek istemiyordum. Bu yüzden devam etmedim.

"Nicolas bir şey söyledi mi? Onunla konuştun mu?"

Aklına bir şey gelmiş gibi hızla geri çekildi ve montunun fermuarını aşağı indirerek iç cebine sıkıştırdığı silahı gösterdi.

"Konuşacak vaktimiz olmadı ama adamların boş bulundukları bir an bana bunu verdi!" Sol koluma yapıştı, gözleri irileşmişti. "Bunu sana vermemi istedi, sana güveniyor."

Günce'nin sözleri bana cebimdeki asıl silahı hatırlattı. Yüzüm heyecanla aydınlanırken, elimi cebime uzatarak telefona dokundum.

"Kızlar!"

Talar'ın sesini duymamla hızla elimi cebimden çıkardım ve Günce'nin fermuarını çektim. Aynı saniye çadırın örtüsü açıldı ve Talar göründü. Başında Nick'in beyaz beresi var-

dı. Bunu Günce'nin de fark ettiğini biliyordum ama ağzını açmaması için usulca koluna dokunarak onu ikaz ettim.

"Dışarı gelin, sizinle küçük bir oyun oynayacağız."

"Git buradan!" dedim dişlerimin arasından. "Git ve diğer ahmak arkadaşlarınla oyna ne oynamak istiyorsan."

Sözlerime aldırmadan gerilerek gülmeye başladı. Gülerken zaten çekik olan gözleri iyice kayboluyordu ve boğazına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Eğer kendi isteğinizle dışarı çıkmasanız bunu ben yapmak zorunda kalacağım. İnan bana bebeğim, özellikle sana dokunmak çok hoşuma gidecek."

Ona ağzının payını vereceğim sırada Alice ile göz göze geldik. Yaşlı gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Yanına ilerledim ve ayağa kalkması için ona destek oldum. Dediklerini yapmaktan başka çaremiz yoktu. Önden Günce olmak üzere hep birlikte dışarı çıktığımızda, gözlerim Nicolas ve Nick'i aradı. Ancak dışarıda dört izbandut ve bizim dışımızda kimse yoktu. Talar'ın işaretiyle yanan ateşin başına oturduk. Alice sıkı sıkıya koluma yapışmış, korku dolu gözlerle olacakları bekliyordu. Günce ise gözlerini Nick'in olduğu çadırdan ayırmıyordu.

Talar birkaç metre ötemizde konuşan diğer üç adamın yanına gittiğinde, fırsattan istifade elimi cebime attım ve telefonun açma tuşuna bastım. Şu an bir çeşit toplantı yapıyorlardı ve beni fark etmeleri düşük bir ihtimaldi. Açılan telefonumun sesini kıstıktan sonra babamdan gelen cevapsız aramaları gördüm. Polisi arayamazdım, şu durumda konuşmam mümkün değildi. O an yapılabilecek en mantıklı şeyi yaptım; babamı aradım ve konuşmalardan durumumuzu çözmesi için dua etmeye başladım. Çok geçmeden babam telefonu açtı. İçten içe bunun heyecanını yaşarken, adamların sesleri yükselmeye başladı. Konuşmaları ipe sapa gelmez bir tartışmaya dönüşmüştü. Fırsattan istifade ederek babama sesimi duyurmak için cebime doğru eğil-

dim. O sırada, Ante tartışmaya bir son verdi ve bize doğru yürümeye başladı. Hızla geri çekilirken ne yaptığımı gören Alice'e susmasını işaret ettim. Diğerleri de Ante'yi takip etti ve şimdi her biri tam karşımızda dikilmişti. Adamların bakışları nedensizce üzerimizde gezinmeye başladı. Her birimizi uzun uzun gözlemlediler. Bir şeyler arıyor gibiydiler ve bu fazlasıyla rahatsız ediciydi. Bizi birbirimizden tecrit edilmiş vaziyette tutmalarının altındaki nedeni merak ediyordum. Her ne kadar güç onlarda olsa da, aralarında çözümsüz bir melese olduğu ayan beyan ortadaydı. Nicolas ve Nick içeride baygın yatarken, Alice, Günce ve beni dışarı çıkarmalarının onların nezdinde geçerli bir sebebi olmalıydı. Niyetlerinin para olmadığını artık biliyordum. Bizi istismar etmek isteseler, Tanrım! Düşüncesi bile korkunçtu ama bunun için de yeterinde fırsatları olmuştu.

"Hangisi?" Talar koyu sarı sakallarını eliyle sıvazlarken, gözlerini bedenimde gezdirdi.

Sesir hiç düşünmeden beni işaret etti. "Bence şu vahşi olan."

Talar gülümsedi, gülümsemesi en başından beri nahoştu.

"Onun sevgilisi var. Diğer Türk kızın da öyle." İşaret parmağı havalandı ve Alice'e çevrildi. Sonra aradığını bulmuş gibi ağır ağır salladı başını. "Ben oyumu ondan yana kullanıyorum."

Alice'in söylenenleri tam olarak anlamadığını biliyordum. Hissetmiş olacak ki kahverengi gözlerini korkuyla araladı ve dizlerini kara sürterek geri gitmeye çalıştı. Oysa kaçabileceği bir yer yoktu. Tıpkı bizim gibi bu adamların elinde tutsaktı.

"Sen ne düşünüyorsun Ante?"

Beki mavi bakışlarını Ante'ye çevirdi ve dudaklarından dökülecek cevabı bekledi.

"Sence hangisi?"

Ante... Ona bakamıyordum.

"Bilmiyorum."

Titriyorduk. Bu hem soğuktan hem de korkudandı. Azılı bir katilin köşeye sıkıştırdığı kurbanı gibi umarsızca olacakları bekliyorduk.

"Aradığımız kız Alice." Talar, Nick'e ait olan bereyi kafasından çıkarıp sallarken, tuhaf sesler çıkarmaya başladı. "Huh, keşke bunu deneyerek öğrenme şansımız olsaydı dostum!"

Günce ani bir hareketle yerden kalktı ve Talar'ın üzerine atılıp elindeki şapkayı almaya çalıştı. Bunu yaparken öyle hızlı hareket etmişti ki ona mani olamamıştım. Talar şapkayı yukarı kaldırarak Günce'nin almasına engel olurken, durumdan garip bir biçimde zevk alıyordu.

"Ver şunu bana, seni pislik herif!"

Günce hırsla zıplayarak bereye ulaşmaya çalışıyordu ve bunu yaparken bedeni Talar'ın bedenine çarpıyordu.

"Bereyi mı istiyorsun bebeğim? Hadi ama, o vitaminsizin şapkası ne işine yarayacak ki?"

Günce bir an için durup işaret parmağını havaya dikti. "Onun hakkında düzgün konuş!"

Talar bu kez bereyi etrafında döndürmeye başladı. Arkadaşımla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Günce bereyi almak için o kadar hırslanmıştı ki, art arda adını seslenmelerime dahi kulak tıkamıştı. Bir an ayağa kalkıp yanına gitmek istedim ama cebimdeki telefonun varlığını hatırlayarak bundan vazgeçtim.

"Bu kadar önemli mi o ahmağın beresi? Hadi ama..."

Günce sinirle zıplayarak berenin ucundan tuttuğunda, duraksadılar. Göz göze geldiklerinde, Talar önce Nick'in olduğu çadıra, ardından da arkadaşımın yüzüne baktı.

"Demek ölmüş sevgilinden bir hatıra istiyorsun," Bereyi aniden bıraktığında, artık tamamen Günce'nin elindeydi. "Pekâlâ, onu sana veriyorum."

Duyduklarıma inanamadım. Nick ölmüş müydü! Aman Tanrım! Bu doğru olamaz!

"Yalan söylüyorsun." Olduğu yerde donup kalan arkadaşımın yalnızca dudakları kımıldadı. "O ölmedi! Yalan söylüyorsun!"

Talar siyah eldivenli ellerini birbirine sürttü.

"Onu döverek öldürdüm tatlım. Hak ettiği gibi."

Ante duruma müdahale etmek için yerinden ayrıldı ancak Günce'nin çıkardığı silah herkesin olduğu yerde donup kalmasına sebep olmuştu. Silahı Talar'a doğrultarak "Kes sesini!" diye haykırdı. "Nick ölmedi ama sen şimdi gebereceksin!"

Arkadaşıma sahip çıkmak için ayaklandığım an içimi zehir zemberek bir his ele geçirdi. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Silahın güvenlik kilidinin açılma sesini duydum. Günce tetiği çekmek üzereyken Talar arkadaşımın üzerine atıldı ve boğuşmaya başladılar. Yanlarına gitmek için attığım ikinci adımda kayan ayağım beni yüzüstü yere serdi ve cebimdeki telefon ileri fırladı. Telefonun ekranına baktığımda, babamın bizi duyduğunu gördüm. Hemen sonra Günce'nin bedeni telefonumun yanına düştü. Silah bir kez daha havalandığında, dudaklarımdan kulakları sağır eden bir çığlık koptu. Talar'ın elindeki silah acı bir sesle patladı. Kör kurşun Günce'nin iki kaşının ortasına saplanmıştı. Kara bir kırbacın üzerime indiğini hissettim, onun kanlar içinde kalan başı kar yığınlarının üzerine düşerken...Ölüm, kozasından çıkarak ihtişamlı pelerinini üzerimize savurdu ve arkadaşımın mavi gözleri ağır ağır kapandı.

6. BÖLÜM

VEDA



Tiz bir çığlık koparken Azrail'in dudaklarından, ölümün vehametini haykırıyordu. Göğün göğsünde acı kazanı fokurdarken, göğsüm acıdan ikiye yarılıyordu. Karlı zeminin üstüne boş bir çuval gibi serilen bedenimi hissedemiyordum. Hissedebileceğim tek şey, ruhumda baş gösteren amansız uyuşmaydı. Bakışlarımdaki kırağının arkasından arkadaşımın cansız bedenine baktım. Ölümün kokusu acı acı eserken, ciğerlerimi kanatırcasına soludum. Bir yanımda pervasız bir sessizlik asılı kalmıştı. Bir an sonra karın içine saplanan çenem sızladı. Düşerken buzlu zemine sertçe çarpmıştım. Belki de kanıyordu. Kan... Şimdi arkadaşımın iki kaşının ortasından, burnunun sol yanına doğru kıvrak bir yol izliyordu. Parmaklarımı ağır ağır avuçlarıma ittim. Avuçlarıma kar dolarken, dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar ölümün uğursuz tınısına karıştı. Bakışlarım Günce'nin kar kadar beyaz olan çehresine mıhlanmıştı. Ona baktıkça, göz kapaklarım gerilerek gözlerimi yuvalarından itiyordu. İnanamıyordum. Şu an bana bakmıyor oluşuna inanmak istemiyordum. Yüce Tanrım... Bana bakmıyordu, bakamıyordu. Mavi gözleri biraz önce son kez değmişti gözlerime... Ardından bir daha hiç açılmamak üzere sonsuz bir karanlığı kucaklamıştı.

"Günce..." diye fısıldadım, ağız dolusu bir acıyla. "Hayır... Günce, hayır... Lütfen..."

Dizlerimin üzerinde doğrulup yumruklarımı yere çarptım. Sonra bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha... İçime saplanan ağrıyı sıyırıp atmak istedim. Yumruklarım karla her buluştuğunda onun adını haykırıyordum.

"Günce! Günce! Günce!"

Başımdaki bereyi çıkarıp fırlattım. Şimdi üzerimdeki her şey bedenimi arsız bir yılan gibi sarıyor, sıkıyordu. Nefesim daralıyor, canım çok acıyordu.

"Ne yaptın lan sen!"

Ante'nin sesi kulağımda uğuldadı. Hemen sonra boğuşma sesleri yükseldi. Küfürler, yumruklar ve iniltiler... Şimdi hiçbirinin bir önemi yoktu. Dünyam zifiri bir karanlığa bürünmüş ve tepetaklak olmuştu. Sesim kısılana dek bağırmak, ağlamak ve içimi kemiren bu acıyı kusmak istiyordum. Kabanımın iki yanından tutup asıldım. Kayan fermuar ve kopan düğmelerin sesi çığlıklarıma karıştı. Soğuk ve sızı parmak boğumlarıma saplanırken, babamın uzaktan gelen sesini işittim. Adımı çağırıyordu.

"Baba!" diye haykırdım etrafıma bakınarak.

Bakışlarımı deli gibi civara savurup babamı görmeyi diledim. Yoktu. Oysa ona ihtiyacım vardı. Burada olmasına, beni kollarına alıp tüm bunların kötü bir kâbus olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Adım bir kez daha babamın dudaklarından döküldüğünde, bakışlarım birkaç metre öteye fırlayan telefonuma kaydı. Öyle kuvvetli bağırıyordu ki, hoparlörün kapalı olmasına rağmen onu duyan tarafta yalnız değildim. Telefon onlardan biri tarafından yerden alınırken, bunu aldırış edemedim. Kendimi ucu bucağı olmayan bir kuyuya düşmüş gibi hissediyordum. Düşünme yetim yitip gitmişti. Sadece bir saniye sonra Sesir'in dudaklarından kuru bir "Siktir!" döküldüğünü işittim. Ardından babamın sesi kesildi. Bu, gün ışığımı kaybetmişim gibi hissettirdi.

"Telefon açıkmış, bizi duydular!"

Endişeyle söylediklerine cevaben binlerce küfür sıralamak istedim. Yakalarına yapışmak, son nefeslerini verene kadar boğazlamak isteğiyle yanıp tutuştum o an. Bu öyle yoğun bir istekti ki, gerçekleştiğinin hayali gözlerimin önünde beliriverdi.

"Buradan bir an önce uzaklaşmalıyız."

Bu kez duyduğum Beki'nin sesiydi. Kendi aralarında konuşmaya başladılar ama ne konuştuklarını anlayabilecek kadar kendimde değildim. Dizlerimin üzerinde sürünerek karın üzerinde yatan arkadaşımın yanına ilerledim. Her an ayağa fırlayacakmış gibi duruyordu. Alnının ortasındaki ketçabı silip beni nasıl keklediğini itiraf edecekti. Sonra da şaşkın hâlime gülüp alay edecekti. Bunu yapardı, değil mi? Keşke, keşke yapabilseydi.

"Günce..."

Gözyaşlarımın buğuladığı bakışlarım üzerinde dolaştı. Sarı saçları karın üzerine dağılmış, başı hafifçe sola meyletmişti. Uyuyor gibi görünüyordu; ölüm, uykuya ne çok benziyor diye düşündüm. Ne tuhaf, ifadesinde huzur vardı. Benim güzel arkadaşım, ölürken bile kurallarına sırt çevirmemişti. Mutluluk kuralları, her zaman gülümseme kuralları... Bakışlarımı aşağı indirdim. Karnının üzerine düşmüştü kırmızı ojeli zarif elleri. Parmaklarının arasında, Nick'in beresini gördüğümde acıyla gözlerimi yumdum. Burnumun direği ince ince sızladı. İstediğini almıştı, yüzündeki huzurlu ifadenin sebebi de buydu.

"Beni, beni affet..." diye mırıldandım, sesime ölümün kasveti bulaşmıştı. Daha birkaç saat önce, burada öleceğimizi söylediğinde, ona bunun asla olmayacağını, buradan sağ salim kurtulacağımızı söylemiştim. Ona yalan söylemiştim. Esen rüzgâr ıslak yüzümü acımasızca ısırırken, artan hıçkırıklarım omuzlarımı sarsıyordu. Takatini yitiren bedenimi Günce'nin üzerine bıraktım ve onun bereyi tutan

elini sıkıca tuttum. Üzerine boca ettiği için söylendiğim şekerli parfümünün kokusu şimdi canımı yakıyordu. Bu kokuyu bir daha ondan duyamayacağımı bilmek, kahrediciydi. Buz kesmiş ellerimizi sımsıkı bir birbirine kenetledim. Üşüyordum. Soğuktan uyuşan bedenim zihnimi derin bir rehavete sürüklüyordu.

Kaç dakika öylece kaldım, ne kadar zaman geçti anlayamadım. Ölüm zamanı tüketiyordu ve ben bunu acıyla tecrübe ediyordum. Omuzunda hissettiğim sağlam dokunuşla irkildim, başka bir tepki vermedim. Arkamda varlığını hissettiğim her kimse, elini omzumdan uzaklaştırırken ısrarcı olmamıştı.

"Artık gitmeliyiz."

Ante, bu onun sesiydi. Gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Bu söylediğine kahkahalarla gülmek istedim ancak bunu yapamayacak kadar bitkindim.

"Geberin." Bunu söylerken yalnızca dudaklarım kımıldayabilmişti.

"Bak... Gitmeliyiz."

Kendimi öyle çok sıktım ki, kaskatı kesildim. Bu kez ona sesimi duyuracaktım.

"Geberin! Hepiniz geberin! Adi katiller! Gerçekten, sizinle geleceğime inanıyor musun?"

Sorum cevapsız bir biçimde aramızda sallanırken, sıkıntılı bir nefes verdigini duydum.

"Gitmeliyiz."

Sesi bu kez daha net ve itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Fakat bunun benim için bir önemi yoktu. Arkadaşımı burada yalnız bırakmayacaktım. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için tutulan boynumun bana getireceği acıyı umursamadan başımı kaldırdım ve arkama çevirdim. Bir heykel gibi başımda dikiliyordu.

"Sizinle gelmeyeceğim. Beni de mi öldüreceksiniz? Öldürebilirsiniz! İşte o zaman cesedimi istediğiniz yere taşı-

yabilirsiniz." Her bir kelimem derin bir nefreti peşi sıra sürükledi. Tek bir mimiğin yer bulamadığı çehresine nefretle baktım.

"Böyle olmasını istemezdim."

İlk andan beri kaya kadar sağlam olan sesi şimdi kısık ve boğuk geliyordu. Üzgün müydü? Duyacağı en ufak pişmanlık zerresi yerin dibine batsın!

"Ama oldu. Onu siz öldürdünüz... Nick'in de katili sizsiniz! Biz... biz size hiçbir şey yapmamışken, hepimizi yerle bir ettiniz."

Ellerine baktığımda, cümlemin sonuna doğru sesim cılızlaştı. Siyah eldivenleri artık yerinde değildi ve esmer parmak boğumları kan içindeydi. İçim korkuyla kasıldı. O kan, belki Nick'e, belki de Nicolas'ya aitti.

"Arkadaşın için üzgünüm," Ellerini arkasına alarak uzaklaştırdı.

Ağlamaktan acıyan gözlerimi gözlerine dikerken, yerden destek alarak zorlukla ayağa kalktım ve karşısına dikildim. Bana yapabileceklerinden artık korkmuyordum.

"Üzgün müsün? Gerçekten mi?"

Karanlık bakışlarına ev sahipliği yapan göz kapakları soğuktan gerilmiş, kaşları yay gibi sivrilmişti. Dudaklarının rengi kendine soğuğa emanet ederek morarmıştı. Lanet herif, güçlü ve ürkütücü görüntüsünden bir şey kaybetmemişti. Elmacık kemiklerinin belirginleşmesiyle dişlerini birbirine bastırdığını anladım. Sinirleniyor muydu? Umrumda değildi.

"Arkadaşını ben öldürmedim," dedi tek nefeste. "Bu bir savunma değil, yalnızca bir açıklama."

Titreyen dizlerimin bana ihanet etmek üzere olduğunu biliyordum. O an soğuğu saç diplerime kadar hissettim. Her yer; dağlar, buz kütleleri, ağaçların yoğun kardan aşağı sarkan dalları daha beyaz görünüyordu. Göz yoran bir beyazlık sarmıştı dört bir yanımızı. Her geçen saniye hava

biraz daha soğuyordu sanki. Ayak parmaklarım, eklem yerlerim, bilhassa burnum ve kulaklarım uyuşmuştu. Karşımda dikilen adamın beni burada bırakmayacağı aşikârdı.

Benden karşılık alamayınca, bir adım attı. Aynı saniye geriye attığım adımım arkadaşımın cansız bedenine çaptı. Canını yakmışım gibi telaşlanarak etrafından dolaştım ve baş ucuna çöktüm, ancak bu defa yüzüne bakamadım.

"Onu artık yalnız bırakmalısın."

Kirpiklerimi birbirine bastırdım, soğuk yanaklarımdan iki damla sıcak yaş akıp gitti. İnkârın en koyu hâlini sırtlanarak başımı iki yana salladım. Onu nasıl yalnız bırakabilirdim?

"Hayır! Bunu yapmayacağım."

O sırada Alice'i hatırlayarak onu son gördüğüm yere, çadırların önüne baktım. Ne orada ne de başka bir yerde görebildim. İçime oturan acının yanında ani bir endişe belirirken, tekrar ayaklandım.

"Alice! Nerede o?"

Karşısında bir yaprak gibi titrerken, bir yandan da etrafıma bakıp yaşadığımız anın gerçekliğini sınamaya çalışıyordum. Ah, ne yazık... Her bir saniyesi gerçekti.

"O iyi, sadece bayıldı." Çadırı işaret ederek konuşmasına devam etti. "Daha fazla üşümemesi için onu çadıra götürdüler."

Sesine karışan adım seslerinin ardından Beki arkasında belirdi. Koyu mavi gözleri yerde, Günce'nin üzerindeydi. Ante'nin aksine, yüzüne yansıyan hüznü saklama gereği duymamıştı. Bakışlarından damlayan üzüntü benim için bir şey ifade etmiyordu. Talar ne ise karşımda duran iki adam da oydu benim için. Merhametsiz ve cani!

"Diğer kız kendine geldi. Yola çıkmak için sizi bekliyoruz."

Gitmek için Alice'in uyanmasını beklemişlerdi. Her nereye gidiyorlarsa Alice'i ve beni peşlerinden sürüklemek

istiyorlardı. En başından beri, niyetleri her ne ise dertleri yalnızca bizimleydi. Nicolas ve Nick onlar için önemsizdi ve onları burada sağ bırakacakları meçhuldü.

"Alice ve ben, sizinle hiçbir yere gelmiyoruz."

Beki gözlerini yerden kaldırdığında, gözbebeklerindeki hüznün katılaştığını gördüm. Yalnızca bakışlarıyla söylediklerimi kökünden kestirip attı.

"Ante sana başka seçeneğin olmadığını söylemedi sanırım."

"Onun ne söylediğiyle ilgilenmiyorum."

"Bak!" Ağzından sesli bir nefes verdi. Zor kullanmadan beni alt edebilmenin derdindeydi. Belki de saçlarımdan sürüklememek için kendini zor tutuyordu.

"Neyle ilgilendiğini biliyorum," dedi saniyeler sonra. Kaldırdığı işaret parmağıyla içinde Nicolas, Nick ve Alice'in bulunduğu çadırı gösterdi.

"Kız arkadaşın ve sevgilin hâlâ yaşıyor. Ayrıca diğer adamın da öldüğünden emin değiliz."

Tehditkâr konuşması beni köşeye sıkıştırırken, bitirici hamleyi yapmak için devam etti. "Sadece sen ve diğer kızı istiyoruz. Adamlar burada kalabilir. Ellerini çözer, onlar için ateşi tazeleriz. Kendilerine geldiklerinde..." Duraksadı. Emin olamadığı şey Nick'in durumuydu. "En azından biri kurtulur."

Söylediklerinin ihtimaliyle yutkundum. Şayet onlarla gitmezsek, Nicolas ve yaşıyorsa Nick'in kurtulamayacağını söylüyordu. Ne kadar ciddi olduklarını artık biliyordum. İsteklerini yerine getirmediğimiz takdirde onlara zarar vermekten çekinmeyeceklerdi. İçim arkadaşımın acısıyla cayır cayır yanarken, benden bir tercih yapmamı istiyorlardı.

"Bence bu konuyu uzatmayalım." Tehlikeli bir sesle araya girdi Ante. İfadesi şimdi kan donduracak kadar keskindi. "Pera, bizimle gelmeyi seçecek kadar akıllı bir kız."

Umarsızlığın verdiği öfkeyle ellerimi yumruk yaptım. Avuçlarıma batan tırnaklarımın verdiği acı şu an hissettiklerimin yanında devede kulak kalırdı. Onlara kanımın son damlasına kadar ayak direyebilirdim ama ya Nikolas ve Nick... Onları görmezden mi gelecektim? Üstüme yıkılan yaşama şanslarını iteleyebilecek miydim? Üstelik, Günce kendini Nick için feda etmişken...

"Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun."

Gözlerinde zafer ışıltısı görmeyi beklerken, başını sallamakla yetindi Ante. Olduğu yerden ayrılmak üzere olan adımlarını sözlerimle kısa bir süre erteledim.

"Onları görmek istiyorum. Gitmeden ne hâlde olduklarını göreceğim."

Sesimi güçlü tutmaya çalışıyordum ancak dayanma gücümün hududundaydım. Soğuk artık konuşmamı dahi zorlaştırıyordu. Yüzüme yapışan solgun kumral saçlarımı arkaya iterken, sol omzumun üzerinden arkadaşımın ayaklarına baktım. Son çıktığımız alışverişte bayılarak aldığı mor puantiyeli botları vardı. Yeniden dolan gözlerimi yere eğip son isteğimi söyledim.

"Onu... Onu burada bı..."

"Onu burada bırakmayacağız."

Ante seri bir hareketle arkama geçti ve Günce'nin bedenini kucakladı. Ona müdahale etmek istedim ama bunu yapmam yersiz olacaktı. Ne kadar istesem de, bu hâlde arkadaşımı taşıyamazdım.

"Bak, ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Sen söyle. Gömmek mi gerekiyor?"

Yabancı bir adam kollarında arkadaşımın cansız bedeniyle karşıma geçmiş, onu gömmek isteyip istemediğimi soruyordu. Bu, gerçek miydi? Şu an bunları yaşıyor muydum?

"Buna vaktimiz yok. Buraya birileri gelmek üzeredir."

Ante, Beki'nin uyarısını göz ardı ederek yüzüme bakmaya devam etti. Benden bir cevap bekliyordu.

"Hayır..." diye mırıldandım. Hayatımda ölüm haberi bile almamışken, şimdi yegâne dostumun ölümünü kabullenmek zorunda kalmıştım. Boğulduğumu hissederek derin bir nefes almaya çalıştım. Sonra, Günce'nin babasını düşündüm. Kızına çok düşkündü, kimbilir ölümünü öğrendiğinde nasıl yıkılacak, nasıl kahrolacaktı. Boğazımı örseleyen hıçkırığı güçlükle bastırarak karar vermeye çalıştım. Ailesi evlatlarını ziyaret edebileceği bir mezar isterdi. Her anne baba bunu isterdi. Şimdilik tek düşünebildiğim buydu.

"Hayır. Hayır... Onu çadıra götür."

Başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü ve çadıra ilerledi. Adımlarımı peşinden sürüklerken, yaşadığım acı içimi yakıp kavuruyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kollarında Günce ile çadırın içine giren Ante'yi takip ettim. Yere eğildi ve arkadaşımı sol koluyla dizlerinin üzerinde tutarken, boştaki eliyle battaniyeyi hasır kilimin üzerine yaymaya çalıştı. Aceleyle önüne geçerek dizlerimin üzerine çöktüm ve battaniyeyi yerde tamamen açtım. Arkadaşımı oraya bırakırken oldukça yavaş hareket etmişti. O katilin arkadaşı olduğunu bilmesem, bu tavrından iyi bir insan olduğu anlamını çıkarabilirdim. Ancak o, bir katilin arkadaşı; potansiyel bir katildi.

"Seni dışarıda bekliyorum. Üzerini değiştir."

Ayağa kalktığında başımı yukarı kaldırıp ona öfkeyle baktım.

"Kes şunu. Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Sana itaat etmeyeceğim."

Elini ensesine götürdü ve sıkıntıyla ovaladı. Parmakları beresine uzandı, bir an onu kafasından çıkaracak sandım ama o, ani bir kararla bundan vazgeçti.

"İyi görünmüyorsun. Kabanın ıslak, bu seni soğuğa karşı savunmasızlaştırıyor."

Haklıydı. Uzun süre yerde oturduğum için özellikle her yerim ıslaktı. Dişlerimin birbirine vurmasına engel olamı-

yordum. Şapkam, eldivenlerim ve atkımdan, tüm bu yaşananlar esnasında kurtulmuştum.

"Git buradan," dedim başımı önüme eğerek. Dışarı çıkmak üzereyken, montunun cebinden bir şeyin düştüğünü fark ettim. Düşürdüğü büyük bir kağıt parçasıydı ve rengi sarıya çalıyordu. Uzun çizgiler, garip rakamlar ve kırmızı mühürler kendini belli ediyordu.

Ante hızla eğilip kağıdı yerden alırken idrak edebildim, bu bir haritaydı. Bu adamlar define avcısı olabilir miydi? Ah, hayır... O zaman bizi değil, işlerine asıl yarayacak olan erkekleri yanlarında isterlerdi. O hâlde, o harita ne olabilirdi? Avuçlarımı yüzüme kapattım. Başıma kuvvetli bir ağrı girmişti. Öte yandan Ante'nin peşinden dışarı çıkmak için fazla vaktim yoktu. Günce ile yalnız kaldığımız bu anın, onu son gördüğüm an olarak hafızama kazınacağını biliyordum. Bakışlarımı morarmaya başlayan yüzüne çevirirken, gözyaşlarım aşağı inmeye başlamışlardı. Buraya gelirken yaşadığı heyecanı ve kurduğu hayalleri anımsamak beni yerle bir ediyordu.

"Sen haklıydın," diyebildim içimi çekerek, "Haklıydın ve gittin."

Elmacık kemiklerimden çeneme uzanan ıslaklığı elimin tersiyle silerken, tıpkı Günce gibi her şeyden soyutlanmak istedim. "Seni kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Neden bu kadar zamansız gittin ki..."

Uzanıp elindeki berenin ucundan tuttum. Uğruna hayatını kaybettiği bereyi parmaklarının arasından kurtarırken, hıçkırıklarım göğsümü parçalıyordu.

"Seni unutmayacağım Günce. Ne kadar vaktim kaldı, bilmiyorum... Ama son anıma dek o şapşal suratın aklımda kalacak."

Uzandım ve bereyi yumuşacık saçlarından aşağı kaydırarak başına geçirdim. Bere artık olması gereken yerdeydi.

Hıçkırıklarımın arasına kısacık bir kahkaha sığdırdım o an. "Seni pislik, çok yakıştı!" Bir kez daha üzerine eğildim ve gözlerimi ağır ağır kapatırken, dudaklarımı yanağına bastırdım. Bu, hayatımın en acı busesiydi.

"Hoşçakal arkadaşım."

7. BÖLÜM

VAHAMET



Ölümün feveranı ruhumun surlarından yükselirken, avuçlarımda parçalanan yaşamın küllerini Mont Blanc'ın öldürücü soğuğuna emanet etmiştim. Artık ne onun ne de kendim için yapabileceğim bir şey vardı. Sonu görünmeyen bir tünelde yalın ayak ilerliyordum. Fer yoktu, akıbetimi aydınlatacak en ufak bir emare yoktu. Yüklendiğim acı omuzlarımı kanatırken, onlarla gitmeyi kabul ederek adım adım hazin sonuma yaklaştığımın bilincindeydim. En son çocukluğumda bu kadar çok akan gözyaşlarım, sadece birkaç saatte tümüyle terk etmişlerdi beni. Gözlerim sızlıyordu. Başımın arka tarafında beynimi sarsan bir zonklama, dudaklarımda ve burnumda ise şişlik hissediyordum. Ah, Günce... Zayıf bedeninin altında kalan battaniyenin bir kısmıyla üstünü kapatırken, içimde bir şeylerin parçalara ayrıldığını hissetmiştim. Parçalara ayrılmış, un ufak olmuş, dağılmıştım. Hayatımın sonuna dek bu anı unutamayacaktım ve her hatırladığımda Azrail'le kucaklaşan ruhum derdest edilecekti. Oysa, Nick ile cilveleşirken yükselen kahkahalarını duymak isterdim. Seninle şimdi kamp ateşinin başında beyaz şarap yudumlayıp, haşlanmış etin üzerine *raclette* eritmeliydik. Sevdiğin gibi... En kötüsü, Nick'e havalı görünmek için hiç bilmediğin hâlde tırmanış yaparken

düşüp ayağını kırmalıydın. Ne olursa olsun, böyle kırık dökük bir sonumuz olmamalıydı...

Dizlerimin üzerinde, artık yüzünü göremediğim arkadaşıma bakarken, dışarıdan gelen ses vaktimin dolduğunu söylüyordu. Kabanımın koluyla ıslak yüzümü sildim. Dakikalardır durduğum pozisyonu terk ederek doğruldum ve ayağa kalktım. Çadırdan ayrılmadan evvel valizimden en kalın kıyafetleri çıkarttım. İç çamaşırıma kadar ıslanmıştım. Üzerimdeki her şeyi çıkarırken titrememem artmıştı. Dayanılmaz bir soğuk vardı ve üşütmenin ötesinde artık bedenime acı veriyordu. Siyah iç çamaşırlarıyla çıplaklığımı örttükten sonra uyuşan ayaklarıma iki yün çorabı üst üste geçirdim. Açık buğday tenim yer yer kabarmıştı. Cılız bacaklarımın kızaran noktaları ise sadece birkaç saat içinde moraracağının sinyallerini veriyordu. Elimi çabuk tutarak giyinme işini hızlandırdım. Bir an önce Nicolas'yı görmeliydim. Siyah atletimin üzerine yine üst üste iki yün kazak giydikten sonra kot pantolonumun altına siyah, sıkı bir tayt geçirdim. Yanımda getirdiğim pudra rengi kabanım diğerine göre daha kalındı. Omuzlarıma dökülen kumral saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptıktan sonra bere ve atkımı taktım. Son olarak kar çizmelerimi de dizime çektiğimde artık hazırdım. Adımlarım çadırın çıkış noktasında son bulduğunda, acıyan içim geriye dönmeme izin vermedi. Onu ne hâlde bıraktığıma bir kez daha bakmaya dayanamadım. Çadır örtüsünü ardımdan kapatırken, bir damla gözyaşı daha akıp gitti kirpiklerimin arasından.

"Sadece iki dakika."

Sesiyle birlikte elim çadırın üzerinden yağ gibi kaydı. Arkama döndüğümde Beki ile burun buruna geldim. Buz mavisi gözleri, iri kalkık burnu ve alnına dökülen düz siyah saçları ile normal yaşantımda görsem sempatik diye tabir edeceğim tipinden, içinde olduğum vaziyetten dolayı korkmuştum. Bunu fark etmiş olacak ki adımları belli

belirsiz geriye gitti. Bakışlarını yüzümden ayırdı ve usulca çadıra kaydırdı. O an, yüzünde yine aynı hüzünlü ifadeye rastladım.

"Erkek arkadaşını görmek için yalnızca iki dakikan var," dedi bakışlarını çadırdan ayırmadan. Etrafta ondan ve benden başka kimse görünmüyordu. "Süren başladı."

Bomboş gözlerle yüzüne bakarken, son sözleriyle birlikte hareketlendim ve diğer çadıra ilerledim. Bedenimi içeri sokmadan önce derin bir nefes almaya çalıştım. Ne ile karşılaşacağımı biliyordum ancak ne yaparsam yapayım kendimi buna hazırlamam olanaksızdı. Eğilip çadırdan içeri girdiğimde, bakışlarım ilk anda Nicolas ile kesişti. Koşar adımlarla yanına ulaşıp dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi yüzüne götürürken, yaralarına baskı yapıp canını yakmamak için dikkatli olmaya çalıştım.

"Pera!" Heyecanla adımı söyleyip moraran göz kapaklarının arasından bana baktı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki iyisin."

Elleri arkadan bağlanmış vaziyette, uzun ince bedeni çadırın bir köşesine yaslanmıştı. Kıyafetleri dağılmış, pantolonunun paçaları çamurlu ve ıslaktı. Soğuğa karşı ne kadar dirençli olduğunu bilmeme rağmen şimdi karşımda titrediğini görmek canımı yakmıştı. Başından çıkmak üzere olan beresini el yordamıyla düzeltirken, "İyiyim," diyebildim ağlamaklı bir sesle.

"Seni buraya getirdiğim için kendimden nefret ediyorum," Yeşil gözleri yaşadığı pişmanlığın yüküyle doldu. Kumral saçları beresinin altından alnına uzanmış ve uçları, yarılan sol kaşından akan kanla ıslanmıştı. "Buraya gelmeyi hiç istememiştin."

Hemen itiraz edip başımı iki yana salladım. "Hayır! Lütfen, lütfen böyle düşünme Nicolas. Buraya gelmeyi hepimiz istedik."

"Sen istememiştin."

Valizinden sarkan tişörtüne uzandım ve çekip çıkardım. Gri penyenin avucumda topladığım kadarını kaşındaki açıklığa bastırdığımda acıyla inledi.

"Bir silah sesi duydum. Lütfen bana vurulanın o heriflerden biri olduğunu söyle."

Sorusu acıyla içimi çekmeme sebep olurken, kana bulanan tişörtü kaşından ayırdım. Zihnimde kendine yer bulamayan yığınla düşünce vardı. Tüm bunların neden yaşandığını bilmiyordum. Bize ne olacağını bilmiyordum.

"Günce..." diye fısıldadım, sesimi keder ele geçirmişti. "O, artık bizimle değil."

Bunu nasıl söyledim, nasıl söyleyebildim, anlayamadım. İfadesinde kuvvetli bir şok belirdi. Gözlerinin derin bir acıyla büyüdüğünü gördüm. Bedeninde titremenin zerresi kalmamıştı. Buz kesmişti.

"Şimdi..." Kendimi bir acıyla daha sınamadan önce yutkundum. Yanaklarımın bir kez daha sırılsıklam olduğunu o saniyeye dek fark edememiştim. "Nick'i kontrol edeceğim. Belki hâlâ onun için yapılabilecek bir şeyler vardır."

Kelimeler dilimden dökülmeden önce keskin bir bıçak suretine bürünerek boğazımı parçalamıştı. Ruhumda dans eden acı, her geçen saniye devinimini artırırken, sebep olduğu hissizlik zihnimi zelzeleye uğratmak üzereydi. Bakışlarım usulca soluma kaydığında, Nick'in yerde hareketsiz yatan bedenini gördüm. Zavallı Günce'nin söylediği gibi benzi kandan görünmüyordu. Üzerine üst üste atılmış battaniyelerin altında bir eşya gibi yatıyordu. Dizlerimin üzerinde ilerleyip yanına vardığımda, Günce ile aynı sonu paylaşmamış olması için, içimden bildiğim tüm duaları geçirdim. Teni bir kağıt kadar beyaz görünüyordu. Sarı saçları geriye doğru dağılmıştı ve yaşadığına dair en ufak bir iz yoktu. Elimi korkarak boynuna uzattım. Parmaklarım soğuk tenine değdiğinde göz kapaklarım hızla kapandı. Nick'in teninden aldığım tepki, dudaklarımda buruk bir

gülümsemeye sebep olurken, Nicolas'ya dönüp "Yaşıyor!" dedim heyecanla. "Nick yaşıyor! Şükürler olsun."

Öyle müşkül durumdaydık ki, karanlığın içinden sıyrılacak en ufak ışık hüzmesine ihtiyacımız vardı. Nicolas çehresine sinen kederi bir yana savurarak gülümsedi. Tekrar onun yanına gittim, daha fazla vaktim kalmamıştı. Belki bir dakika, belki de saniyeler sürecek kısacık zaman dilimine, geçerli bir plan sığdırmalıydık. Yaşamak için bu seçeneneksiz bir zaruretti.

"Hemen bir hastaneye gitmesi gerekiyor. Bu şartlar altında daha fazla dayanamaz." Konuşmamı bölen duman kokusu Ante'nin sözlerini hatırlattı. Sözünü tutmaya, Nicolas ve Nick için ateş yakmakla başlamıştı.

"Ellerinizi çözecekler ve sen hemen yardım getirmeye gideceksin."

Kaşları çatılırken, "Sen?" diye sordu. "Bana sakın aklımdan geçeni söyleme!"

Gözlerimi açıp kapattım. "Bunu tartışacak vaktimiz yok. Alice ve beni bir sebepten yanlarında tutmak istiyorlar. Onlarla gitmek zorundayız."

İtiraz etmek için ağzını açtığında ellerimi dudaklarına götürdüm ve buna izin vermedim.

"Dinle Nicolas! Nick için yardım getirmen gerekiyor. Tabii sonra bizim için de... Onları oyalamak ve yavaşlatmak için her yolu deneyeceğim. Lütfen biz gittikten sonra elini çabuk tut. Lütfen... Sana ihtiyacım var Nico..."

İnce dudakları, çaresizlikle içeri çektiğinde düz bir çizgi hâlini aldı. Bunu ilk kez yaşıyorduk. Daha önce, birlikte hiçbir zorlukla karşılaşmamıştık. Şimdiyse başını önüne eğmesinin bir kabulleniş olduğunu biliyordum.

"Tüm Chamonix polisini buraya yığmak için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum. Tanrı seninle olsun, sevgilim."

"Tanrı seninle olsun."

Eğilip bileklerindeki ipleri çözmeye çalışırken, içeri birinin girdiğini hissettim. Bunu umursamadan ipleri çekiştirmeye devam ettim ve Nicolas'nın bileklerini özgür bıraktığımda, arkamdaki adama teslim olmak üzere ayaklandım.

"Onu çözmek için gelmiştim ama görüyorum ki benden önce davranmışsın."

Nicolas'ya son kez baktığımda, arkamdaki adama düşmanca baktığını gördüm. Şayet gücü yerinde olsaydı bir an bile düşünmez, Ante'ye saldırırdı.

"Fark eder mi? Sonuç olarak artık serbest."

Ağır ağır arkama döndüm ve Ante'nin heybetli varlığıyla göz göze geldim. Dağılan kıyafetlerini toparlamış, yola koyulmak için hazır hâle gelmişti. Siyah kaba montu, aynı renk atkı ve beresinin içinde sadece yüzünün bir kısmı görünüyordu.

"Gidelim."

Çıkmaya hazırlanırken, Nicolas'nın sesiyle duraksadık.

"Kendine dikkat et Pera. Başını ve boynunu koru. Vücut ısına dikkat et, terleme ve ne olursa olsun kimseye güvenme."

Doğrulmaya çalışan Nicolas'ya çevirdiğim başımı hafifçe salladım. Ona cevap vermek üzereyken, bileğimi saran parmakların beni çekmesiyle boş bulunarak sendeledim. Düşmemi engelleyen neden, düşmeme sebep olacak nedenle aynıydı; Ante'nin kemikli parmakları.

"Zırvalamak yerine elini çabuk tut ve yardım getirmeye git. Arkadaşının fazla vaktinin kaldığını sanmıyorum."

Kurtarmaya çalıştığım bileğimden çekerek beni dışarı çıkardığında, bir kez daha ona bir pislikmiş gibi baktım. Beni çadırdan iyice uzaklaştırana dek bileğimi bırakmadı. Sonra, kendi isteğiyle beni bıraktığında, hesap sormama fırsat vermeden sol kaşıyla birkaç metre ötemizi işaret etti.

"Tepinmeyi bırakıp acele etmen yararına, Alice şimdiden üşümeye başladı."

Gösterdiği yere baktığımda haklı olduğunu gördüm. Alice üç haydutun arasında dikilmiş, ellerini bedenine sarark soğuktan korunmaya çalışıyordu. Beki ve Sesir'in elinde bize ait kamp çantaları vardı. Gerekli olan ne varsa yanlarına almışlardı. Bakışlarım biraz sola kaydığında onu gördüm, arkadaşımın katili Talar'ı... İçimi kaplayan nefretin yoğunluğu hücrelerimi alev alev yakarken, adımlarımı ona doğru koşarken buldum. Elimde bir bıçak ya da ona zarar verebileceğim herhangi bir şey olması için her şeyi yapabilecek durumdaydım. Saniyeler sonra yaklaştığımı fark etti ancak kendisini koruması için çok geçti. Zira yerden bir taş kapıp büyük bir zevkle ensesine geçirdim. Adi pislik acıyla kıvranırken, Sesir burnundan soluyarak üzerime gelmeye başladı. Aynı saniye Ante tek adımla önüme geçerek onu durdurdu.

"Hayvan herif!" diye bağırdım olanca öfkemle. "Tanrı'nın gazabından kurtulamayacaksın! Umarım bu dağda geberip gidersin."

Nefretimi kusarken ona ulaşmaya çalışıyordum ancak Ante'nin önümde duran bedeni bana da engel oluyordu.

"Eğer geberirsem, bana eşlik edeceğinden hiç kuşkun olmasın bebeğim."

Başımı Ante'nin yanından eğdim. Talar'ın o ikrah ettiren ifadesiyle karşılaşmayı beklerken, gördüklerim çok daha farklıydı. Dudağının kenarı ve kaşı patlamış, her iki gözü de morarmıştı. Zaten çekik olan gözlerinden biri şişerek iyice kaybolurken, boğazındaki parmak izleri dikkatimi çekmişti.

"Kes sesini Talar."

Ante'nin emriyle birlikte çenesi gözle görülür bir biçimde kasıldı. Sinirlendiği aşikârdı fakat cevap vermeyi es geçerek arkasını döndü ve yürümeye başladı. Diğerleri de hareketlendiğinde, ayakta dikilen Alice'in yanına gittim. Gözleri bomboş bakışlarla karşıya bakıyor, en ufak bir tep-

ki vermiyordu. Şoka girmiş olma ihtimaliyle endişelendim. Sonra bu düşüncenin ne kadar trajikomik olduğunu fark ettim; şok hâlinde olmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

"Alice, bana bakar mısın?"

Tepkisizliğini muhafaza ederken, benden uzun olmasından dolayı parmak uçlarımda yükseldim ve kayan beresini düzelttim. Diğer üç adam bizden uzaklaşırken, Ante hemen arkamızda durmuş yürümemizi bekliyordu. Alice'in kendine sardığı koluna girdim ve adım adım hayatımın en büyük acısını yaşadığım bu yerden uzaklaşmaya başladım. Kalbimin bir köşesini orada, onlarla bırakmıştım ama bedenim tökezleyerek dört katilin peşinden ilerliyordu. Alice ile birbirimizden destek alarak yürüyorduk. Onun kendine gelmesi için saçma sapan kelimeler sarf ediyordum. Benimle konuşmuyordu ama ara ara yüzüme bakmaya başlamıştı. Onunla birbirimizden hoşlanmadığımız değiştirilemez bir gerçekti fakat şu an birlik olmaktan başka şansımız yoktu. Bir nebze kendine gelebilmesi için ona kendi hakkında sorular sormaya başladım. Annem bir Fransız olduğu için Fransızcam fena sayılmazdı. Bir süre sonra bana kısa kısa cevaplar vermeye başladı. Cevaplarının bir çoğunun yanına ne kadar acıktığı ve susadığı gerçeğini iliştiriyordu. Aslında benim de durumum ondan farklı değildi. Yaklaşık bir saat sonra en tepeye çıkan güneş, karın mucizevi beyazlığına meydan okuyarak gözlerimi almaya başladı. İlerledikçe ayak bastığımız kar daha da yükseliyordu. Üşüyorduk ancak şanslıydık ki rüzgâr ya da tipi yoktu. Ante'nin ara ara kamp alanında gördüğüm haritayı çıkarıp incelediğini görüyordum. O harita her nereyi gösteriyorsa oraya gitmemize öncülük ediyordu. Beki'nin değil ama diğer iki sarışın adamın gözü sürekli olarak o haritadaydı. Bunu fark etmemek imkânsızdı.

"Çok yoruldum. Biraz suya ihtiyacım var."

Alice'in sızlanarak söylediklerine daha fazla dayanamadım. Hiç istemeyerek Beki'ye döndüm ve biraz su istedim. Çantasından çıkardığı bir şişe suyu bize uzattı ve hemen arkasından ekledi.

"İdare etmelisiniz. Su ve yiyeceğimiz sınırlı."

Ona cevap vermeden ağzını açtığım suyu Alice'e uzattım. Suyu paylaşarak içersek bizi bir süre idare ederdi. Ancak Alice bütün suyu büyük bir açlıkla kafasına dikerek bitirdi. Ardından rahatlayarak nefesini dışarı verdiğinde, elindeki şişeyi kimseye göstermeden alıp bir köşeye attım. Nereye gittiğimizi bilmeden ilerlemeye devam ediyorduk. Sesir ve Talar'ın sıklıkla aralarında bir şeyler konuştuğuna şahit oluyordum. Diyaloglarına kulak kabartmak istiyordum ama her dakika artan yorgunluğum buna izin vermiyordu. Nicolas'nın boynunu sıcak tut önerisini dikkate alarak iyice doladığım atkımın artık bir işe yaramadığını hissediyordum. Kimseye çaktırmamaya çalışarak azar azar yediğim kar, susuzluğumu gidermiyordu. Aksine, boynumun içinde sanki koca bir buz kütlesi varmış hissi uyandırmıştı. Bir an sonra ayağımın taşa takılmasıyla kendimi yerde buldum. Alice boş bulunarak kulak çınlatan bir çığlık savururken, kara yapışan avuçlarımın sızısıyla yüzümü buruşturdum. Ayağa kalkmak yerine kendimi karın soğuk yüzeyine bırakacak kadar bitkin hissediyordum.

"Ayaklan, sabaha kadar seni bekleyemeyiz."

Düştüğüm yerden Sesir'e baktım ve ona kafa tutan bir sesle konuştum.

"Beklemek istemiyorsan devam et, gerizekâlı!"

Yanıt vermek yerine yüzüme dik dik baktı. Ona inat, olduğum yerden kalkmadım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. Birkaç dakika soluklanmak için dizlerimin üzerinde doğrulacakken, ense kökümde hissettiğim acıyla bağırdım.

"Sakın bir daha benimle böyle konuşma!"

Sesir beremin üzerinden kavradığı saçlarımı geriye doğru çekti ve beni yüzüne bakmaya zorlayarak bağırıyordu.

"Sonunun arkadaşına benzemesini iste..."

Konuşmasını acı dolu bir inlemeyle yarıda kesti. Birdenbire elleri saçlarımdan ayrıldı ve geriye doğru sendeledi. Çenesine inen yumruğun kimden geldiğini anlamaya çalışırken, Ante'nin bağıran sesini duydum.

"Sizi bir kez daha uyarmayacağım." Ante bağırmaya devam etti, öfkesinden korkarak olduğum yere sindim. "Kızlara yaklaşmayacaksınız, ikisine de!"

"İki sürtük için bizi karşına almana değmeyecek Ante." Sesir korkutucu bir sakinlikle konuştu. "Bu iş bittiğinde, yollarımız yine aynı sona çıkacak."

Ante'nin dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Doğru, aynı sonda buluşacağız ama aynı sona kavuşamayacağız."

Aralarında dönen garip konuşmadan bir şeyler çıkarmaya çalışırken, bakışlarım yine onun çehresinde duraksadı. Aşağı kayan atkısının açık ettiği çenesi sinirden kasılmış, çenesinin orta yerindeki çukuru gözler önüne sermişti. Siyah bir bilyeyi andıran gözleri irileşerek korkutucu bir görüntüye kavuşmuştu. Ondan gözlerimi alamamak, içten içe kendime kızmama sebep oluyordu. Talar seri bir hamleyle Sesir'in kolundan tuttu. Onu Ante'nin karşısından uzaklaştırdı ve birlikte yola devam ettiler. Omzuma düşen beremi aldığım sırada Ante'nin eli bana uzandı. Önce irkilerek geri çekildiysem de, bunu bana yardım etmek için yaptığını idrak ederek sakinliğimi korudum. Bakışlarım siyah deri eldivenin sarıp sarmaladığı elinden bana eğdiği bakışlarına çıktı.

"Hayır, yardımına ihtiyacım yok."

Israr etmedi. "Sen bilirsin."

Elini geri çektiğinde kalkmak için doğruldum. Ancak titreyen dizlerim işimi yokuşa sürüyordu. Onun önünde

küçük düşmemek için kendimi zorladım ve ayaklarımın üstüne bastım. Yere bastırdığım avuçlarımdan destek alarak doğrulacağım sırada dengemi kaybettim. Bir kez daha karlı zeminle buluşmak üzereyken belimden yakalayan kollar beni düşmekten son anda kurtardı. Bedenimi yukarı çektiğinde tamamen ayaktaydım ancak dengemi sağlayamamıştım. Kollarının arasında sendelerken ayaklarına bastım ve kayarak üzerine devrildim. Ante yere, ben üzerine düştüm. Kendimi onun üzerinde bulduğum an dudaklarım yanağına çarpıverdi. O an beklemediğim bir şey oldu; Ante acıyla inledi. Yanağını, sobaya dokunmuş bir çocuk gibi dudaklarımdan uzaklaştırdı ve belimden kavrayarak bedenimi üzerinden indirdi. Bu yaptığıyla olduğum yerde kalakalırken, elini yanağına götürerek ayağa kalktı. Ante! Neden her şeyiyle bu denli tuhaftı? Arkasını dönüp uzaklaştığı sırada tek bir şey söyledi.

"Yürüyün."

❄

Adımlarım yavaşlamıştı. Parmak boğumlarıma buzdan iğnelerin batıp çıktığını hissediyordum. Öyle çok üşüyordum ki, çektiğim acıyı bile hissedemiyordum. Hava kararmak üzereydi. Tükenmek üzereydim. Uyku ruhuma göz dikmişti. Karın pürüzsüz yüzeyine bir adımımı daha sığdırdım ancak bu kez geri çekmem hiç kolay olmadı. Aç, uykusuz, yorgun ve bitik durumdaydım.

"Ben, yapamıyorum. Bir adım daha..."

Titreyen dizlerim bedenimi bir çırpıda yere sererken, Alice telaşla beni tutmaya çalıştı. "Pera! İyi misin?"

Düştüğüm yerden, açık kahve gözlerinin içine acıyla baktım. İyi olmadığımı biliyordu. İyi değildik.

"Bu kız bize ayak bağı oluyor. Ah, fazlasıyla can sıkıcı bir durum."

Sesir dişlerini gıcırdatarak söylediklerinin ardından Ante'ye baktı. Bana yaklaşmadı. Çenesinin ortasına yediği yumruktan sonra daha temkinli davranıyordu.

"Biraz daha dayanman gerekiyor." Ante yanıma gelerek tek dizinin üzerine çöktü ve gözlerini vaziyetimi tartarcasına üzerimde gezdirdi.

"Biraz sonra konaklayacağımız yere varmış olacağız."

Birkaç saniye çehresinde oyalanan bakışlarım, yorgun ifadesine sırt çevirerek hızla oradan ayrıldı. Ona, onlara tahammül edemiyordum.

"Başka şansım varmış gibi konuşma."

Cevap vermeden önce yutkunduğunu duyumsadım. "Bir canavar değilim, iyi olmadığını görebiliyorum."

Birdenbire kıkırdamaya başladım. Hemen sonra bu kıkırdamalar kahkahalara dönüştü. Kendimi tutamıyordum. Herkes bana delirmişim gibi bakarken, ağlayamadığım için gülüyordu m.

"Evet," dedim kahkahamı zorlukla bastırarak. "Sen bir canavar değilsin. Sen bir katilsin!"

Dudaklarını birbirine bastırırken, kaşları yay gibi gerildi. Benden uzaklaştı ve Alice'e beni kaldırmasını işaret etti. Alice istediğini yaparak kolumdan tuttu ve kalkmama yardım etti. Benden daha iyi durumdaydı. Çünkü yememiz için verdikleri bir paket yulaflı bisküvinin neredeyse hepsini o yemişti. Ayrıca onun için Beki'den istediğim battaniye sayesinde vücut ısısı da nispeten yerindeydi. Niyetim kendimi riske atmak değildi. Sadece Alice'in benim durumuma gelecek olursa kendini ölüme teslim edeceğini biliyordum. Nefes nefese yürüdüğüm birkaç dakikanın sonunda Sesir ve Talar'ın sevinç naraları attığını duydum. Gördükleri her ne ise onları mutlu etmişti. Ante önümüzdeki sedir ağaçlarını aralayarak bize yol verdiğinde bakışlarım metrelerce ötemizdeki karaltıya kaydı. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstığımda, karşımdaki manzaraya inanamadım. Bu bir dağ eviydi!

8. BÖLÜM

TILSIM



Bu adamlar kimdi, bilmiyordum. Neden kaburgalarımın arasına hiç geçmeyeceğini bildiğim bir acı sıkıştırmışlardı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, göğüs kafesimde soluyan korkunun iteklemesiyle adım adım ecelime ilerlediğimdi. Bu iş bittiğinde Mont Blanc, ben ve Alice'in cesedine ev sahipliği yapacaktı. Bizi gözlerini kırpmadan öldüreceklerdi. Onlarla gelmeyi kabul ederek Nicolas ve Nick'in canını kurtarmıştım ancak kendi canımı Azrail'ın ellerine emanet etmiştim. Tabii, Alice'inkini de... Zangır zangır titreyen dişlerimi birbirine bastırmaya çalışarak, burada ne aradığını bilmediğim ahşaptan bozma dağ evine ilerledim. Çatısı en az on santim karla kaplanmıştı, küçüktü ve yıkılmak üzereymiş gibi duruyordu. Asıl kafamı kurcalayan buraya tesadüf eseri gelmemiş olmamızdı. Nitekim saatlerdir yürümemizin sebebi şu anda burada olmaktı. Hava kararmıştı. Karın kusursuz beyazı akşamın zifiri karanlığına meydan olurken, sabit tutmayı başaramadığım dişlerim çarparak alt dudağımı bereliyordu. Sesir iri cüssesini bize dönerek sırıtmaya devam etti. Beresini kafasından çekip aldı ve sarı, düz saçları alnına döküldü.

"Hızlı olan kazansın!"

Şaşkınca ona bakarken Talar ile birlikte dağ evine koşmaya başladılar. Ante'ye döndüğümde, onun bir baş hare-

ketiyle Beki'ye verdiği emri gördüm. Beki bunu bekliyormuş gibi Talar ve Sesir'in peşinden ilerledi. Bunu yaparken oldukça aceleci davranmıştı.

"Tanrım, burada ısınabiliriz!"

Alice heyecanla söylediklerinden sonra beni çekiştirmeye başladı. Onunla birlikte dağ evinin gıcırdayan tahta merdivenlerini tırmanarak verandaya çıktım. Verandanın karla kaplı, yer yer buz tutmuş zemininde dengemi sağlamak için tahta korkuluklara tutundum. Buz tutmuş korkuluk, etiket gibi avucuma yapışıyordu. Attığım her adımda avucumu zorlukla ayırabiliyordum ancak düşmemek için yeniden tutunmak zorunda kalıyordum. Biraz sonra onların açtığı kapıdan içeri girdik. Talar ve Sesir nereden bulduklarını bilmediğim gaz lambasını yakmışlardı. Lambanın etrafa boca ettiği sarı ışık, sayısız toz tanecikleri ile kaplıydı. Yutmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken, Talar ve Sesir'in bir şeyler aradığını fark ettim. Böyle bir yerde ne arıyor olabilirlerdi ki? Ah! Bu ahmakların ne yapacakları hiç belli olmuyordu.

Ayakta dikilirken etrafta göz gezdirmeye başladım. Tahta kanepelerden biri pencerenin önüne, diğeri karşısındaki duvara yaslanmıştı. Biraz ileride hardal rengi bir masa ve etrafında sağlam olmadığı ayan beyan belli olan birkaç sandalye vardı. Üzerinde durduğumuz zemin kirli ve yıpranmıştı, ancak bizi taşıyacak kadar güçlü durumdaydı. Köşede, solda kalan ufak alan muhtemelen bir mutfaktı ancak ışık oraya uzanamadığı için seçemiyordum. Gözlerim yukarı çıkan tahta basamaklara takıldı. Bir, belki birkaç oda da orada olmalıydı. Talar ve Sesir her köşeyi didik didik ederken, Alice etrafı incelemeyi bıraktı ve duvarın dibindeki kanepeye çöktü. Ayaklarını yukarı çekip, kollarını ince bedenine sardı. Şu an tek derdinin ısınmak olduğunu biliyordum. Aslında, şu anda benim de en fazla ihtiyacım olan şey buydu. Isınmak! Guruldayan karnımı

şimdilik umursamıyordum ama biraz su hiç fena olmazdı. Daha fazla dayanamayacağıma kanaat getirerek pencerenin önündeki kanepeye ilerledim. Yorgun bedenimi oracığa bıraktığım an, minderden kalkan toz ile öksürük krizine girmem bir oldu. Elimi göğsüme koyup art arda öksürürken gözlerim yaşarmıştı. Hay aksi! Hiç bu kadar berbat bir yerde bulunmamıştım. Merdivenin ahşap basamaklarından gelen gıcırdamayla gözlerimi o tarafa çevirdim. Beki aşağı iniyordu. Her ne arıyorlarsa muhtemelen o da yukarı katı kolaçan etmişti. Ancak bozuk ifadesine ve boş olan ellerine bakılırsa aradığını bulamamıştı. Son basamağı inerken, bakışlarını üzerime dikti ve yanıma yaklaştı. Öksürüğüm henüz dinmişti. Bana dikkatle bakmaya devam ederek, "İyi misin?" diye sordu. Ardından şüpheci bakışlarını mutfak kısmını aramaya koyulan Sesir ve Talar'a çevirdi. Ona cevap vermeyi es geçerek başımı çevirdiğimde, kapının ağzında duran Ante ile göz göze geldim. Tıpkı Beki gibi bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama onlara edecek tek kelimem dahi yoktu. Beresinin üzerine geçirdiği mont kapüşonu karla kaplanmıştı, botları da öyle. Kolları yakılacak çalı çırpıyla doluydu. O an taşıdıklarına aç gözlerle baktım. Her yanıma buzdan iğneler batıyormuş gibi hissediyordum ve yoğun bir uyku bastırmıştı. İçeri girdi ve ayağıyla kapıyı arkasından kapattı. Oturduğum kanepenin baş ucuna geldiğinde, taşıdıklarını gürültüyle yere bıraktı. Gözlerimi kapatmak üzereyken altımdaki kanepenin itilmesiyle irkilerek ona baktım. Bu sefer bana bakmayan oydu. Kanepeyi iten de oydu! Ona bu yaptığının hesabını soracakken dizlerinin üzerine çöküverdi. Cebinden çıkardığı çakmak ile ince bir dal parçasını tutuşturdu. Ne yaptığını anlamak için öne doğru eğildiğimde, orada bir şömine olduğunu görerek heyecanlandım. Kanepenin arkasında kaldığı için gözden kaçırmıştım ve şimdi, henüz yanmayan şöminenin yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Dal parçalarını şömineye doldurup ateşe verdikten sonra ayağa kalktı. İçerinin henüz ısınmamış olmasına aldırmadan montunu çıkardı. Alice altındaki minderi de alarak şöminenin yanına rahatça sinerken, sessizce sıcaklığın bana ulaşmasını bekledim.

"Hiçbir yerde yok. Bizden önce bulmaları iyi olmaz." Beki, endişeli bakışlarını Ante'ye dikerek konuştu. "Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Ante oldukça rahat hareketlerle ellerindeki deri eldivenleri sıyırdı. Kemikli, uzun parmaklarında varlığını koruyan kanın artık kime ait olduğunu biliyordum. Talar'ın suratını o hâle getiren kesinlikle bu yapılı ellerdi. Aralarında dönen gizemli ve tehlikeli dolaplara akıl erdiremiyordum. Bunu düşünmek beynimi yoruyordu ama elimde değildi. Önümde dikilen iki adamın ne hakkında konuştuklarından da bihaberdim. Ancak aradıkları her ne ise, Talar ve Sesir'e karşı ters düşmelerini sağlayan asıl meselenin kaynağı olmalıydı.

Ante, omzunun üzerinden mutfağın altını üstüne getirmeye devam eden kardeşlere baktı.

"Bırak bulsunlar. Nasılsa onlardan almanın bir yolunu bulurum."

"Tamam, kendine güveniyorsun ama fazla hafife almıyor musun bu meseleyi?"

Ante, parmaklarını çehresinin keskin hatlarında gezdirirken umursamaz görünüyordu. Umursamazlık mizacının bir parçası gibiydi. Belki bir ölümsüz veyahut bir dokunulmaz bile onun kadar sakin olamazdı. "Dert etme Beki. Elmayı taşıyan onlar, mideye indiren biz olacağız."

Bedenini karşımdaki koltuğa bırakırken, beresini çıkarmamış olması dikkatimi çekti. Diğerleri her fırsatta çıkarırken, o bir kez olsun bunu yapmamıştı. İçten içe nedenini sorguluyordum ve bunu yaptığım için kafayı sıyırdığımı düşünüyordum. Gizemlerini çözmek adına en ince detaya dikkat kesilmem ruh sağlığıma iyi gelmiyordu.

"O geri zekâlılara söyle yiyecek bir şeyler hazırlasınlar. Aksi takdirde kızlar bizi kemirmeye başlayacaklar." Kollarını kanepe başlığında iki yana açarak, kara gözlerini üzerime dikti.

Ona attığım ters bakışa çatılan kaşlarım eşlik etti. "Açlıktan geberecek olsam, yanına yaklaşır mıyım acaba?"

Kollarını olduğu yerden ayırıp aniden eğildiğinde ürperdim. Neyse ki bunu belli edecek en ufak bir harekette bulunmadım. Dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirerek ellerini birbirine kavuşturdu, hâlâ bana bakıyordu. Karşılıklı oturduğumuz iki kanepenin arasında belki bir metre bile yoktu ve ona kafa tutmam cesaret değil, aptallıktı. Bunun bilincinde olmakla birlikte, tezat davranıyor oluşum içine düştüğüm ölüm tünelinde yolumu kaybettiriyordu.

"Bu şekilde tırnaklarını göstermeye devam etmek istiyorsan güce ihtiyacın var..." Duraksadı. Cümlesinin sonuna iliştirmek istediği adımı unutmuş olmalıydı ya da telaffuz etmek istememişti. "Güç için de yemelisin."

Ona vereceğim cevabı beklemeden diğerlerine seslendi. "Sesir, yiyecek bir şeyler hazırlayın. Beki, verandanın arka tarafında demir bir kazan gördüm, karla doldurup içeri al. Temizlenmeliyim."

Beki aldığı emri ikiletmeden dışarı çıktı. Talar ise, elini Sesir'in omzuna koyarak yiyeceklerin bulunduğu çantaya uzanmasına engel oldu. Yönlendirilmek hoşuna gitmemişti ve Ante'ye yaklaşmamasının sebebi de buydu. Dağılmış suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı. O suratını bir kez de ben dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. İçimde yeşeren acının filizleri, Talar'ı her gördüğümde nefret korlarıyla kaplanıyordu. Bir yanım intikam için yanıp tutuşuyordu!

"Sevgili dostum Ante, yanlış anladığın bir şeyler var; biz bu yolda ortağız. Sırf bu nedenle, emirlerini bize değil, kızlara vermelisi..."

"Size yiyecek bir şeyler hazırlayın, dedim! Ayrıca dost olduğumuzu hatırlamıyorum."

Ante'nin bariton sesi bağırmasının etkisiyle korkutucu bir yankıya bürünürken, bu sefer kendime hâkim olamadım ve yerimden sıçradım. Ante'nin gözleri bu refleksime takıldığında, ağır ağır yutkunduğunu gördüm. Adem elması, damarlı boynunda usulca kayıp gitmişti.

"Talar," dedi, nispeten daha sakin bir sesle. "Haritanın artık kimde olduğunu unutuyorsun."

Talar'ın omuzları, duyduklarıyla gerilirken, sol kaşı seğirdi. Bu açık tehdit, aralarında hissetiğim gerginliği had safhaya fırlatmıştı. Çekik gözlerini sıkıca kapattı. İçsel bir sinir harbi yaşıyordu ve bunu bastırmaya çalışırken, pimi çekilmiş bir bombadan farksız görünüyordu. İnce dudakları ağır ağır açıldı, ancak birkaç saniye bile geçmeden hızla geri kapandı. Yumruklarını sıkarak arkasını döndü ve yiyeceklerin olduğu çantayı da alarak mutfağa ilerledi.

Biraz sonra, sıcaklık tüm evi sarmış, bedenim ani ısı geçişinin etkisiyle gevşemeye başlamıştı. Normal yaşantımda sırt çevirdiğim sıcaklığa şimdi muhtaçtım. Karnıma çekerek kabanımın altına sığdırdığım dizlerim hissizleşmeye başlamıştı. Başımı kanepenin kenarına dayamış, onların yanında uyumamak için kendimle savaşıyordum. Alice ise şöminenin yanıbaşında kıvrılarak uyuyakalmıştı ve beyaz yanakları bu sefer sıcaklığın etkisiyle kızarmıştı. Ante, Beki'nin getirdiği karın erimesini beklemeden, koca kazanı kucaklayarak yukarı çıkmıştı. Çıkmadan hemen önce başımıza diktiği Beki ise şimdi tam karşımda oturuyordu. Sessizlik içinde geçen dakikalar zihnime binbir kaçış yolu teorisi ürettiriyordu. Gerçekleştirdiğim beyin fırtınası beni devasa bir kararsızlığın ortasına atıyordu. İlk seçenek; burası kamp alanımıza fazla uzak sayılmazdı. Şayet Nicolas istasyona ulaşabildiyse, bizi bulmaları an meselesiydi ve bu durumda tek yapmam gereken beklemekti. Canlı bir şekil-

de.İkinci seçenek; bizi bulamama ihtimalleri... İşte o zaman iş başa düşüyordu ve Alice ile buradan kendi imkânlarımızla kaçmamız gerekiyordu. Tabii, yine canlı bir şekilde! Şimdi tek yapmam gereken beklemekti. Ancak en geç gece yarısına dek... Kamp alanından daha fazla uzaklaştırılmadan buradan bir şekilde çıkmalıydık. Kaçtığımızda yokluğumuzu fark etmeleri çok uzun sürmeyecekti. Seri olmalı ve istasyona en kısa sürede ulaşmalıydık. Karanlık bu konuda bize yardımcı olmayacaktı. Şansımız yaver gitmez de yolumuzu kaybedersek, Chamonix'e ulaşmaktan başka çaremiz kalmazdı ama bu seçenek ufak bir ihtimali peşinden sürüklüyordu. Donarak ölmek!

"Zıkkımlanmak isteyen masaya gelsin."

Düşüncelerimi sesiyle dağıtan Sesir'di. Talar ile birlikte her biri bize ait olan konserve, içki ve *brioche* çöreğiyle hazırladıkları masaya kurulmuş ve yemeye başlamışlardı. Alice sanki bu çağrıyı bekliyormuş gibi derin uykusundan sıyrılarak ayaklandı ve masada yerini aldı. Bu yaptığına öfke ve şaşkınlıkla bakarken, Beki onların aksine olduğu yerde kalmaya devam etti. Ne yani, o katillerle aynı masada yemek mi yiyecekti şimdi! Günce'yi sevmiyor olabilirdi ama bu yaptığının kabul edilebilir hiçbir yanı yoktu. Öfkeyle başımı iki yana salladım. Bu kıza asla güvenmemeliydim!

"Yiyecekler sınırlı, masaya gelip karnını doyur."

Bakışlarımı sesin geldiği yöne götürdüm; merdivenlere. Ante, elinde beyaz bir havluyla ensesini kurulayarak, ağır adımlarla aşağı iniyordu. Altında koyu renk bir eşofman ve üzerinde siyah bir atletten başka yine o kara beresi vardı. Temiz görünüyordu. Esmer teni parlak ve pürüzsüzdü. Havluyu her ensesine götürdüğünde sıkışan pazuları bakışlarımı gayriihtiyari oraya kaydırarak kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Yapılı bedeni her basamakta biraz daha yaklaşırken, gözlerimi önce önüme düşürüp ardından camdan dışarı çevirdim. Onu duymamalı, ona bakmamalıydım.

"Bu yaptığın yalnızca kendine zarar verir. Yemelisin," diye konuştuğunda, sesi çok daha yakından geliyordu.

"Bıraksana Ante, yemesin. Onun hakkına düşen konserveyi silip süpürecek iki aç boğaz var burada."

Talar ağzında yemekle konuştuktan sonra mide bulandırıcı bir kahkaha attı. O an boş midemdeki safra tadını genzimde hissettim. İki kardeşin yemek yerken çıkardığı sesler beni bir ömür yemek yemekten alıkoyabilirdi.

"Uyumak istiyorum," dedim varlığını şöminenin yanında hissettiğim adamın yüzüne bakmadan. "Nerede uyuyabilirim?"

Sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum. Açlık durumumla bu denli ilgilenmesi tam bir saçmalıktı. Kesinlikle farklı bir niyeti olmalıydı.

"Yukarıda bir yatak ve banyo var. Orada uyuyabilirsiniz."

Sözünü bitirdiği an ayaklandım ve merdivenlere yürüdüm. Uyuşan bacaklarım hızlı hareket etmeme izin vermiyordu ancak bir an önce yanlarından ayrılmak istiyordum. Korkuluklara dokunur dokunmaz duraksayan adımlarım, yukarı yalnız çıkmamam gerektiğini fısıldayan mantığımın talimatına uyuyordu.

"Alice, benimle yukarı gel."

Ona baktığımda elindeki konserveyi iştahla kaşıkladığını gördüm. O an sarı saçlarını avuçlayarak yediği o konserve kutusuna kafasını gömmek istedim. Ah Günce, bu kızı sevmemekte kesinlikle haklıydın. Kendi dilinde, "Daha doymadım ki," dedi boğuk bir sesle. Son demlerinde olan sabrım taşmak üzereydi. Hiç düşünmeden yineledim, çok daha yüksek bir sesle.

"Sana yukarı gel dedim. Hemen!"

Boşalan konserve kutusunu masaya düşürerek bana baktı. Gözlerim içimde yükselen öfkeyle açılmıştı. Bunu gördüğünde önündeki su şişesini alarak ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. Sert adımlarla basamakları tırmanmaya başladım.

Kıvrımlı merdivenin sonuna geldiğimde beni küçük bir koridor karşıladı. Koridor yalnızca bir odaya açılıyordu ve buranın loş olarak aydınlanmasını sağlayan gaz lambası o odaya bırakılmıştı. Basamakları bitirmek üzere olan Alice'i kolundan yakalayarak odaya çektim ve yatağa ittim. Bana afallayarak bakarken, işaret parmağım onu ikaz etmek için havalandı.

"Az önce aynı masada zıkkımlandığın herifler kim biliyor musun? Benim arkadaşımın katilleri!"

Bunu Alice'in kafasına sokmak için söylemiştim ancak kendi sözlerimin kalbimi tuzla buz edeceğini düşünmemiştim. Kendi kendimi acımasızca bıçaklamıştım sanki. Tanrım... Günce ölmüştü, onu kaybetmiştim. Bu gerçek, bir an olsun aklından çıkmıyordu ve yaşama tutunmaya çalışan yanımı tarumar ediyordu. Dizlerimin üzerine çöküp kendimi yere bırakırken, kapanan kapıya sırtımı dayadım. Buradan kurtulmak için planlar yaparken, yaşadığım acıyı bastırmaya çalışmak sinirlerimin boşalmasına sebep olmuştu. Gözlerimden akan yaşlar dudaklarıma ulaştığında, ıslak dudaklarımı acıyla ısırdım.

"Özür dilerim, çok acıkmıştım." Yataktan kalkıp yanıma geldi ve elindeki suyun ağzını açarak bana uzattı. "Senin için aldım. Lütfen iç."

Yüzümü ellerimin tersiyle sildim. Kötü durumdaydım. Damağımdaki kuruluk uzanan suyu reddetmeme izin vermemişti. Sıkıca tuttuğum plastik şişeyi dudaklarıma götürdüm ve saatlerin susuzluğuyla kana kana içtim.

"Şimdi daha iyi misin?"

Hayatımda daha saçma bir soru duymamıştım. İyi değildim. İyi olmanın yanından bile geçmiyordum ama güçlü olmak zorundaydım. Buradan kurtulmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

"Alice, şimdi beni çok iyi dinle."

Fransızcam şu an ona anlatmak istediklerimin yanında silik ve yetersiz kalıyordu. Küçük, kalkık burnunu kaşıdıktan sonra beni elimden tutup kaldırdı ve beraber yatağa oturduk. Oda yalnızca ikimizin sığabileceği kadar küçüktü. Duvara dayanmış yatak dışında odanın sol köşesinde küçük bir de banyo vardı. Aralanmış kapısından gözüme çarpan kazan ve zemindeki ıslaklık duraksamama sebep oldu. Ante, az önce buradaydı...

"Pera, seni dinliyorum."

Bakışlarımı banyodan ayırıp Alice'in merakla açılmış gözlerine diktim.

"Nicolas bizim için yardım getirebilir," dediğimde heyecanla ellerini birbirine kavuşturdu.

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanırken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Nicolas bizi kurtarmak için gelecek mi!"

"Evet, bu bir ihtimal. Ama... bizi bulamaması da bir ihtimal."

Gülümsemesi suratında donarken, alt dudağını hayal kırıklığıyla büzdü.

"Aman Tanrım... O zaman ne yapacağız?"

"Sabah olunca, yani buradan daha fazla uzaklaştırılmadan kaçmamız gerekiyor."

Kötü bir şey söylemişim gibi yüzü düştü ve ayağa kalkarak odadaki küçük pencereyi işaret etti.

"Kafayı mı yedin? Şu dışarının hâline bak! Seni bilmem ama benim donarak ölmeye hiç niyetim yok."

Ona henüz istasyonu bulamama ihtimalimizden bile bahsetmemişken, verdiği aşırı tepkiye karşı gözlerimi devirdim.

"Alice, içinde bulunduğumuz durumun farkında mısın? Bu adamların şakası yok! Bize zarar verebilirler, öldürebilirler!"

Kollarını birbirine kavuşturup bana döndü. Korkmuştu, bu gözlerinden açıkça okunuyordu.

"Birimizde ihtiyaçları olan bir şey var." Eliyle önce beni ardından kendini işaret etti. "Sen ya da ben, birimize ihtiyaçları var ve ihtiyaçları olan olan kadına el sürmezler. Doğru mu anlamışım? "

Birkaç kelime dışında Türkçe bilmemesine rağmen bunu anlayabilmesine şaşırmıştım. Haklıydı, birimize nedenini bilmediğim bir biçimde ihtiyaçları vardı. Hatta belki de, ikimize birden.

"Kamp alanında bize hangimizin bakire olduğunu sormuşlardı."

Gözleri kısılırken, dudaklarını birbirine bastırdı ve başını hafifçe salladı.

"Bakire kadın... Anladım. Dediğin gibi olsun Pera, seni dinleyeceğim. Yalnızca ne yapmamız gerektiğini anlat bana,"

Beni dinlemek istediğini söylenmesine rağmen yatağa geçip uzandı. Kabanını çıkarttıktan sonra örtüyü üzerine çekti.

"Gece yarısına kadar uyumam sorun olmaz değil mi? Çok yorgun hissediyorum."

Ayaklarını oturduğum yere uzatmasıyla kalkmak zorunda kaldım. Pencereye doğru ilerledim. Dışarısı zifiri karanlıktı. Akşam rüzgârının uğultusunu duyabiliyordum. Burası aşağısı kadar sıcak değildi, bu nedenle kabanımı çıkarmamıştım. Fakat dışarısı burası ile mukayese edemeyeceğim kadar soğuktu. Sadece bakmak bile içimi üşütüyordu. Nicolas yardım getiremezse gece yarısından sonra bu soğuğa maruz kalabilirdik. Tam da bu sebeple vücut ısımın yükselmemesi gerekiyordu. Beremi ve atkımı çıkardım. Ardından kabanımı çıkardım ve yatağın bir köşesine bıraktım. Alice uykuya daldığı için üzerini açtığımı fark etmemişti. Ayağından iki çiftini üstü üste giydiğim yün çorapları sıyırdıktan sonra banyoya ilerledim. Tabanlarım erimiş karın soğuk suyuyla buluştuğunda, tüm tüylerim havaya dikilmişti.

Hissiz herif, bu suyla nasıl temizlenebilmişti? Eğilip kazanın dibindeki suyu avuçladım ve yüzüme çaptım. Ardından ıslak parmaklarımı kayan at kuyruğumun üzerinde gezdirerek tokayı çıkardım. Soğuk kumral saçlarım omuzlarıma dağılırken, yüksekte bir aynanın asılı olduğunu fark ettim. Kendimi görmek isteyerek parmak uçlarımda yükseldim ve aynanın yer yer paslı yüzeyinden çehreme baktım. Beklediğim kadar kötü görünmüyorum. Sanırım fiziken birkaç saat öncesine göre iyi sayılabilirdim. Açık kahverengi gözlerimin etrafı kızarmıştı ama ten rengim olması gerektiği gibi buğdaydı. Baş parmağımla kalın ve seyrek olan kaşlarımdaki ıslaklığı yukarı ittim. O an, Günce'nin elinde cımbızla kaşlarımı almak için beni kovaladığını anımsadım. Bunların sadece birer anıdan ibaret olarak kalacak olması canımı acıtıyordu.

Alnımın sol köşesinde hep benimle olan, kaynağını bilmediğim yara izine dokundum. Bu izi ve geniş alnımı kapatmak için kendimi bildim bileli var olan kâküllerimi parmaklarımla alnımın üzerine taradım ve banyodan çıktım.

Niyetim yatağın bir köşesine geçip oturmaktı. Fakat aşağıdan gelen konuşma sesleriyle kapının önünde duraksadım. Onların neyin peşinde olduklarını fazlasıyla merak ediyordum. Neye kurban gittiğimizi bilmek istiyordum. Bu yakıcı isteğe karşı koyamayarak yavaşça açtığım kapıdan dışarı çıktım. Yalın ayaklarımın parmak uçlarında yükselerek korkuluklara yanaştım ve basamakların yarısını indim. Gaz lambaların ışığı olduğum yere vurmadığı için önümü zorlukla görebiliyordum. Seslerini bu mesafeden daha fazla duyulabiliyordum ancak net olarak seçemiyordum. Kendimi riske atarak birkaç basamak daha indim ve merdivenin kıvrımlı kısmını dönmeden hemen önce duraksadım. Tahta korkuluktan güç alarak başımı aşağı uzattım. Dört adam da verandadaydı ve içeriden dışarıya yansıyan ışık sırtları-

nın dönük olduğunu gösteriyordu. Bir şeyler konuşmaktan ziyade yine tartışıyorlardı. Beki'nin öfkeyle elini kaldırdığını gördüm, ağır bir küfür savurdu. Buna karşılık Sesir de bir şeyler söyledi ancak Beki'ye nazaran sesini kısık tuttuğu için onu duyamamıştım. Biraz daha yaklaşabilir miydim? Hadi ama, elbette yapabilirdim. Sırtımı sıvazlayan cesaretten ve sırtlarının bana dönük olmasından yararlanarak ivedilikle aşağı indim. Çıtımı çıkarmadan eğildim, kendimi merdivenin arkasına gizledim.

"Belki de evin altındadır. Bu durumda kazmamız gerekir."

Talar başını iki yana salladı. "Saçmalama Sesir, burada sadece bir gece kalacağımız işaretlendi. Kazmak günlerimizi alır, daha kolay bir yerlerde olmalı."

"Bu gece bulmamız şart, zaman aleyhimize işliyor. Ay kızarmadan önce tılsımları ve kızı zirveye ulaştırmalıyız," dedi Beki, bunu yalnızca Ante'ye bakarak söylemişti.

"Daha kızlardan hangisinin bakire olduğunu bile bilmiyorsunuz. Siz ikinizin hiçbir bok bildiği yok!" Sesir korkuluklara asılarak öfkeyle soludu. "Onları bizim elimize verseydiniz, şimdiye kadar hangisinin işimize yarayacağını anlardık! Sizin yüzünüzden değil amacımıza ulaşmak, bu dağda geberip gideceğiz!"

Gözlerim dehşetle aralandı. Zihnimin sarsıldığını hissettim. Dalga geçiyor olabilir miydi? Hayır... Son derece ciddiydi!

"Kes sesini Sesir! O genç kız sizin yüzünüzden hayatından oldu. Bunun yükü omuzlarımdayken, diğerlerine yaklaşmanıza izin vermem. Tılsımlarla ilgilen, kızların senin lanet hayatınla bir ilgisi yok. Bunu sen de biliyorsun."

Ante öfkeyle söylediklerinden sonra Sesir'in tutunduğu korkuluğa sert bir tekme savurdu. Korkuluk kırılarak aşağı düşerken, Sesir düşmekten son anda kurtulmuştu.

"Kendi götümü kurtarmak için iki canı daha feda etmeyeceğim. Bedeli bu sikik dağda geberip gitmek dahi olsa, bunu yapmayacağım!"

Onları arkasında bırakıp içeri yönelirken, Talar'ın sorusu adımlarını bıçak gibi kesti.

"Ya Teodora için Ante?"

Ante'nin gözleri tek bir noktaya odaklandı. İki yanına düşen ellerini yumruk yaptığında, öldürücü birer külçeye benzemişlerdi. Birkaç saniye sonra, içeri girmek üzere olan adımlarını geri çekti. Verandanın gıcırdayan merdivenlerini inerek gözden kayboldu. Nereye olduğunu bilmiyordum ama, gitmişti.

Duyduklarımın şokuyla yukarı çıkmak için hareketlendim ama içeri girmek üzere olduklarını görerek olduğum yerde kalakaldım. Onlara görünmemek için telaşla geri çekildim. Aynı anda sırtımı çarptığım tahta yüzey açıldı ve ne olduğunu anlamadan kalçamın üstüne düşüverdim. Kalçamın acısıyla dizlerimin üzerinde kalkarken sızlayan avuçlarımı birbirine sürttüm. Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Burası bir gizli bölümeydi. Karanlıktı. Düştüğüm aralıktan sızan ışık burayı açıkça göstermeyecek kadar zayıftı. Korkuyordum. En kötüsü de, kendimi deli gibi dışarı atmak istediğim hâlde çıtımı bile çıkaramıyordum. Dizlerimin üzerinde geri geri giderek sırtımı duvara yasladım. Düştüğüm tahta aralık şimdi duvar gibi görünüyordu. Orayı zorlayarak içeri girdiğim için birkaç santim açıklık oluşmuştu ancak şu hâliyle bile şüphe çekmiyordu. Dakikalar birbirini kovaladı. Hiçbir şey duymuyordum ve içimdeki korku gözlerimin dolmasına sebep olacak kadar kuvvetlenmişti. Başımı çaresizce soluma çevirdiğim sırada, orada bir karaltı olduğunu fark ettim. Gözümü sıkıca kapatıp tekrar açtım. Oradaydı. Bulunduğum yerden, bir kutuya benziyordu. Bir yanım hemen buradan çıkmam gerektiğini söylüyordu. Diğer yanım ise aradıkları şeyin şu anda

yanıbaşımda olduğu konusunda ısrarcıydı. Avuçlarımı yere bastırdım ve kutuya doğru ilerledim. Karşılaşacağım her ne olursa olsun, dışarıdaki adamlardan daha tehlikeli olamazdı. Şimdi her şey daha netti. Gördüğüm karaltı tahta bir sandığa aitti. Küçük tahta bir sandık... Ellerimi uzatıp her iki yanından kavradığımda, almak istediğim nefes kesik kesik çıktı ağzımdan. Kapağı yavaşça kaldırmaya çalıştım. Açılmadı. Belki de bir kilidi vardı. Kutuyu bu kez sallamaya çalıştım ancak bir değişiklik olmadı. Avucumu kutunun üstüne bastırarak zihnimi düşünmeye zorladım. Bir yolu olmalıydı. Beni duymamaları için âdeta nefesimi tutmuşken, kapak kulak tırmalayan bir gıcırtıyla açıldı. Elimi korkuyla geri çektiğim sırada sandıktan yükselen toz burnumu gıdıkladı. Hayır, hayır şimdi olmaz! Ellerimi telaşla ağzıma kapattım ancak hapşırmaktan kurtulamadım.

"Siiiktir ya!"

Telaşla dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi ele verecek yeni bir tepkiye engel oldum. Şu an onlara yakalanmak, isteyeceğim son şeydi. Yaklaşan herhangi bir ses duymayınca biraz olsun rahatladım. Elimle havada uçuşan toz taneciklerini savuşturdum ve kutunun içine eğildim. Orada tozlu bir küre vardı. Merakıma yenik düşerek elimi uzattım. Onu kutudan çıkarırken, küre kırmızı bir renk kuşandı ve gözlerimi alarak parıldadı. Kalp ritmim yaşadığım heyecanla hızlandı. Elimde tuttuğum şey küçük bir Ay'a benziyordu. Kan rengi bir Ay'a...

"Görünüşe bakılırsa, Pera aradığımız şeyi bulmuş..."

Talar'ın sesini duymamın üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki bölme gürültüyle açıldı ve Talar karşıma dikildi. Elimde tuttuğum şeye aç gözlerle bakarken, bana yaklaştı, ve elini uzattı.

"Aferin sana," Sırıtarak başını salladı. "Onu bulduğun için seni ödüllendireceğim. Şimdi, küreyi bana ver."

Once elimdeki küreye, ardından da Talar'ın parlayan gözlerine baktım. Geldiğimizden beri evin altını üstüne getirerek aradıkları, ancak bir türlü bulamadıkları şey buydu.

"Hayır, onu sana vermeyeceğim."

Başını kararlı bir ifadeyle aşağı yukarı salladı. "Onu bana vereceksin. Hem de hemen, şimdi."

Ellerimi arkaya götürerek küreyi ondan gizlediğim an Ante, Talar'ın arkasında belirdi. Kalbim bu kez korkuyla atmaya başladı. Zira her iki adamın da istediği şeyi şu an ellerimin arasında tutuyordum.

"Kız haklı Talar, onu sana vermeyecek."

Talar'ın dudakları tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı. O an kötü bir şeyler olacağını hissetmekten öte öngördüm. Burada az sonra birilerinin canı yanacaktı.

Talar'ın ona arkasını dönmesi ile Ante'nin başına silah dayanması eş zamanlıydı. Nereden geldiğini görmediğim Alice, silâhı tutan Sesir'in yanında ortaya çıkmıştı. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen yüzünde bir korku ifadesi yoktu. Ante, başına dayanan silahla birlikte kaskatı kesilirken, Talar gür bir kahkahayla doldurdu gizli bölmenin içini.

"Haritayı aldın mı sevgili kardeşim?" diye sordu silahın güvenlik kilidini tek hareketle açan Sesir'e.

"Elbette kardeşim. Silah, harita, küre ve bakire olan kız bizimle. Şimdi tek yapmamız gereken şu ikisini bağlayıp yola koyulmak. Zirveye ulaşmadan önce bulmamız gereken iki tılsım daha var!"

Küreyi tutan ellerim buz kesti. Üşüyen çıplak ayak parmaklarımı büktüm ve biriyle diğerinin üzerini kapattım. Tedirginlikten ölebilirdim.

"Alice, yanıma gel." Bana baktı. Sadece baktı. "Alice, hemen ayrıl o adamın yanından."

Beni dinliyordu ancak yanıma gelmek için en ufak bir harekette bulunmuyordu.

Sesir Alice'e baktı ve göz kırptı.

"Ah Pera, arkadaşın senden daha akıllı. Bize bakire olan kızın kendisi olduğunu söylemekle hayatını garanti altına aldı."

Kaşlarım çatılırken, "Ne!" diye bağırdım. Böyle bir aptallık yapmış olamazdı!

Alice omuz silkerek nihayet konuştuğunda, dudaklarından öylesine bir "Üzgünüm," çıktı.

"Seni aptal! Bu adamlara nasıl güvenirsin?"

Alice kelimeleri ağzında gevelemeye başlarken, Talar başıyla dışarıyı işaret etti. "Çıkar kızı buradan. Sonra da gel, şu işi bitirelim."

Sesir silahı Talar'a teslim etti ve dediğini yaparak Alice'i dışarı çıkardı. Çok geçmeden kalın bir ip ve iki tahta sandalyeyle geri döndüğünde ona dehşetle baktım. Bizi burada ölüme terk edeceklerdi! Ante bir put gibi olduğu yerde dikilirken gözlerinden ateş çıkıyordu. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Namlunun ucunda olmasına rağmen sadece öfkeliydi.

"Önce sen otur." Sırt sırta dayadıkları iki sandalyeden birini işaret etti. Ante'nin dediğini yapmaması üzerine silahı bana çevirdi ve yineledi. "Otur dedim."

Ayaklarım birkaç adım geri giderken, dudaklarımdan korku nidaları yükseliyordu.

"Oyunu sen bozdun Ante. Ölen kız yüzünden bana saldırmaman gerekiyordu. Yine de kurallar gereği, seni ya da Beki'yi öldüremem. Ama..." Kaşıyla beni işaret ederken, bana bir ucubeymişim gibi baktı. "Bakire olan kızı aldım ve suratını dağıttığımız itin yatağından geçen bu kıza acımam."

Yakalarına yapışıp bunun kocaman bir yalan olduğu söylemek istedim. Ancak doğru olan susmaktı. Hakkımda ne düşündüklerinin zerre önemi yoktu. Ante sandalyelerden birine oturdu. Bana emretmesini beklemeden diğer sandalyeye yaklaştım ve oturmadan önce Ante'nin yüzüne baktım. Hatları bir hançerin sivri köşeleri kadar keskin-

leşmişti. Birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarından dişlerini sıktığını anlamak mümkündü.

"Acele et, yalnız kalmak için epeyce vaktiniz olacak."

Etmek istediğim küfürler dilimin ucuna kadar geliyor, taş gibi boğazıma oturuyordu. Ante'ye sırtımı dönerek diğer sandalyeye oturdum. Şimdi, sırtlarımız arasında yalnızca iki tahta parçası vardı. Sesir zaman kaybetmeden elindeki iple önce ayaklarımızı bağladı. Çıplak ayaklarım tahta sandalyeye sıkıca kenetlenmişti. Sıra ellerimize geldiğinde Talar onu durdurdu ve dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Antenin ufak bir cezaya ihtiyacı var, ne dersin kardeşim?"

Sesir benim aksime Talar'ın ne ima ettiğini anlayarak keyiflendi. Ardından beni bileğimden yakaladı. Korkuyla olacakları beklerken, kazağımın kolunu dirseğime kadar sıyırdı ve çıplak bileğimi Ante'nin çıplak bileğine yapıştırdı. İpi bileklerimizin etrafından sararken Ante'nin acıyla inlediğini duydum. Başımı çevirip ona bakmak istedim ama yüzünü göremiyordum. Gördüğüm tek şey, şakaklarında beliren ter tanecikleriydi. Bu, onun üzerine düşüp dudaklarımın yanağına değdiği an verdiği tepkinin aynısıydı. Önüme dönerken, dudaklarım hayretle aralandı. Ante, çıplak tenime dokunduğunda acı çekiyordu.

9. BÖLÜM

CEZA



Tutulduğum heyelan uçurum doğuruyordu. Zihnimde dönüp duran paslı kelimeler birer birer o uçurumdan intihar ederken, bana kalan keskin bir boşluk oluyordu. Düşünemiyordum. Çıplak ayaklarımı kurtarmaya çalıştığım iplerin hayaleti ruhuma dolanmıştı. Ruhumdaki düğümleri hissedebiliyordum. O düğümün altında yatan, Günce'den arta kalan açık yarayı hissedebiliyordum. Kim olduğumu bilmeden, kim olduğunu bilmediğim bir adamın tutsağı iken, şimdi o adamla garip bir tutsaklığın ortağı olmuştuk. Başımı geriye atıp sakinleşmeye çalıştım. Dakikaları kucaklayan belirsiz bir zaman dilimini onunla burada yalnız geçirmiş ve tek kelime etmemiştik. Diğerlerinin gidişi üzerimdeki korkuyu bir nebze sıyırıp atmıştı ancak Ante ile bu şekilde yalnız kalmak içime kasvetli bir huzursuzluğu boca etmişti. Bana hayatımın en büyük kötülüğünü yapmış olan adamlardan biriydi. Yine de ona acı verdiğimi bilmek beni mutlu etmiyordu. Dudaklarından bir inilti daha çıkmamış olmasına rağmen, tenimin tenine verdiği acının azımsanamayacak boyutta olduğunun farkındaydım.

Ayak bileklerimi birbirine sürterek ipi genişletmeye çalıştım, dakikalardır yaptığım gibi. İpin tenime verdiği zarar her çırpınışımda artarken, artık yalnız olduğumu düşündüm. Alice yoktu. O aptal beni satarak yanındaki katil he-

riflerle gitmeyi yeğlemişti. Bu noktadan sonra bu işte tek başımaydım ve kendim için en mantıklı olanı düşünmek zorundaydım. Hareketlerim yavaşladı, zihnimi düşünmeye zorladım. İpleri çözmek yalnızca bileklerimi serbest bırakacaktı. Çünkü öğrendiğim son gelişmelerden sonra beni azat etmesini herhangi bir ihtimale sığdıramıyordum.

"Çabuk vazgeçtin."

Kısık sesiyle birlikte omzumun üzerinden ona baktım. Şakaklarındaki ter damlacıkları hâlâ oradaydı.

"Neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes aldı. O nefes dudaklarından parça parça dökülürken, bileğime bağlı olan bileği kaskatı duruyordu.

"Çırpınmaktan vazgeçtin. Bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmemiştim."

Sesi sonlara doğru boğuklaştı. Tınısından dökülen acı damlaları duyulmanın ötesinde hissedilebilirdi.

"Vazgeçtiğimi kim söyledi? Yalnızca... Yalnızca düşünüyordum."

Gülümsediğini duydum. Bu, kesinlikle bir keyif gülümsemesi değildi.

"Şu hâlde ne düşünüyor olabilirsin, merak ediyorum."

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Başarmadığını söylesem doğru olmazdı.

"Bence senin de düşünmen gereken şeyler var. Mesela Beki'nin nerede olduğunu merak etmiyor musun? Belki de tıpkı Alice'in beni sattığı gibi o da seni satmıştır. Ne dersin?"

Hiç düşünmeden cevap verdi.

"Hayır. Muhtemelen onu dışarıda bir yerlere bağlamışlardır ve şu an kıçı donuyordur."

Kendinden emin konuşuyordu ve benim aksime başını önünden ayırmıyordu.

"O hâlde buradan kurtulmamız için öylece durmak yerine uğraş göstermeye ne dersin? Böylece dışarıda olduğundan emin olduğun arkadaşını da donmaktan kurtarabilirsin."

Hareketsizliğini korudu.

"Ellerin benimkilerin yarısı kadar bile değil. Biraz daha uğraşırsan iplerden sıyrılabilirsin." Sonraki cümlesini fısıltı bile sayılamayacak kadar zayıf bir sesle telaffuz etti. "Böylece beni de bu azaptan kurtarmış olursun."

Önüme döndüm ve bileklerimin acısını umursamadan ipleri daha güçlü çekiştirmeye başladım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Belki de Nicolas'nın beni bulmasına çok az kalmıştı. Bu düşünceyle yakaladığım heyecan bana güç verdi ve son çekişimde bileğimi Ante'nin bileğinden ayırabildim. Hissettiğim yanma hissiyle bileğimi dudaklarıma yaklaştırdım ve tahriş olan derimi üflemeye başladım. Aynı saniye onun da rahat bir nefes aldığını fark ettim. Serbest kalan elimi sandalyeye bağlı olan diğer elime uzatırken, Ante tek hamlede tüm iplerinden kurtularak ayağa kalktı. Şaşkınlıkla ona bakarken,seri adımlarla yanımdan ayrıldı. Az önce kılını bile kıpırtmamışken bunu yapabildiğine inanamıyordum! Onun aksine beni esir eden iplerden kurtulmam dakikalarımı almıştı. Vakit kaybetmeden bu tozlu ve karanlık bölmeden çıkıp çıkışa koştum. Ante dışarıda Beki'yi ararken yukarıdan botumu ve kabanımı alarak buradan kaçabilirdim. Kuşkusuz elime geçen kaçırılmayacak bir fırsattı bu. Dış kapının bulunduğu salona ulaştığımda, bizlere ait eşyaların yerde olduğunu gördüm. Çantalarımız muhtemelen ters çevrilerek yere boşaltıldığı için içindekiler girişin farklı köşelerine saçılmışlardı. Nicolas'ya ait bir kulaklık, Nick'in içi boşaltılmış kanyak şişesi öylece yerde dururken, geçen kış Günce'ye aldığım kırmızı peluş kazak şöminenin yanına fırlatılmıştı. Sesir ve Talar ihtiyaçları olan şeyleri aldıktan sonra kalanları bir paçavra gibi burada bırakmışlardı. Bu, benim için her hatırladığımda iç acıtan bir görüntü olarak kalacaktı. Çıplak ayaklarımla eşyalarımızın üzerlerine basmamaya gayret ederek ilerledim. Dışarı çıktığım an ne tarafa ilerleyeceğimi kestirmeye çalıştım. Ancak

elimin kapıya ulaşmasıyla kaçış hayallerimin suya düşmesi bir olmuştu. Kahretsin! Arkadaşı dışarıda ölümle pençeleşirken beni bu berbat yere kilitlemeyi unutmamıştı! Geri döndüm ve bedenimi öfkeyle kanepeye bıraktım. Kanepe öyle rahatsız edici bir sesle gıcırdadı ki bir an kırılacağından endişe ettim. Kırık tahta parçalarının bir tarafıma batması şu an isteyeceğim en son şeydi. Sönmeye yüz tutmuş şömineye doğru yaklaşıp önündeki kazağı yerden aldım. Canım Günce'm... Burada onun yokluğu, soğuk ve esaretle savaşmak, dik durmaya çalışan yanıma sağlam darbeler indiriyordu. Çok, çok zordu... Peluş kazağın boyun kısmına burnumu gömerek kokusunu duymaya çalıştım. Buradaydı, onun şekerli parfümü hâlâ tüm tazeliğiyle kazağının üzerinde duruyordu. Gözlerim dolunca, etrafı görebilmek için kirpiklerimi birbirine bastırdım. O sırada eski ahşap kapıdan kilit sesi yükseldi. Kapı yavaşça açılırken, ilk gördüğüm Beki oldu. Başı önündeydi. Birbirine yapıştırdığı ellerini morarmaya yüz tutmuş dudaklarına götürmüştü. Uysal saçlarını kaplayan kar taneleri kaş ve kirpiklerini de doldurmuştu. Ufak ve titrek adımlarla içeri girip şöminenin yanına ilerledi. Ante yanılmamıştı. Muhtemelen onu da verandaya bağlayarak saf dışı bırakmışlardı.

Beki şöminenin önüne çöktü. Kendiliğinden kapanmak üzere olan kapı itilerek tekrar açıldı. Ante elinde dal parçalarıyla içeri girerken bakışları beni buldu. Burada olduğumu görmek onu memnun etmişti. Taşıdıklarını tek koluna yükledi ve diğer elini arkasındaki kilide uzattı. Bunu yaparken ne duruşunun ne de bakışlarının konumunu değiştirmişti. Uzun, demir anahtarı yuvasına taktı ve iki kez çevirerek esaretimi perçinledi. Yüzüne dik dik baktım, kollarımı öfkeyle birbirine bağladım. Soğuk ayaklarımı yukarı çekip kalçamın altına sıkıştırdım. Dışarısı fazla soğuk olduğu için ateş söndüğü an içerisinin de soğuması uzun sürmüyordu. Aslında yukarı çıkıp yatağın üzerine bıraktığım kabanımı,

yün çoraplarımı ve botlarımı giymek istiyordum. Fakat dışarı çıktığımda haddinden fazla üşümemek için bunu yapmaktan kaçındım. Ante vakit kaybetmeden şöminenin yanına ilerledi ve getirdiği tahta parçalarıyla ateşi yeniden canlandırdı. Buradan çıkaracağım iki anlam olabilirdi; en az birkaç saat daha buradaydık ve Ante geride bıraktıklarımızın bizi bulamayacağından emindi. Oysa burası kamp alanına çok uzak sayılmazdı ve Ante bunu düşünmeyecek kadar aptal bir adam değildi. Bir süre kimseden ses çıkmadı. Başımı kanepe başlığına yaslayarak pencereden hafifçe yağan karı izledim. Ateşten yükselen çıtırtılı sesler içeriyi dolduruyordu. Aslında burada yalnız olsam, şu andan keyif alabilirdim. Ne yazık ki yalnız değildim.

"Şimdi ne yapacağız?"

Beki gözlerini cayır cayır yanan ateşten ayırmadan konuştu. Kısık sesindeki öfke fark edilmeyecek gibi değildi.

"Sana o heriflerin bir seyler karıştırdığını söyledim. Bunu yapacakları belliydi."

Ante, sakin adımlarla karşımdaki kanepeye geçip uzandı. Uzun, kemikli ayakları kanepenin dışına taşarken, bileğinin üstünü alnına yaslayarak gözlerini tavana dikti.

"Yolumuza devam edeceğiz."

Beki'nin alaycı gülümsemesini duydum. "Yani biz olduğumuz yerde sayarken, onlar zirveye yürüyecekler. Üstelik ilk tılsımı aldılar ve..." Cam gibi parlayan mavi gözlerini ansızın üzerime dikti. "Üstelik asıl kızın diğeri olduğu konusunda ısrarcılar."

"Israrlarının bir mesneti yok. Hangisinin aradıkları kız olduğunu kimse bilemez. Alice hakkında yakaladığım tek nokta, yalan söylemek konusunda oldukça başarılı."

"Bu bizden önde oldukları gerçeğini değiştirmez."

"Talar'ın cezasını unutuyorsun Beki. O ceza onları umduğumuzdan fazla yavaşlatacaktır."

Gözlerimi kıstım ve ne konuştuklarını anlamaya çalıştım. Artık benim yanımda konuşmaktan çekinmiyorlardı. Ancak kurdukları cümlelerin her biri kırılması güç şifreler içeriyordu. Talar, o aşağılığın ne gibi bir cezası olabilirdi ki?

"Ceza... Ah, bunu hatırlatman açlığımı azdırdı."

Beki masanın üzerindeki boş konserve kutularına baktı. Saatler önce diğerleri karnını doyururken, o benim gibi yememeyi tercih etmişti. Kendini bile isteye neden aç bıraktığını fazlasıyla merak ettim. Hatta bunu onu sormamak için alt dudağımı ısırdım.

"Her cezanın bir ceremesi vardır değil mi?" Beki kendi kendine söylenerek bulunduğu yere uzandı ve soğuktan sıcağa sert bir geçiş yapan bedeni uykuya meyletti.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Ante. Tavana kilitlenen gözleri usulca kapanırken, son kelimelerini söyledi. "Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkacağız. Son sıcak uykunuzu uyuyabilirsiniz."

Asıl niyetim onların uyuduğuna emin olana dek beklemek ve tamamen uykuya teslim olduklarını anladığım an buradan kaçmaktı. Ancak açlık, yorgunluk ve uykusuzluk planıma sadakatsizce davranarak göz kapaklarımı ağırlaştırmıştı. Günlük yaşantımda şikâyet edeceğim sıcaklık kulağıma tatlı ninniler söylemişti. Belki de onlardan önce uyumuştum. Şömineden gelen çatırdama ile gözlerim aniden açıldı. İlk hissettiğim şey saç diplerimdeki ıslaklıktı. Doğruldum. Avucumu guruldayan mideme götürdüm ve ağlayan çocuğunu susturmak isteyen bir anne gibi kazağımın üzerinden okşadım. Daha önce de aç kalmıştım. Ancak bu, derslere dalıp yemek yemeyi unuttuğum zamanlara benzemiyordu.

Ona baktım, Ante'ye... Bileği hâlâ alnının üzerinde, nasıl yattıysa aynı pozisyonda uyuyordu. Çehresine sinen huzursuz ifadeyi bu mesafeden seçebiliyordum. Sakindi an-

cak bu sakinliğe tezat içsel huzursuzluğu onun daimi bir parçası gibiydi. Kalın kaşları dağınık sayılmazdı ve ucu bir yay gibi düz uzanıyordu. Sinirlendiği zamanlarda daha da sivrildiğine şahit olmuştum; o görüntüsü fazlasıyla ürperticiydi. Bakışlarım ağır ağır burnuna kaydı. Küçük ya da büyük diyemezdim ancak düzgündü. Dikkatli bakıldığında ucu hafifçe yukarı kalkıktı. Pürüzsüz esmer tenindeki kirli sakalı, elmacık kemiğinin hemen altına cetvelle çizilmişcesine düzgün sıralanmıştı. Gayriihtiyari dudaklarına kayan bakışlarımı bir suç işlemiş gibi hızla oradan ayırdım ve Beki'ye götürdüm. Uyuyordu. Sırtı bana dönüktü ancak çıkardığı horlama tarzı sesler derin bir uykuda olduğunu işaret ediyordu.

Hava aymak üzereydi. Ante'nin planına göre şimdi yola koyulmamız gerekiyordu ama uyuduklarına göre kaçmak için hâlâ bir şansım vardı! Sessiz olmaya dikkat ederek kanepeden indim ve merdivenlere yürüdüm. Basamakları aynı sessizlikle tırmandıktan sonra bu kattaki tek odaya girdim. Yatağa baktığımda gördüklerim, daha doğrusu göremediklerim beni şaşkına çevirmişti. Kabanım ve çoraplarım yoktu! Oysa yatağın üzerine koyduğuma adım kadar emindim. Ah, Alice! Avucumu alnıma bastırırken onu son gördüğüm anı anımsadım. Üzerindeki pudra rengi kaban elbette bana aitti! Kendi montunun üzerine benim kabanımı giyerek kendince hazırlık yapmıştı. Beni biraz olsun düşünmemişti. Aptal! Üzerimde yalnızca iki kat kıyafet vardı. Bu hâlde dışarı çıkmak akıl kârı değildi. Bir çözüm bulmalıydım. Botlarımı, atkımı ve beremi alarak tekrar aşağı indim. Eldivenlerim kabanımın cebinde kalmıştı, ne büyük şans! Yerdeki eşyalarımızın arasında işime yarayacak bir şeyler ararken, Nicolas'nın çoraplarını gözüme kestirdim. Eğilerek kalın çorapları ayağıma geçirirdim. Bir yandan gözüm Ante ve Beki'nin üzerindeydi. Kanepeye bıraktığım kırmızı peluş kazağı, botlarımı ve beremi de giydim. Yerde

beni sıcak tutacak başka bir şey yoktu. Ancak sandalyenin üzerinde Ante'nin siyah montu asılıydı. Bir saniye bile düşünmeden üzerime giydim. Ante'nin donarak geberecek olma ihtimali umrumda bile değildi. Fermuarı çektiğimde, montun içinde adeta kaybolmuştum. Parmaklarım, uzattığımda dahi montun kollarından dışarı çıkmıyordu. Boyu da tam olarak diz hizamdaydı. Kollarını kıvırdım ama boyu için yapabileceğim bir şey yoktu. En zor kısmı gerçekleştirmek üzere parmak uçlarımda Ante'ye doğru ilerledim. Anahtarı cebine koyduğunu görmüştüm. Onu uyandırmadan almak zor alacaktı. Neyse ki anahtar kanepenin dışına denk gelen sol cebindeydi. Umarım uykusu ağırdır, diye geçirdim içimden. Kanepenin dibinde, nefesimi tutarak dizlerimin üzerine çöktüm. Hareketsiz uyuyordu. Oda karanlıktı ve bu karanlığı aydınlatan tek şey şöminenin ışığıydı. Gaz lambaları ortalarda görünmüyordu. Hiç şüphesiz Talar ve Sesir giderken yanlarına almışlardı. Görebildiğim kadarıyla yetinmek zorundaydım. Odaklanmaya çalıştım, hata yapma şansım yoktu. Bunu başarabilirsem sadece bir dakika sonra dışarıda olacak, belki de özgürlüğüme koşacaktım. Havaya kaldırdığım elimi sıkı bir yumruk yaptım. Hızlanan kalp atışlarımı hissedebiliyordum. Onun terli teninden süzülen tuzlu su kokusu genzimi tekmeliyordu. Elimi usul usul aşağı indirdim ve eşofmanının cebine dokundum. Kalp atışlarım boğazıma tırmandı. İçimde garip bir his vardı ve nefesimi kesiyordu. Ante'nin düzenli nefes alışverişlerinden güç alarak parmaklarımı cebinden içeri soktum, anahtarın soğuk demirine dokundum. Dudağımın sol köşesi tedirginlikle kıvrılırken, işaret parmağımı anahtar halkasına geçirdim. Şimdi yavaşça dışarı çekmeliydim ama parmaklarımın titremesine engel olamıyordum. Durdum ve dudaklarımı aralayarak sessiz bir nefes aldım. Yapabilirdim, yapabileceğimi biliyordum. Anahtarı usul usul çekmeye başladım. İşte, oluyordu! Nihayet ucu göründüğünde içi-

mi tarifsiz bir rahatlama kapladı. Anahtarın tamamını onu uyandırmadan cebinden çıkardım ve avucuma hapsettim. Hah, bu kadar, başarmıştım! Sabırsızlıkla ayaklanırken bileğimden çekilmemle yere yapışmam bir oldu. Çığlık attım!

"İyi denemeydi."

Kendine ait montun bilek kısmını öyle sıkı tutmuştu ki, baskısının yoğunluğunu fazlasıyla hissediyordum.

"Bırak beni."

Beni hiç duymamış gibi devam etti. "Daha sakin olmalısın, heyecanlandığında nefes alışverişlerini kontrol edemiyorsun."

Bileğimi bırakmadan doğruldu ve ayaklarını yere bastı. Bileğimden kayan parmakları avucumu kavradı. Anahtar avucumda, avucum onun avucundaydı.

"Bu arada..." derken, üzerime kayan bakışları beni utandırdı. "Montum yakışmış."

Eli elime dokunuyordu, sırf bu yüzden acı çektiğini biliyordum.

"Buradan gitmeme izin ver," dedim kısık bir sesle, "Lütfen."

Parmakları parmaklarımı aralarken itiraz etmedim. Avucumdaki anahtarı aldıktan sonra ellerimizi birbirinden ayırdı. Ben kanepenin hemen dibinde, o ise üzerinde oturuyordu. Aramızdaki mesafeden hoşnut değildim ve yakalanmış olmama rağmen kalbim hâlâ aynı hızla atmaya devam ediyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Müstehzi bir edayla gülümsedim. "Bunu en son söylediğinde arkadaşımı kaybettim."

Yüzüne bakmadım. İfadesini merak etmiyordum, umursamıyordum. İçimdeki acının bana verdiği nefrete ihtiyacım vardı. O acı, kurtulmak için tutunduğum sağlam bir dal gibiydi. Her anımsadığımda burnumun direği sızlıyordu. Sanki silah az önce patlamış gibi, sanki Günce'yi bir

saniye önce kaybetmişim gibi... Öyle ağır, öyle lanetli bir acıydı bu. Boğazımdaki yumruyla birlikte başımı ağır ağır iki yana salladım. Yanından ayrılmak isterken birdenbire üzerime eğildi. İrkilerek olduğum yerde kalakaldım. Başı omzumun hemen üzerinde duraksadı. Hiçbir yerimiz birbiriyle temas etmiyordu ancak yakınlığı nefesimi kesmişti. Bunun adı korkuydu. Ne kadar cesaretli olmaya çalışırsam çalışayım ani yakınlığı, öfkeli sesi ya da tehlikeli bakışları olduğum yere sinmeme sebep oluyordu. Şimdi olduğu gibi...

Kulağıma fısıldadı. "Pera..." Kolunu uzattı ve ayaklarımın dibinden bir şey aldı. Geri çekildiğinde, dikkatle baktığı şeyin bir kimlik olduğunu fark ettim. Kimlikten kalkan siyah gözleri gözlerimi buldu ve dudaklarını, ismimi söylemek üzere araladı. Pera Mihrimah Kaya."

Kimliğimi almak için elimi uzattım ancak onu bana vermedi. Kimlikteki resmime bakıyordu. O resim bundan birkaç sene öncesine aitti. Muhtemelen on sekiz yaşındaydım ve resim çekilirken saçlarım sıkı bir at kuyruğu ile toplanmıştı. Çehremin her ayrıntısı ortadaydı. Bu yüzden o resmi hiçbir zaman sevememiştim. Annemin zorlamasıyla saçma sapan gülümsediğim, memnuniyetsizliğimin ben burdayım dediği kötü bir resimdi.

"Çok gençsin, kaç yaşındaydın?"

Cevap vermedim.

"Muhtemelen bu resimde on sekiz, şimdi..." Yüzüme dikkatle bakarken, zaten kısık olan gözleri biraz daha kısıldı. "Yirmi bir..."

Onunla konuşmak istemiyordum. Hiç, hiç istemiyordum. "Kimliğimi ver."

"Mihrimah, ne demek?"

"Şu kimliği bana ver."

"Mihrimah..." diye yineledi. "Ne demek?"

Elimi bezgince geri çektim. Cevap vermeden onu bana vermeyeceği aşikârdı. Aslında bu dağda bir kimliğe elbette

ki ihtiyacım yoktu ama bana ait bir şeyin onda kalmasını istemiyordum.

Mihrimah... Hiç görmediğim biyolojik anne babamın bana verdiği isimdi. Babam beni yirmi bir yıl önce evlerinin önünde bulduğunda, pikemin içine bırakılan kâğıtta sadece bu ismin yazdığını söylemişti. Annemin bütün itirazlarına rağmen, babam bu ismi bana vermişti. Hiç kullanmamıştım. Kimse bana o isimle seslenmemişti. Anlamını bile geçen yıl, tesadüfen öğrenmiştim.

"Güneş ve ay," diye cevapladım. "Anlamı bu."

Kaşları ilk kez öfkelenmeden sivrilirken, alnı gerildi.

"Ay," diye kıpırdattı dudaklarını. Ardından kimliği dizlerime bırakıp ayağa kalktı.

Kimliği hızla kaparak rastgele bir yöne fırlattığımda, gözlerindeki ifadenin değiştiğine şahit oldum. Dakikalardır koşuyormuşum gibi göğsüm hararetle inip kalkıyordu.

"Görebiliyorum," dedi, ılık bir fısıltıyla. "Nefretini görebiliyorum."

Kaşlarımı memnuniyetle kaldırdım. "Güzel. Çünkü bu nefrete tutunuyorum. Ancak sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Nefretim bir kamçıya dönüştüğünde, üzerine ilk ineceği..." İnsanlar, diyemedim. Bunu söylemek doğru gelmedi. "Varlıklar, siz olacaksınız."

Kızdı mı? Kızgınlığa dair herhangi bir belirti göremedim ifadesinde.

Yavaşça ayağa kalktığında, bu kez "Güzel," diyen o oldu. Sağlam bakışlarını son kez bakışlarıma kilitledi ve beni allak bullak edecek o cümleyi kurdu.

"İyi ya da kötü, bir duyguya tutunman lehine. Benden, beni öldürecek kadar nefret et. Başka türlü bu oyundan kurtulamazsın."

"Ne söylemek istiyorsun?"

Cevapsız bıraktı. Tahmin ettiğim gibi...

Yukarı çıkmadan önce Beki'yi uyandırdı ve ona hazırlanmasını söyledi. Gidiyorduk. Bu kulübeden kaçmayı başaramamıştım. Şayet biraz daha uzaklaşırsak kaçmamın bir anlamı kalmayacaktı. Bir yolunu bulmalıydım. Nasıl olacağını şimdilik bilmiyordum ama elime geçen ilk fırsatta onları atlatmalıydım.

Beki üzerimdekinin aynısı olan montunu giyip beresini taktığında hazırdı. Her birinin montları ve postalları tuhaf bir şekilde aynıydı, bunu daha en başında fark etmiştim. Beki boş kamp çantasını aldı. İçini yerden işimize yarayabilecek malzemelerle doldurdu. Sesir ve Talar aceleyle çıktıkları için işlerine yarayacak bazı şeyleri gözden kaçırmışlardı. Fener, battaniye ve tırmanış ekipmanlarının bir kısmı hâlâ buradaydı. İşini bitirdiğinde küçük sırt çantasını bana uzattı.

"Giyecek bir şeyler al. İhtiyacın olacak."

Gözlerimi devirerek çantayı elinden aldım. Girişin farklı yerlerine dağılmış kıyafet ve iç çamaşırlarlarından Alice'in bana bıraktıklarını içine doldurdum. Kime ait olduğunu bilmediğim bir çift erkek eldiveni buldum. Sonra da çantayı sırtıma geçirdim. İçten içe bunlara ihtiyacım olmamasını dilerken, bakışlarımı gıcırdayan merdivenlere çevirdim. Ante üzerindekileri, siyah pantolon ve aynı renk boğazlı kazak ile değiştirmişti. Hiç çıkarmadığı beresine siyah deri eldivenleri eşlik ediyordu. İkisi birlikte yanıma yaklaştıklarında, elimi montun fermuarına götürüp aşağı indirmeye başladım.

"Hayır, o sende kalsın."

Cevap vermeme zaman tanımadan cebindeki anahtarla kapıyı açtı. Daha o saniye yüzüme vuran soğuk ile montu ona verme düşüncesinden vazgeçerek fermuarı geri çektim.

"Bu şekilde dışarı çıkman doğru değil."

"Sorun yapma Beki," diyerek kestirip attı. "Soğuk bizim için dayanılmaz değil."

Sözleriyle, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Evet, bizden daha dayanıklı olduklarını biliyordum. Ancak dışarıda aşırı bir soğuk vardı.

Beki geri döndü ve kalan eşyalara baktı. Birçok kıyafet vardı ancak hiçbiri bu koca montlar kadar sıcak tutamazdı. Beki kanepenin altına bakmak için yere çöktüğünde dikkatle onu izliyordum. Kolunu uzattı ve oradan bir şeyler çıkarmaya başladı. İlk olarak kalın bir kazak, ardından da koyu mavi bir mont çıkardı. Mont Nick'indi... Kıyafetlerin arasına karışmış birkaç paket bisküvi ve bir şise su için sevinmiştim. Ante, Beki'den aldığı kazağı kendi kazağının üzerine geçirdikten sonra montu giydi. Montun önü, geniş gövdesini kapatmıyordu. Bu yüzden fermuarı çekmeyi es geçerek bana bir paket bisküvi ve su uzattı. Bu kez geri çevirmedim. Her ikisini de ondan aldıktan sonra kulübeden dışarı ilk adımı attım.

Verandanın buzlanmış merdivenlerinden düşmemek için yine korkuluğun yapışkanlaşmış yüzeyine tutunmak zorunda kalmıştım. Her yer yine bembeyazdı. Neyse ki yağan hafif kar mevcut karın yoğunluğunu artırmamıştı. Başımı kaldırıp dört bir yanımızı çevrelemiş dağlara baktım. Heybetli ve korkutucu olduğu kadar büyüleyici görünüyordu. Havanın soğuk kokusunu içime çektiğimde, ciğerlerimin titrediğini hissettim. Ardından ne tarafa gideceğimizi bilmeden rastgele yürümeye başladım.

"Kal orda."

Ante durmamı emrettiğinde durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. Onun gözleri ise yerdeydi. Dikkatli adımlarla yanıma geldikten sonra bir süre daha yere bakmaya devam etti. Sonra aradığını bulmuş gibi sol tarafı işaret ederek oraya doğru yürüdü.

"Adım izleri buradan başlıyor. Takip edeceğiz."

"Tamamdır," dedikten sonra eliyle yürümemi işaret etti Beki. Niyeti beni Ante ve kendi arasına almaktı. Bu şekil-

de sürekli gözlerinin önünde olacaktım. Dediğini yaparak Ante'nin peşinden yürümeye başladım. Bir yandan da paketteki yulaflı bisküvileri ağzıma tıkıştırıyordum. Öyle acıkmıştım ki yedikçe yiyesim geliyordu. Ancak sonrasını düşünmek zorundaydım. Yarısına geldiğimde paketin ağzını düğümledim ve montun cebine soktum. Ante pürdikkat adım izlerini sürerken, sık sık geriye bakarak geldiğimiz yönü kaybetmemeye çalışıyordum.

Aşağı yukarı yarım saati aşkın bir süredir yürüyorduk. Dizlerimi aşan kar, attığım her adımda biraz daha yükseliyordu sanki. Soğuktan kızardığına emin olduğum ağzım ve burnum karıncalanmaya başlamıştı. Ancak şu an en büyük derdim giderek uzaklaştığım kamp alanıydı. Adımlarım yavaşlarken, ani bir kararla duraksadım. Bunun üzerine Ante'nin bakışları dakikalar sonra üzerime çevrildi. Atkısı ve beresinin arasından sadece gözleri görünüyordu.

"Yoruldun mu?"

"Hayır... Yani evet ama o yüzden durmadım." Bakışlarımla etrafta gezindikten sonra ellerimi cebime soktum. "Tuvaletim var."

Beki'nin adımları yanımda bitti ve mavi gözlerini şüpheyle araladı. "Kulübeden çıkalı bir saat bile olmuyor. "

Ante, "Tamam," diyerek araya girdi. "Biz burdayız. Uygun bir yer seç, işini hallet."

Arkamı döndüm ve biraz ilerideki ağaçların yanına ilerledim. Yoğun kardan aşağı sarkan dalları her an kopacakmış gibi duruyordu. Geniş gövdeli bir ağacın arkasına geçtim ve metrelerce geride bıraktığım iki adama baktım. İkisi de bana arkasını dönmüştü. Buradan kurtulmanın şimdi tam sırasıydı! Zemin aşağı doğru eğimli olduğundan zorlanmayacağımı tahmin ediyordum. Tabii peşime düşecekleri için bu avantaj onlar için de geçerliydi; bunu düşünmemeye çalıştım. Artık harekete geçmem gerekiyordu. İçimden üçe kadar saydıktan sonra tüm gücümle koşmaya

başladım. Hızımla birlikte maruz kaldığım soğuk yüzümü ısırırken, yokuş aşağı inen adımlarım her an düşecekmişim hissini yaşatıyordu. Bir buz pistinde yalın ayak koşuyormuşum gibi belli aralıklarla sendeleyerek koşmaya devam ettim. Arkama dönüp bakamıyordum. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Batıp çıktığım kar ve kesilen nefesim, başımın dönmesine sebep oluyordu. Ağzımı açtığım için genzime dolan soğuk yutkunmamı imkânsızlaştırıyordu. Birkaç dakika sonra şiştiğini hissettiğim dalağım acı vermeye başladı. Kendime sürekli dayanmam gerektiğini söylüyordum. Hiç durmadan aynı şeyi tekrarlıyordum içimden.

Dursam yakalanırım!

Dursam yakalanırım!

Dursam yakalanırım!

Kara gömülmüş bir taşın azizliğine uğrayarak yere yapıştığım an alnımı zemine vurdum. Acı dolu çığlığım buzullara çarparak kulağımı tırmaladı. Elimi ağzıma kapattım ve canımın acısını yok saymaya çalıştım. Düştüğüm yerden doğrulmak isterken Ante'nin uzaktan gelen sesi yankı şeklinde bana ulaştı. "Pera!" Hızla ayağa kalktım ve etrafımda döndüm. Yoktu. Devam etmeliydim! Tekrar koşmaya başladığımda çektiğim acı ikiye katlanmıştı. Soğuğun bu denli acı vereceğini asla tahmin edemezdim. Canım çok yanıyordu.

"Pera olduğun yerde kal! Zarar göreceksin, kal olduğun yerde!"

Sesi çok daha yakından geliyordu. O an beni yakalamasından çok korktum. Burada ölmekten daha fazla korktum. Gücümün son damlalarını tüketirken durmadım, devam ettim. Bir yandan saklanabileceğim bir köşe arıyordum. Ancak etrafta dalları bedenime çarpan ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Nefesim, tıkanarak bana ihanet ettiğinde, soğuktan kaskatı kesilmiş bedenimi ıssız bir ağaca emanet ettim. Titreyen çenem yüzünden dişlerim birbirine vuru-

yordu. Onunsa adımları fazla yakındı. Beni yakalaması an meselesiydi.

"Kaçmaya bir son ver Pera! Donarak ölmek mi istiyorsun?" diye haykırdı, tınısı buz tutmuş sesini Mont Blanc'a iliştirerek. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bana zarar vermeyeceğini söylüyordu. Ona nasıl inanabilirdim ki. Bizi esir almışlardı, bize eziyet etmişlerdi. Birkaç gün geçirmek için çıktığımız bu dağda en yakın arkadaşım gözlerimin önünde öldürülmüştü. Belki o yapmamıştı ancak buna göz yummuştu!

"Buradasın, biliyorum," dediğinde, artık bağırmıyordu. Çok yakınımdaydı. Kollarımı ağacın gövdesine sarıp sarsılan bedenimi dik tutmaya çalıştım. Ancak bu mümkün olmadı. Bedenim bir bez bebek gibi ağacın dibine yığıldı. Dudaklarım aralandı, boğazımdan hırıltılı sesler çıkmaya başladı. Ciğerlerim soğukla dolmuştu ve ihtiyacım olan nefesi kabul etmiyordu.

"Siktir!"

Dolan gözlerim birkaç damla yaşı serbest bıraktı, ancak uyuşmuş tenimde hissedemedim. Sonra yerle buluşan kafamın altında onun kolunu hissettim. Sanırım şu an yakalanmış olmaktan daha büyük bir sorunum vardı.

"Aptal mısın sen?"

Gözlerimi kapattım. Beni ben yapan ne varsa uykunun kollarına atılmak için can atıyordu.

"Beni evime götürebilir misin?"

Duymak istediklerimi söylemedi, sadece beni kollarında tuttu.. Bedenimin tamamını yerden kaldırıp dizlerinin üstüne aldı.

"Bir daha evime gidebilecek miyim?"

Bir an ölmek istedim. Soğuktan ikrah eden bedenim cehennemin sıcak topraklarına karışmaya razıydı.Soğuk, zihnimi sarhoş etmişti. Kolumu zorlukla kaldırıp ensesine

götürürken, usulca araladım gözlerimi. Bunu yapmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Sana cevap verememem." dedi, sesi parçalara ayrılmış gibiydi.

Parmaklarım beresini kavradı. Karanlıkla buluşmaya çok yakındım, biliyordum.

"Neden bana dokunduğunda acı çekiyorsun?" diye mırıldandım.

Sesim öyle cılızdı ki, beni duyabildiğinden emin olamadım. Beresini aşağı çektim. Griden siyaha çalan saçları alnına döküldü. Göz alıcı ve hırçın görünüyordu. Saçlarına dokundum. O an, bir şey oldu. Onun zihninden geçenleri kendi zihnimde hissettim. İçimde duyduğum ses bana değil, ona aitti.

"Çünkü sen benim cezamsın Mihrimah."

10. BÖLÜM

NİŞANE



Zamanın hışmına uğrayan anılarım imha olmaya meyle-derken, bir teki firar ederek belleğimi tekmeliyordu.

Tırnaklarımın arasına toprak dolmuştu. Kötü görünüyordu ama umrumda değildi. Tamamı çamura bulanmış ellerimle toprağı sıvazladığım sırada, diktiğim sardunyalara hayran gözlerle baktım. Ağzım kocaman bir gülümsemeyle aralandı ve henüz düşen birkaç süt dişimin yarattığı boşluk gözler önüne serildi. Sevimli görünüyordum, aynı zamanda yorgunluğum çöken göz altlarımdan el sallıyordu. Alnımda hissettiğim ıslaklığı elimin tersiyle sildiğimde oraya bulaşan çamurun varlığı, gülümsememi günlerce su görmemiş bir çiçek gibi soldurdu. Telaşla etrafta annemin olup olmadığına baktım. Yoktu. Rahat bir nefes alarak, tekrar dizlerimin dibinde duran saksıya diktim kahverengi gözlerimi.

Yavruağzı sardunyalar, ne güzellerdi...

Babamın yanıma bıraktığı koca, pembe su kabının sapını küçük ellerimle kavradım ama öyle ağırdı ki, yerinden oynatamıyordum bile. Belime uzanan saçlarımın uçları güneşten sararmıştı. Onları hırsla omzumun arkasına ittim ve kabı yeniden kaldırmayı denedim. Kaldıramadıkça buruşan yüzüme tok bir kahkaha çarparken, yaklaşan adımların kime ait olduğunu biliyordum.

"Benim küçük Pera'm."

Babam hemen arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve yirmi kilo bile olmayan bedenimi dizlerine çekti. Sonra saçlarımın arasına sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Sence de bu koca kabı kaldırmak için fazla küçük sayılmaz mısın?"

Çamurlu ellerimi birbirine kenetleyerek, başımı babama çevirdim. Hafifçe kırlaşan saçlarına inat simsiyah bıyıklarının altından bana gülümsüyordu.

"Öğyettiğin gibi, ona can suyunu veymek istemiştim."

Basını ağır ağır salladı ve kabı tek eliyle havaya kaldırarak saksının dibine uzattı.

"Ona can suyunu birlikte verelim."

Sevinçle kıkırdayarak minik elimi, babamın etli elinin üzerine koydum. Birlikte sardunyaları sularken, dudaklarım en sevdiğim şarkıyı söylemek üzere aralandı:

DO, KÜLAHTA DONDUYMA,
YE, MASMAVİ BİY DEYE,
Mİ, DENİZDE BİY GEMİ,
FA, GEMİDE BİY TAYFA,
SOL, PAPATYALI BİY YOL,
LA, KÖPÜKTEN BİY DAMLA,
Sİ, AYŞE'NİN KEDİSİ,
İŞTE NOTALAYIN HEPSİii...

Başımı sağa, sola çevirerek şarkımı söylerken, dilimin dönmediği kelimeler babamı her zaman olduğu gibi güldürüyordu.

SOL DO LA FA Mİ DO YE
SOL DO LA Sİ DO YE DO
SOL DO LA FA Mİ DO YE
SOL DO LA Sİ...

Yüksek sesim, şarkının sonuna yaklaştığım,sırada duyduğum topuk sesiyle zayıfladı. Şarkım bitti, dudaklarımı birbirine bastırdım ve babamın kucağına sindim. Biraz sonra annem karşımdaydı. Otuz altı numara topuklu stilett'oları, dizinin bir karış altında biten kalem eteği ve tek bir kırışıklık olmayan ekru gömleğinin içinden bana bir pisliğe bakıyormuş gibi bakıyordu. Bir zorbanın ifadesine bürünen yüzünde, kavisli ince kaşları kalktı ve kiremit rengi ruju olmasa görünmeyecek incecik dudakları büzüldü.

"Tanrı aşkına Pera! Bu hâlin ne? Tıpkı sokak çocuklarına benzemişsin."

Başımı korkuyla önüme eğdiğimde, geçen hafta Fransa'dan getirttiği beyaz güpürlü elbisemin çamurdan nasibini aldığını gördüm.

"Özür dileyim anne. Ben sadece çiçek dikmek istemiş..."

"Senden bir açıklama yapmanı istemedim," dedi buz gibi bir sesle.

Bunun üzerine babam bedenimi doğrultarak ayağa kaldırdıktan sonra kendisi de ayağa dikildi.

"Abartmıyor musun Emma? Çiçek dikerken çamura bulanmak anormal bir durum olmasa gerek."

Annem elini saçlarına götürdü ve her sinirlendiğinde yaptığı gibi ense topuzuna dokundu.

"Ben Pera ile konuşuyorum Rauf. Bugün keman dersi var ve şu an burada, bu hâlde olması kabul edilebilir bir durum değil!"

Babama söz hakkı tanımadan birkaç adım attı ve diktiğim sardunyaların yanında durdu.

"Elbette ki kabul etmeyeceğim." Elini sardunyama uzattığında, telaşla araladım dudaklarımı. "Cezalar, tekrarlayabilecek hatalarda dönüş yoludur."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım yalvaran gözlerle. Avuç içlerimi birbirine kapatıp çenemin altına koyduğumda, as-

lında biliyordum. Söyleyeceğim kelimeler onu vazgeçirmeye yetmeyecekti.

"Akşama kaday odama kilitleyebiliysiniz. Saatleyce deys çalışıyım anne. Toplantılayda hiç yanınızdan ayyılmam. Bütün madamlayın anlatıklayını dinleyim."

Havaya diktiği ince, kavisli kaşı usulca aşağı indi. Ancak buna tezat bakışlarındaki öfke saydamlaştı. Elleri sardunyaları saksıdan ayırırken, zihnimde acı bir çığlık yankılandı. Bir de; yıkılan logodan kulelerim, sonunu izlemediğim çizgi filmler, hiç yiyemediğim o pizza dilimi, doyasıya oynayamadığım oyunlar...

Dolan gözlerim yere saçılan sardunyalara düştü. Annem babamın bağıran sesini umursamadan, topuklarını sardunyaların üzerine bastırarak arkasına döndü. Madam Emma, tüm asaletiyle yanımızdan ayrılırken, içimde solan çiçeklere bir yenisini eklemişti.

Zihnimin arka odalarında beliren görüntüler karanlığın kudretine yenildi. Ruhumu gördüğüm rüyadan soyutlayacak kadar güçlüydü ve sadece birkaç saniye sonra beynim gözlerime açılmasını emretti. Kirpiklerim bilinmezliğe aralanırken, nerede olduğumu idrak edebilmem kısa sayılamayacak bir zaman dilimini ele geçirmişti. Sallanıyordum, bir şey beni yukarı çekiyordu. Üstelik bunu ben yatarken yapıyordu. Boynumdan yukarısı atkıyla sarılarak görüş açımı kısıtlamıştı. Ellerimi kaldırmaya çalıştım ancak nedense başaramadım. Hareket etmemi engelleyen bir şeyler vardı. Bedenime kulak verdiğimde, uzuvlarımı saran kalın ipleri hissettim. Aynı ipin varlığı karnımın üzerinden de geçiyordu. Soğuk, üzerimdeki rehaveti kovalayarak ayılmama yardımcı olurken, başımı hareket ettirmeye başladım. Atkı sıyrıldı, aynı saniye devasa dağlar ve buzullar gözlerimin önüne serildi. Son hatırladığım yerden çok daha uzaktaydım. Çok, çok daha uzakta... Bir battaniyeye sarılmıştım. Battaniye ile bedenimi birbirine kenetlenen ipin ucu An-

te'nin geniş omuzlarındaydı. Beni kendi isteğim dışında hedefine sürüklüyordu. Ve yine o kara beresi kafasındaydı.

"Kahretsin!" diye oynattım kurumuş dudaklarımı.

Ona dokunmuştum. Ona dokunmuş ve zihninden geçenleri zihnimde hissetmiştim. Bu yok sayamayacağım bir gerçekti ve sonrası yoktu. Kucakladığım derin karanlık beni tüm olanlardan koparmıştı. En nihayetinde olmam gereken yerden fazlasıyla uzaklaştırılmıştım. Ellerimi kurtarmak için çırpınmaya başladım. Battaniyeye sarılı olduğumdan fazla üşümüyordum. Ancak çırpındıkça hissedilir hâle gelen tuhaf bir ıslaklık vardı.

"Durun artık! Durun ve çözün ellerimi!"

Ante bir an duraksayacak gibi olduysa da, duymazdan gelerek yoluna devam etti. Sırtında kamp çantalarını taşıyan Beki'nin de adımları hız kaybetmedi. Beni kale almamaları sinirlerimi bozuyordu ve bu daha fazla çırpınmama neden oluyordu. Ancak benim için şu durumda hareket etmek acı demekti. Zira iplerin bedenimdeki varlığı düşmeme mahal vermeyecek kadar sağlamdı.

"Size diyorum koca kafalılar! Çözün beni, bu şekilde kalmak istemiyorum."

Bağırdıkça ağzıma dolan soğuk boğazımı yakıyordu. Bu histen nefret ediyordum. Bu yüzden, kendi iyiliğim için bağırmaya bir son verip, kendi isteğiyle durmasını beklemek zorundaydım. Hava hâlen aydınlıktı ama akşam çok da uzakta değildi. En az üç ya da dört saattir yolda olmalıydık. Yani, Nicolas'nın beni bulma ihtimali yere çakılmak üzereydi. Yaklaşık kırk dakika sonra iri bir ağacın yanına yaklaştık. Ante, asıldığı ipleri bıraktıktan sonra Beki'den kamp çantasını aldı. Ağacın arka kısmına geçmeden önce başıyla beni işaret etti. Beki ona itaat ederek yanıma geldi. Dolgun dudakları ve iri, kalkık burnu kıpkırmızı olmuştu. Yine de güçlü görünüyordu. Alnını kapatan koyu renk saçları fön çekilmiş gibi dümdüzdü. Mavi gözleri ise bir robot

gibi sadece yaptığı işe odaklıydı. Beki iplerimi çözüp beni battaniyenin ısısından kurtardığında, maruz kaldığım soğuk yüzünden ağlayabilirdim. Ante'nin daha önce de söylediği gibi, ıslaklık soğuğa karşı savunmasızlıktı. Serbest kalan ellerimi emin olmak için kalçama götürdüm. Arkam boydan boya ıslaktı.

"Ben neden ıslağım?"

Çözdüğü ipi altımdan çekip aldı ve bana üstten bir bakış attı.

"Üzerinde yattığın kızağı yapmak için seni bir süre karın üzerinde bekletmek zorunda kaldık."

Kızak dediği şeye baktım. Kalın ağaç dallarını giysilerle birbirine bağlayarak, dikdörtgen şeklinde dört ayrı köşe elde etmişlerdi. Köşelere gerdikleri siyah kumaş ise yedek çadırımızdı. Beni battaniyeye sararak onca yolu bunun üzerinde getirmişlerdi. Sanırım bu noktadan sonra onların sandığımdan daha akıllı oldukları gerçeğini göz önünde bulundurmalıydım.

"Tekrar bayılmadan üzerini değiştirsen iyi edersin."

O kadar üşüyordum ki, ayak direyecek durumda değildim.

"Tamam." Kıyafetlerimin bulunduğu çantaya ilerlerken iğneleyici sesiyle duraksadım.

"Umarım aynı aptallığı bir kez daha tekrarlamazsın. Ante'nin sana gösterdiği nezaket onun sabırlı bir adam olduğu anlamına gelmiyor. Tabii, benim de öyle."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kusmak istediğim zehir zemberek sözleri içimde tuttum. Ona karşılık verecek durumda değildim. Artık çok daha dikkatli olmalıydım. Yeniden harekete geçtim ve ağacın dibindeki çantaya ulaştım. Ante etrafta görünmüyordu. Kazdığı çukura bakarak ateş yakmak için bir şeyler bulmaya gittiğini anladım. Titremeye başlayan ellerimi çantanın fermuarına uzattım. Çıkardığım lila rengi yün kazak, bir kazak daha ve siyah pantolon

şimdilik işimi görürdü. Çantayı biraz daha karıştırdığımda bana ait olmayan bir külot buldum ama atlet yoktu. Ah, bu soğukta atletsiz kalmak! Kıyafetleri kucaklayarak etrafıma bakındım. Beni göremeyecekleri bir yer bulmak istiyordum ama soğuk artık can yakıcı olmaya başlamıştı. Seçenek sunmuyordu. Yakınlardaki başka bir ağacın yanına koştum ve bedenimi arkasına gizledim. Elimi çabuk tutmaya gayret ederek ıslak kıyafetlerimden kurtuldum. Çıplak ayaklarımı kara bastırdığım an, tabanlarım buzdan iğneler saplanıyormuşcasına sızladı. Ne berbat bir histi! Yalnızca sırt kısmı ıslak olan ip askılı siyah atletimi hayıflanarak başımın üzerinden çıkardım. Ateşin yanında kurutup yeniden giyebileceğimi düşünerek iç çamaşırımı da değiştirdim.

Ah ateş... Isınmak! Şimdi bir damla sıcaklığa, uyuşturucu bağımlısı gibi muhtaçtım. Eksi bilmem kaç derecede, dağın orta yerinde, yalnızca siyah iç çamaşırlarımlaydım. Ne hoş!

Kaskatı kesilmiş ayaklarıma baktım. Rengi, tırnaklarımdaki kan kırmızı ojeyle yarışırdı. Bedenimdeki titreme ise an be an sarsıntıya dönüşüyordu. Donmama ramak kalmıştı! Sütyenimin kopçaşını zorlukla açıp üzerimden çıkardım. En az ayaklarım kadar feci durumda olan ellerimi, et görmüş aç kurt gibi kuru kıyafetlere uzattım. O sırada birkaç metre ötemde bir hareketlilik oldu. Bu da neydi? Parmaklarımın ucunda yükselerek sesin geldiği yöne baktığım an gözlerim dehşetle aralandı. Ayı! Az ötemde koca bir ayı vardı! Adımlarım yaşadığım şok hâliyle geri geri gitmeye başladı. Ne kadar mükemmel bir av olduğumu bağırarak ona göstermemek adına ellerimi ağzıma kapattım. Ancak bu işe yaramamıştı! Çünkü sadece bir saniye sonra koşmaya başladığımda çığlık çığlığa bağırıyordum!

"Ayy ayıı! Ayıı!"

Karlı zemin çıplak tabanlarımı hırpalarken, bir şeye çarptım ve sendelerken buldum kendimi.

"Ayı! İmdaaaat!"

Eldivenli iri parmaklar dudaklarıma kapanıverdi, belimi sıkıca kavrandı. Aynı saniye gözlerim Ante'nin siyahı gölgede bırakan siyah gözleriyle çarpıştı.

"Şşşt, sakin ol," diye fısıldadı, sakince. "Yalnızca yiyecek bir şeyler arıyor. Ona yem olmak istemeyiz, değil mi?"

Başımı korkuyla aşağı yukarı salladığım sırada, gözlerimden ayrılan gözleri aşağı kaydı. Aşağı... Lanet olsun! Çıplaktım! Bedenim titrerken yanaklarım cayır cayır yanmaya başladı. Ante'nin elleri dudaklarımdan ağır ağır ayrıldı ve hemen sonra dudakları serseri bir edayla kıvrıldı.

"Ama ben burada, nefis bir av görüyorum."

Ruhum derin bir utanç ummanında yüzerken, bedenimi yukarı çekti ve çıplak ayaklarımı botlarının üzerine çıkardı. Ellerim kaya kadar sert olan göğsünün üzerindeydi. Yaşadığım utanca yenik düşerek bakışlarımı çehresinden ayırmadım.

"Ama ben burada, katil bir avcı görüyorum."

Belimdeki kolunun kasıldığını hissettim. Gerdanımda oyalanan bakışlarını tek seferde yukarı çıkararak yeniden gözlerime kilitledi. Sanırım tam da şu an, geri adım atmam gerekiyordu.

"Her avcı katil değildir. Ancak her av, mideye inmeye mahkumdur."

Yutkundum. Sözleri mideme taş gibi oturmuştu. Buna rağmen ne hâlde olduğumuzu umursamadan sol kaşımı havaya diktim ve ona meydan okudum.

"Korkmalı mıyım?"

"Evet desem, korkacak mısın?"

"Hayır."

Kopçası açık olan sütyenim omuzlarımdan düşmek üzereydi ve ben hâlâ kafa tutuyordum. Yirmi bir yıllık hayatı boyunca ezilerek yetiştirilmiş bir kız için fazla fevri ve inatçıydım.

"Korkmuyorsun." Düz ve kalın bir çizgiyi andıran kaşı belli belirsiz çatıldı. "Üzgünüm, ama ayı diye bağırarak koşan başka bir kız görmedim." Aynı saniye omzuma düşen askıma kaydı gözleri. Ancak bu saniyelik bir bakıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak göğsündeki elimle onu itmeye çalıştım.

"Bırak beni!" Bırakmadı.

"Sana diyorum!" dedim en sert ses tonumla. "Uzaklaş."

Kollarının arasında bir kuş gibi titriyordum ve onun karşısında şu duruma düşmek sinirlerimi bozuyordu. Tek kelime daha edersem dişlerimin birbirine vuracağını biliyordum. Bu yüzden konuşmak yerine onu itmeye devam ettim. Ancak onu uzaklaştıran benim kuvvetim değil bir anda ortaya çıkan Beki'ydi.

"Seni bırakması için dişiliğini kullanmaya mı karar verdin?"

Sözleri beni yeri dibine sokarken, Ante belimden ayırdığı eliyle bileğimi tuttu. Bedenimi arkasına aldı ve önümde koca bir paravan oldu.

"Arkanı dön Beki."

Beki umursamaz bir tavırla bize yaklaştı ve topladığı ağaç dallarını Ante'nin kazdığı çukurun yanına bıraktı. "Şansına küs, Ante sana dokunmaz."

Ellerimi kuvvetli bir titremeyle sallanan bedenime sardığımda, Ante üzerindeki montu çıkarıp arkasına uzattı. Elinden aldım ancak giyemeyecek kadar titriyordum. Montu göğsüme bastırıp dizlerimin üzerine çökerken, Ante'nin verdiği emir kulaklarımda yankılandı.

"En fazla yirmi metre ötemizde bir boz ayı var ve kız donmak üzere. Şimdi, boş konuşmak yerine arkanı dön, ateşi yak ve sessiz ol."

Beki bakışlarına anlam veremediğim bir ifade yerleştirerek bir süre Ante'ye baktı. Sonra dediğini yaparak bize arkasını döndü ve ateşi yakmaya koyuldu. Ante yanımdan

ayrılarak giysilerimin olduğu yöne doğru yürüdü. Silahı yoktu ve adım adım o tarafa gitmesi tamamıyla delilikti. Gövdemi dizlerime eğip canımı yakan soğuğa lanetler yağdırdım. Çok üşüyordum; bedenim buna alışmıyordu. Ante kısa süre sonra geri döndüğünde elinde kıyafetlerim vardı. Başımı önümden kaldırmadan o kıyafetlere baktım.

"Gel buraya."

Ante önümde diz çöktü ve iki büklüm olan bedenimi doğrultmaya çalıştı. Deri eldivenleri onu, ona vereceğim acıdan koruyordu ve şu an bile zihnimin bunu anımsamasına engel olamamıştım. Kazağı çıplak bacaklarımın üzerine bıraktı, yüzüme baktı. Yanaklarım, burnum ve titreyen dudaklarına bakarken keskin gözleri kısılmıştı. Usulca yaklaşmaya başladı. Yaklaştı, yaklaştı ve fısıldadı.

"Korkma."

Kollarını iki yanımdan arkama uzatırken, bana temas etmemek için çaba sarf ediyordu. Elleri sütyenimin kopçasını bulduğunda, başını omzumun üzerinden arkama uzattı. Tuzlu su kokusunu ciğerlerime boca ederken, gözlerimi kapattım. Öyle sıkı kapattım ki, kirpik diplerimin sızladığını hissettim. Beklediğimin aksine kopçaları birleştirmek için epeyce uğraşmıştı. Sonrasında üzerime önce iki kazağı, ardından da şişme montunu giydirdi. Siyah pantolunu bacaklarıma geçirirken topuklarımı sıkıca kavradı. Kuvvetlice tutuyordu, ancak davranışları nazikti. Koltuk altlarımdan tutarak beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Pantolunu belime çekerken, dudaklarımı ısırıyordum. Düğmesini iliklerken de öyle.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu bakışlarıyla ateşi işaret ederek. Beki kızaktan söktüğü çadırı ateşin hemen yanına kurmuştu.

Başımı sallamakla yetinerek küçük adımlarla ilerledim. Ayaklarım hâlâ çıplaktı ve onları artık hissetmiyordum. Ateşin yanına vardığımda, çadırın girişine oturarak

ayaklarımı ateşe uzattım. Her uzvum buz tutmuş gibiydi. Açtım, kendimi kirli ve hâlsiz hissediyordum. Daha fazla dayanamayarak sırtımı geriye, çadırın içine iterken, tüm bunların kötü bir kabus olmasını diledim. Gözlerimi açtığımda evimde, yatağımda, babamın ısısını haddinden fazla yükselttiği kombi yüzünden bunalarak uyanmayı diledim.



Dudaklarımdan ardı ardına dökülen kuru öksürükler karanlığıma gölge düşürdü. Elimi boğazıma kapatarak doğrulmaya çalıştım. Boğazımda hissettiğim ağrı bedenimin yaşananlara karşı verdiği naçizane bir tepkiydi. Ne ara üzerime örtüldüğünü bilmediğim battaniyeyi iterek hafifçe doğruldum. Üşümüyordum ama sıcak da sayılmazdım. Çadırın girişinden dışarı baktım; saatin kaç olduğundan bihaberdim ancak hava çoktan kararmıştı. Ateşin hacmi kendi hâline bırakılmadığına işaret ediyordu. Sadece birkaç karış ötemde uyuyan birini fark ettiğimde irkilemedim bile. Dönük olan sırtı yüzünü görmemi engelliyordu ancak cüssesinden onun Beki olduğunu anlamıştım. Üzerine bir şey örtmemiş, yalnızca montuyla uyumuştu. Battaniyeyi sırtıma aldım ve yumuşak yüzeyine sarınarak dizlerimin üzerinde kalktım. Yeni bir kaçma girişiminde bulunamayacak kadar güçsüz düşmüş olmam kendimden vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Sessizce başımı çadırdan dışarı çıkardım. Tahmin ettiğim gibi iki ateş yakmışlardı. Biri çadırın, diğeri ağacın yanındaydı. Ağacın dibindeki ateşin üzerine kalın bir dal parçası sarkmıştı. O dal parçasının üzerinde ıslak kıyafetlerim vardı. Hemen dibinde ise biri bana, diğer ikisi onlara ait olan üç çift bot.

"Sabaha kadar uyursun sanıyordum."

Sesi geceye çığ gibi düşerken, ellerim battaniyenin üzerinden kayıp gitti. Kademeli olarak çadırın sol tarafına kayan bakışlarım onunla karşılaştı. Yere serdiği çadır kılıfının

üzerinde boylu boyunca uzanmıştı. Ellerini başının altına yerleştirmişti ve gözleri kapalıydı.

"Ben, sadece..." Dilimi alt dudağımda gezdirdikten sonra aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "O ayı çok yakın ve fazla cüsseliydi."

Dudakları yattığı yerden hafifçe kıvrıldı. Yüzünün bir yanı gecenin karanlığına emanet olurken, diğer yanı ateşin yansımasıyla aydınlanmıştı.

"Boz ayı olduğu yerde kaldı. Ayrıca seni takip ettiyse bile ateşe yaklaşmaz, uyuyabilirsin."

"Sen neden buradasın?" diye sorduğum an bir saniye öncesine gitmek istedim. Gidebilseydim şayet, sormazdım.

"Birinin nöbet tutması gerekiyor, gece uzun. İzin verirsen nöbetime kısa bir şekerleme sığdıracağım."

Rahatlığının verdiği rahatsızlıkla çenemi yukarı kaldırdım.

"Yerinde olsam uyumazdım," diye konuşurken, sesimin rengi tehlikeli bir imayla koyulaştı. "Yanında düşmanını taşıyan bir adam olarak uyuman akıl kârı olmaz. Şayet bu kez çakıyı sırtında değil kalbinin tam ortasında hissedebilirsin. Kimbilir..."

Beklediğim tepkiyi vermek yerine yalnızca gözlerini açmayı yeğledi. Gözlerini karanlık gökyüzüne dikerken, tehdidimden zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu.

"Sorun olmaz Mihrimah. Bir nişaneni sırtımda taşıyorum, bir diğerini kalbimde taşıyabilirim."

11. BÖLÜM

KAYIP



Üçüncü zıplayışımda montun kolunu yakaladım ve dalın üzerinden aşağı çektim. Kurumuştu. Üzerinde ağır bir is kokusu vardı ancak bunun şu anda bir önemi yoktu. Omuzlarımdaki battaniyenin yere düşmesine aldırmadım. Ardından onun koca montunu yeniden üzerime geçirdim. Ne yazık ki, içine düştüğüm şartlar bazı şeylere sırt çevirmeme izin vermiyordu. Fermuarı çekerken civardaki ürkütücü sessizliğe kulak kabarttım. Görüş açımı süsleyen dağlar alabildiğine beyaz, gri ve karaydı. Sabah ışığında her zamankinden daha göz alıcı görünüyorlardı. İrili ufaklı buzullar, kıvrak çıkıntılar ve mavinin en parlak tonuna bürünen gökyüzüne hayal kırıklığıyla baktım. Buraya gelirken tüm bu manzarayı keyifle keşfedeceğimizi düşünmüştüm. En başından burun kıvırdığım kış tatilinin bu noktaya geleceğini asla tahmin edemezdim. Zamanı geri alabilseydim eğer, şimdi ulaşmak için her yolu denediğim Chamonix kasabasının yakınlarından bile geçmezdim. Başımı hüzünle önüme eğdim. Şimdi hayıflanmam yersizdi. Her birimiz bir yana savrulmuştuk ve en acısı da arkadaşımı kaybetmiştim. Bunu kabullenmek öyle zordu ki... Onu kendi ellerimle, yapayalnız o çadırda bırakmak zorunda kalmıştım. Bunu her hatırladığımda, bize bunları yaşatan dört adama karşı safi kin ve nefretle doluyordum. Gözlerimi kırptım, yanak-

larıma düşen damlalara yenileri eklendi. Dişlerimi sıkarak hıçkırıklarıma mani oldum. Biraz sonra henüz sönen ateşin bıraktığı köz yığınına yaklaştım. Elimin tersiyle botlarımın içini yokladım. Neyse ki onlar da kurumuştu.

"Yere atarken iki kez düşün, tekrar ihtiyacın olacak."

Beki az önce omuzlarından düşen battaniyeyi alırken, ona sırtımı döndüm ve serçe parmağımın iç kısmıyla yüzümü kuruladım.

"Umarım tekrar ihtiyacım olmadan yakalanır ve hapsi boylarsınız."

Nefret dolu bir bakış attım. İfadesiz suratı ve dümdüz bakışlarıyla ona ne hissettirdiğimi anlamam olanaksızdı.

"Böyle bir ihtimal yok. Umut bağlamasan iyi edersin."

"Umudum var," diye çıkıştım. "Bu yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz."

Bakışları bir tüy yavaşlığında yere düşerken, sözleri kafamdaki karmaşaya bir yenisini ekledi.

"Hiç şüphesiz, ödeyeceğiz."

Devam etmesini bekleyen gözlerle suratına baktım. Ancak bu kısa diyalog onun için son bulmuştu. Elindeki battaniyeyi ikiye katladı ve dün gece Ante'nin yattığı çadır kılıfının üzerine serdi. Çadırın yanındaki ateşi yeniden canlandırdığında anladım ki, bir süre daha buradaydık. Maalesef! Önce çorapları sonra botlarımı ayağıma geçirdiğim sırada kara batıp çıkan adım sesleri yaklaştı. Gelen Ante'ydi. Ellerine takılan bakışlarım aç midemdeki safrayı ağzımda hissetmeme sebep oldu. Bir elinde kanlı bir çakı, diğer elinde ise kahverengi kürkü kana bulanmış bir dağ tavşanı vardı.

"Yemeğimizi yakalamak kolay olmadı. Ateş hazır mı?"

Beki avuçlarını birbirine sürttü. Garip bir ifadeyi takınan gözleri tavşanın üzerindeydi. "Elbette dostum. Nihayet karnımı olmasa da gözümü doyurabileceğim!"

Son cümlesinde ne anlatmak istediği hakkında tek fikrim bile yoktu. Bağcıklarımla uğraşıyormuş gibi görünerek kulak misafiri olmaya devam ettim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Beki. Ben hallederim."

Beki anlamsız bir hevesle, "Sorun yok. Bu kadarını yapabilirim," diye konuştu. Ardından gözleriyle tavşanı işaret etti. "Bu güzel şeyin türü ne?"

"Tavşangiller familyasından bir yabani. Beki, senin için de yiyeceğim."

Ante yaklaştığı ateşe memnun gözlerle baktı ve tavşanı Beki'ye teslim etti. Beki tavşanı alır almaz kürküne abandı. Ona bakmamaya çalıştım ancak kendime engel olamıyordum. Ante bunu fark ederek Beki'ye uzaklaşmasını işaret etti. Beki çadırın arka tarafına geçti. Ante kanlı ellerini karda temizledi. Battaniyenin üzerine oturdu ve bir dal parçasıyla ateşi karıştırdı. Bir parça sıcaklıktan medet ummak için ağacın altındaki köz yığının yanında dikiliyordum. Attığım kaçamak bakışları saymazsak birbirimize bakmıyorduk. Birkaç dakika sonra karıştırdığı ateşin harlanmasıyla dumanı gözlerimi yaktı. Burnum gıdıklandı ve üst üste iki kez hapşırdım.

"Umarım hasta olmuyorsundur."

Ona dik bir bakış attım ve boğazımı tuttum.

"Merak etme, hiçbir durumda beni sırtında taşımak zorunda kalmayacaksın."

Dudakları manidar bir tebessümle kıvrıldı. Bu, nevi şahsına münhasır, çarpık bir gülümsemeydi.

"O yüzden söylemedim. İlk yardım çantasını Talar ve Sesir aldı. Eğer hasta olursan, elimizde sana iyi gelebilecek bir şey yok."

Bir sonraki cümlesi bakışlarımızı birbirine kilitledi.

"Ayrıca seni sırtımda taşımaktan gocunmam Mihrimah."

Dün gece ikinci adımla hitap ettikten sonra sırtını dönüp uyumuştu. Ona istediğim cevabı veremeden çadıra girmek

zorunda kalmıştım. İçim içimi yiyerek uykuya daldığımı anımsadım. "Bana böyle hitap etme."

"Neden?"

"Çünkü..."

Sustum. Gözlerindeki karanlığa rağmen derin ve ısrarcı bakışları vardı. Bu, kelimelerimi gölgede bırakıyordu. "Çünkü kimse bana böyle hitap etmedi."

Sustu. Bakışları sessizce ateşe düştü. Bana kötü bakmıyordu, çirkin sözler sarf etmiyordu. Rahatsız edecek imalarda bulunmuyor, elinde olan kısıtlı imkânları esirgemiyordu. Tüm bunlar vicdan azabı çektiğini gösterse de, onu fırsatını bulduğum ilk anda öldürebilirdim. Zira acım nefretimi körüklüyordu. Nefretim, acımla besleniyordu.

Beki hazırladığı tavşanı getirdi ve bir köşeye geçip pişmesini izledi. Pişen etin kokusu açlığımı azdırırken, Beki'nin durumu zihnimi oyalıyordu. Tıpkı benim gibi saatlerdir ağzına tek lokma dahi koymamıştı. Üstelik, çoğu zaman yiyecekler ona emanet ediliyordu...

"İyi pişti sayılır."

Uzattığı kızarmış parçaya aç gözlerle bakarken, dilim istemsizce alt dudağımda gezindi.

"Karnını doyur. Bir sonraki öğünde bu kadar şanslı olmayabiliriz."

Üzgünüm, ama onu reddedecek kadar tok değildim! Elinden aldığım etten koca bir ısırık aldım. Tanrım, hayatımda yediğim en güzel şey olabilirdi. Belki de değildi, belki de bunu bana düşündüren şey açlığımdı. Nefes dahi almadan mideme koca koca lokmalar indirirken, Ante'nin bir ara göz ucuyla bana baktığını gördüm. Hatta, gülümsediğini...

"Nasıl oluyor? Yemek yemeyi bilmezken nasıl şimdi o tavşana saldırmak istiyorum?" diye sordu ateşin diğer tarafında oturan Beki.

Yemek yemeyi bilmezken mi? Bizi izliyordu. Tek lokma yemeden bizi izliyordu.

"Yanına biraz beyaz şarap..." Derin bir iç çekti. "Ah! Şarapları yavşak kardeşler götürdü değil mi?"

Etini sıyırdığım kemiği yere bıraktım ve kararan mavi gözlerine dikkatle baktım. Ne garip şeydi bu...

"Sana yemek yerken bizi izlememeni söyledim. İradeni zorluyorsun Beki, o şaraplar da bir işine yaramazdı."

Aldığı uyarıya karşı tepkisizliğini korudu. Bakışları Ante'nin önüme koyduğu son et parçasındaydı. Ağır ağır yutkundu. "Bu kadar zor olacağını tahmin etmiyordum. Bu boktan ceza bu kadar zor olmamalıydı!"

Birdenbire önüme atıldığında boş bulunarak çığlık attım. Açık mavi gözleri korkunç bir siyaha bürünmüştü. Kendimi koruma içgüdüyle geri çekilirken, kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Daha ne olduğunu anlamadan payıma düşen eti kaptığı gibi ağzına götürdü. Ante ona mani olmak için sertçe kollarına yapıştı. Ancak çok geçti. Beki aç bir hayvan gibi açtığı ağzına eti tıktı. Aynı saniye, eti yutamadan gürültülü bir öğürmeyle geri çıkardı ve kusmaya başladı. Buna bakamazdım. Başımı başka yöne çevirip ellerimi yüzüme kapattım. Beki'nin kusarken çıkardığı sesler inlemeye benziyordu, acı doluydu. O, nedenini bilmediğim bir şekilde acı çekiyordu. Kusması bittiğinde, bakışlarımı kararsızca ona çevirdim. Kıpkırmızı olmuştu. Gözleri kanlanmıştı ve nefesi dudaklarından kesik kesik çıkıyordu. Bitkin görünüyordu. Tek nefesle uçup gidecek bir yaprak gibi... Bitkin ve soluk...

Ante ateşte çözülen kar suyunu avuçlarına doldurarak arkadaşının yüzünü çarptı. Bunu defalarca kez yaptı. Sonra onu çadıra taşıdı. Yalnız kaldığımda dün gördüğüm ayıyı düşünerek gerildim. Korkuyla etrafıma bakınırken, ellerimi bedenime sardım ve derin bir nefes aldım. Neyse ki görünürlerde kimse yoktu. Ya az önce olanlar? Nasıl bir işin içindeydim! Allak bullak olmuş zihnimi toparlayamıyor-

dum. İçine düştüğüm vaziyet bedenimi, şahit okuduklarım ise akıl sağlığımı zorluyordu. Isınan ayaklarımı ateşin dibinden ayırdım ve dizlerimi karnıma çektim. Başımı dizlerime gömerken, babamın saçlarımı okşadığını hayal ettim. Her gece uykuya dalmadan önce başım babamın dizlerine düşerdi ve o, uzun uzun severdi saçlarımı. Bir an olsun bıkmazdı bunu yaparken. Kimi zaman annemle nasıl tanıştıklarını anlatırdı, kimi zaman ise askerlik anılarından dem vururdu... Ne anlatırsa anlatsın, defalarca dinlemiş olsam da hep aynı şevkle dinleyerek uykuya dalardım. Parmak uçlarımı beremden içeri soktum. Babamın okşadığı yumuşak saçlarımın yerini kirli ve karışmış tutamlar almıştı. Bir süre sonra çadırın örtüsü açıldı ve Ante dışarı çıktı. Yalnızdı. Ağır adımlarla ateşe yaklaşarak eski yerine oturdu. Bakışları cayır cayır yanan ateşteydi. Oturduğu yerde ayaklarını yere bastırarak bileklerini dizlerine koydu. Aklından geçenleri bilmiyordum ve ilk defa şu an bilmek istiyordum. Belki beresi kafasında olmasaydı ve saçlarına dokunabilseydim... Ah hayır, bu tamamen benim kuruntumdu. Geçen sefer yaşananların mantıklı bir açıklaması muhakkak vardı. O an bedenim hipotermiye girmişti. Yüksek ihtimalle gerçekte olmayan şeyleri hayal etmiş, ardından da bayılmıştım. Saçlarına dokunmam, zihninden geçenleri zihnimde okumam... hayaldi. Hayal miydi?

"Bu onun cezası," diye konuştu dakikalar süren sessizliğe güçlü sesini düşürerek.

"Anlamadım..."

Huzursuz bir nefes verdi. Ardından kirli sakalını sıvazlayarak, dudaklarını bir kez daha araladı.

"Acıkıyor ama yemek yiyemiyor. Susuyor ama su içemiyor."

Sözleri kanımı dondurmuştu. Birkaç saniye bocalayarak, ne söylediğini kavramaya çalıştım.

"Nasıl yani? Bu bir çeşit hastalık mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Hayır. Bu onun cezası."

Bunu ondan daha önce de duymuştum. Benim kendisinin cezasını olduğumu söylemişti. Ona verdiğim acıyı bu şekilde yorumlamıştı. Ah, beresini çıkardığım an gerçekti! Her saniyesi!

"Anlamadığını biliyorum, anlamak için zorlama kendini. Bununla sık karşılaşacağın için söylüyorum, her birimizin bir cezası var."

Gayriihtiyari kirpiklerimi kırpıştırdım. "Na...nasıl yani?"

Yüzüme bakmıyordu. Kelimeler ise dudaklarından güçlükle dökülüyordu. Hiçbir şeye anlam veremezken beni söyledikleriyle yetinmek zorunda bırakıyordu. Cevap vermemesinden rahatsızlık duyarak, "Sana birşey sordum!" dedim sabırsızca. "Nesiniz siz? Vampir falan mı! Benden buna inanmamı mı bekliyorsun?" Sadece birkaç saniye süren alaycı bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Sence ben aptal mıyım?"

Sadece son cümlemi duymuş gibi tek kelimelik bir cevap verdi. "Değilsin."

Şayet gücümün yeteceğini bilseydim üzerine atlar onu tokatlardım. Evet! Bunu yapardım.

"İçeri geç ve dinlen. Bir saat sonra yola devam edeceğiz."

Avucumu alnıma yaslayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ona itaat ederek kendime saygısızlık ediyordum ancak başka çarem yoktu. Şimdi beni azat etse ne tarafa gideceğimi bile bilemezdim. Yine ona muhtaç kalırdım. Ayağa kalktım ve dediğini yaparak çadıra girdim. Beki çadırın bir ucunda, dün akşam yattığı yerde yatıyordu. Ben de dün akşam yattığım yere geçtim ve battaniyenin altına girdim. Uyumak bedenime güç kazandıracaktı. Zaten şu an yapabileceğim başka bir şey de yoktu.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ancak ruhuma tezat bedenim daha iyi durumdaydı. Uyandığımda Beki'yi çadırda görememiştim. Muhtemelen kendine gelmiş ve dışarı çıkmıştı. Yakalandığım ılık ısıyı kaçırmamak adına battaniyenin altındaki cenin pozisyonumu bozmadım. Dakikalar sonra yine soğukla burun buruna gelecek ve şu durumumu mumla arayacaktım. Bir sonraki durağımızın neresi olduğunu bilmiyorum. Tıpkı başıma daha neler geleceğini bilmediğim gibi... Yattığım yerden doğruldum ve avuçlarımı açtım. Bunu uzun zamandır yapmamıştım.

"Tanrım, buradan kurtulmam için bir yol göster. Işığınla yönümü aydınlat."

Ellerimi birbirine kavuşturarak bakışlarımı yukarı kaldırdım. Dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Farklı dinlere mensup iki ebeveyn tarafından yetiştirilen bir çocuk olmuştum. Sırf bu yüzden her konuda olduğu gibi bu konuda da yolumu bulamayarak içimden geçenleri fısıldadım. "Yapabilecekleri kötülüklerden koru. Onlara fırsat verme."

Birkaç gün öncesine kadar sulu gözlü bir kız değildim, hiç olmamıştım. Ancak ılık bir damla yaşın soğuk yanaklarımdan akıp gittiğini hissederken sessizce duamı sonlandırdım.

"Tanrım, evime gitmeme izin ver."

Çenemde son bulan ıslaklığa dokunduğum sırada, Beki'nin sesini duydum. Telaşla bağırıyordu. "Lanet olsun bizi buldular! Bizi buldular!"

Heyecanla çadırdan çıktım ve neden bağırdığını öğrenmek için Beki'ye doğru yürümeye başladım. Yanına ulaşamama yalnızca birkaç metre kalmışken merakla etrafıma bakındım. Nicolas! Tanrı aşkına bu oydu! Üstelik yalnız da değildi! Yanında güvenlik güçleriyle birlikte geri dönmüştü. Onlarca metre ötemde de olsa, buradaydı! Kalbim heyecanla atmaya başladı. Dualarım kabul olmuştu, kur-

tulacaktım! Parmak uçlarımda yükselerek ellerimi havaya kaldırdım. Beni görmesini sağlamalıydım. Bağırmak için dudaklarımı aralamışken ağzım kapatıldı, karnımın üzerinde bir ağırlık hissettim. Ne olduğunu anlayamadan hızla geri çekildim ve kendimi yerde, onun dizlerinin üzerinde buldum. Sırtım göğsüne yapışmıştı. Ante, tüm uzuvlarıyla beni tutsak etmişti. Elini ağzımdan çekmeden dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. O an, heyecanımın katıksız bir korkuya dönüştüğünü hissettim.

"Unut bunu Mihrimah, seni ona vermeyeceğim."

Hayır! Hayır, buna izin veremezdim. Kurtulmama bu kadar az kalmışken, ona yenik düşemezdim. Deli gibi çırpınmaya, kendime sağa sola itmeye çalıştım. Avucuna çarparak kaybolan kelimelerim bir köşeye çekilip ağlarken, beni durduran gücüne lanetler yağdırdım. Ağlayışlarım, haykırışlarım, yardım çığlıklarım ellerinin altında yitip gidiyorlardı.

"Sakin ol," diye fısıldadı bu kez, kulağıma çarpan dudakları içimi ürpertiyordu. "Seni almalarına izin vermeyeceğim, kendini hırpalama."

Onu dinlemedim. Elinden kurtulamayacağımı bile bile çırpınmaya devam ettim. Boğazımdan çıkan iniltileri birilerinin duymasını ümit ettim ve her seferinde daha yükseğini çıkarmak için nefesimi tükettim.

"Çok yakınlar!"

Beki eğilerek yanımıza geldi ve Ante'ye bulundukları yeri gösterdi. Söylediği kadar yakınlarsa kurtulmam an meselesiydi!

"Kaçacağız. Sol tarafta..."

"Hayır Ante," diye fısıldadı Beki. "Birlikte kaçarsak yakalanırız. İkiye ayrılıp hedef şaşırtmalıyız."

Ante arkamda olduğu için yüzünü göremiyordum. Ancak sessizliğinden bu teklif karşısında kararsız kaldığını anlamıştım. "Bu çok tehlikeli, birbirimizi kaybedebiliriz."

Beki hiç düşünmeden yanıtladı. "Yakalanmaktan daha kötü bir ihtimal değil. Kızı al ve sol taraftan uzaklaşın. Ben yerimi belli ederek diğer yönden gideceğim. İzimi kaybettirdiğimde sizi bulurum. Merak etme."

Ante'nin koluna vurarak onu bakışlarıyla güven verdi. "Bir şekilde bulurum. Hadi dostum!"

Ante bir an daha düşünmedi ve beni anlaştıkları yöne sürüklemeye başladı. Adım adım kurtuluşumdan uzaklaşıyordum. İçimdeki umut, kağıttan bir gemi gibi su alırken, Ante'nin kolları bedenimi saran prangalardı. Dokunuşu dudaklarıma mühür, elleri kordan kelepçelerimdi.

12. BÖLÜM

PAZARLIK



"La brebis morte n'a plus peur du loup." Ölü kuzu kurttan korkmazmış. Bir Fransız hanımefendisi olan annemin en sevdiği atasözüydü ve tam da şimdi zihnimde yankılanıyordu.Kanı akmadan kanayan yaralı bir kuzu olarak ağına takıldığım acımasız kurttan korkmuyordum. Ante'den korkmuyordum. Karnımın üzerinden doladığı güçlü kolları sırtımı göğsüne yapıştırmıştı. Deri eldivenle örtülü parmakları dudaklarımın hemen üzerindeydi. Adımları geri giderken, ayaklarım çoğu zaman yere değmiyordu. Onun bedeninin bir parçasıymışım gibi tüm devinimlerine zoraki uyum sağlıyordum. Öte yandan uzaklardan, çok uzaklardan gelen Nicolas'nın sesi kırılmaz bir aynanın ardından bana bakıyordu. Oradaydı, kurtuluşumu olanca saydamlığıyla görebiliyordum. Lâkin, dokunamıyordum.

Nicolas'nın dudaklarından dökülen adım dört bir yanımızı saran soğuk dağlarda yankılanıyordu. Bu defalarca kez tekrarlanıyordu ve ben her seferinde biraz daha uzaklaşıyordum. Ante'nin seri adımları ağırlığımı umursamıyordu. Sıklıkla havalanan ayaklarımı savurarak dizlerine, ayaklarına vuruyordum. Parmaklarım ise rahat durmuyor, beni esir eden kollarına sağlam çimdikler atıyordu. Ancak o hiç tepki vermiyordu. Durmaksızın bedenimi tıpkı bir bez bebek gibi hedeflediği yöne sürüklüyordu. Dakikalar-

ca sonra Nicolas'nın sesini kaybettiğimde, gözlerim birkaç damla yaşı serbest bıraktı. Başımı yukarı kaldırıp sıklaşan bulutlara baktım. Umudumun hayali varlığı bir bulutun peşine takılmış, yitip gidiyordu. İçimde kocaman, kara bir boşluk oluştu ve o boşluk tüm bunlara sebep olan adama duyduğum nefretle dolup taştı.

Heybetli bir ağaca doğru yaklaştık, iri dalları sayesinde dibi korunaklıydı. Ellerini üzerimden ayırdı ve beni dizlerimin üzerinde oracığa bıraktı. Sırtım ona dönüktü ancak aldığı düzensiz nefes alışverişlerini duyabiliyordum.

"Senden nefret ediyorum! Duydun mu beni? Senden nefret ediyorum!"

Hınçla ayağa kalktım ve ona döner dönmez yakasına yapıştım. Başı dik, yüzüme düşen siyah bakışları sinir bozacak derecede ifadesizdi.

"Beni kurtarmak için gelmişti! Nicolas benim için gelmişti!"

Yumruk yaptığım elimi öfkeyle göğsüne geçirdim. Yerimde duramıyordum. Belki de az önce son şansımı yitirmiştim! Ne konuşuyor ne beni durduruyordu. Ante, öylece durmuş serzenişlerimi dinliyordu.

"Neden yapıyorsun bunu ha? Neden beni peşinden sürüklüyorsun?"

Ellerim tekrar yakalarını kavradı ve yakıcı bir nefretle gözlerine baktım. Parmak uçlarımda yükselerek yüzümü onunkine yakınlaştırdım. Görsün istiyordum, bana ne yaptığını görmeliydi! Kalbim isimsiz bir hisle hızlanırken, ilk kez adını telaffuz ettim.

"Sana yemin ederim, Ante. Sana yemin ederim, bu yaptığının bedelini ödeteceğim."

Bunu diğer üç adamdan birine yapsaydım eğer, beni arkamdaki ağaca fırlatacağından hiç şüphem yoktu. Ancak o, sanki göğsüne ateş topu soksam çıtını çıkarmayacakmış gibi duruyordu.

"Sakin ol," dedi dümdüz bir sesle. Ağır ağır kaldırdığı elleri bileklerimi kavradı ve en az sesi kadar sakin bir devinimle beni geriye iterek kendinden uzaklaştırdı. "Bunu yapmak zorundaydım."

Bileklerimi hızla ondan kurtarırken, kısa, alaycı bir kahkaha döktü dudaklarım. "Saçmalık! Nasıl birini kaçırmak zorunda olabilirsin ki?"

Gözlerini birkaç saniye için kapatıp yeniden araladı. "Anlatsam, anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Kapalı bir kutu, sonu görünmeyen bir yol, karanlık bir kuyu gibiydi. Onu anlamanın yanından bile geçemiyordum. "Seni anlamak istemiyorum," dedim yılmış bir sesle. "Yalnızca buradan, sizden kurtulmak istiyorum. Tek istediğim bu!"

Başını önüne eğdi ve bir şeyler mırıldandı. Bunu yaparken elleri birbirine kenetlenmiş ve oldukça ciddi görünüyordu. Duyamadığım sözlerini merak etmiyordum. Onunla burada yalnız olmanın tedirginliği ve özgürlüğü kıl payı kaçırmış olmanın üzüntüsü vardı içimde.

"Biraz soluklanıp, Beki bizi bulduğunda yola devam edeceğiz. Şimdi sadece bunu düşün." Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Ardından sol elini ensesine götürüp sıkıntıyla ovdu. "Her şey orada kaldı, artık elimizde yiyecek ya da ısınacak hiçbir şey yok."

Gayriihtiyari kollarımı bedenime sardım. Biraz sonra, daha fazla üşüdüğümde ne olacağını düşündüm. Hayır, donarak ölmek istemiyordum.

"Hepsi sizi suçunuz, her şeyin sebebi sizsiniz! Sizin yüzünüzden bu lanet dağda son nefesimi vereceğim! Tıpkı..."

Gerisini söylemeye dilim varmadı. Tıpkı Günce gibi, diyemedim. Birkaç adım ile az önce aramızda yarattığı mesafeyi kapattı ve gözlerini gözlerimde gezdirdi.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak. Sen, nefes almaya devam edeceksin."

Ona baktım, sözlerine hiç inanmadığımı görmesini istedim. Sonra bunun bir anlamı olmadığını düşündüm ve bu defa ondan uzaklaşan ben oldum. Sırtımı ağacın gövdesine dayayıp yere çökerken, kollarımla sardığım dizlerime başımı gömdüm. Beki bizi bulana dek buradaydık. Sonrası... sonrası tehlikeli bir bilinmezlikti ve o bilinmezlikte boğulmaya gidecektim.

Dakikalar, geçip giden saniyeleri buz gibi bir soğukla uğurlarken, tek kelime daha konuşmadık. Beki hâlâ ortalıklarda görünmüyordu. Onu son gördüğümde, Ante'nin izini kaybettirmesi için Nicolas ve arama ekibinin dikkatini çekerek ters istikamete koşuyordu. Yaptığı hedef şaşırtma işe yaramış olacak ki, dakikalardır burada olmamıza rağmen nefes seslerimizden başka bir şey duyulmuyordu. Ah, kimbilir... Nicolas belki de beni bulma ümidiyle Beki'nin peşine takılmış ve sonucunda koca bir hiç elde etmişti. Onu son gördüğümde, çehresindeki hüzünlü ifade kazınmıştı belleğime. Tüm olanlardan kendisinin sorumlu olduğunu söyleyerek gözyaşı dökmüştü. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra onu ilk kez ağlarken gördüğümde, kalbimin üzerine ağır bir yük binmişti. Gözlerimi usulca kapatıp, mutlu olduğumuz anları düşünmeye çalıştım. Zira bana kalanlar, artık yalnızca anılarımızdı.

Güneş en tepeye tırmanmış, tüm ışığını üzerimize boca ediyordu. Yazın ilk sıcaklarının içimize saldığı enerji yerimizde durmamıza izin vermiyordu. Yoğun ders temposundan sonra kendimizi koşar adım bahçeye atmakla kalmayıp, üzerimizdeki kısacık eteklere aldırmadan çimlere yayılmıştık. Sırtım çimenle buluştuğu an bacaklarımı uzatarak yumuşak yere sinmiştim. Günce ise küçük bir kız çocuğu gibi çimlerin üzerinde yuvarlanırken, yükselen keyifli kıkırtıları beni de gülümsetiyordu. Avuçlarımı kocaman açarak yemyeşil çimleri kucaklayan toprağa bastırdım. Ardından gözlerimi kapattım ve zihnimi teferruatlardan arın-

dırmaya çalıştım. Ancak birkaç saniye sonra duyduğum ses ile, bu pek de mümkün olamadı.

"Ah Pera, bir tanrıçadan farkın yok."

Gözlerimi açmadan gülümsedim. Bu sesi tanıyordum.

"Hoş geldin."

Adımlarının istikametinde olduğumu biliyordum. Muhtemelen şu an gözünü bir saniye bile benden ayırmıyordu.

"Hoş bulduk." Sesiyle birlikte varlığı da yaklaştı. Adımları yanımda son bulduğunda, bedenimin yanında onunkini hissettim.

Dudaklarının sıcak varlığını şakağımda hissettiğim sırada aralanan gözlerim onun sıcak gülümsemesiyle karşılaştı. Açık yeşil gözleri özlemle çehremde gezinirken, ince ve gergin dudakları elimin üzerine minik, tatlı öpücükler bırakıyordu.

"Yarın geleceğini sanıyordum," dedim, annemin yarın vereceği daveti kastederek. Annem her yıl yaptığı gibi bu yıl da evlilik yıldönümlerini büyük bir davetle kutlayacaktı. Tabii, babamın bu durumdan hoşlandığını söylersem bu koca bir yalan olurdu.

"Sürpriz yapmak istedim."

Kolunu başımın altına yerleştirmek için yaklaştığında, başımı kaldırarak ona izin verdim. Nicolas'nın bana verdigi huzuru seviyordum. Onun hayran bakışları, ilgili hâlleri ve güzel sözleri her kızın sevgilisinden görmeyi umduğu muhteşem detaylardı.

"Çok özledim seni... Belki bu akşam yalnız kalmak için vaktimiz olur," dedi kırık Türkçesi ile.

Tereddütle, "Bilemiyorum," derken, aslında ona neden bu cevabı verdiğimi de bilmiyordum. Su yeşili gözleri ellerime kaydığında, aradığını bulamamanın hüznüyle kısıldı. Mahcup bir edayla parmaklarımı avucuma kapatarak geri çektim.

"Yüzüğünü yine takmamışsın."

"Unutmuşum Nico. Biliyorsun, henüz çok yeni."

Gözlerini hafifçe devirdi. "Beş ay oldu." Elini göstererek, yüzük parmağındaki yüzüğü işaret etti. "Beş aydır hiç çıkarmadım."

Haklıydı. Ne söyleyeceğimi bilemeden bomboş gözlerle yüzüne baktım. O sırada Günce düştüğüm müşkül fark ederek araya girdi.

"Hey! Enişte, umarım gelirken yanında Nick'i de getirmişsindir."

Dikkatinin Günce'ye kaymasından istifade, yattığım yerden doğruldum. Benimle birlikte o da doğrulurken, "Yarın gelecek," diye yanıtladı. "Nick havaalanından direkt Pera'nın eve gelecek."

Günce dirseklerinin üzerinde kaykıldı ve aldığı cevapla keyiflendi. "Umarım yalnız gelir, ona harika bir sürprizim var."

İma dolu bakışları beni bulduğunda, gözlerimi açarak onu uyardım. Davetin sonunda Nick'i havuza itmeyi düşünüyordu. Deli kız! Bunun için dün çıktığımız alışverişte elbisesinin içine giymek için seksi bikiniler bile almıştı.

Nicolas, Günce'nin arkadaşına olan ilgisinin farkındaydı. Gülümseyerek, "Nasıl bir sürpriz?" diye sordu.

Günc,e mavi gözlerini heyecanla araladı ve ani bir hareketle doğrularak ellerini birbirine sürttü. "Havuz gibi! Yüzmek gibi! Sence de harika olmaz mı?"

Yaptığım onca ikaza rağmen hâlâ aynı düşüncede olmasına inamadım. Günce hep böyleydi; yaramaz bir kız çocuğundan farksızdı.

"Bence annem bundan hiç hoşlanmaz. Ayrıca Mayıs ayındayız ve akşamları hâlâ serin oluyor. Havuza girmek için erken gibi, ne dersin?"

Omuz silkerek sözlerimi kale almadı. Bakışları gökyüzünü bulurken, hayalinin baş köşesine kimi konumlandırdığını adım gibi biliyordum. Derin bir iç geçirdi ve gözlerini gökyüzünden ayırmadan konuştu.

"Onunla uzun ve güzel günlerimiz olacak. Hissediyorum Pera, her şey çok güzel olacak."

Başımı dizlerimden kaldırdığımda azgın soğuk yüzüme çarptı. Ne kadardır bu pozisyonda durduğumu bilmiyordum. Sersemlemiştim. Zihnim geçmişi mi yad etmişti, yoksa rüya mı görmüştüm birbirinden ayırt edemedim. Aklımda olan tek şey, Günce'nin son sözleri olmuştu. Her şey çok güzel olacak... Gözlerimi sıkıca kapatıp yanmaya baslayan burnumun beni alt etmemesi için savaş verdim. Ölümün bu kadar acı olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi ancak yaşamak, yaşayarak tecrübe etmek tarifsizdi. En başta, artık nefes alamayacak olması acıtırken, şimdi geleceğe dair kurduğu hayalleri canımı yakıyordu. Umudunu, neşesini, ışıldayan gözlerini anımsamak burnumun direğini sızlatıyordu.

"Lanet olsun. Bizi kaybetti."

Ante'nin sesini duyduğumda başımı olduğu yöne çevirdim. Bunu kendi kendine söylemişti. Az öncesine nazaran uzak, sesini duyabileceğim kadar yakındı. Arkası dönüktü. Başımı sol tarafa eğdiğimde, profilini az da olsa görebildim. Bakışlarını uzaklara odaklamıştı. Bir şeyler arıyor gibiydi ki, kimi aradığı aşikârdı.

"Ne oldu?" diye sordum bir yandan ayaklanmaya çalışarak. Soğuk tüm eklemlerimi kilitlemişti ve dik duruma gelirken fazlasıyla zorlamıştı.

"Beki yok."

Omuz silktim. "Kaybolmuştur."

Hızla bana döndüğünde, bunu beklemediğim için irkildim. Nihayet sabrını taşırabilmiş miydim?

"Ölmesini mi isterdin?"

Gözlerindeki bilinmezligi bu mesafeden seçebiliyordum. Sesi ise ölüm kadar karanlıktı.

"Beni kendinle karıştırma. Hiçbirinizin ölmesini istemiyorum. Aksine, yaşamalısınız. Yaşayıp, yaptıklarınızın bedelini ödemelisiniz."

Her bir kelimenin üzerine basa basa konuşurken, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Yüzü gerginliğini ele veriyordu. Dudakları ise, sert ve kızarık görünüyordu. Bakışlarım onu her yakaladığında, zihnimin emrine itiraz ederek izlemeye koyuluyordu. Bunu yaparken kendime yakalanıp, kendi kendimi azarlıyordum. Tuhaftı.

"Kaybolmuş olamaz, kaybolamaz."

Yeniden arkasını döndü ve yamaçlardan dik çıkışlara kadar her yerde göz gezdirdi.

"Avuç içi kadar bir arazide değiliz. Kaybolması gayet normal. Görmüyor musun, labirent gibi her yer birbirinin aynı."

Adımlarım yanına giderken, titremeye başlayan dudaklarımı zorlukla zapt ettim.

"Tabii, bir ihtimal daha var. Belki de yakalanmıştır."

Burnundan aldığı öfkeli soluk beni tedirgin etmiyor değildi. Yine de onun öfkesini zorlukla bastırdığını, kendini frenlediğini görmek garip bir haz veriyordu.

"Gitmeliyiz."

Dudaklarım bu ani çıkışı karşısında şaşkınlıkla aralandı.

"Ne yani, onu daha fazla beklemeyecek misin?"

Sorumu kelimelerle tasdik etmeden evvel başını salladı. "Daha fazla burada kalamayız. Durup beklemek aptallık olur."

Kendi açısından haklıydı. Burada kaldığımız her an yakalanma olasılığı artıyordu ve bunu göze alması saçmalık olurdu. Onunla konuşurken kelimelerimi sakınmıyordum. Ancak şimdi ona karşı koysam beni sürükleyerek götüreceğini de çok iyi biliyordum. Bir diğer önemli ayrıntı ise, Beki artık yoktu ve onunla burada yalnızdık.

"Ne tarafa gideceğiz?"

Gözlerini kısarak etrafına baktı ve yukarıyı işaret etti. Tahmin ettiğim gibi tırmanmaya devam edecektik. Vakit kaybetmeden harekete geçmesiyle adımlarını takip etme-

ye başladım. İlerledikçe yükselen kara rağmen attığı iri ve çevik adımlara ayak uydurmakta zorluk çekiyordum. Karın toplanmadığı düz alanlar ise bir buz pistinden farksız olduğu için sıklıkla düşme tehlikesi geçiriyordum. Her tökezlediğimde beni bulan gözleri, iyi olduğuma kanaat getirdikten sonra önüne dönüyordu. Adım adım yukarı tırmanmamıza rağmen dağlar ve buzullar bizimle yarışırcasına yükseliyordu. Burası gözümde güzide bir manzaradan ziyade, bembeyaz bir cehennemdi artık. Dakikalar sonra adımları yavaşladı ve biraz ileride, sol tarafımızda kalan kar yığına dikkat kesildi. Onun aksine üşümek ve yürümek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

"Burada kal."

Adımlarım, emriyle duraksarken bakışlarımı kardan görünmeyen botlarımdan kaldırdım ve nereye gittiğine baktım. Kar yığının yanına yaklaştığında, bir süre nedensizce orayı izledi. Ardından beklemediğim bir şey yaparak kar yığınına sağlam bir dirsek atarak bir kısmını devirdi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Durmadı, tekme ve dirsek hareketleriyle yığını devirmeye devam etti. Yorgun gözlerle onu izlerken, bir yandan da bakışlarımı geriye çevirerek bir umut, kimsenin gelip gelmediğine bakıyordum.

"Buraya gel."

Onu duymazdan gelerek olduğum yerde dikilmeye devam ettim, omzunun üzerinden bana baktı. "Mihrimah, buraya gel."

Gözlerimi kısarak ben de ona baktım. "Bana bu şekilde hitap etmemeni daha önce söylemiştim, değil mi? Anlaman için kaç kez daha tekrar etmeliyim?"

Bezgin bir nefes verdikten sonra "Pekâlâ" dedi, "buraya gel Pera."

Hayır, gülümsemedim. Aynı beş karış suratla yanına ilerledim ve beni neden çağırdığını sormak yerine suratına dik dik baktım. İri bedenini bulunduğu yerden ayırarak yana

kaydırdığında, ağaç köklerinin oluşturduğu küçük, oval bir delik dikkatimi çekti. Görebildiğim kadarıyla içerisi karanlıktı ancak belli belirsiz bir şey parıldıyordu.

"Ne var burada?"

Deliğe kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Muhtemelen ikinci tılsım burada, girip bakmaya ne dersin?"

Tılsım dediği şeyin ne olduğunu bilmemekle birlikte zerre ilgilenmiyordum. Suratımı ekşiterek tek seferde reddettim. "Tabii ki hayır!" O kara deliğe yeniden baktığımda, içimin ürperdiğini hissettim. "Belki de içinde bir ayı uyuyordur."

Çarpık gülümsemesi dudaklarını ele geçirirken, parmaklarıyla deliği ölçtü.

"İçeride bir ayının uyuyabilmesi için önce buradan geçebilmesi gerekiyor. Sence bu mümkün mü?"

Alaycı tavrına karşılık bakışlarımı ondan kaçırdım. Pekâlâ, soğuktan beynim de etkilenmiş olabilirdi!

"Artık buradan gidebilir miyiz? Belki bir ağaç kovuğu bulup ateş yakmak istersin!"

İfadesi bir anda ciddileşirken, "Üşüyor musun?" diye sordu.

Evet, bunu sordu. O hâlde dalga geçme sırası bendeydi. "Elbette hayır, ne üşümesi!" İşaret parmağımla devirdiği kar yığınını gösterdim. "Hatta birazdan şuraya geçip güneşlenmeyi düşünüyorum."

Gülümsemesi çehresinde hükmünü sürdürdü. Benim aksime bozulmuşa benzemiyordu. "Zeki bir kızsın, değil mi?"

Sorusuna karşılık düz bakışlarımı üzerine diktim. Birbirimize karşı birkaç basit cümle kurmuş, hatta alay etmiştik. Evet, tam olarak bunu yapmıştık. Onunla normal bir şekilde konuşmak içime sinmiyordu. Bir yerden sonra bana rahatsızlık veriyordu.

"Gidelim artık," der demez adımlarımı olduğu yerden ayırdım ve bu kez önden ilerleyen ben oldum.

Dakikalar boyunca, sanki rahatsızlığımı anlamış gibi ne tarafa gideceğimizi belirten kısa kelimeler dışında başka bir şey söylemedi. Keza benim de ağzımı bıçak açmıyordu. Soğuk genzimi yakarken, adımlarım giderek yavaşlıyordu. Açlığımı şu an hissetmiyordum ancak yorgunluk tüm bedenime sinmişti. Ayrıca nereye gittiğimizi bilmeden yürümek oldukça sinir bozucuydu. Dışarı verdiğim soğuk ve buharlı bir nefesin ardından, "Yeter!" diyerek isyan ettim. Dişlerim birbirini dövüyordu ve muhtemelen dile getirmek istediğimin aksine saçma sapan bir cümle kuracaktım. "Bir adım daha atacak hâlim kalmadı. İstersen beni burada ölüme terk edebilirsin. Hatta lütfen bana bu iyiliği yap!"

Bana bakmadan konuştu. "Daha önce hiç üşüdüğünde saçmaladığını söyleyen olmuş muydu?"

Yüzümü buruşturdum. "Bilmem, karşılaştığım ilk ayı konuşamıyordu."

Kızmadı. Lanet olsun, yine kızmadı. Gözleri keskin bir nişancı edasıyla etrafı taradı. Ne gördüğünü ya da ne görmek istediğini bilmiyordum. Aslında şu anda merak ettiğim tek şey hipotermiye girip girmediğimdi.

"Sadece üç dakika daha yürümelisin."

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Hayır, gücüm yok. Anlamıyor musun?"

Sol eli kirli sakallarına çıktı ve ağır hareketlerle sıvazladı. Eldivenlerini çıkarmıştı. Ellerinin eldivensiz olduğu nadir zamanlardan biriydi, görüyordum ki o iri ve esmer parmaklar da soğuktan nasibini alarak kızarmıştı. Sadece üç saniye sonra ondan beklemediğim bir şey yaptı. Gözlerini gözlerime dikti ve elini bana uzattı.

"Buraya gel."

Hayır, diye bağırmak istedim ancak başımı iki yana sallamakla yetindim. O eli tutamazdım. "Sanırım iki üç dakika daha yürüyebilirim."

Kendi sözümü yiyerek yeniden yürümeye başladım. Dediği gibi yalnızca birkaç dakika sonra asırlık bir ağaç kovuğuna rastladık. Girişi boyumun yarısı kadardı ama içi birkaç kişiyi barındıracak kadar genişti. Ona burayı nereden bildiğini sormadım. Sorsam da bana açıklayıcı bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Sadece kafamda bazı tahminler vardı. Yola çıkarken elinde olan haritada işaretlenmiş belli başlı yerler vardı. Muhtemelen o yerlerin bir çoğunu aklında tutmuştu ve burası da onlardan biri olmalıydı. Kovuğun içine girdiğimde gördüklerime inanamadım. Dağılmış kül yığını, boş konserve kutuları ve etrafa saçılmış kıyafetler...

"Buradalarmış." Uzun boyu yüzünden kovuğun içinde iki büklüm duruyordu. Eğilip kül yığınını karıştırdı."Gitmelerinin üzerinden fazla zaman geçmemiş." Etrafta göz gezdirirken, kovuğun bir kısmına yığılmış çalı çırpı gözüne çarptı. "Neyse ki bunları yakacak vakitleri olmamış."

Yakacakları külün üzerine taşıdı. Cebinden çıkardığı çakmakla ateşe verdiğinde yanmamak için bir köşeye geçtim. Yerdeki kazaklardan birinin üzerine oturup sırtımı ağaca yasladığım an sızlayan ayaklarım kendini hatırlattı. Saatlerce yürümüştük. Tenimi esir alan soğuk, ateşin büyümesiyle beni yavaş yavaş terk ediyordu. Gevşeyen bedenimi olduğum yere uzattım. Ellerimi başımın altına yerleştirdikten sonra gözlerimi kapatırken, son gördüğüm şey onun da aynısını yaptığıydı. Aramızda yalnızca yanan bir ateş vardı ve mesafe bu kadar azken uyumamın doğru olmadığını biliyordum. Ancak bildiğim başka bir şey varsa, o da bedenimin inatlaşacak gücünün kalmadığıydı.

"Onu seviyor musun?"

Henüz kapattığım gözlerime istediği uykuyu veremeden ona yandan bir bakış attım. Benim aksime gözlerini açmamıştı. Bana Nicolas'yı sevip sevmediğimi soruyordu. Ona neydi ki bundan? "O benim nişanlım," diye yanıtladım hiç

düşünmeden. Devamını getirmedim, elbette ki onunla sohbet etmeye niyetim yoktu.

"Sana neyin olduğunu sormadım."

Aslında yeni bir cevap vermek istemiyordum ancak tersini düşünmesinden korkarak "Elbette," deyiverdim. "Onu seviyorum ve ona güveniyorum. Beni siz ruh hastalarının elinden kurtaracak."

"Güvenmek..." diye yineledi. "Seninle bir pazarlık yapalım."

Dirseğimi yere dayayarak avucumu başımın altına yerleştirdim. Gözleri hâlâ kapalıydı. Kalemle çizilmiş gibi görünen çehresi fazlaca izlenesi duruyordu. "Seninle hiçbir şey yapmam!"

Durakları ukalaca kıvrılırken, yerdeki elinin işaret parmağıyla geldiğimiz yönü gösterdi. "O mağaraya girip ikinci tılsımı al."

Bahsettiği mağarayı... Daha doğrusu mağara bile sayılmayacak kadar küçük olan deliği anımsayınca ürperdiğimi hissettim. Diğer yandan benden böyle bir şeyi boşuna istemediğini biliyordum. Ante, tılsım dedikleri şeyin orada olduğundan emindi. Kesinlikle! Harita artık Sesir ve Talar'da olsa da, hafızasında kalanlar sayesinde emin olduğu birçok şey vardı.

"Asla girmem o deliğe, çok meraklıysan kendin gir!"

"Ben oraya sığamayacak kadar iriyim ancak sen sığarsın."

Görmediğini bildiğim hâlde kaşlarımı çatarak itiraz ettim. "Bunu neden yapayım ki? Sana yardım etmem için tek bir sebep söyleyebilir misin bana?"

Gözleri usulca aralandı ve bakışları beyaz karın üzerine kara bir elmas gibi çöktü. Başını usulca benden tarafa çevirdi. Bakışlarımızı birbirine kenetlerken, kızarmış dudaklarını araladı. "Eğer bunu yaparsan sana kim olduğumuzu söylerim Mihrimah."

Teklifinin bende yarattığı şaşkınlık aramızda bir süre asılı kaldı. Öyle ki, ikinci adımı telaffuz etmesine dahi takılamadım. Onların kim olduğunu merak ediyordum. Kim olduklarını ve ne uğruna kurban edildiğimizi bilmek istiyorum.

"Sana nasıl güveneceğim? Tılsım dediğin şeyi aldıktan sonra beni es geçebilirsin."

İçerisi aydınlık sayılmazdı ancak ateşin yakıcı ışığı tüm ihtişamıyla yüzüne yansıyordu.

"Bunu yapmam."

"Yapabilirsin. Sana güvenmem için bir sebep yok."

Kısık fakat ciddi bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Aptal bir kız olmadığımı biliyordu, bunu saatler önce bizzat kendisi söylemişti ve şimdi ona zekâma yaraşır bir teklif sunmaya hazırlanıyordum.

"İki soru soracağım. Biri tılsımı aldıktan sonra..." Beremi kafamdan çıkardım ve soğuk kumral saçlarımın yüzüme dökülmesine aldırmadım.

Siyah incileri usulca saçlarımda gezindi. Acelesizce her bir ayrıntıya baktıktan sonra "Diğeri..." diye sordu.

"Diğerini tılsımı almadan önce soracağım."

Vereceği tepkiyi ölçebilmek için gözlerimi yüzünden ayıramıyordum ancak suratında en ufak bir mimiğe rastlamak mümkün değildi.

"İstediğin gibi olsun," dedi birkaç saniye düşündükten sonra. "O hâlde ilk sorunu sor."

Bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünmemiştim. Dilimi dudaklarımda gezdirirken, kafamdaki sorulardan en fazla hangisinin cevabını merak ettiğimi sorguladım. Hayatım boyunca somut dayanak ve mantık yanlısı bir kimse olmuştum. Sırf bu yüzden şimdi bunu sorduğuma inanamıyordum. "Siz... Siz ne tür varlıklarsınız?"

Sol elini toprağa bastırarak doğrulduğunda, gözümü kırpmadan onu izliyordum. Sağ elini havaya kaldırdı ve

ateşe yaklaştırdı. Ağır ağır yutkundum. Avucu cayır cayır yanan ateşin üzerine kapandı. İzlediğim bir ilüzyon gösterisi olsaydı, kuşkusuz en can alıcı kısmı bu olurdu; Ante çehresinde en ufak bir acı emaresine yer vermeden elini ateşin içine soktu ve öyle bekledi! "Biz..." dedi; sesi karanlığın dört atlısını kucaklamıştı. Kara gözlerinden kara bir dalgalanma gelip geçti ve fısıldadığı sözlerle nutkum tutuldu.

"Biz birer meleğiz. Cennetten kovulmuş meleklerin sahipsiz tohumlarıyız."

13. BÖLÜM

KANLI DEĞNEK



Yanıyordum. Tenimdeki buz kütlesine tezat, içimde koca bir ateş topu yuvarlanıyordu. Ruhuma sızan ucubenin tüm gücümü emdiği hissedebiliyordum.

Katre katre eksilirken, tükenmişliğim göz alıcı bir ışık yakıyordu uzaklardan. Terliyordum, üşüyordum ve titriyordum. Midemdeki boşluk canımı yakarken, içine düştüğüm karanlık saçlarımdan çekiştiriyordu. Kurtulamıyordum. Göz kapaklarımda hissettiğim ağırlık peyderpey palazlanıyordu. Sanki biri kirpiklerimi birbirine yapıştırmış, beni sonsuz bir uykuya mahkûm etmişti. Bir an sonra gözlerimin önünde şarıl şarıl akan bir şelale beliriverdi. Yer yer açık mavi ve parlak beyaz şelale, dokunabileceğim kadar yakındı. Aktıkça susuzluğumun azdığını, yutkundukça boğazımdaki kuru et parçasının tahriş olduğunu hissedebiliyordum. Bu yüzden yutkunmayı bıraktığımda, nefesime hırıltılar karışmaya başladı.

"Su..." diye mırıldanırken, dudaklarımın kımıldayıp kımıldamadığını anlayamadım.

Şelale tüm zerafetiyle akmaya devam ederken, sertleşen dudaklarım acıyla sınanıyordu. Hissedebiliyordum; beyazın gölgelediği pembe derime yeni yarıklar ekleniyordu.

"Su..."

Şimdi burada ölsem cennet ruhumu kucaklar mıydı?

"Su..."

Şayet kucaklarsa, orada Günce'ye rastlayabilir miydim? Düşüncelerim zihnimde bir balon gibi patladı ve başımın arkasında kendini gösteren yumuşak dokunuşla irkilivermedim. Saçlarıma kapanan iri eller beni doğrulttuğunda, dudaklarıma değen suyun ılık varlığı boğazımdan aşağı kayıp gitti. Dudaklarımın suyla buluşması; kanserinin son evresini yaşayan bir hastanın morfinle buluşması kadar acı dindiriciydi. Kana kana içtiğim suyun soluk boruma kaçmasıyla öksürerek suyu püskürttüm. Aynı saniye hafifçe aralanan gözlerim onunla karşılaştı. Ante dizlerinin üzerinde duruyordu ve yüzü ıslaktı. Kirpikleri, siyah bir yayı anımsatan kaşları ve saçları püskürttüğüm suyla ıslanmıştı. Saçları... Bu onu beresiz ikinci görüşümdü.

"Aslında buna gerek yoktu." Ensemdeki eli varlığını korurken, diğer eliyle suratını sıvazlayarak ıslaklığı dağıttı. "Yüzümü yeni yıkamıştım."

Kelimeleri uğultu suretinde kulağıma ulaşırken, henüz tam olarak aralayamadığım gözlerim saçlarında takılı kaldı. Saçları sakalları kadar siyah değildi ancak başka bir renk de değildi. Soluk siyah, evet, tam olarak buydu. Öte yandan bir insanın saçları nasıl bu kadar parlak olabilirdi, aklım almıyordu. İnsan... Ah, hayır. Uykuya dalmadan hemen önce söyledikleri elbette ki doğru değildi, olamazdı! Cennetten kovulmuş meleklerin günahkar tohumları... Bunu bana söyledikten sadece birkaç saniye sonra alaycı bir kahkaha koyvermiştim. Ante ise bu tavrıma karşılık sinirlenerek kovuktan çıkmıştı. İtirafını ciddiye almamış olmam hoşuna gitmemişti. Oysa onunla bir pazarlık yapmıştık ve yalan söyleyecekse bile bunu daha mantıklı bir şekilde yapabilirdi. Aptal herif, resmen zekâmı küçümsemişti! Yalnız kaldığımda yorgun bedenimin uykunun kollarına atılması uzun sürmemişti. Gözlerimi kapattığım an bedenimi esir alan ağrı, günlerdir maruz kaldığım soğuğun,

açlığın neticesiydi ve uykuyla haşır neşir olduğum her an katlanarak çoğalmıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Berbat. "İyiyim, yani elini oradan çekebilirsin."

Beni duydu ancak dinlemedi. Avucu tam olacak başımın arkasında, saçlarımın üzerindeydi. Kendimi biraz kaydırsam enseme dokunacak ve acı çekecekti. Bunun farkındaydım ancak yapmadım.

"Başını yere koyarsam tekrar uyursun. Yeterince uyudun."

İçerisi sıcacıktı. Ilınan ayaklarımı birbirine sürttüğümde botlarımın olmadığını fark ettim. Oysa yatarken ayaklarımda olduklarına emindim.

"Ben çıkardım." Eliyle ateşin yanında duran botlarımı işaret etti. "Ateşin vardı, hâlâ var."

"Senden böyle bir şey istemedim," diye çıkıştım ancak sesim yavru bir kedinin mırıltıları kadar güçsüzdü.

"İsteyemezdin. Uyuyordun ve sayıklıyordun."

Sayıklamak! Ne yazık ki küçüklüğümden beri böyle gereksiz bir huyum vardı.

"Ne, ne söyledim?"

Gülümsemedi ama suratına keyifli bir ifade yayıldı. Başımı biraz daha kaldırdığında aramızdaki mesafe iyice azalmıştı.

"Sanırım en son, beni ne kadar yakışıklı bulduğundan bahsediyordun."

Gözlerim utançla büyürken, bunun Ante'nin safsatası olmasını diledim. "Hayır, bunu yapmadım."

Yüzüme bakmaya devam etti. "Evet, seni duydum."

Öfkeyle başımı oynattığımda, enseme kayan elini elektrik çarpmış gibi geri çekti. Aynı anda başım sert zemine düştü. Dudaklarımdan acı bir "Ah!" dökülürken, başım zonklamaya başlamıştı. Kabul, ona acı vermeyi düşünürken bunu hesaba katmıştım. Ante hiçbir şey söylemeden uzaklaştı ve son kalan dal parçalarını ateşe attı. Gözleri ateşin turuncu, kırmızı ve mavimsi rengindeydi. Dışarıdaki kusursuz

beyazın düşmanı ateş, karanlığın orta yerinde bağırarak yanıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ancak hava karanlıktı. Avuçlarımı birbirine kavuşturup başımın altına koydum ve bedenimi ateşe çevirdim. Bu sessizlik sinirimi bozuyordu. Hâlsizliğim hâlâ had safhadaydı ama daha fazla uyumak istemiyordum.

"Biraz daha ılık su var mı?"

Ante suzluğumu giderdiği hâlde bu cümleyle uzun süren sessizliğe darbe indirdim. Bakışları beni bulmadan ateşin dibindeki konserve kutusuna uğradı ve benim de ılık suyun kaynağını bulmamı sağladı. Karı konserve kutusunda eriterek bana içirmişti. En başta bize ait olan, Sesir, Talar ve Alice'in tüketip bir kenara attığı konserve kutusunda... Bunu düşündüğümde su içmekten vazgeçtim.

"Ne kadardır uyuyorum? Hava yeni kararmış gibi duruyor. Ne çabuk akşam olmuş..."

"Çabuk mu? Akşam oldu ve..." Kara bakışları, içinde bulunduğumuz kovuktan dışarı taştı. "Sabah olmak üzere."

Ah, zaman kavramını yitirmiştim. "Yani geç kaldık,"

Sol kaşı bana dönerken kavislendi. "Neye geç kaldık?"

Doğrulmak istedim ancak bedenimin buna gücü yüktü. Buna rağmen kendimi zorlamaya devam ettim. Çünkü onun yardımına ihtiyaç duymak gücüme gidiyordu.

"Aradığın şeyin hâlâ orada olduğuna emin misin? Diğerleri bizden..." dilimi ısırmış gibi sustum. Bu, yanlış kelimeydi. "Diğerleri senden çok önde. Tılsımı çoktan bulmuş olmalılar."

Başını kendinden emin bir tavırla iki yana salladı." Oraya girmeden bunu bilemeyiz. Haritada her şey sandığın kadar açık değil. Çözmek için kıvrak zekâ gerekiyor. Bu da o aptal heriflerde yok."

"Onlardan nefret ediyorsun," diye konuştum hiç düşünmeden. Bunu bizzat gözlemlemiştim. "Oyleyse neden onların yanındaydın?"

Bana bakmıyor oluşundan cesaret alarak gözlerimi yüzünden ayırmadım. Göz altları koyulaşmış, hatta gözle görülür biçimde halkalanmıştı. Bu görüntüye bakarak ben uyurken uyumadığını anlayabilirdim. Peki, ben uyurken ne yapmıştı?

"Bu ikinci soruya girer," derken yaptığımız pazarlığa atıfta bulundu. Bir an önce o deliğe girmemi istiyordu ancak tuhaf bir biçimde harekete geçmem için herhangi bir emir vermiyordu.

"İkinci sorumun cevabına da yalanlarını iliştireceksen, kendimi riske atmam yersiz olacak."

Ateşten kaldırdığı bakışlarını gözlerime kilitlerken, göz çukurlarının bir dağın karanlık yamaçlarına benzediğini düşündüm. Gözleri ise, o dağın zirvesiydi

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun, hâlâ..?"

İstifimi bozmadan konuştum. "Söylediğin şeyin bir mantığı yok"

"En başından beri birçok şeye şahit oldun. Tüm parçaları bir araya getirdiğinde, mantık zaten inzivaya çekilmiyor mu?"

Haklıydı. Ne yazık ki! Haklıydı. Aralarında geçen garip konuşmalara defalarca şahit olmuştum. Cezalardan bahsetmişlerdi, tılsımlar ve en başından beri dillerinden düşürmedikleri bakire kadından... Ante'nin çıplak tenime dokunduğunda acı çekmesi, Beki'nin yemek yiyemesi ve onun saçlarına dokunduğumda zihnimde belirenler, Ante'nin düşünceleriydi. Bu heriflerin birer kaçık olduğunu düşünmek, tüm bu olanları bastıramıyordu artık.

"Eğer tılsım oradaysa ve onu sana getirirsem, bana tatmin edici bir cevap vereceksin."

Ayaklandı ve çıkışa yöneldi. "Şüphen olmasın. Şimdi, uyumadan biraz daha dinlenmeye çalış. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte buradan ayrılacağız."

Dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Sen," diye sordum kendimi tutamayarak. "Sen dışarıda ne yapacaksın?"

Geniş sırtı yüz yıllık bir çınar gibi önümde dikilirken bana dönmeden konuştu. "Tüm gece yaptığım gibi, Beki'yi arayacağım," dedi ve gitti.

❦

Daha iyi değildim. Hâlâ ateşim vardı ve her yerim keskin ağrılarla boğuşuyordu. Tüm bunları göz ardı ederek, Ante'ye "Gidebiliriz," dememin üzerinden aşağı yukarı yirmi dakika geçmişti ve şimdi hedefimize ulaşmak üzereydik. Yaklaştıkça içime yerleşen tedirginlik, attığım her adımda kartopu gibi büyüyordu. Onunla böyle bir işe kalkıştığım için olması gerektiği gibi pişmandım. Fakat bir korkak gibi geri çekilmek de mizacıma ters bir durumdu. Ben Emma Depardieu Kaya'nın yetiştirdiği bir kızdım ve her daim kuyruğu dik tutmayı annemden öğrenmiştim.

Çıkarken kullandığımız patika yoldan şimdi geri iniyorduk. Çıkışın verdiği yokuş yorgunluğu şimdi yoktu ancak o yokuşu geri inmek de meşakkatliydi. Yola koyulduğumuzdan bu yana defalarca kaymış ve yine düşme tehlikesi geçirmiştim. Her defasında yere kapaklanmaktan son anda kurtulmuştum.

"Aslında yaklaştık ama yorulduysan kısa bir mola verebiliriz."

Adımları duraksayıp bana döndüğünde, siyah montunun içinde küçücük kalan bedenime baktı. "Kızarmışsın. Ateşinin olmadığıma emin misin?"

Gözlerimi kısarak ona bakarken, benimle bu denli ilgilenmesini yadırgadım. "Benimle her ne işin varsa, gerçekten önemli olmalı. Aksi takdirde boynumu kırıp bir kenara atman kaçınılmaz olurdu, değil mi?"

Gerisindeydim ve bana doğru büyük bir adım attı. Bu, bizi fazlasıyla yakınlaştırmıştı.

"Bu söylediklerine kendin inanıyor musun?."

Kafa tutmaktan çekinmedim. "Bilemezsin."

"Biliyorum."

Sesi öyle baskın, tınısı öyle keskindi ki dakikalarca konuşsam, edeceği tek bir kelime cümlelerimi alaşağı ederdi.

"Seninle tartışmayacağım. Gidelim ve şu lanet deliğe gireyim!"

Yoluma devam etmek için hareketlendiğim sırada karın buzlandığı yere denk düşen adımım son hızla kaydı ve bedenimi öne itti. Bu kez engel olamayacağımı anlamıştım. Kollarımı başıma siper ettiğim an Ante ani bir refleksle belime sarıldı ve beni kendine çekti. Düşmeme engel oldu. Düşmemize olamadı. Birlikte karlı zemine yapışırken, sol elini başımın arkasına yerleştirdi ve muhtemelen başımı sağlam bir darbe almaktan kurtardı. Boşlukta sallanan ellerimden biri boynuna dolanırken, diğeri yukarı, beresine gitti. Hiç düşünmeden çekip çıkardım ve aynı pozisyonda, bir kez daha saçlarına dokundum. Endişenin gölgelediği gözlerini hızla benden kaçırdı, ancak geçti. Çok geçti. Zira zihnindekiler, bir kez daha zihnimdeydi.

"Korkma! Sana zarar vermem. Sana asla zarar vermem."

Fısıldadım, "Ante." Bir an kainatta ve Mont Blanc'da olduğuma inanamadım. Ruhum buradan bilmediğim bir evrene firar etmişti. "Bana bak."

Baktı, tam da gözlerimin içine. O an onun karanlık yüzünde yüzlerce izbe sokağa rastladım. Sokakları kırık cam parçalarıyla kaplıydı ve ona dokundukça, yalın ayak o cam parçalarının üzerinde yürüyordum.

"Senden korkmuyorum. Yalnızca, yalnızca beni özgür bırakmanı istiyorum.

Dudakları kıpırdamadı bile. Ancak zihni, zihnime fısıldadı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Dudaklarım titreyerek aralandı ve saçlarından kayan parmaklarım uzayan kirli sakalının üzerinde durdu. Gözlerimin buğulandığını hissettim, bunun içimde herhangi bir nedeni yoktu. "Neyi, neyi yapmak istemiyorsun?" Cevap vermedi. "Bunun bir sonu yok. Kaybedeceksin."

Gözleri gözlerimden ayrılırken, çehremin her karışında usulca gezinmeye başladı. Yanaklarım, burnum, şakaklarım ve dudaklarım... Dudaklarıma bakarken, dudaklarını birbirine bastırdı. Avuçlarımı sıktım. Avuçlarımın birinden uğultulu bir rüzgâr diğerinden ise yakıcı alevler yükseldi.

"Kazanmak istediğimi kim söyledi?"

Beni bir kez daha belimden kavrayarak yukarı çekti ve ikimizi de ayağa kaldırdı. Tek kelime daha etmeden yürümeye devam etti. Hemen arkasında, allak bullaktım. Beresi, hâlâ elimdeydi. Adım adım peşinden ilerlerken, düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Ağrılarımı ya da acımasız soğuğu hissedemedim bir süre. Ante, mantığım da dahil her şeyle arama nifak tohumu ekmişti. Sadece birkaç dakika sonra, girişi ağaç köklerinden oluşan yeraltı mağarasının önüne geldik. Kar yağmadığı için Ante'nin açtığı giriş, olduğu gibi duruyordu. Sadece birkaç dakika sonra o karanlık delikte olacağımı bilmek beni fazlasıyla korkuttu. Normal bir zamanda bunu asla yapmazdım. Ancak yaşadıklarım normal değildi, hiçbir şey normal değildi.

"Dışarı çıkana kadar seninle konuşacağım."

Cebinden çıkardığı ipi çözmeye başladı. Muhtemelen o ipi dün gece kaldığımız kovukta bulmuştu.

"İpi beline bağlayacağım, ters bir durumda seni geri çekeceğimden şüphen olmasın."

Bana yaklaştı. Cebinden çıkardığı çakmağı elime tutuşturduktan sonra, eğildi ve ipi belimden geçirdi. Onun tuzlu su kokusu burnuma dolarken, burnunun beremin açıkta bıraktığı saçlarımla olan temasını hissedebiliyordum.

"Hızlı ol."

İpi belimden bir kez daha dolarken, nefesimin düzenli alışverişi sekteye uğradı.

"Isınmak için çakmağa ihtiyacımız var. Gerçekten ihtiyacın olmadıkça kullanma."

Silik bir nefes verip sormak istemediğim o soruyu sordum. "İçeride ne ile karşılaşacağım hakkında bir fikrin var mı?"

Bakışları uzaktaydı. Tahmin edemeyeceğim kadar uzaklarda... "Sana yalan söylemeyeceğim. Her şey olabilir."

"Her şey?"

"Her şey. İrdelemeye devam edecek misin? Detaylara girersek duyacakların hiç hoşuna gitmeyecek."

Donuklaşan bakışlarımla bakışlarını yakaladığımda, kendimi cesur hissediyordum. "Neyin peşinde olduğunu çok merak ediyorum."

Olduğunu... Olduğunuzu, demeliydim. Doğru olan buydu ama düzeltmeye yeltenmedim.

"Bunu öğrenmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun." Gireceğim deliğe baktı. Oraya girmem konusunda hevesli gibi görünmüyordu. Hatta isteksiz olduğunu bile söyleyebilirdim ama dili aksini söylüyordu. Her konuda olduğu gibi burada da ikileme düşürmeyi başarmıştı beni.

"Gireceğim," dedim tek nefeste. "Eğer çıkamazsam..."

"Çıkacaksın." Hiçbir şeyi bu kadar net ve tereddütsüz söylediğini duymamıştım. "Seni orada bırakmam."

Ona doğru uzun bir adım attım. Bunu gerçekten yaptım. Şimdi, onunla aramda korumam gereken mesafeyi aşmış, surlarını işgal etmiştim. "Beni orada bırakmayacaksın. Bunu geniş kapsamlı düşünebilir miyim? Beni orada bırakmayacaksın Ante, pekâlâ. Dirimi mi, ölümü mü?" Kafamda yorumlayabileceğim herhangi bir tepki vermedi. Dümdüz bakışları çehremde dolanırken, ne cevap vereceğini de düşünür gibi durmuyordu.

"Ölümü çok düşünüyorsun."

Histerik bir kahkaha attım. "Acaba neden!"

"Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum ve bu, senin izninle yaşamaktan daha ağırıma gitmiyor."

Birkaç adım geri çekildiğinde, belime doladığı ipin ucu parmaklarının arasındaydı. Aramızdaki konuşma burada son bulmuştu. Ante'yi arkamda bıraktım, girişe yaklaştım ve derin bir nefes aldım. İçeride beni neyin beklediğini bilmiyordum, bunun tedirginliğiyle başımı yukarı kaldırdım, umarsız bir sesle fısıldadım. "Tanrım, benimle ol." Çakmağı önce cebime koymayı düşündüm. Ancak içeride düşebileceği ihtimalini göz önüne alarak sütyenime sıkıştırdım. İçeri girmek üzere dizimi toprak girişe yasladım.

"Pera.

Ona bakmadım. Gözlerim önümdeki derin karanlıktaydı.

"Ne var?"

Yaklaştığını duydum. Hemen arkamda durdu.

"Yalan söyledim. Sayıklarken, benden ne kadar nefret ettiğinden bahsediyordun."

Kalbim, kırık bir atışla göğsüme vururken, buruk bir ifadeyle gülümsedim ve bedenimi karanlığa bıraktım.

Gözlerimi kapattım. Avuçlarım soğuk toprağın üzerinde ilerledikçe içinden geçtiğim alan yer yer genişleyip daralıyordu. Soğuk toprak kokusu ciğerlerimi doldurdu. Avuçlarımla uyguladığım her baskıda, toprak ellerimin altında ufalanıyordu. Korkuyordum. Hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Duyularım algılayabileceği en ufak bir tınıya karşı pusuda bekliyordu.

Bedenim bir sürüngen gibi bu ürkütücü mağarada yol alırken, ruhum iblisin yuvasına sıkışıp kalmıştı. Biri boğazımı sıkıyordu. Boğuluyordum fakat ölmüyordum. Ruhumun da tıpkı bedenim gibi esir edildiğini hissedebiliyordum. Bu his görünmez bir elin beni lanetlediğini ve son nefesimi verene dek benimle uğraşacağını düşündürüyordu.

"Orada her şey yolunda mı?"

Ante'nin derinden gelen sesi içinde bulunduğum dar alana yayılırken, kollarımın üzerinde ilerlemeye devam ettim.

"Her şey yolunda mı mı? Dalga mı geçiyorsun benimle!" diye bağırdım bir an duraksayarak. Ancak daha o saniye ağzıma dolan toz yüzünden buna pişman oldum. Kendimi sürükledikçe kalkan toz tabakasında geberip gidecektim. Bu yüzden olmasa bile varlığını sırtımda hissettiğim toprak üzerime çökebilirdi ve işte bu da harika bir ölüm olurdu!

"Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettiğinde bağırman yeterli. Seni geri çekeceğim."

İlerledikçe göğüs kemiğim ve karnım arasında gidip gelen ip eminim ki orada tahriş izleri oluşturmuştu. Ancak buraya kadar gelmişken geri dönmeyi aklıma bile getiremezdim.

"Ben iyiyim," dedim elimle ağzımı kapatarak. "Sakın geri çekeyim deme."

Bu kez dizlerimden destek alarak bedenimi itmeye devam ettim. Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki, başımı ellerimin üzerine bıraksam uykuya dalmam bir dakikamı bile almazdı. Ensemden sırtıma uzanan ter damlacıkları kendine rotasız bir yol çizerken, içinde bulunduğum alan saniyeler öncesine nazaran daha genişti. Stabil olan tek bir durum vardı; karanlık. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Avucumu yeniden toprağa bastırdım. Bunu yapmak beni fazlasıyla tedirgin etmişti. Neyse ki korktuğumun aksine dokunduğum şey hareketli bir yaratık değil de kuru topraktı.

"Belki unutmuşsundur diye söylüyorum. Sütyeninde bir çakmak var. Onunla etrafını görebilirsin."

Ne! Arkamda olduğu hâlde çakmağı sütyenime koyduğumu görmüş müydü?

"Hadi, çakmağı kullan."

Sesi bu kez yankılanarak bana ulaşmıştı. Girişten fazlasıyla uzaklaştığımı anladım. Daha fazla ilerlemem canıma kastetmek olurdu. O yüzden her ne arıyorsam bura-

da bulmak zorundaydım. Ya da, geri dönmek... Ah, hayır. Buradan eli boş ayrılmak istemiyordum. Dediğini yaparak parmaklarımı kazağımın içine soktum ve siyah çakmağı sıkıştığı yerden çıkardım. Baş parmağımın çakmak taşında yuvarlanmasıyla karanlığın içinden keskin bir ışık gelip geçti. Korkuyla iç çekerken nidam tüm mağarada yankılandı.

"Sen iyi misin?"

Ante'nin sesini bir kez daha duydum ancak birbirine bastırdığım dudaklarımı aralayıp ona cevap veremedim. Biraz ötemde ince, uzun bir parlaklık vardı. Aradığı şey bu olabilir miydi? Öylece kalakalmış parlaklığa bakarken, Ante'nin gerekmedikçe kullanmamamı söylediği çakmak yanmaya devam etti. Yaklaşmalı ve her ne ise onu almalıydım. O an, aklıma ilk gelen şeyi yaptım. Babamın öğrettiği gibi, gözlerimi kapattım ve korkuyu hiçe sayarak saymaya başladım. Bir... İki... Üç... Dört... Yaklaştım ve biraz daha yaklaştım. Beş... Altı... Yedi... Sekiz... Dokuz... Bedenini son kez ileri doğru ittim. On! Hızla gözlerimi açtım ve bir değnekle burun buruna geldim. O an, ateş gibi yanan bir buz kütlesi parçalara ayrıldı ve üzerime yağan kristalleri ruhuma saplandı. Hareket edemedim. Yutkunamadım. Değnek, üzerine sıçrayan kanın varlığıyla ışıldarken, kanın sahibi değneği tutuyordu. Bir el, kanlı değneği sıkıca tutuyordu. Nefes alamadım. Yükselmek, patlamak isteyen sesim boğazımda infilak etti ve beni korkunç bir sessizliğe mahkûm etti.

"Beni duyuyor musun?"

Çakmak parmaklarımdan kayıp yere düştü ve düştüğü yerde yanmaya devam ederken, ateşinde kötü ruhlar dans ediyordu.

"Lanet olsun, bir cevap ver."

En uğursuz renge bürünmüş bir erkek eli ve o elin morarmış tırnaklarından tırmanan bakışlarım titreyerek yukarı çıktı ve dudaklarımdan buz gibi bir feryat kopup gitti.

Feri sönmüş yeşil gözler Nick'e aitti. Suratı mosmordu. Boğazında kalın bir kesik vardı. Kesikten akan kanlar tüm gövdesini kaplamıştı. Midem bulanmaya, başım siddetle dönmeye başladı. Öksürmek istedim, öksüremedim. Haykırarak ağlamaya başladım. Ante'nin bağıran sesi çığlıklarıma karışıyordu. Ruhum, zihnim, bedenim hepsi aynı anda kuvvetli bir zelzeleye tutulmuştu. Bilincimi yitirmek üzereydim.

"Mihrimah dayan! Dayan güzelim, alıyorum seni!"

Belimdeki ip beni geriye çekmeye başladığında, ellerim benden bağımsız olarak değneğe yapıştı. Değnek Nick'in ellerinden ayrıldı ve cansız bedeni tıpkı bir heykel gibi yana devrildi. O an, sırtımda bir ağırlık hissettim. Sıkıştım. Toprak çökmeye başlamıştı. Toprak beni içine almaya hazırlanıyordu. Tanrı duamı kabul ediyordu.

14. BÖLÜM

TEMAS



Zihnimde uzanan cesedin göz bebeklerindeki ölüm içime ilişti. Kanım dondu. Şuursuzca debelenmeye başladım. Toprağın üzerimdeki ağırlığı Ante'nin geri çektiği bedenimi yutmaya çalışırken, çıkıntılı zeminde kayan göğsüm müthiş bir acıyla sınandı. Karanlıktı, korkuyordum ve kısıldığım kapanda yalnızdım. Yerim çırpınamayacağım kadar daraldığında, ölümün daha fazla canımı yakmadan işini bitirmesini diledim. Zira topraktan kalkan toz, yanaklarımdaki ıslaklığa yapışmakla kalmayıp, ağladıkça boğazımı da doldurmuştu. Nefesim kesildi. Tüm uzuvlarım gücünü yitirdi, sımsıkı yumduğum gözlerime dahi hükmüm geçemedi. Yer sallanıyordu. Bedenim, birer domino taşı gibi sırasıyla çöken toprak parçalarının altından her çekilmemde kıl payı kurtuluyordu. Değneğin üzerindeki elim gevşerken, başım toprağa düştü. Aldığım küflü toprak kokusu yitirmeye meylettiğim bilincime karışıyordu. Ante'nin sesini duyuyor, ancak ne söylediğini idrak edemiyordum. Her yer derin bir karanlığa büründüğünde tüm sesler hâkimiyetini yitirdi. Görmüyor, duymuyor ve hissetmiyordum. Bir an sonra gözlerimin önünde babam beliriverdi. Oynamayı çok sevdiğim kır saçları ve kocaman göbeğiyle bana yaklaştığında, kollarına sığınıp ağlamak istedim. Tek istediğim buydu. Ona baktım. Onun dışındaki her şey yerden göğe kadar

bembeyazdı. Gözleri vaziyetini bilmediğim bedenimin üzerimde gidip gelirken, "Dayan," dedi, "Sen Rauf'un güçlü kızısın." Ona sarmak istediğim ellerimi, "Baba!" demek için can atan dudaklarımı hissetmiyordum. "Benim küçük Pera'm," dedi açık kahverengi gözlerini hüzünle kısarak. "Hadi, gözlerini aç ve nefes al." Babam, uzakta değildi ama yakında da değildi. Aslında o, burada değildi. Zihnimin bana oyun oynadığını biliyordum. Yine de içine düştüğüm bu oyuna muhtaçtım.

Nerede olduğunu bilmediğim avuçlarım karıncalanırken, babamın varlığını yitirdim, yok oldu. Aynı saniye dudaklarımın üzerinde bir baskı hissettim. Yoğun, sert ve sıcak bir baskı... Birdenbire ciğerlerim ağız dolusu nefesle dolup taştı. Sonra bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha... Dilimin üzerine yayılan nefesin ferah kokusu genzimden aşağı süzüldü. Dudağımdaki baskı varlığını korurken, acı bir inleme duydum. Göğüs kafesim kavuştuğu havayla birlikte inip kalktı, gözlerimi açmaya zorladım. Dudaklarımdaki baskı yerini alnıma bıraktı. Düzensiz nefes alışverişleri duyuyordum ancak bana ait değillerdi.

"Gitme, sakın gitme." Ante, bu onun sesiydi.

Gözlerimi araladım ve kapalı gözlerini gördüm. Yerdeydim ve hemen yanı başımdaydı. Alnıma yasladığı alnı terliydi. O, titriyordu. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Biraz uzaklaştırdığında, burnu benimkine değdi. Dakikalardır hissedemediğim kalp atışlarım göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı. Aynı anda dudakları dudaklarımı araladı ve ciğerlerime kuvvetli bir nefes üfledi. Anladım ki, dakikalardır soluduğum nefes ona aitti! Tenlerimizin buluşmasıyla onu esir alan titreme artarken, dudaklarımın üzerindeki dudaklarının ısındığını hissettim. Acı çekiyordu ve buna rağmen geri çekilmiyordu.

Avuçlarımı yerden ayırdım ve göğsüne dayayarak onu ittim. Dudaklarımız birbirinden koparken, gözlerini açtı,

yüzüme baktı. Panikle doğrulmaya çalışırken, girdiğim öksürük krizi bedenimi sarsmaya başladı. Boğazımda varlığını hissettiğim toprak tozu her öksürdüğümde hareketlenerek nefesimi kesiyordu. Parmaklarımı boğazıma sardım. Ante durumumu anlayarak yerden avuç dolusu kar aldı ve dudaklarıma yaklaştırdı. Hiç düşünmeden ağzıma doldurduğum karı aceleyle yuttum. Kar boğazımdan taş gibi geçerken, oradaki tozu itti ve nefes almamı sağladı. Dizlerimin üzerine çıkabildiğimde, Ante yaklaştı ve sanki nefessiz kalan kendisiymiş gibi rahat bir soluk verdi.

"Yaşıyorsun," dedi, daha önce ondan duymadığım bir sesle, "Yaşıyorsun."

Az öncesini düşünerek avuçladığım toprağı ona fırlattım. Her ikimiz de dizlerimizin üzerinde olduğumuzdan tüm toprağı üzerine boca edebilmiştim.

"Sen ne hakla beni öpersin?"

"Seni öpmüyordum."

Kaşlarımı çatarak bu sefer yerden bir taş aldım ve ona attım. Taş göğsüne isabet etti ama en ufak bir tepki göstermedi.

"Bir de inkâr mı ediyorsun? Az önce beni öptün!"

Dudaklarının sol yanı ukala bir tavırla kıvrılırken, "Seni öpmüyordum," diye yineledi. "Eğer seni öpmüş olsaydım, şu an çemkirmek yerine bana karşılık veriyor olurdun."

Küstahlığına karşın dudaklarım aralandı ama ona ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Nefes almıyordun ve ben de suni teneffüs yaptım. Hepsi bu..." diye açıkladı suskunluğumu fırsat bilerek.

Ona haddini bildirmek için ayaklanmak istedim. Ancak bakışlarım birkaç dakika önce çıktığım mağaraya kaydı. Şimdi girişi toprakla örtülmüştü. Değnek oradaydı ve gün ışığıyla üzerindeki kan zalimce parladı. Birden içeride gördüklerimi anımsadım. Değneği ondan almıştım, onun cansız parmaklarının arasından... Dizlerim beni taşıyamayarak

kalçamın üzerine bırakırken, "Nick" diyerek hıçkırdım. "Ah Nick... Bu olamaz." Ellerimi yüzüme kapatıp ağlamaya başladım. Değneği görene kadar içeride olanların birer sanrıdan ibaret olduğunu varsaymıştım. Oysa gerçekti. Işığı sönmüş yeşil gözleri, morarmış dudakları ve boğazındaki kesik... Kan, ne çok kan vardı.

"Geçti Mihrimah," Ante'nin adımları yaklaştığında, kolumda dokunuşunu hisettim. "Oradan çıktın, hayattasın."

Kolumu hızla dokunuşundan kurtarırken, avuçlarım yüzümden yağ gibi kaydı. Başımı kaldırdım, ıslak gözlerimle yanı başımdaki varlığına baktım. Titriyordum ancak öfkem ve acım çok daha baskındı şu an.

"Hayattayım," diye bağırdım tüm gücümle. "Ben hayattayım ama Nick değil! Ve siz katilsiniz."

Beni buraya getiren oydu. İçinde bulunduğum psikolojiyle tek düşündüğüm bu oldu. Beni buraya getiren, mağaraya girmemi isteyen Ante'ydi. İçeride ne ile yüzleşeceğimi biliyordu. Evet, kesinlikle biliyordu! Dün gece ben kovukta uyurken... Ah, yüce Tanrım! Nick'i o öldürmüştü... Ayağa kalkıp parmağımı üzerine doğrulttum, kelimelerim ağzımdan tükürür gibi çıkıyordu. "Sen katilsin. Sen hayatım boyunca tanıdığım en korkunç, en iğrenç insansın. Duydun mu beni!"

Bir put gibi karşımda dikiliyordu. Söylediklerime karşın yalnızca kaşları çatıldı. Yan bir bakışla yerdeki değneğe baktı ve benim aksime sakin bir sesle, "Kan sana ait değil mi?" diye sordu.

"Hah!" Ellerimi bacaklarıma vurup yaptığı ucuz numaraya baktım. "O size hiçbir şey yapmamıştı. Yaralı bir insanı öldürürken, hiç mi yüreğin sızlamadı?"

Siyah gözleri öfkeli bir manevrayla bana döndüğünde, dişlerini sıktığını, boynundaki birkaç damarın seğirdiğini gördüm.

"Ne o? Beni de mi öldüreceksin? Ne de olsa bir seri katilsin, öyle değil mi!"

Sol elini sabırsızca sakallarından geçirdi. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Hayır, öldürdün. Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama, beni buraya kasten getirdin."

Dolan gözlerim ifadesini seçebilmeme engel oluyordu. Konuşurken sürekli gözlerimi açıp kapatmak ya da avuçlarımı gözüme bastırmak zorunda kalıyordum.

"Sürekli senin yanındaydım," derken, açıklama yapmayı kendine yediremiyor gibiydi. Belki de yalnızca birkaç saniye sonra üzerime atlayıp benim de boğazımı kesecekti. Bundan emin olamazdım.

"Hayır, ben uyurken yoktun."

"Sana söyledim, Beki'yi aramaya gitmiştim. Düşün, günlerdir katettiğimiz yolu nasıl tek geced..."

Tabanımı yere vurarak sözünü kestim. "Hayır!" Ona inanmıyordum. Ona inanmak benim durumumdaki biri için aptallık olurdu.

"Bak, Nick'i en son o çadırda gördüm. Yaralıydı ama hayati tehlikesi yoktu. Onu öldürecek olsam, bu kadar yol katettikten sonra geri dönüp öldürmek yerine orada bitirirdim işini."

Düşünmeye çalıştım. Bunu yapmak şu an için çok güçtü. Zihnimi zorladım. Son söylediğinde haklı olabilirdi ama aynı şey Sesir ve Talar için de geçerliydi. Şayet Nick'i öldürmek gibi bir niyetleri olsa onlar da bunu en başından yaparlardı. Üstelik bizden çok öndelerdi. Bunu kovuğa bıraktıkları izlerden anlamak mümkündü.

"Adi bir yalancısın, katilsin. Sen, sen yaralı birini öldürecek kadar onursuz bir erkeksin."

Ansızın beni kollarımdan yakaladı ve kendine çekti. Bedenlerimiz birbirine çarptığında, tiz bir çığlık attım. Kolu-

mu tutuşu can yakıcı değildi ama gözlerime kilitlediği bakışları hiç görmediğim kadar deliciydi.

"Sakın bir daha bunu söyleme," dedi tehditkâr bir fısıltıyla, "Duydun mu beni? Sakın."

Kollarının arasında bir bez bebek gibi çırpınırken, bakışlarımın dudaklarına kaymasıyla duraksadım. Dudakları, kıpkırmızıydı. Soğuğun sebep olamayacağı kadar kötü görünüyordu. Kızarıklık, dudak çerçevesinden dışarı taşıyordu; yanmış gibiydi. Gözlerimi zorlukla dudaklarından ayırırken, "Bırak beni," dedim sessizce. Kısa bir süre daha yüzüme baktıktan beni serbest bıraktı ve yerdeki değneğe uzandı. Üzerindeki kanı karla temizledikten sonra montunun içine sakladı. Olduğum yerde titrerken aklımı kaçırmaktan korktum. Belki de, delirmem an meselesiydi. Daha ne kadar dayanabilirdim ki? Bedenim açlık ve soğukla baş etmeye çalışırken, kalbim hiç durmadan sevdiklerimin ölümüyle sınanıyordu. Onları bir bir yitiriyordum, elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Nicolas... Ah Nicolas, hayatta mısın? Başımı iki yana sallayarak kendime itiraz ettim. Hayır, böyle düşünmemeliydim. Nicolas'nın yanında yığınla insan vardı ve o iyiydi. Hatta, belki de çok yakınımda, bana ulaşmak üzereydi.

"Tılsım kendini teslim etmek için kan istedi. Arkadaşın bu yüzden öldü."

"Ne dedin sen?" Kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Haritayı dem çizgisinde takip ediyorlar. Dem çizgisi kestirme yoldur, kan ister. Alice'i öldüremezlerdi, ona ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlar. Tılsımların hepsini ele geçirmeden Beki'yi ya da beni de öldüremezler. Geriye yalnızca Nick kalıyor. Geri dönüp onu öldürdüler ve mağaraya attılar."

Onu dinlerken sol gözüm seğirmeye başladı. "Sen ne saçmalıyorsun? Ya da şöyle sorayım; siz ne tür ruh hastalarısınız? Nick'i o değnek için öldürüp buraya attılar ama değneği bize bıraktılar, öyle mi?"

"Tam olarak öyle denemez. Cesedi haritada tılsımla işaretli yere, yani buraya teslim ettikten sonra tılsımın ortaya çıkması için ayın doğup batması gerekir. Yani bir gece beklediler ve biz onlardan önce davrandık. Kötü haberse, şu an çok yakınımızda oldukları..."

Sözleri mantığımı ezerken, "Sss... Saçmalık," dedim sesimin titremesine lanet ederek.

Bana döndü ve eliyle geçmem için işaret etti. "İnanırsın ya da inanmazsın, bu senin meselen. Ben sadece arkadaşına ne olduğunu anlattım. Belki bilmek istersin diye..." dedi yüzüme bakmadan, en az burası kadar soğuk bir sesle. "Şimdi kıpırda."

Bir süre ilerleyen adımlarının arkasından baktım. Sonra çaresizce peşinden ilerledim. Öyle üşüyordum ki... Kara batıp çıkan botlarımın çoraplarımı ıslattığını fark ettiğimde, nadiren ettiğim küfürlerden birini homurdandım. Az önce yaşadığım arbede sırasında delinmiş olmalıydı. Dakikalarca Ante'nin çevik adımlarını takip ettim. Sırılsıklam olmuş ayak parmaklarım gibi, midem de açlıktan sızlıyordu. Yorulup yavaşlasa biraz olsun dinlenebilirdim ama en ufak bir duraksama bile olmuyordu adımlarında. Aklımda son söyledikleri dönüp duruyordu. Tılsım, kan, ay... Şayet söyledikleri doğruysa Talar ve Sesir bizi o dağ evine tek ettikten sonra bir süre yola devam etmişlerdi. Sonra haritayı çözerek kamp alanımıza geri dönmüşlerdi. Orada da zavallı Nick'i... Kamp alanına ulaşmaları, onun ölü bedenini mağaraya taşımaları en az bir günlerini almış olmalıydı. Nick'i mağaraya attıktan sonra beklemeleri gereken bir gece olduğuna göre; iki gün, Nick öleli en az iki gün oluyordu. Aman Tanrım! Ante o kadar uzun süre yanımdan ayrılmamıştı. Ya Beki? Onun kaybolması en başından beri bir plan olabilir miydi? Bir diğer ihtimal; Beki bizden ayrıldıktan sonra Nick'i öldürmüştü ve Ante onu bulmak için gittiğini söylediğinde, aslında ona yardım etmeye gitmişti.

Nick'in koca bedenini o mağaraya sokmak tek kişinin yapabileceği bir iş değildi. Ya da, öyle miydi? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyor, içinden çıkamıyordum. Kendi iyiliğim için kafamda dönüp duran ihtimallere son verirken, bir gerçeği es geçemedim. Nick, ölümden kıl payı kurtulabilirdi. Zira, kamp alanından ayrılmamızın üzerinden ancak üç gün geçmişti. Belki Nick son nefesini verirken, Nicolas ona yardım getirmek üzereydi ya da Nicolas yardım ekibiyle geri döndüğünde onun yanına hiç uğramamıştı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Ah, elbette hayır. Mutlaka arkadaşının durumundan birilerine bahsetmiş olmalıydı. Başımı iki yana salladım; hayır, bunları düşünmemin bir anlamı yoktu. Nick, ölmüştü. Onu belki de son gören kişi olarak kalacaktım.

"Eğer dem çizgisini takip ediyor olsaydın, sen kimi feda edecektin?" diye sordum aniden.

Durdu ama bana dönmedi. Geniş omuzları en az etrafımızı çevreleyen dağ kadar heybetli görünüyordu. Onun gibi güçlü bir adama nasıl kafa tutabildiğimi anlamıyordum. İçten içe bildiğim bir gerçek varsa; karşımda onun yerine diğer üç adamdan biri olsaydı, belki ağzımı bile açamazdım.

"Ben haritayı mah çizgisinden takip ediyordum. Daha uzun ve meşakkatli bir yol. Anlayacağın şekilde söylemem gerekirse, kimseyi öldürmeyecektim."

Derin bir nefes aldım. "Onlar neden senin takip ettiğin yolu izlemiyorlar?"

Başını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde, siyah gözleri yaydan fırlamış bir ok gibi gözlerime saplandı. "Onlar kolay olan yolu seçti. Sesir'in cezasını göz önüne alırsak, kendileri için mantıklı olanı yaptılar."

"Sesir'in cezası mı?" Bunu daha önce Beki ile konuşurken duymuştum.

"Gün ışığına uzun süre dayanamıyor, vücudu garip tepkiler veriyor," diye açıkladı kısaca.

Ona Talar'ın cezasının ne olduğunu, hatta her birinin neden cezaladırıldıklarını sormak istedim ama bunu yapmadım. Günce'yi kaybetmenin acısına Nick'in ölümü de eklenmişti. Boğazım düğüm düğümdü. Ante tekrar yürümeye başladığında, kendimde ona eşlik edecek gücü bulamadım. Başımı önüme eğip kardan görünmeyen botlarıma baktım ve onları aldığımız günü düşündüm. Elimde dondurmayla botları ayağıma denerken, karamel sosunu tüm suratıma bulaştırıp mağaza çalışanlarına rezil olmuştum. O gün gibi bir günü, hatta daha fenasını yaşamaya razı olsam, Tanrı buradan çıkmam için bir yol gösterir miydi?

"Çok mu yoruldun?" Adımlarının kesilen sesini duydum ancak ona cevap vermek yerine botlarıma bakmaya devam ettim.

"On dakika daha dayanabilir misin? Geceyi geçirdiğimiz kovukta mola veririz."

Yine cevap vermedim. Bahsettiği on dakikanın onda birine dahi dayanacak takatim kalmamıştı.

"Pekâlâ."

Hareketlenen adımları bu kez bana döndü. Ne olduğunu anlamadan bedenimin havalanmasıyla çığlık attım. Beni saman dolu bir çuval gibi sırtına attı ve vereceğim hiçbir tepkiyi kale almaksızın yola koyuldu. Yaşadığım kısa şaşkınlığın ardından "Ante!" diye bağırdım. Bir an duraksayacak gibi olduysa da son hızla yürümeye devam etti. Yumruk yaptığım ellerimi art arda sırtına indirdim. Bundan etkilenmeyeceğini sanırken, karnımın altında hissettiğim kasılan omuzları bana sırtındaki yarasını hatırlattı; sebebi olduğum o bıçak yarasını... Sesimi kısarak, "İndir beni," dedim. "Hemen şimdi, indir."

"İndirirsem yürüyebilecek misin?"

Dürüstçe "Denerim," dedim. Yürümek değilse bile milim milim ilerleyebilirdim.

"Kovuğa kadar seni ben taşıyacağım. Sonra yiyecek bir şeyler ararım. Çakmağı aldın, değil mi?"

Gözlerimi öfkeyle kapatıp açtım. "Sence içeride çakmağı düşünecek durumda mıydım? İçeride ne gördüğüm hakkında bir fikrin var mı?" Kendi sorduğum soruyu alay ederek yanıtladım. "Elbette var, sen ceset görmeye alışkınsındır."

Sıkıntılı bir nefes bıraktı buz gibi havaya. Başka bir tepki vermedi. Tepkisizliği sinirimi bozuyordu ama sonrasında ben de tek kelime daha etmedim. Baş aşağı sallanırken, kapanmaya yüz tutan gözlerime zorlukla engel oluyordum. Soğuk, açlık ve yorgunluk tüm gücümü azar azar emmişti. Gözlerimi kapattım, başım sırtının tam ortasındaydı. Kalbimde yeni bir acıyla uykuya dalarken, bedenimi ona emanet ettiğim için kendimden nefret ediyordum.

Bedenimin, bulunduğu yerden ayrılarak sert zemine geçişini hayal meyal hatırlıyordum. Kulağımda garip uğultular vardı. Bir de, sürtünmenin yarattığı sinir bozucu ses... Ne olduğunu bilmiyordum ama uzun süre devam etti. Nihayet gözlerimi açabildiğimde, dün gece uyuduğum kovukta olduğumu anladım. Geceden bıraktığımız közün üzerinde yeni bir ateş yanıyordu ve ışığıyla karanlık kovuğu turuncuya boyamıştı. Berem, eldivenlerim, botlarım, uyumadan önce üzerimde olan Ante'nin koca montu ve yine ona ait birkaç parça ateşin etrafında kurumaya bırakılmıştı. Bir de çoraplarım; onları da çıkarıp ateşin yanı başına koymuştu. Etrafta görünmüyordu. Bedenimdeki sızıdan daha fazla hissettiğim şey, midemdeki boşluktu. En son, saatler önce yediğim yulaflı bisküviyle duruyordum. Bisküvi! Dağ evinden ayrılırken paketin yarısını yemiştim. Bir kısmı hâlâ montun cebinde olmalıydı. Hızla yerimden ayrılarak ateşin yanındaki monta uzandım. Her iki cebini de yokladıktan sonra hayal kırıklığıyla montu tekrar yere bıraktım. Yoktu.

Çadırda kaldığımız akşam, kuruması için ağaca asıldığında paket düşmüş olmalıydı. Muhtemelen hemen altındaki ateşe düşmüş ve yanmıştı.

"İki haberim var."

Kovuğun girişindeki Ante'ye baktım. Beresi ve sakallarında kar taneleri vardı. Eğilerek içeri girdikten sonra ateşin diğer tarafına geçerek sırtını ağaca verdi. Üzerinde hâlâ Nick'in mavi yün kazağı ve montu vardı.

"Biri kötü, diğeri daha kötü. Önce hangisini duymak istersin?"

Boş bakışlarımı ateşe dikerek dizlerimi kendime çektim. "Kötü."

"Yiyecek bir şey bulamadım."

"Daha kötü?"

"Tipi başlamak üzere."

Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk. Birbirimize bakmadık. Dakikalar boyunca konuşmadık. Dediği gibi, biraz sonra tipi başlamıştı. Şimdilik şiddetli sayılmazdı ama kovuktan sızan rüzgâr ateşi titretmeye yetiyordu. Ante bedenini girişe yaklaştırıp bir nebze rüzgarı keserken, aramızdaki mesafe azalmıştı.

"Sona yaklaşıyoruz. Sadece bir tılsım kaldı."

Bakışlarımı ona çevirdim. Dizlerini kendine çekti ve ellerini dizlerinin etrafından birbirine kenetledi.

"Yaklaştığımız son aynı zamanda benim de sonum, değil mi?"

Başını kaldırdı ve bakışlarımızı buluşturdu. Yüzündeki o sert ifade silinmişti.

"Bunları düşünme."

Güler gibi nefes verdim. Herşey o kadar ortadaydı ki... "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin, bunu defalarca söyledin."

Bunu senin zihninden okudum Ante... Gözleri kısılırken, ateşin aydınlattığı hüznünü benden gizlemedi.

"Sözümün arkasındayım. Benimle olduğun sürece sana asla zarar gelmeyecek, ama aynı şeyi Alice için söyleyemiyorum. Haritaya mah çizgisinden devam edilseydi, kimsenin canı yanmayacaktı."

"Haritayı yeniden ele geçirmek istediğini sanıyordum. İlk tılsım da onlarda. Şu durumda hangi çizginin takip edildiğinin bir önemi var mı?"

"Var," dedi hiç düşünmeden. "Haritaya ihtiyacım yok." İşaret parmağıyla beresinin üstünden kafasına dokundu. "O haritadaki her şey burada. Ancak dem yoluna bir kere bulaşıldıysa, o yoldan devam edilmek zorunda. Aksi takdirde son tılsım kendini teslim etmez."

Sanki bir önemi varmış gibi, "Onlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Dem, kan demek. Mah, adının bir parçası, Ay anlamına geliyor."

Ağır ağır yutkundum. Söylediklerini hazmetmek benim için hiç kolay değildi. "Yani, son tılsım için bir kişi daha ölecek, öyle mi?"

"Evet ama o kişi sen ya da Alice değilsiniz."

Sahte bir tebessümle ona döndüm. "Demek bizi sona saklıyorsunuz. Aman ne büyük şeref!"

Oturduğu yerden gövdesini öne ittiğinde, aramızdaki mesafe kapanmak üzereydi. "Mihrimah, böyle olmasını istemezdim."

Çenemi yukarı kaldırarak başımı salladım. "Eminim istemezdin. Söylesene, ne uğruna kurban ediliyoruz Ante?" Ateşin arkasında duran değneği işaret ettim. "Sana istediğini verdim. Şimdi, bilmeye hakkım var, öyle değil mi?"

Gözlerime bakmaya devam ederken, "Kaldırabilecek misin?" diye sordu. Kararlı bakışlarımdan aldığı yanıtla diliyle dudaklarını ıslattı. Dudaklarının vaziyeti hâlâ aynıydı.

"Beki ve ben aynı kandanız. Sesir ve Talar ile herhangi bir bağımız yok. Buraya dördümüz birlikte gönderildik

çünkü onların kanından ve bizim kanımızdan olan iki kişi ortak bir günah işledi. Sana bu günahı, nereye ait olduğumuzu açıklayamam ama şunu bilmen gerek, bizler kendi kanımızdan olanı kurtarmak için savaşıyoruz. Üç tılsımı ve bakire kızı zirveye ulaştıran taraf, kanından olan kişiyi kurtarıp ülkesindeki laneti kaldıracak. Tılsımların hepsi ele geçirilmeden dördümüzden biri ölürse, oyun bozulur. Dağ evinden kaçarken bizi sağ bırakmalarının sebebi de buydu."

Gözlerim gözlerinde donup kalırken, nefesim sıkıştı. Daha önce bana bir melek olduğunu söylemişti, onunla alay etmiştim. Şimdi de aynı tepkiyi vermek istiyordum ama yapamıyordum.

"Bakire olan kıza ne olacak?"

Dışarıdan gelen uğultular yoğunlaştı. Tipi hızlanmıştı. Ondan cevap beklerken, sert bir rüzgârın içeri hücum etmesiyle ateş mum gibi sönüverdi. Henüz yanmakta olan dal parçaları etrafa saçılırken korkuyla geri çekildim. Tabanlarımla yanan parçaları iterken botlarımın ayağımda olmaması büyük şanssızlıktı. Ante atılarak botlarımı ve diğer eşyalarımı kucağıma bıraktı. Sonra da etrafa saçılan köz parçalarını elleriyle dışarı attı. Buna şaşırmamalıydım, daha dün gözümün önünde ateşe dokunmuştu. Henüz kuruyan botlarımı ve montu üzerime geçirdim. Bereyi alelacele kafama giydikten sonra eldivenleri cebime sıkıştırdım. Tipinin savurduğu karlar içeri doluşuyordu. Dudaklarımı ısırarak yüzüme vuran kardan korunmaya çalıştım. O sırada Ante dışarı çıktı ve çok geçmeden iki koca taşla geri geldi. Sonra aynı şeyi üç kez daha yaptı. İçeri son girişinde kovuğun dar girişine taşları istiflemeye başladı. İşi bittiğinde üzerindeki montu çıkarıp taşların arasına sıkıştırdı. Böylelikle boşluklardan rüzgâr ve karın girmesini engelledi. Yanıma geldiğinde nefes nefeseydi.

"Taşların önüne kar yığılırsa ne yapacağız?"

İçerisi loş sayılamayacak kadar kararmıştı.

"Onu da o zaman düşünürüz." Benim aksime sesi hâlâ güçlüydü. Kolum onun koluna çarpıyordu ama öyle tedirgin olmuştum ki geri çekilemedim.

"Korkma, bir şey olmayacak. Biraz uyumak ister misin?"

Uğultuların taşlara çarpan korkutucu sesine kulak verdim. "Hayır, uyumayacağım."

Kollarımı kendime dolayıp tipinin sona ermesini bekledim. Her geçen dakika içerisi biraz daha kararıyordu. Kar istiflenen taşların üzerinde kendine yer yaptıkça, bizi derin bir karanlığa itiyordu. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. Ne kadar geçti bilmiyordum ama dakikalarla ölçülemeyecek kadar fazlaydı. İçerisi en az dışarısı kadar soğumuştu. Kendimi sıkarak soğuğa dayanmaya çalıştım. Dişlerim birbirine böyle sert çarpmaya devam ederse kırılmaları kaçınılmazdı.

"Bi... bir ateş... da... daha yakamaz mısın?" Dişlerim çarparak dudağımı yaralıyordu.

"Giriş kapalı, dumandan boğuluruz. Ayrıca o ateşi yakabilmek için dakikalarca uğraşmıştım. Şu an elimizde kuru odun parçası yok."

"Peki."

Başımı bu sefer dizlerime gömdüm. O an burada ölürsem, babamın ne kadar üzüleceğini düşündüm. Karnımın aç olduğunu anlar mıydı? Anlarsa kahrolurdu. Kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım dudaklarımdan kaçan hıçkırığa mani olamadım. Gözlerimden süzülen yaşlar soğuk yanaklarımı ıslatırken, Ante'nin üzerime eğildiğini hissettim. Kolunu belime attı ve beni göğsüne çekti. Ona engel olacak gücü kendimde bulamadım. Başım göğsüne dayandığında, kollarını usulca bedenime sardı. Sert göğsü hafifçe titriyordu. Islak kirpiklerimi birbirine bastırdım. Tuzlu su kokusunun ciğerlerime ulaşması uzun sürmemişti. Küçükken Fransız Rivierası'nda çırılçıplak koşarken, soluduğum tuzlu su kokusuna benziyordu. Babamın, en sevdiğim sedir

ağacı kokusuna benziyordu. Sadece bu kokuyu soluyarak yeşilin en nadide tonunu taşıyan okyanusların üzerinde yürüdüğümü hayal edebilirdim. Çenesini alnıma yaslarken, belli belirsiz inlediğini duyumsadım. Ona acı verdiğimi bile bile bundan vazgeçmedi. Bedenimdeki titreme hükmünü yitirirken, gözlerimi açmadan sordum.

"Dudaklarına ne oldu?"

Cevap vermedi. Nefes alıp verişi düzenli değildi, yine de uyuyor olabileceğini düşündüm.

"Neyse..." diye mırıldandım bu kez, muhtemelen beni duymamıştı.

Omzumu kavrayan avucu usulca dirseğime kaydığında irkildim. "Dudaklarımın dudaklarına değmesinin bir bedeli vardı."

Burnu beremi geriye itti, saçlarım alnıma döküldü.

"Yapmak zorunda değildin."

Burnu, alnım ve saçlarımın arasındaki o ince sınırda duraksadı. Nasıl mı hissediyordum? Biri buz tutan kaburgalarıma koca bir kova kaynar su boşaltıyordu.

"Zorunda olduğum için yapmadım."

Gözlerimi yavaşça açtım. "Neden yaptın?"

Parmaklarını belime bastırdığında, inleyerek başımı kaldırdım ve burnum çenesine çarptı. Bu kez inleyen o oldu. Tenlerimiz arasında görünmez bir savaş vardı; kanlı ve acı veren bir savaş...

"Söyle Mihrimah..." Nefesi üst dudağım ve burnum arasındaki o boşluğu işgal ederken, içimdeki zift rengi denizin dalgalandığını hissettim. "Söyle. Bunu duymalıyım," diye konuştu bir kez daha, kelimeleri fısıltıya bürünmüştü. "Bana bakire olan kızın sen olmadığını söyle."

15. BÖLÜM

SİLAH

Onun kollarının arasında, kanatları ıslak bir kelebekten farksızdım. Ne kanat çırpabiliyor ne kurtulabiliyordum. Nefesi cılız nefesimi ezerken, içimdeki tüm karşı çıkışların inzivaya çekildiğini hissediyordum. Kelimelerin birbiri üstüne devrilerek oluşturduğu harabe üzerime yığılıyordu. Ezilmeme ramak kalmıştı.

"Diyelim ki öyle," dedim,"ne olacak? Bana bunu söyleyebilir misin?"

Aramızdaki haddini aşan yakınlık kendini muhafaza etmeye devam etti.

"Öyle mi, değil mi?"

Kara bir şelaleyi anımsatan gözlerini çevreleyen kirpikleri dik ve aşağı bakıyordu. Sanki biraz daha baksam gözlerinden firar edip gözlerime saplanacaklardı. "Bu seni ilgilendirmez." Verdiğim cevap, bu soruyu ilk sorduğunda benden aldığı cevabın aynısıydı.

"Yanılıyorsun."Sert bir nefes verdi. "Bu beni öyle bir ilgilendiriyor ki..."

Mantığımdan güç alarak geriye doğru kaydım ve biraz olsun ondan uzaklaşabildim. "Çek ellerini üzerimden." Bakışlarımı yere diktim. Çenem titrediği için zorlukla konuşuyordum. "Dokunma bana." Beni duymuyormuş gibi

baskısını arttırdı ve başımı yeniden göğsüne devirdi. "Sana diyorum, çek ellerini üzerimden!"

Kirpiklerimin altından ona baktığımda, başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattığını gördüm. Uzattığı uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. Ah! Nasıl hem bu kadar temkinli hem de bu kadar rahat olabiliyordu?

"Tepinmeyi bırakıp uyumayı dene. Yolumuz uzun ve bu noktadan sonra sığınabileceğimiz bir ağaç kovuğu daha bulamayabiliriz."

"Söyler misin, böyle nasıl uyuyabilirim?"

"Gözlerini kapatıp susmayı denersen uyuyabilirsin."

Ayaklarımla bacaklarını itmeye çalışarak "Hayır," diye itiraz ettim ancak gerisini getiremedim. Biri bana sarılırken uyuyamayacağımı söylemek, aradığı cevaba şeffaf bir ipucu olurdu. Karşı koymayı bıraktım ve nefesimi oldukça sesli bir şekilde dışarı verdim. O istemeden kollarından kurtulabilmem mümkün değildi. Bunun farkında olmak sinirlerimi bozuyordu.

"Burada uyumak istemiyorum." Bunu ben değil, içimde omuzlarını düşüren o çocuk söylemişti.

"Neden, diye sormayacağım."

Nedenini biliyor muydu? Ona yakın olduğum her an kendimi ne denli suçlu hissettiğimi gerçekten biliyor muydu?

"O hâlde bırak," dedim nefes verirken. "Bir de kendimle uğraşmayayım."

Kasıldığını hissettim. Bunu tam anlamıyla, saniye saniye hissettim. "Kendinle uğraşmayacaksın. Dinle beni, bir eylemi istemeden gerçekleştiriyorsan şayet, bunda senin suçun yoktur." Dokunuşunu, mümkünmüş gibi daha hissedilir hâle getirdi. "Şu an seni bana sarılmaya mecbur bırakıyorum ve senin bir suçun yok. Şimdi sus ve uyu."

Dudaklarım aralandı. Ancak öyle şeyler söylemişti ki, nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden susup kaldım. Öte

yandan bir cevap olmasa da, hâlâ söyleyecek bir şeylerim vardı.

"Senden nefret ediyorum," dedim gözlerimi kapatmadan hemen önce.

Cevabı dişlerimi gıcırdatmama sebep oldu. "Ben de öyle tahmin ediyordum."

❄

Ante, yine yanılmamıştı. Yaklaşık iki saattir tek bir ağaca dahi rastlamamıştık. Tipi yerini yoğun bir sise bırakmıştı, birkaç metre ötemizi ancak görebiliyorduk. Attığım her adımda kurtulma umudumu biraz daha yitiriyordum. Sanırım bu yüzden artık arkama daha az dönüp bakıyordum. Ruhum bedenimde kendine yer bulamıyordu. Bedenimse boynuna ip geçirilmiş bir kukla misali yalnızca söyleneni yapıyordu. Kaçma fikri şu anda aklımın ucundan dahi geçmiyordu. Tükenen gücümle, değil tren istasyonu, ayrıldığımız ağaç kovuğuna bile ulaşamazdım. Ante de kaçmayacağıma kanaat getirmiş olacak ki, artık yürürken beni daha az kontrol ediyordu. Zirveye doğru attığımız her adım yeni bir manzara doğuruyordu. Artık dik kulvarlar ve kızıl-gri granit yamaçlarla burun burunaydık. Akşama yaklaştığımızı, alacakaranlığa kavuşmak üzere olan havadan anlamıştım. Elimdeki uzun ağaç dalından destek alarak onun arkasından yürümeye devam ettim. Parmak uçlarım, burnum ve dudaklarımı hissedemiyordum. Soğuk, bir uzvum gibi olmuştu. Ante, kuruyan botlarımın üzerine poşet geçirdiği için ayaklarım hâlâ kuruydu. Ancak çoğunlukla bata çıka ilerlediğimiz kar yüzünden bu uzun sürmeyecekti.

"Daha ne kadar gideceğiz?"

Adımlarım yavaşlarken, ağaç parçası elimden kayıp düştü. Eğilip almak istedim ama eğilirsem düşeceğimi biliyordum.

"Yaklaştık demek isterdim ama senin adım hızınla bu yürüdüğümüzün iki katı daha gitmemiz gerekiyor."

Geri döndü ve düşürdüğüm kalın dalı yerden alıp bana verdi.

"Senin adımlarınla gitmiş olsaydık..." Sormaya yeltendiğim sorudan vazgeçerek dalı sıkıca kavradım.

"Bunu düşünme. Senin adımlarınla devam edeceğiz. İstediğin zaman durup dinlenebilirsin ama bu daha fazla üşümene yol açar."

Başımı umarsızca iki yana salladım."Çok yoruldum. Midem acıyor."

Ona baktım. Beresini şakaklarına kadar indirmişti ve göz kapaklarının neredeyse tamamı berenin altına gizlenmişti. Elini yavaşça kaldırdı, bir saniye sonra geri indirdi.

"Biliyorum. Kardaki izleri takip ediyorum, tavşanlar uzağımızda değil. Biraz daha dayan."

Dayanmak istemiyordum. Yürümek, aç kalmak, soğuktan uyuşmak istemiyordum.

"Peki."

Tekrar yürümeye başladığımızda, bu kez önden gitmek yerine adımlarıma ayak uydurarak yanımda yürüdü. Her düşecek olduğumda bana yaklaşıyor, elini sırtıma koyuyordu. Temasından uzaklaşmak için hızla toparlanıp yola devam ediyordum. O da bunu anlayarak bir iki adım uzaklaşıyordu. Sis kısmen dağılmıştı ama hava birazdan tamamen karacaktı.

"Bivak torbanız var mıydı?"

Dakikalar sonra sorduğu soruyu acelesizce yanıtladım. "Elbette, iki bivak torbamız vardı. İkisini de şu lanet arkadaşların aldı."

"Onlar benim arkadaşım değil," dedi az öncekinin aksine sert bir sesle.

"Neden sordun?"

"Rüzgâr yön değiştiriyor, bir saate kalmaz etkisini üzerimize çevirecek. Buna dayanabileceğini sanmıyorum. Eğer bivak torbası yanımızda olsaydı rüzgârı keser ve dışarıdan en az on derece daha yüksek ısıda kalmanı sağlardı."

Omuz silktim. "Ama yanımızda değil. Üstelik şu an bivak torbasından ziyade koca bir dilim pizzayı tercih ederdim."

Yürümeye devam ederken dönüp göz ucuyla bana baktı.

"Ne var? Aç ölmek istemiyor olmam suç mu?"

Bakışları bir noktaya kilitlenirken, "Aç ölmeyeceksin," diye fısıldadı. Garip bir şekilde bunu bana değil de, kendine söylüyor gibiydi.

Kolunu kaldırdı ve işaret parmağıyla odaklandığı yeri gösterdi. "Bu bir korucu kulübesi olmalı."

Heyecanla gösterdiği yere baktım. Küçük ahşap kulübeyi gördüğüm an dalı elimden atarak hızlandım. "Evet! Evet bu bir korucu kulübesi."

Henüz önüne geçmiştim ki kolumdan tutarak durdurdu ve gözlerini kısarak beni uyardı. Sessizce kulübeye ilerlerken, hâlâ kolumu tutuyordu. Benim umutla beklediğim korucu, onun için risk demekti. Kulübeye iyice yaklaştığımızda durdu ve etrafına dikkat kesildi. Sessizlik ona istediğini verdiğinde kulübenin gıcırdayan merdivenlerini çıkmama izin verdi. Titreyen ellerimi kapıya dayayıp ittim ama açılmadı. Ante önüme geçerek omzunu kapıya dayadı. Biraz yüklendiğinde açılan kapıyı sonuna kadar aralayarak içeriye göz attı. Ardından beni içeri çekerek kolumu serbest bıraktı. İçerisi tozlu ve küçüktü. Kulübenin tam ortasında eski bir soba, etrafına dizilmiş minderler ve iki ahşap sandalye dışında ufak bir tezgâh vardı. Yıpranmış ve rengini yitirmiş minderlerin üzerine oturdum. Eldivenlerimi çıkardıktan sonra kızarmış ellerimi birbirine sürttüm. Ante sobanın arkasına yığılmış odun parçalarını sobaya doldurdu. Elini cebine attığında, çakmağın orada

olmadığını hatırlayarak homurdandı. O sırada sobanın mermerinde bir kibrit kutusu gördüm. Uzanıp aldım ve içini açtım. Çok sayıda yanmış kibrit çöplerinin arasında hiç kullanılmamış olanlar da vardı. Kutuyu ona uzatmak için yukarı kaldırdığımda beresini çıkardığını gördüm. Serbest kalan saçları ahenkle alnına döküldü. Bereyi yanımdaki mindere atarken, uzattığım kibrit kutusunu tuttu. Parmaklarımız birbirine çarptı ve içim ürpererek elimi geri çektim. Sağlam bir kibrit çöpünü tutuşturup sobaya atarken, bana göz kırptı. Hızla bakışlarımı kaçırdım.

"Birazdan ısınırsın."

Teşekkür etmek için dudaklarımı araladım. Sonra bunu yapmak istemediğimi fark ederek susmaya devam ettim. Ante, camdan dışarıyı gözlerken, arkasının dönük olmasını fırsat bilerek beresini minderin altına sakladım. Bir şekilde saçlarına dokunmak istiyordum. Daha önce iki kez yaşadığım o garip şeyin yine olup olmayacağını merak ediyordum. Bir süre sonra içerisi az da olsa ısınmıştı. Bu sıcaklığa öyle muhtaçtım ki yanmak pahasına dibinde oturduğum sobaya sarılmak istedim. Sonra bu isteğim karşısında kendine acıdım. Bu duruma düşeceğim asla aklıma gelmezdi.

"Eğer rahatsız olmayacaksan buraya oturacağım."

Varlığını arkamda hissettiğim adama bakmadan, belli belirsiz başımı salladım. Yanımdaki mindere çöktü ve botlarından kurtardığı ayaklarını sobanın mermerine dayadı.

"Montunu ve botlarını çıkar. Dışarı çıktığımızda daha az üşümüş olursun."

Dediğini yaparak önce botlarımı çıkardım. Ardından da üzerimdeki koca montu çıkarıp ikiye katlayarak yastık görevi görmesini sağladım. Yan yatıp cenin pozisyonu aldığımda, Ante hemen ayak ucumdaydı. Birbirine kavuşturduğum ellerimi boynumun altına sıkıştırırken, camları tırmalayan rüzgârın sesine sobadan yükselen çıtırtılar

eşlik ediyordu. Uzunca bir süre sıcaklığın tadını aldıktan sonra Nick'i gördüğümden beri kafamı kurcalayan o soruyu sordum.

"Alice iyi midir?"

Gözlerini sobanın deliğinden taşan alevlere dikmişti. "Senden daha iyi olduğuna şüphen olmasın. En kötü ihtimalle biraz hırpalanmıştır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin kadar aç ve yorgun olmadığını söylüyorum. Ayrıca bivak torbası da onlarda olduğu için senin kadar üşümemiştir."

"Hırpalanmaktan kastın neydi?"

Avuçlarını yere bastırarak sırtını geriye verdi. "Söz dinlemezse onu itip kakmaktan kaçınmayacaklardır."

Yattığım yerden kımıldamadan doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. "İtip kakmak dışında ona zarar verirler mi? Yani..."

Bakışları omzunun üzerinden beni bulduğunda, bir an geri çekilmek istedim. Gözleri dikenli tellerle örülmüş bir mayın tarlası gibiydi. O teli aşıp sınıra çoktan girmiştim, şimdi mesele doğru adımları atarak çıkışa tek parça varabilmekti.

"Merak ettiğin buysa ona dokunmazlar. En azından, sonuna kadar gitmezler."

"Neyin sonuna kadar gitmezler?"

Kaşları çatılırken, gözleri anlamak istermiş gibi yüzümde dolaştı. "Gerçekten sana bunu açıklamamı istiyor musun? Benimle bunu konuşmak..."

Ne söylediğini henüz idrak edebildiğimde, yanaklarımın yandığını hissettim. Kesinlikle utangaç bir kız değildim ama Ante'nin gözleri üzerimdeyken kelimeler dilimin üzerinde yuvarlanıyordu.

"Hayır, konuşmak istemiyorum."

"Güzel. Alice'i bu kadar kafana takmamalısın. Bencil bir kız, seni satarken tereddüte düşmüş gibi görünmüyordu."

Yerimden doğrularak "Bencil!" diye yineledim. "O aptal, ben bakireyim diye kendini adamların kollarına atarken ne düşünüyordu, biliyor musun? Onu serbest bırakacaklarını, tek başına özgürlüğüne kavuşacağını! O beni arkasında bırakırken tereddüt etmemiş olabilir ama ben..."

"Sen?" Doğrulduğum için aramızdaki mesafe azalmıştı. Cümlemin yarıda kalmasının sebebi de tam olarak buydu.

"Herkes kendinden mesuldür. O beni sattı diye zarar görmesini istemek, ya da göreceği zarara göz yummak adalet değil, insafsızlık olur."

"Yanılıyorsun. Herkes önce kendini düşünür. Yaşamanın kuralı budur."

Sol kaşımı havaya dikerek sordum. "Peki senin beni alıkoyman hangi kuralın parçası, Ante?"

Ettiğim her kelime bakışlarına anlam veremediğim ifadeler yüklüyordu. Bir süre hiç konuşmadan bana baktı, yüzüme ve gözlerime. Sonra ani bir kararla başını önüne çevirerek gözleriyle bir şeyler aradı.

"Berem nerede?"

"Bilmiyorum."

"Buraya koyduğuma eminim."

"Emin olsan burada olurdu."

Sert bir soluk verdi. Onunla oyun oynadığımın farkındaydı.

"Derdin ne senin?"

Omuz silktim. "Hiç, ne derdim olabilir ki?" Ellerimi iki yana açtım. "Her şey fazlasıyla yolunda."

Bu kez ikaz edercesine baktı. "Sorumun cevabının bu olmadığını biliyorsun."

"Belki," dedim yarı ciddi, "biliyor olabilirim, bir ihtimal."

"Kafandan geçeni az çok tahmin edebiliyorum. Ancak senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

Başımın üzerinde yanan ampulü tek sözüyle patlatması beni amacımdan alıkoyamazdı. Ante zeki bir adam olabilirdi ama ben de aptal bir kız değildim.

"Kuru tehditlerine pabuç bırakmayacağım. Ayrıca kafamdan geçenleri bildiğini sanmıyorum, öyle olsa şu an beni azat ediyor olurdun!"

Küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi bir bezginlikle başını salladı. "Gizli gizli içtiğini düşünüyorum bazen; eğer öyleyse güzelim, inan bana çekilmiyorsun."

Güzelim! Tamam, bunu duymamış gibi yapabilirdim ama beresini ondan daha ne kadar saklayacaktım?

"Aslında..."

Devamını nasıl getireceğimi bilmediğim cümlemin henüz başındayken, tezgâhın üzerindeki küçük tüp dikkatimi çekti. Tüp varsa yiyecek bir şeyler de olabilirdi. Ante benden önce davranarak tezgâha yaklaştı. Etrafını kolaçan ederken aç gözlerle onu izliyordum. Birkaç dakika sonra ufak bir ekmek parçası bulabildi. Dışı yer yer küflenmişti ama şu an bunun hiçbir önemi yoktu. Midem açlıktan isyan ediyordu ve dişimle ezebileceğim her şeyi yemeye razıydım. Eliyle küflü kısımları sildikten sonra bana yaklaştı ve ekmeği uzattı. Kaşlarım şüpheyle havalanırken, "Onu bana vermek istediğinden emin misin?" diye sordum. "Bundan başka yiyeceğimiz yok."

Bir saniye bile düşünmedi. "Eminim. Hadi, ye şunu." Kuru ekmek parçasını elime tutuşturduktan sonra uzaklaştı.

Camları zorlukla örten uyduruk perdeleri hafifçe aralayarak dışarıyı kolaçan etti. Dingin tek bir anı yoktu. Kovuktaki hâlinin aksine çoğu zaman huzursuz ve tedbirliydi.

"Boşuna telaşlanıyorsun," dedim taş gibi ekmeği dişlerimin arasında zorlukla ezerken. "Buraya günlerdir kimse gelmemiş. Şu ekmeğin hâline bak, en az bir haftalık. Ayrıca saatlerdir buradayız, kimsenin uğradığı da yok."

Söylediklerim onun lehine olsa da, benim için yalnızca hayal kırıklığıydı. Zira, bu tek göz korucu kulübesini gördüğümde fazlaca sevinmiştim. Şayet içeride bir korucu olsaydı, mutlaka bir tüfeği olurdu ve beni bu lanet dağdan kurtarırdı.

"Burada birilerinin olmasını çok isterdin, değil mi?"

Bunu bana dönmeden sormuştu. O sebeple bakışlarımı ona çevirmekte tereddüt etmedim. "Elbette. Seni haklayacak güçlü bir korucu, hiç fena olmazdı doğrusu."

Ani bir adımla bana döndüğünde, yutmak üzere olduğum ekmeğin kursağıma takılmasıyla öksürmeye başladım. Laflarımı esirgemeyişim ondan çekinmiyor olduğum anlamına gelmiyordu maalesef. Yanıma geldi, önümde diz çöktü ve öksürmekten sarsılan bedenime doğru eğildi. İri parmaklarını sırtımda hissettiğimde, gözlerimi yüzüne diktim. Göz altlarındaki koyu halkalar hafiflemiş ancak hâlâ varlığını koruyordu. Alnına dökülen siyah saçlarını ufak bir baş hareketiyle sol şakağına atarken, beresini benim sakladığımı öğrenirse ne tepki vereceğini düşündüm.

"Şşş..." Parmakları sırtımda okşar gibi dolaşırken, avucu oraya üst üste yumuşak baskılar uyguladı. Aynı saniye öksürüğüm hafifledi ve derin bir nefes aldım.

"Üzgünüm fıstık, öyle bir adam yok."

Birbirimize bu kadar yakınken, kafamda bir ampul yanıp sönmeye başladı. Hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve saçlarına yaklaştırdım. Sadece birkaç saniye sonra zihninden geçenler zihnime düşecekti. Bunun hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Belki de bilinçaltımın aptal bir oyunuydu. Her ne ise, bir kez daha yaşamak istedim. Kalbim heyecanla atarken, kapı gürültüyle açıldı ve sıçrayarak çığlık attım. Ante, beni hızla ayağa kaldırıp arkasına alırken, üzerimize doğrultulan tüfeği gördüm önce. Ante'nin iri bedeni beni tamamen kamufle ediyordu, önümde taştan

bir duvar gibi devinimsiz duruyordu. Karşımızdaki kişiyi görmek için başımı sola eğdiğim sırada, tok bir kahkaha kulübeyi doldurdu.

"Şu işe bak, demek burnumun dibindeymişsiniz ha?" Aksanlı Fransızca ile konuşan adam babam yaşlarında, tıknaz bir adamdı. Kafasında kocaman hasır bir şapka ve çamurlu postalları vardı. O da başını sola eğerek beni görmeye çalıştığında, derin bir nefes aldım. Bu adam kesinlikle bir korucuydu!

"Bayım! Lütfen bana yardım edin." Kendimi öne atmamla Ante'nin beni geri çekmesi bir oldu. Şimdi arkasında değil hemen yanındaydım ve tehlikeli bakışları ile ellerinin esareti altındaydım.

"Yanımda kal."

Bunu öyle sessizce söylemişti ki adamın duymadığına emindim.

"Lütfen, bırak da gideyim. Kimse daha fazla zarar görmesin."

Öfkeyle soluk aldı. "Seni bırakmayacağım. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım. "Bu sefer hiç şansın yok. Bu iş burada bitti."

Adam postalını sertçe yere vurduğunda her ikimizin bakışları da ona döndü. "Kız haklı evlat. Şimdi onu bırak ve ellerini havaya kaldır." Pürüzlü sesiyle söylediklerini tekrar ederken, tüfeğiyle yukarıyı gösterdi. "Hadi! Yukarı dedim."

Ante adamın dediğini yapmayı es geçerek "Kimsin sen?" diye sordu.

Adamın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Altın dişlerine yapışan yeşil yemek artıklarını görmek boş midemi bulandırmıştı.

"Kim miyim? Şu zavallı kızı senin gibi bir caninin elinden kurtarmak isteyen iyi niyetli bir korucuyum sadece."

Ante başını iki yana salladı. "Hayır, niyetin bu değil."

Bileğimi sabırsızca çekiştirdim. "Yeter artık Ante, beni ona teslim et! Görmüyor musun, bir silahı var. Beni bırak ve yoluna git."

Bu hamlem kesinlikle işe yaramamıştı. Ne bekliyordum ki? Ölmekten korkuyor olsa beni böyle sıkı tutmazdı.

"Kız haklı genç adam, bu iş burada bitti." Adımları usulca etrafımızda dönmeye başladığında, Ante beni yanına çekerek bedenine yasladı.

"Aptallık etme. Bu adam seni kurtarmak için gelmedi buraya."

Açık kapıdan içeri hücum eden soğukla ürperdim. "Saçmalamayı kes! Burası bir korucu kulübesi ve bu adam da bir korucu."

Söylediklerimden son derece emindim. Nicolas'nın getirdiği güvenlik güçleri tüm koruculara durumu haber vermiş olmalıydı. Ne zannediyordu ki? Her söylediğine inanacak kadar aptal olduğumu mu!

"Aslında bakarsanız kalıp sizinle sohbet etmek isterdim ama fazla vaktim olduğu söylenemez."

Etrafımızda bir tur döndükten sonra tekrar önümüzde durdu. Bu kez çok daha yakındı ve namlu Ante'nin göğsünü hedef almıştı. O koca delikten fırlayacak oylumlu bir kurşunun onun göğsünü parçayacağını düşündüm. Ante ayaklarımın dibine düşecekti, gözlerini kapatacak ve sonsuza dek açmayacaktı. Bir an gözlerim kararadı ve olduğum yerde sendeledim. Ante kolumdaki elini çekerek belime doladı ve beni daha sıkı tuttu.

"İyi misin?"

Ona baktım. Bir katile ya da bir gangstere benzemiyordu. Saniyeler içinde nefesimi kesebilecek kadar güçlü olan kolları beni korumak için sarıp sarmalamıştı. Ona baktım, Ante'ye. Bu kez sahiden baktım ve gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Bunu neden yapıyorsun. Daha fazla dayanamıyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum." dedi aynı çaresiz fısıltıyla. "Mihrimah, dinle beni. Onunla gitme. Bu adam seni özgürlüğüne götürmeyecek."

Adam korkutucu bir öfkeyle bağırdı. "Bu iş sizce de uzamadı mı? Kızı bana gönder, bu sana son uyarım."

Adam ne renk olduğunu seçemediğim gözlerini kararlılıkla araladı. Ante'yi vuracak mıydı? Ah, hayır. Bir korucu bunu yapamazdı. Yoksa yapabilir miydi? Zihnimdeki durgun su hızla bulandı. Onu ölümden, kendimi de bu tutsaklıktan kurtarmanın bir yolu vardı. O yola başvurmaktan çekinmedim. Dizimi kırdım ve Ante'nin kasıklarına sağlam bir darbe geçirdim. Acıyla inlemesi ve elinden kurtularak adamın yanına gitmem aynı saniyelerde gerçekleşti. Adam kuvvetlice tutup beni yanına çekti. Sevimsiz gülümsemesi yeniden çehresinde belirirken, "Aferin kızıma," dedi başını memnuniyetle sallayarak. "Şimdi gitme zamanı."

Ante onu soktuğum iki büklüm pozisyondan kurtularak "Hayır!" diye bağırdı. "Sakın onunla gitme."

Adam tüfeği sol koluyla kavradı. "Kal orada, yoksa sesini tümüyle keserim!"

Ante onu hiç duymamış gibi bana bakmaya devam etti. "Lütfen, gitme onunla." derken bu kez bağırmıyordu. Onu dinlemek istedim ama adam beni aceleyle dışarı çekti. Adımlarım yalpayarak ilerlerken, ayağımın dibine bir şey düştü, bir resim. Bu, benim vesikalık resmimdi ve sadece Günce'de vardı. Günce'nin çantasını ise Sesir ve Talar almıştı. Tanrım! Başımı kademeli olarak yerden kaldırdım.

"Sen, sen kimsin?"

Adamın yüzüne baktığımda, ifadesi korkuyu tüm bedenime iliştirdi. "Üzgünüm güzel kız. O iki adam bana iyi para teklif etti."

Dizlerimin titrediğini hissettim. Adam bunu umursamadı. Beni yeniden çekiştirmeye başladığında bir gürültü koptu. Ante adamın üzerine atlayarak onu yere devirmişti. Aralarında kıyasıya bir kavga baş gösterirken tüfek bir kenara fırladı. Olduğum yerde kalakalmıştım. Onları izlerken ne hâlde olduğumu bilmiyordum. Ante, altına aldığı adama ardı ardına yumruklar indirmeye başladı. Adamın yüzü kanlar içinde kalmıştı, buna rağmen elini cebine götürüp bir bıçak çıkarabildi. Dudaklarımdan bir çığlık koparken, adam bıçağı Ante'nin koluna sapladı. Onu uyaramamıştım bile! Ante'yi yere devirerek onun üzerine çıktığında, bir sonraki hamlesini tahmin etmek kanımı dondurdu. Hayır, buna izin veremezdim. Zorlukla birkaç adım atarak yerden tüfeği aldım ve acemice kolumun altına yerleştirdim. Tüfeği adama doğrultmaya çalıştım ama sürekli hareket hâlindeydiler. İsabet alamıyordum. Ante adama sağlam bir kafa attı. Adam devrilmek üzereyken Ante'nin az önce dizimi geçirdiğim kasıklarına dizini bastırdı ve bıçağını havaya kaldırdı.

"Hayır!"

Parmağım panikle tetiğe gitti ve silahı adama doğrultarak gözlerimi kapattım, tetiğe yüklendim. Korkunç bir ses çıktı. Korkunç bir sessizlik oldu. Gözlerimi açtım. Kan... Her yer kan ve et parçasıydı. Ben, o adamın kafasını parçalara ayırmıştım. Onu öldürmüştüm.

16. BÖLÜM

ACI ÇİKOLATA



Ölümün nahoş kokusu soluk borumu tırmalarken, tüfek titreyen parmaklarımın arasında giderek ağırlaştı, ağırlaştı ve gürültüyle yere düştü. Varlığını botlarımın üzerinde hissettim ancak ne tek adım geriye gidebildim ne de bakışlarımı donup kaldığı yerden ayırabildim. Ellerim külçe ağırlığıyla yanıma düşerken, bedenim buzdan bir heykel gibi olduğu yere çakılı kalmıştı. Görünürde buradaydım. Aslında kesinlikle burada değildim. Ante, artık gövdesinin üzerinde baş olmayan bedeni üzerinden attı ve ayağa kalktı. Yanıma geldiğini botlarımın üzerinde duran tüfeğe tekme atarak uzaklaştırdığında idrak edebildim. Bir süre karşımda dikildi ama bana nasıl baktığını bilmiyordum. Bakışlarım hâlâ oradaydı, o adamda.

"Pera," diye fısıldadı, usulca yaklaşarak. Sonra bir şeyler daha söyledi. Bir şeyler ama ne?

Her yer kan içindeydi. Öyle çok kan vardı ki... Her geçen saniye biraz daha artıyordu sanki. Her an etraf biraz daha kanın o uğursuz rengine bürünüyordu. Yukarıdan düşen bir şeyin Ante'nin omzuna çarpmasıyla irkildim. Bu, dakikalar sonra verebildiğim ilk tepkiydi. Ante'nin omzundan ayaklarımızın dibine yuvarlanan şey, az önce nefesini kestiğim adama ait bir et parçasıydı. Avuçlarımı sıkarken,

içimi acıtan kuvvetli bir çığlık attım. Dizlerim önce titredi, ardından bedenimi taşıyamayacak kadar hissizleşti. Kendimi, yere bırakmak üzereyken onun kollarında buldum. Bana sarıldı. Kolları belimi, sırtımı sıkıca sardı. Başımı boyun boşluğuna bıraktığımda, sarsılarak ağlıyordum. Beni teselli edecek bir cümle kurmadı, kıpırdamadı bile. Hıçkırıklarımın arasından mırıldandığım kelimeleri kendim bile seçemiyordum. Ancak kafamın içinde dönüp duran tek bir gerçek vardı. Ben az önce birini öldürdüm. Tanrım, ben katil oldum!

Ne kadar geçtiğini anlayamadım, hıçkırıklarım cılız iç çekişlere dönüşmüştü. Tüm ağırlığım onun üzerindeydi. Bunu biliyor ve beni tutan ellerini biraz olsun gevşetmiyordu.

"Uyumak istiyorum," dedim çatlamış bir sesle.

Kürek kemiğimin üzerinde duran eli yavaşça saçlarıma çıktı. "Biliyorum."

Kirpiklerimi birbirine bastırdım. Gözlerim yanıyordu. "Ölmek istiyorum."

Ağır ağır yutkundu. "Biliyorum."

Beni kulübeden dışarı çıkardığında, temiz hava hızla ciğerlerime hücum etti. Soğuğu ilk kez tümüyle hissedemedim. Karnımda fokurdayan koca bir kazan vardı. Taşan buharı içimi yakıp kavuruyordu.

"Olanları sorgulama. Sakın kendini sorgulama."

Hafif esen rüzgâr ıslak yanaklarımı yalarken, söylediğinin aksine ne yaptığımı, neden yaptığımı düşünmeye çalıştım. Bir insan, neden öldürülürdü? Çok değil, anımsamaya çalıştığım biraz öncesiydi; Ante'yi öldürecekti. Belki bir saniye geç kalsam, şimdi bu adamın kollarında olamayacaktım.

"Senin için mi yaptım?" diye sordum bilinçsizce. "Senin için mi katil..."

"Kendin için," diye cevapladı, tamamlayamadığım cümlemi ezerek. "Elbette benim için yapmadın. Eğer o adam yaşıyor olsaydı, şu an onunla gidiyor olacaktın. İlla düşü-

neceksen, böyle düşün; kendin için yaptın, yaşamak için. Bunun adı nefsi müdafaa Mihrimah. Katil olmak değil."

"Yaşamak için..." diye tekrar ettim.

Yaşamak için birinin yaşamına son vermek zorunda kalmıştım. Bedenimi verandanın korkuluklarına yasladı. Kendini hafifçe geri çektiğinde elleri hâlâ üzerimdeydi.

"Dinle beni, buradan gitmeliyiz. Tüfeğin sesi duyulmuş olmalı. Korkuluklara sıkıca tutun ve beni bekle. Botunu ve montunu getireceğim." Yüzüme bakıyordu. Ona bakmıyordum ama bunu anlamak zor değildi. "Tutun Pera, hemen geleceğim."

Gevşettiği kollarının arasında döndüm ve buz tutmuş korkuluklara tutundum. Ante yanımdan ayrıldığında tuhaf bir şekilde kendimi çıplak hissettim; çırılçıplak ve çaresiz. Çok karanlıktı. Kulübeden yarım metre ötesini göremiyordum ve hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Daha ne kadar dayanabilirim, diye geçirdim içimden. Neden hâlâ kimse bulamamıştı beni?

Çok geçmeden Ante'nin omuzlarıma bıraktığı siyah montu giydim. Buzlu zeminde ıslanan çoraplarımı çıkarıp soğuk ayaklarımı botlarımın içine soktum. Islak çorapları atacakken, başka çorabımın olmadığını düşünerek onları cebime sokuşturdum. Yola çıktımızda, Ante'nin başında, sakladığım beresi, omzunda ölen korucunun tüfeği ve sırt çantası vardı. Onları yanına almakla akıllılık etmişti ama tüfeğin omzundaki duruşu bana o adamı hatırlıyordu. Başımı önüme eğerek adımlarını takip ettim. Gecenin kör karanlığında tek bir şey görmek bile mümkün değilken, Ante önünde bir çizgi varmışcasına tereddütsüz adımlar atıyordu. Sessizce yukarı tırmanıyorduk. Çıkıntılı buzullarda belimden kavrayarak bana destek oluyordu. Kuru soğuk tenime acı verirken, rüzgârın şiddetini artırmaması lehimizeydi. Gittikçe sıklaşan nefesim havaya karışıyordu. Durdum ve iki büklüm olarak avuçlarımı dizlerime dayadım.

Almaya çalıştığım son soluk boğazımda düğümlenmişti. Ante kesilen adım seslerimle bana döndü. Gece yüzünü seçebilmeme engel oluyordu ama bu durum şu anda lehimeydi. Çünkü akmasına mani olamadığım gözyaşlarımı görmesini istemiyordum.

"Yeterince uzaklaşmadık." Yanıma geldi ve sanki görebiliyormuş gibi yüzüme dikkatle baktı. "Seni zorlamayacağım. Çantada bir çadır var. Sabaha kadar içinde kalabiliriz ama kulübeye bu kadar yakınken ateş yakamayız. Bizi elleriyle koymuş gibi bulurlar."

Ağzımı açmadan yalnızca söylediklerini dinledim. Sırtından indirdiği kaba, siyah çantaki çadırı çıkardı ve kısa sürede kurdu. Çadır tek kişilikti ve birimizin dışarıda kalması gerekiyordu. Şu noktada dışarıda kalacak kişinin kim olduğunu sorgulamama gerek yoktu. Biliyordum ki, ben çadırda uyurken, dışarıda sabaha kadar nöbet tutacak olan Ante'ydi.

"Şu işe bak..." Çantanın cebinden bulduğu feneri en düşük seviyede açtı ve loş ışığı çantanın içine tuttu. "Çikolata sever misin?"

Dizlerimin üzerine çökerek kendimi çadırın girişine bıraktım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Çantadan çıkardığı çikolata paketini bana uzattı. "Tüm kadınlar çikolata sever."

O cümlesini bitirmeden paketi elinden alıp çikolatanın yarısını ağzıma sokmuştum bile. Günlerdir boş olan midemin gurultusunu ilk defa bu kadar net duyuyordum. Çikolatayı değerli bir mücevher gibi sıkıca tutan ellerim titriyordu. Son lokmayı ağzıma atmadan önce onun beni izleyen bakışlarıyla duraksadım.

"Ben, kendimi kaptırmışım..." Mahcupca elimdeki son parça çikolatayı ona uzattım. Ah, tıpkı Alice gibi düşüncesiz davranmıştım! "Bu senin."

Biraz ötede, bir taşın üzerinde oturuyordu. "Onu ağzına at ve çadıra girip uyu." Çantadan çıkardığı battaniyeyi dizlerime bıraktı. "Dışarıda kaldığın her dakika vücut ısın düşüyor."

"Peki ya, sen?" diye sordum, gözlerimi gözlerinden kaçırmadan. "Sen acıkmıyor musun? Üşümüyor musun?"

Havaya baktı, tepemizde dilen Ay'a. "Buradayken acıkıyorum, üşüyorum da. Ama beni kendinle kıyaslayamazsın, tahmin ettiğinden daha dayanıklıyım."

Dizlerimi kendime çektim. "Buradayken mi? Seni anlayamıyorum."

İşaret parmağının dış boğumuyla burnunu kaşıdı. "Anlamaya çalışmak yerine ısınmaya çalış. Hadi, içeri girip battaniyeye sarın."

Dediğini yapmam gerekiyordu, mantıklı olan buydu. Ama o kadar soğuktu ki, onun dışarıda donacağını düşünmek beni ilk defa rahatsız etti.

"Sabah kalktığımda seni donarak ölmüş hâlde bulmak istemiyorum," diye fısıldadım dizlerimdeki gri battaniyeye bakarak.

Dudağının sol köşesi kıvrılırken, nadiren gördüğüm o çekici gülümsemesi belirdi çehresinde. "Ölürsem, üzülür müsün?"

Hiç düşünmeden "Hayır tabi ki," diye itiraz ettim. "Sadece, tek başıma geri dönemem."

O sırada montunun kolundaki ıslaklık gözüme takıldı. "Sen..." Yaralıydı! Korucu onu gözlerimin önünde yaralamıştı ve o şok hâliyle bunu ancak aklıma getirebiliyordum. O da bir an olsun adımlarını duraksatmamış, yarasını ele verecek minik bir inilti bile çıkartmamıştı. Sakince bakışlarımın kilitlenip kaldığı koluna baktı.

"Sorun yok. Sadece bir kesik."

"Ama kanıyor!" dedim garip bir endişeyle. "Enfeksiyon kapabilir."

"Bir şey olmaz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, rahatlığı karşısında rahatsız bir nefes verdim. "Üstündekileri çıkar."

"Ne?"

"Ne!" Ah, hayır. Bunu bu şekilde söylememem gerekiyordu. Alt dudağımı ısırıp, "Koluna bakacağım," dedim. "Yani... yarana."

Bir süre hiç konuşmadan ondan kaçırdığım gözlerime baktı. Ona bakmıyor olmama rağmen bakışlarının dolaştığı yüzüm ısınmaya başlamıştı. Sonra hızlıca üzerindekileri çıkardı ve karşımda yalnızca atletle kaldı. Kesik omzunun hemen altından başlıyordu ve en az sekiz santimdi. Bileğine uzanacak kadar kanamıştı, derinliği her açıdan belli oluyordu.

"Bu mu basit bir kesik?" dedim, belki biraz öfkeyle. "Adam resmen kolunu deşmiş."

Yarasına göz ucuyla baktı. Dudakları aralandı ama her ne söyleyecekse bundan aynı saniye vazgeçerek geri kapattı. Bir süre sonra, "Sanki biraz sızlıyor," dedi kaşlarını düşürerek. O yarayla dakikalarca yürüyüp çıtını çıkarmayan bu adam değil miydi?

"Yaa..." Bu nida kesinlikle istemsizce çıkmıştı dudaklarımdan. "Dikiş gerekir mi?"

"Sanmam. Ama vicdanlı birisi karla ovup sarsa hiç fena olmazdı."

Bu kadar basit mi? "Yeterli olacağını sanmıyorum."

Çantanın yan gözünden krem rengi, lekesiz bir bez parçası çıkarıp bana uzattı. "Başka seçeneğimizin olduğunu düşünmüyorum."

Oysa her daim bir seçenek daha olması gerekmez miydi? "Peki."

Ne yapmam gerektiğini söylemesine rağmen bir süre boş bakışlarla etrafımı süzdüm. Sonra yerden bir avuç kar alıp

dizlerini kırarak eğilen Ante'nin yanına çöktüm. "Bu biraz acıtabilir."

Yüzünü bana çevirdiğinde, aramızdaki mesafenin ne kadar az olduğunu fark ettim. Belki biraz geri gitsem... Olmaz. O zaman yarasına istediğim gibi müdahale edemezdim.

"Dayanabilirim."

Karı yarasıyla buluşturduğumda, boğazından belli belirsiz bir ses duyuldu. Onun yerinde olmak istemezdim. Hasarsız tenim bile karın soğuğuna dayanamazken, açık yarası o soğukla sınanıyordu. Dikkatli olmaya çalışarak avucumu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. Aynı anda içimde beni rahatsız eden berbat bir his cereyan ediyordu.

"Korkma," diye fısıldadı. Başını biraz eğdiğinde, alınlarımızın hemen üzerinde başlayan saçlarımız birbirine temas etti. "Sandığın kadar acımıyor."

Bakışlarımı yarasından ayıramıyordum; karla her buluşturduğumda siyah kandan arınıyor, derinliği biraz daha ortaya çıkıyordu. "Muhakkak. Yerinde ben olsaydım belki de şu an acıdan bayılmıştım."

"Kendini fazla küçümsüyorsun."

Yarasının yeterince temizlendiğine emin olduğumda, bu kez ellerimi karla ovarak temizledim ve bezi kolunun etrafından dolamaya başladım. "Ne demek bu?"

"Kendine haksızlık ediyorsun demek. Senin aksine, ben tek başına da olsa geri dönebileceğini düşünüyorum."

"Sana bunu düşündüren ne?" Sesim suratlarımız arasındaki kısa mesafeye dağılarak kayboldu.

Kara bakışları kirpiklerime uğradı, elmacık kemiklerime, alnıma ve çeneme. "Sana ait olan her şey, seni sen yapan her şey Mihrimah. Bana bunu çağrıştırıyor. Senin her şeyinle ne kadar güçlü bir kız olduğunu..."

Şaşkınca kırpıştırdığım kirpiklerimden seken bakışları dudaklarıma çarptı. Aynı anda elektrik çarpmış gibi irkildim ve bezin ucunu sargının içine sabitleyip geri çekildim.

"Bunu sana söylemem ne derece doğru bilmiyorum ama, yanılıyorsun. Hiç gücüm kalmadı. Boğazım ağrıyor, sanırım tonsilit. Yakın zamanda zatürreye çevireceğinden hiç şüphem yok. Daha önce iki kez zatürre geçirmiştim. Anlayacağın, bok gibi bir bağışıklığım var."

Ante çantadan çıkardığı çelik konyak şişesini başına dikti. "Zatürreyi kapıdan çevirmek için birkaç yudum çek o hâlde. İçini ısıtır."

"Hayır, içemeyeceğim. Bence sen de içme, sarhoş kafayla yola devam etmek istemezsin."

Gözleri kısıldı. "Sarhoş olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Olmaz mısın?"

"Sen, hiç oldun mu?"

Son sarhoş olduğumda nasıl dağıttığımı düşünerek kendimi yersiz bir şekilde utandırdım. Bunu onunla paylaşamazdım.

"Yatacağım."

Çadıra girmeden hemen önce battaniyeyi ona vermeyi düşündüm. Ancak düşünceli bir şekilde konyak içmekle meşguldü. Sessizce çadıra girdim ve fermuarı kapattım. Yerde büzüşerek üzerimi örttüm. Uyku, son günlerde yanımda olan tek dostumdu. Rüzgârın çadırı döven ürpertici sesiyle gözlerimi araladım. Dışarıda kuvvetli bir uğultu vardı. Etrafıma baktığımda hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Muhtemelen gece yarısını henüz geride bırakmıştık. Yattığım gibi iki büklümdüm, buz gibiydim ve belim tutulmuştu. Bedenime iki tur sardığım battaniyeyi göğsüme bastırdım. Rüzgâr dışında hiç ses yoktu. Uyumuş olabilir miydi? Emekleyerek fermuara ulaştım ve yavaşça açtım. Başımı dışarı çıkarmam ile rüzgârın yüzüme okkalı bir tokat atması eş zamanlıydı. Saçlarım yüzüme yapışırken, kar tanelerini kirpiklerimde hissettim. Burnumun içine hızla doluşan soğuk orada bir sızı meydana getirdi. Rüzgâr şiddetini öyle

arttırmıştı ki, tipi olmamasına rağmen havalanan kar, beyaz bir sis bulutu oluşturmuştu.

"Ante."

Dudaklarımı araladığım an karın soğuk varlığını damağımda hissettim. Aklıma not ettim, eğer buradan kurtulursam, önümdeki on yıl kar görmeyecektim!

"Hey! Burada mısın?"

Telaşlı bakışlarım rüzgârın yarattığı kar karmaşasında onu bulmaya çalıştı.

"Sakin ol, buradayım." dedi, nereden geldiğini bilmediğim boğuk sesiyle.

Açtığı fenerin mavimsi loş ışığını takip ederek, çadırın sol tarafında olduğunu gördüm. Atkısını başına sararak yüzünü soğuktan korumuştu. Ancak omuzlarında ve başında biriken kar yığınlarına engel olamamıştı. Ellerini birbirine kenetlemiş, bir put gibi duruyordu. Ona sadece bakmak bile daha fazla üşümeme sebep olmuştu.

"Buna daha fazla dayanamazsın." Başımı içeri, az önce uyuduğum yere çevirdim. Bunu yapmayı hiç istemiyordum ama göz kararı alanı hesaplamaya çalıştım. Onunla birlikte buraya sığar mıydık?

"Merak etme, ölmeyeceğim." Sesi en az benimki kadar ruhsuzdu.

"Bunun umrumda olmadığını biliyorsun. Yalnızca, sana sağlam ihtiyacım var."

Ayağa kalktığında üzerindeki kar etrafa dağıldı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Ona arkamı döndüm ve içeri girmeden önce kendi söyleyeceklerimi duymak istemedim. "Yalnızca bir kez söyleyeceğim. İçeri gel, uyu ve bunu yaparken bana sakın dokunma."

Bedenimi çadırın sert zeminine uzatıp ellerimi başımın altına koydum. Mümkün olduğunca kenara yanaşmıştım. Gözlerimi kapattığımda kalp ritmini değiştiren şey, yakla-

şan adım sesleriydi. Çadırın fermuarı bir kez daha kapandığında, bu kez içeride yalnız değildim. Arkamda varlığını hissettiğim an gayriihtiyari kıvrıldım. Henüz yatmamıştı. Muhtemelen dizlerinin üzerinde duruyor ve montunu çıkarıyordu. Bense üzerimdeki montun boğazıma kadar çektiğim fermuarını bile indirmemiştim. Battaniyeyi ise onunla paylaşmaya hiç niyetim yoktu. İri bedenini yere bıraktığında sırtıma temas etti. Ancak bu yalnızca bir saniye sürdü. Hemen toparlanarak benim gibi yan döndü. Şimdi birbirimize değmiyorduk ama hemen arkamdaki varlığını tümüyle hissediyordum. Onunla şu daracık çadırda bu denli yakın olmak beni oldukça rahatsız ediyordu. Ne yazık ki başka çarem yoktu. Dağın öyle bir noktasındaydık ki, onsuz bir karış bile ilerleyemezdim.

"Neden ikizlerden kaçıyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Bu kadar kısa sürede uyumayacağını tahmin ettiğimden üsteledim. "İlk tılsım onlarda ve senin ilk tılsıma da ihtiyacın var."

Gülümsediğini duydum ama bundan tam olarak emin olamadım. Anlık ve keskin bir tınıydı.

"İstediğin cevabı alana kadar her yolu denersin, değil mi?"

Duruşumu korudum. "Öyle mi düşünüyorsun? O hâlde beni uğraştırma."

En ufak bir kımıltı sesi duymuyordum. Konuşmadığı zamanlar nefes almak dışında bir yaşam belirtisi göstermiyordu.

"Evet, o tılsımı onlardan almam gerekiyor ama şimdi değil. Son tılsımı bulduktan sonra bir çaresini düşüneceğim."

"Neden şimdi değil?"

Bana doğru mu yatıyordu, yoksa o da arkasını mı dönmüştü? Tuhaf bir şekilde bunu düşündüm.

"Sen yanımdayken olmaz."

Şaşkınlıkla bedenimi sırtüstü bıraktığımda, omzum göğsüne çarptı. Benden tarafa dönük olmasının verdiği kızgınlıkla, biraz da karanlıktan güç alarak gözlerimi yüzüne diktim.

"Ne demek bu? Söylesene Ante, hangi noktadan sonra yanında olmayacağım? Ya da şöyle sorayım; beni ne zaman öldürüp bir deliğe tıkacaksın?"

Bezmiş bir nefes vererek kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Uyu"

Suratımı asarak ona yeniden sırtımı döndüm. Gözlerimi kapatırken söyleniyordum. Beni cevapsız bıraktığı için sinirlenmiştim ve tüm uykum kaçmıştı. Çok geçmeden nefesi uykusunun tekdüze ritmine ayak uydurmuştu. Bense diğer tarafa dönme ihtiyacı duyup bunu yapamadığım için dizlerimi karnıma çekmekle yetindim. İlerleyen dakikalara rağmen bir türlü uykuya dalamıyordum. Öte yandan rüzgâr hız kesmeden esmeye devam ediyordu. Öyle ki dalgalanan çadırın üzerimize devrilmesi an meselesiydi. Bir süre sonra uğultulara Ante'nin mırıltıları eşlik etti. Ne dediğini anlayamıyordum ama mırıldanmalarının arasından seçebildiğim bir isim vardı.

"Teodora..."

O ismi bir kez daha teleffuz ettiğinde, usulca ona döndüm, dinledim. Gözlerim karanlığa alıştığında dudaklarının bir aralanıp bir kapandığını gördüm. Bir şeyler söylüyordu ama hâlâ anlayamıyordum. Dirseğimi kırarak başımın altına yerleştirdim ve yaklaştım.

"Kurtaracağım."

Teodora ve kurtarmak... Bu iki kelime zihnimde dönüp durdu. Döndü, döndü ve döndü. Sonra, gözlerim ağır ağır kapandı.

❄

"Mihrimah..."

Derinden gelen sesi kulak arkası ederek kollarında olduğum karanlığa sindim. Tüm bedenimin sıcak olduğunu hissediyordum, bundan vazgeçemezdim.

"Mihrimah, uyanmalısın."

Ante'nin sesi yakındı ancak yakın olan başka bir şey daha vardı; nefesi! Hızla gözlerimi açtım. Yattığım yerde olmam gerekirken, hiç olmamam gereken bir yerdeydim. Ante'nin üzerinde! Bedenimin yerle teması kesilmişti. Tamamıyla onun bedeninin sol tarafında, dizimi karnının üzerine çekmiş, başımı boynunun altına saklamıştım. Ah, parmaklarım ise boynuna sarılmıştı! Başımı yukarı kaldırıp yüzüne baktım. Alnında ter damlacıkları vardı. Saçlarım ise sakallı çenesinin üzerine dağılmıştı. Ona acı veriyordum. Bunu, hızlı nefes alıp verişinden anlamıştım.

"Bb...ben!" Bedenimi yuvarlarcasına yere attıktan sonra doğruldum. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iterken, "Afedersin," diyebildim. "Biraz dağınık yatıyorum."

"Biraz mı?" Henüz kurtulduğu acıya rağmen gülümsedi. "Aslında o ufak ellerini boynuma sarmasaydın hâlimden şikâyetçi olduğum söylenemezdi."

Kaşlarım çatıldı. Yerde duran feneri alıp ona fırlattım. Feneri havada yakalarken, gülümsemesi genişledi ve kırık beyaz rengindeki düzgün dişleri ortaya çıktı.

"Beni uyandırabilirdin!"

"En az üç kere seslendim."

"Üzerinden atsaydın..."

Ellerini polise yakalanan bir suçlu gibi havaya kaldırdı. "Sana dokunmamamı söyledin."

Gözlerimi kıstım ve memnun bir ifadeyle başımı kaldırdım. "Neyse ki uyurken bile nasıl bir tehlikede olduğumu hissederek boynuna sarılmışım."

Çadırın çıkışına gitti. Fermuarı açtıktan sonra omzunun üzerinden bana baktığında, gülümsemesi yerini aynı kusursuz ciddiyete bırakmıştı.

"Huzurlu ve sıcaktın. Saatlerce göğsümde çıtını çıkarmadan uyudun. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama uyandırmaya çalıştığım için elini boynuma götürmüştün."

Sözlerini bitirmesinin ardından bir saniye daha içeride kalmadı. Aralanan dudaklarıma parmaklarımı götürüp ısırdım ve böyle bir aptallık yaptığım için kendime kızdım. Biriyle yan yana bile uyuyamazken, nasıl olur da başkasının üzerinde yatardım? Üstelik onun gibi birinin! İçeri süzülen sabah ışığının yüzüme vurmasıyla hareketlendim. Gitme zamanımız gelmişti. Kuruyan çoraplarımı giydikten sonra beremi ve eldivenlerimi taktım. Rüzgâr dinmişti. Dışarı çıktığım gibi Ante çadırı topladı ve çok geçmeden yola koyulduk. Tuhaf bir şekilde bu kez yukarı doğru yürümek yerine hep sol taraftan ilerlemiştik. En az iki saat aralıksız yürüdükten sonra yorgun düşen bedenimi dizlerimin üzerine bıraktım. Yerden aldığım karı kuruyan ağzıma tıkarken, Ante beni fark ederek adımlarını duraksattı.

"Bana son tılsıma yaklaştığımızı söyle."

"Tipi başlamazsa en geç gece yarısı üçüncü tılsımı bulmuş oluruz."

Başımı önüme eğdim ve bir an önce gece yarısı olmasını diledim.

"Ama daha sabahın körü!" diye söylendim dudaklarım titrerken. Ellerimi kendime sardım, yere dayadığım dizlerim çoktan ıslanmıştı. Dünkü kadar yorgun değildim ama artık açlığa dayanamıyordum. Biri, spatulayla midemi kazıyordu sanki. Ante bir tavşan bulsa, onu çiğ çiğ yemekten korkuyordum. Çöktüğüm yerde soluk soluğa dinlenirken, dün gece aklıma geldi. Dün gece ondan duyduklarım...

"Kim?"

Bakışları zirveye kenetlenmişti. Üzerine kan sıçramış bembeyaz bir çarşafın orta yerindeydik. Bir adım gerimiz bembeyaz bir uçurumdu, bir adım ötemiz bembeyaz bir bataklıktı.

"Kim kim?

"Dün gece adını sayıkladığın, kurtarmak istediğin kadından bahsediyorum."

Cevap vermedi.

"Kim?" diye sordum, dudaklarımın titremesinin sebebi bu kez soğuk değildi. "Kim o kadın?"

Elleri ceplerindeydi. Verdiği soluğun yarattığı grimsi buhar usulca havaya karışırken, bana döndü.

"Daha fazlasını bilmek hiçbir şeyi kolaylaştırmayacak. Bunun neresini anlamıyorsun?"

Ayağa kalktım. Adımlarım aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere hareketlendi. Başımdaki bereyi öfkeyle çıkararak dizlerime çarparken, bakışlarımı yukarı, yüzüne çıkardım. "Bırak da buna ben karar vereyim. Söyleyecek misin, Teodora kim?"

"Benim için çok önemli biri," dedi keskin bir sesle. "Ama kurtarmak istediğim kişi bir başkası. O değil."

Ellerimi iki yana açtım. Yani iki farklı kişiden bahsediyorduk. "Tüm bunlar, onlar için mi? Beni onlar için mi bu bataklığa sürüklüyorsun?"

"Sürüklüyordum."

Kelimesine iliştirdiği geçmiş zaman eki afallamama sebep oldu. Doğru duyduğumdan emin olamayarak kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Na... nasıl yani?"

Bir adım attı,uzun bir adım. Fazlaca yaklaştı. "Artık değil, anlıyor musun?"

Şaşkınlıkla elimi kaldırdım ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına atmak istedim. Ancak o benden önce davrandı. Sadece bir saniye sonra elleri saçlarımdaydı.

"Amacından vazgeçeceksin, söylemeye çalıştığın bu mu? Neden?"

Saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdi ancak parmakları oradan ayrılmadı. İçimde sönmeye meyleden ateş tir tir titriyordu.

"Yapamıyorum," diye fısıldadı. Nefesini dudaklarımda hissettiğimde, gözlerimi kapatmamak için zorlu bir savaş

veriyordum. "Seni kolundan tutup sürükleyemiyorum. Bana itaat etmen için canını yakamıyorum. Üşümene, aç kalmana göz yumamıyorum. Mihrimah, tüm bunları yapamazken zirveye ulaştığımızda sana nasıl sahip olabilirim?"

İçim bir anda buz keserken, irkilerek geri çekildim. Kocaman açılan gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Yutkunmak istedim fakat sözleri bir bıçak gibi boğazıma saplanarak buna müsaade etmemişti.

"Tanrım..." Adımlarım geri gitmeye başladı. "Tanrım, sen neler söylüyorsun?"

Yaklaştı. "Mihrimah..."

Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Dur!" İçim sızlıyordu. "Sakın bana yaklaşma!"

"Seni geri götü..."

"Hayır!" diye bağırdım. Bir anda dolan gözlerim ardı ardına birkaç damlayı aşağı sallandırdı. "Sana inanmıyorum."

Çaresizce içimi çekerken, bir ses uzaktan bağırarak adımı söylüyordu.

"Peraa!" Bir kez daha. "Peraaa!" Sonra bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha... "Peraa!"

Ante sesin nereden geldiği anlamaya çalışırken, açılan mesafemizden cesaret aldım ve sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Tek istediğim bir an önce buradan kurtulmaktı. Ante'nin arkamdan gelen adımları, beni çağıran sesi celladımdı. Esaretim, prangalarımdı. Her adımda adımı bağıran sese biraz daha yaklaşırken, "Nicolas!" diye haykırdım. "Nicolas! Nicolas buradayım!" Saniyeler sonra onu gördüm, Nicolas'yı. Oradaydı! Beni arıyordu. Kalbim heyecanla göğüs kafesimi zorladı. Yüzüm özgürlük güneşinin ışığıyla gülümserken, daha hızlı koştum. Kurtulacaktım; babama, özgürlüğe, sıcağa ve tokluk hissine... Nefes nefese kaldığım için bağıramıyordum ama çok az kalmıştı. Çok, çok az... Nicolas'nın gözleri beni bulmak üzereyken, ağzıma kapanan eller beni

aşağı çekti ve onunla birlikte yere düştüm. Bedenimi tek hamleyle kar kütlesinin arkasına çekti. Burkulan ayağımın acısıyla bağırmak istedim ama ağzıma uyguladığı baskı buna da izin vermedi.

"Sesini çıkarma. Burada yalnızca Nicolas olmayabilir."

Dirseğimi karnına geçirdiğimde inledi ama ona asıl acı veren bu değildi. Ante'nin çıplak elleri dudaklarımdayken, her ikimiz de keskin bir acının kollarındaydık. Onun avucunu yakan benim tenim, benim canımı yakan ise mahkûm ettiği sessizlikti. Nicolas, oradaydı. Aramızda birkaç metre bile yoktu. Koşabilsem, kendimi kollarında bulmam belki bir dakikamı bile almazdı ama değil koşmak adım dahi atamıyordum. Kendimi gösteremiyordum. Sesimi duyuramıyordum.

"Pera! Sevgilim, burada mısın?"

Buradayım! diye haykırdım içimden. Buradayım Nicolas. Gel ve bul beni! Boğazımdan çıkan cılız iniltiler artarken, Ante'nin bedenimi saran kolu kasıldı ve sırtımı göğsüne bastırdı. Bu, bir ihtardı. Nicolas kendi etrafında dönerken, yorgun gözleri çevresini dikkatle taradı. Ancak Ante beni öyle iyi saklıyordu ki, o istemeden bulabilmesi imkânsızdı.

"Sizi katiller!" diye haykırdı bu kez. Haykırışıyla birlikte dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Hepiniz gebereceksiniz. Sizi teker teker bu dağda geberteceğim!"

Tepinmek, tekmelemek, ısırmak, kendimi oradan oradan atmak istiyordum ama açlık ve soğuk tüm hareket yetimi kısıtlamıştı. Nicolas çaresizce etrafına bakınırken, ne taraftan geldiğini seçemediğim birtakım sesler duydum. Ante beni daha sıkı tuttu, nefesi enseme yapışıyordu. Beni öyle sıkı tutuyordu ki, aldığımız soluklar tek bedene aitmişcesine yükseliyordu.

"Lütfen," diye fısıldığında, dudakları kulağıma çarptı. Bu, bedenim buz keserken, içimin haşlanmasına sebep ola-

cak kadar kuvvetli bir histi. "Lütfen hareket etme. Mihrimah, canını yakmak istemiyorum."

Başımı soluma çevirdiğim an burunlarımız birbirine çaptı. Ante yanmış gibi irkildi ancak geri çekilmedi. Gözlerine ilk defa bu kadar yakından bakarken, birinin beni siyah bir denize ittiğini hissettim ve o denizde çırpınmaya başladım. Katran tadında su yutuyordum. Ciğerlerime dolan zift yüzünden nefessiz kalıyordum. Göz bebekleri yoktu, hareleri yoktu; salt bir siyahlıktan ibaretti. Eli gevşedi, avucu ağzımdaki baskısını azaltırken, dudaklarım aralandı. Avucunun çizgilerini dudağımın ince derisinde hissedebiliyordum. Kulağımda tekdüze, demode bir müzik dönüp durmaya başladı.

"Ante..."

Sesim parmaklarının arasında yitip gitti. Ondan bilmem kaçıncı kez beni azat etmesini isteyecektim. Ancak bu kez dilime kilit vuran gözlerinden ayıramadığım gözlerimdi. Yükselen tiz bir çığlık bakışlarımızı birbirinden koparırken, beni yeniden sıkıca tuttu. Aynı anda Nicolas'ya kayan bakışlarım şaşkınlıkla aralandı. Kollarındaki kadın Alice'di. Ağlıyor, çekiştiriyor ve Nicolas'nın yüzünü ellerinin arasına alıp şükür ediyordu. Alice nereden çıkmıştı?

"Geliyorlar! Nicolas, geliyorlar. Buradan gidelim!"

Kendi dilinde haykırarak söylediklerinin birçoğu anlaşılmıyordu ve o, perişan görünüyordu. Üzerindeki kabanımın sağlam yanı kalmamıştı. Sarı saçları yumak yumak tepesinde toplanmış, suratında yer yer kanı kurumuş yaralar vardı.

"Sakin ol." Ellerini Alice'in kollarına koyarak sallanan bedenini zapt etmeye çalıştı. "Ekip çok yakınımızda, buradan kurtuldun Alice. Şimdi bana Pera'nın nerede olduğunu söyle."

Alice başını iki yana sallayarak sürekli arkasına bakıyordu. Delirmiş gibiydi. "Gidelim, öldürecekler. Günce ve Nick gibi bizi de öldürecekler!"

Nick! Nick'i öldüren gerçekten Sesir ve Talar'dı.

"Nick ölmedi," diye bağırdı Nicolas. "Buraya gelmeden önce onun yerini bildirdim. Şimdi muhtemelen bir hastanede..."

"Hayır! Hayır!" Alice var gücüyle bağırırken elleri saçlarına yapıştı ve çekiştirmeye başladı. "Geri dönüp Nick'i öldürdüler ve o deliğe attılar! Sürekli o deliği defalarca kontrol ettiler. Ellerinde bir harita var ve o haritada her ne yazıyorsa bizi öldürüyorlar! Gidelim, yalvarıyorum. Nicolas, gidelim buradan!"

Nicolas'ın gözleri boşluğa daldı, kaşları çatıldı. Anlamıyordu, tıpkı benim gibi anlamıyordu.

"Pera'yı çoktan öldürdüler. Neden anlamıyorsun? Bu lanet dağdan yalnızca ikimiz kurtulacağız!"

"Siktir!" Kollarının bir kez daha kasıldığını hissettim. "Seni harcamak istiyor. Nasıl bir kız bu böyle?"

Tepkisini fırsat bilerek sol elimi elinden kurtardım ve ağzıma kapattığı elinin üzerine koydum. Dudaklarından kısık bir inleme dökülürken, ona verdiğim acıyı göğsümün orta yerinde hissettim.

"Pera'yı bulmadan gitmem."

Bu, en yakın dostunun ölüm haberini aldıktan sonra kurduğu ilk cümleydi. Nicolas, buradan bensiz gitmeyeceğini söylüyordu. Alice dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle karnını kapatırken, kanımı donduracak o cümleyi kurdu.

"Gitmek zorundayız Nicolas. Bebeğimiz için gitmek zorundayız."

Ellerim, henüz ölmüş bir insanın elleri gibi yanıma düştü. Kalbimin içinde bir şeyler parçalandı ve kırıkları etime saplandı. Bir an sonra Ante'nin elleri dudaklarımdan ayrıldı. Artık Nicolas'ya seslenebilirdim ama yapamadım. Oysa yapmalıydım, ne olursa olsun...

"Git."

Başımı kaldırıp beni azat eden adamın yüzüne baktım.

"Ne?"

"Talar ve Sesir buralarda değil. Git."

Onlara baktım; birbirlerine sıkıca sarılan Nicolas ve Alice'e. Sonra "Nereye gideyim?" diye mırıldandım. Sol elini omzuma koydu. Sağ eli çenemi yukarı, yüzüne kaldırdı.

"Evine, Mihrimah. Evine git."

"Gideceğim."

"Gideceksin."

"Hiçbir şey için durmayacaksın. Ne olursa olsun arkana bakmayacaksın. O herifin sana ne yaptığını, evine varana dek unutacaksın."

İçimi çektim. "Unutacağım."

Yavaşça başını salladı. Sonra cebinden küçük bir parça çikolata çıkarıp avucuma bıraktı. "Öğle yemeğindi."

Gülümsedim. "Üzgünüm... Bugün öğle yemeğine kalamayacağım."

Ellerini benden ayırdı. Önümden çekildi. Özgürlüğün yoluma tuttuğu ışığına inat içimdeki gece tüm ihtişamıyla hükmünü sürdürüyordu. Avucumdaki çikolatayı ağzıma attım. Kurtuluşuma yürürken, hayatımdaki en acı çikolatayı yedim.

17. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Yürüdüm, bir kez bile arkama bakmadan, yalnızca yürüdüm. Oysa ruhuma hükmeden hayal kırıklıkları adımlarımın sendelemesine sebep oluyordu. Adımlarım, şimdi yalnızca acı veriyordu. Yürüdüm, bedenimin özgürlüğüne, ruhumun esaretine yürüdüm. Asıl adama sırf çevirmiştim. Bana verdikleri isme tutunarak yaşarken, dakikalar önce hayatımdaki tek gerçeği yitirmiştim. Tek gerçek; Nicolas tam olarak buydu. Geçmişe dönüp baktığımda, hatırladığım ilk anılarımın arasından el sallıyordu. Ona güvenmek, ona sığınmak, onu sevmek... Ben ona karşı başka bir şey yapmamışken, o neden bana bunu yapmıştı? Yürüdüm, her adımda boğazımdaki koca ilmiğe bir yenisini ekleyerek, tırnak uçlarımla ihaneti kazıyarak yürüdüm. Soğuk tıpkı bedenim gibi düşüncelerimi de hissizleştirseydi şayet, içimdeki yangınla tenimdeki soğuk birbiriyle çatışıyor olmazdı. O çatışmanın orta yerinde kalmaz, örselenmezdim. Nicolas ve Alice adım seslerimi işittiklerinde, olduğum yere baktılar. Aynı saniye Nicolas kollarındaki Alice'i bırakarak bana koşarken, Alice yaşadığı boşlukla birlikte dizlerinin üzerine düştü. Üzerime çevrilen bakışlarındaki nefreti ilk kez iliklerime kadar hissettim. Aslında bana hep böyle bakmıştı, yalnızca zihnimde henüz çözümleyebiliyordum.

"Tanrı'ya şükürler olsun Pera, yaşıyorsun, yaşıyorsun!'"

Beni kollarının arasına aldı, başıma ve alnıma ardı ardına öpücükler bıraktı. Kollarımı kaldıramadım, ona sarılamadım. Acı çekmekten yorgun düştüğüm hâlde bunu yapamadım.

"Sizin burada ne işiniz var?"

Benden biraz uzaklaştığında kolları belimdeki varlığını koruyordu. Yüzüme dikkatle baktı; anlamaya çalıştığı iyi olup olmadığım mıydı yoksa az önce kendi aralarında konuştuklarını duyup duymadığım mı?

"Seni arıyordum. Alice ile az önce karşılaştım. Sen... İyisin değil mi?" Bu kez bana baştan ayağa baktı. "İyisin."

Yavaşça başımı salladım. "Ölmedim."

Elleri omuzlarıma çıktı ve kabanımın üzerinden omzumu sıvazladı. "Şuraya bak, ben seni ararken sen beni buldun. Bu kesinlikle Tanrı'nın bir oyunu. Başaracağını biliyordum. Buradasın sevgilim."

Kaşlarımı çatarak yüzüne bakarken birkaç adım geri gittim. Elleri omuzlarımdan kayıp yanına düştü. Afallamasına rağmen bana eskisi gibi bakmaya devam etti. Lakayt olmaya çalışıyordum ancak gözlerime baka baka, içten bir şekilde "Sevgilim" demesi beni alt üst ediyordu. Ona sert bir tokat atmamak, yakasına yapışıp hesap sormamak için tırnaklarımı avucuma geçirdim.

"Siz ikiniz, orada dikilmeye daha ne kadar devam edeceksiniz? Kaybedecek vakit yok, buradan hemen gitmeliyiz." Alice aceleyle ayaklanarak yanımıza geldi ve Nicolas'nın koluna girdi. "Yardımına ihtiyacım var, kendimi iyi hissetmiyorum. Dün geceden beri kaçıyorum, yorgunum ve..." Elini karnına götürdüğünde, Nicolas'nın omuzları gerildi. Kolunu Alice'in beline dolayarak diğer kolunu da bana açtı.

"Hayır." Önlerine geçip yürümeye başladım. "Yardıma ihtiyacı olan ben değilim."

Oradan uzaklaşırken, başımı arkaya çevirip Ante'yi son gördüğüm yere baktım. Yoktu. Gitmişti. Adlandıramadığım bir duyguyla içim burkuldu. Kendimi yalnız hissettim, ilk defa Nicolas'nın yanında yapayalnız hissettim ama bundan daha fazla garipsediğim bir şey vardı; artık güvende hissetmiyordum. O kusursuz duygu kuş olup uçmuştu. Bir süre hızlı adımlarla yamaçtan aşağı yürüdük. Rüzgâr son yağan karı sertleştirerek daha kaygan hâle getirmişti. Düşmemek için harcadığım efor yüzünden ayak bileklerim ağrıyordu. Arkamdan gelen Nicolas ve Alice'e bakmıyordum ama yanıma ulaştıklarında, onlara dönüp beni nasıl aptal yerine koyduklarıyla yüzleşmek zorunda kaldım.

"Seni en son gördüğümde yanında kurtarma ekibi vardı. Neden yalnızsın?"

Beklediği şeyi söylemişim gibi kafasını salladı. "Ah, evet, biliyordum. İyi ki o ekibi dinleyip peşlerinden gitmedim. Yoksa izini kaybedecektim."

"Onlarla gitmedim derken, ne demek istiyorsun?" Aniden olduğum yerde durduğumda onlar da benimle birlikte durdular. "Ekip şimdi nerede?"

Yorgun, yeşil gözlerini kısarak baktı. "Bilmiyorum, onları kaybettim."

Dudaklarım öfke ve şaşkınlıkla aralandı. "Ne yani, şimdi kurtarma ekibinden ayrıldığını ve nerede olduklarını bilmediğini mi söylüyorsun? Şaka mı bu? Yoksa sen aklını mı kaçırdın!"

"Dinle beni, tüm ekip o mavi gözlü herifin peşinden gitti." Bahsettiği Beki'ydi. Günler önce hedef şaşırtmak için başka bir yöne gitmiş ve görünüşe göre başarılı olmuştu. "Gördüm Pera, senin orada olmadığını gördüm. Bunu kurtarma ekibine de söyledim ama beni dinlemediler. Hepsi o lanet katilin peşinden gitti."

Kırık Türkçesiyle hararetlenen kelimelerini anlayabilmek için onu dikkatli dinlemem gerekiyordu. Oysa bunu

yapmak istemiyordum. Gözlerinden geçen hüzün beni yalnızca sinirlendiriyordu. Güçlükle sakinliğimi korumaya çalıştım. "Neden geri dönmedin?"

"Tanrı aşkına Pera, seni almadan geri dönmek aklımdan bile geçmedi. Neden böyle davrandığını anlayamıyorum. Bak, korktuğunu biliyorum ama kaybettiğim ekip ulaşabildiğim ilk ekipti. Sonrasında özel güçlere de haber verildi. Dağın her yerini sarmış olmalılar, bizi bulmaları an meselesi."

Son cümlelerini hiç duymamışım gibi, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Yalnızca benim için mi buradasın?" Şayet ihanetine şahit olmasaydım, şu an onun kollarında olabileceğimi düşündüm. Yaşadıklarımın ağırlığıyla ona sıkıca sarılacak ve bırakmayacaktım. Bunu düşünmek beni daha da öfkelendirdi ve Ante'ye verdiğim sözü çiğneme isteğiyle yanıp tutuştum.

"Hadi ama Niko, yakında baba olacak bir adama yalan söylemek yakışmıyor. Ya da, yakışıyor mu? Bence nişanlısı ve becerdiği kadını aynı kampa getiren bir adamın üzerinde tüm kötü ayrıntılar iyi durabilir. Sence de öyle değil mi?"

Nicolas'nın eli yanındaki kadının belinden kayıp gitti. Başını önüne eğdi ve gözlerini birkaç saniye için kapattı. Onun aksine Alice'in yüzüne belli belirsiz bir zafer gülümsemesi yayıldı.

"Pera...ben..."

Elimi havaya kaldırdım ve devam etmesine izin vermedim. "Senin yerinde olsam, bir daha adımı anmazdım."

Parmaklarını burnunun başlangıç noktasına götürüp sıktı. "Bana izin ver, izin ver açıklayayım."

Omuz silktim. "Senden bir açıklama beklemiyorum ki." Gözlerimin dolmasına lanet ettim. Hiç görünmediğim kadar umursamaz görünmek istiyordum. "Elbette seninle bunu konuşmayacağım. Beni nasıl aldattığını inan ki merak etmiyorum Nicolas."

"Bu tavrında çok haklısın, senin yerinde kim olsa şu an kafandan geçenlerin aynısını düşünürdü."

"Ciddi misin?" diye sordum alaycı bir tavırla. "Bana hak veriyor olman beni nasıl sevindirdi, bilemezsin."

"Seninle konuşacağız, tüm bunlar bittikten sonra, yalnızca ikimiz..."

"Gel gör ki benim seninle konuşacak hiçbir şeyim kalmadı. Ne senin ne de sözlerinin bir anlamı var."

"Böyle konuşma, ben senden başka kimse..."

Alice onun koluna yapışarak, "Üşüyorum," diye sızlandı. Elini bir kez daha karnına götürdüğünde, bu kez içindekileri tereddütsüzce telaffuz etti. "Lütfen daha fazla üşümemize izin verme."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım, yutkundum. Nicolas'nın en az benimki kadar dolu olan gözlerinden gözlerimi ayırdım ve yürümeye devam ettim. Babama sarılıp ağlamak istiyordum, bunu yirmi derece sıcaklıktan, tokluk hissinden ve uyumaktan daha fazla istiyordum. Yaklaşık bir saat sonra Alice yorulduğunu söyleyerek mola vermek istedi. Üç ayrı köşeye oturup soluklanırken, kimseden çıt çıkmıyordu. Hava durgun, gökyüzü ise günün ortasında olmamıza rağmen kasvetliydi. Yamaçtan aşağı bakmaya korkuyordum; alabildiğine beyaz-gri ve uçsuz bucaksızdı. Mont Blanc Dağı beyaz elbise giymiş zarif bir kadına benziyordu; fazla dişi ve fazla yırtıcı. O kadının koynuna iki ceset bırakmıştık, iki taze ceset.

Biraz sonra Nicolas bir şey hatırlamış gibi sırtındaki çantayı yere indirdi ve içinden kutu kutu fasulye konservesi çıkardı. Alice heyecanla konservelerden bir tanesini açıp yemeye başladı. Bunu görmek boş midemdeki acıyı daha da hissedilir hâle getirmişti. Konservelere uzanmamak için avuçlarımı sıktım. Kendime hâkim olmak için daha fazla güce ihtiyacım vardı. Lütfen Tanrım, lütfen beni onların önünde bu duruma düşürme. Lütfen... Lütfen... Duam ışık

hızıyla geri çevrilmiş olacak ki Nicolas bir kutu konserve ve kayısı suyuyla dibimde bitti. Yaşadığım açlık öyle büyüktü ki, kapalı konserve kutusundaki soslu fasulyenin hayali kokusu burnumu doldurdu. Ah, biri mideme tırnaklarını geçiriyordu.

"Aç olduğunu biliyorum. Birileri bize ulaşana kadar güçlü olmak zorundayız... Biliyorsun."

Benden bir tepki alamayınca biraz daha yaklaştı. "Bunları kurtarma ekibinden aldım. Lütfen..."

Dayanma gücüm tam da bu noktada tuzla buz oldu. Yüzüne bakmadan elindekileri aldıktan sonra oturduğum kayanın üzerinde onlara sırtımı döndüm. Titreyen parmaklarımla konserveyi açmaya çalışırken, bir yandan da aceleyle kayısı suyunu içiyordum. İlk yudumlar kuruyan boğazımda karıncalanma hissi yaratmıştı. Buna aldırmadan son damlasına kadar mideme gönderdim. Konservenin minik plastik kaşığı ile aldığım birkaç lokma beni tatmin etmeyince parmaklarımı kutuya daldırdım. Son fasulye tanesine kadar iştahla yedikten sonra sosunu parmağımla sıyırdım. Sadece birkaç dakika içinde koca konserveyi mideme göndermiştim. Soslu parmağımı emerken, yirmi bir yıllık hayatım boyunca yemek yiyebilmenin değerini ilk kez şimdi anladığımı düşündüm. Ayağımın dibinden aldığım karla ellerimi ovuşturduktan sonra yüzümü sıvazladım. Cebimdeki eldivenimin bir tekiyle yüzümü kurulayarak ayaklandım. Yönümü Alice'e döndüm ancak yüzüne değil, bedenine bakarak konuştum. "Onları en son nerede gördün?"

Cevap vermek yerine avuçlarını dizlerine sürttü, alt dudağını ısırdı.

Tekrar sordum. "Neredeler?"

Nicolas da bakışlarını ona çevirdiğinde başını kaldırıp yüzüme baktı. "Yalnızca iki bivak torbası vardı. Birini ben, diğerini nöbetleşe onlar kullanıyordu. Dün akşam diğer bivak torbasını kullanma sırası Sesir'deydi. Talar dışarıda

kaldı. Uyumak üzereyken yanıma geldi ve rüzgâr olduğunu, benimle birlikte uyuyacağını söyledi. Başta ona karşı çıkmadım ama sonra... bana dokunmaya çalıştı. Beni o daracık yerde sıkıştırdı. Çok korktum. Cebimde bir törpü vardı, onlar eşyalarımızı karıştırırken kendimi korumak için yanıma almıştım."

"Onu öldürdün mü?" diye sordum soğukkanlılıkla. Arkadaşımın katiline asla acımazdım. "Geberdi mi?"

"Bilmiyorum. Onu kaburgasından yaraladım ve oradan kaçtım. Peşimden gelecekler, bunu biliyorum. Ama o hayvanları yavaşlatan bir şeyler var."

Nicolas kaşlarını çatarak "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Geceleri daha hızlı yürüyorduk, acele ediyorduk. Gündüzleri ise -özellikle öğlen vakti- bir yerlere saklanıyorduk. Çünkü gün ışığı Sesir'e acı veriyordu. Terliyor ve kızarıyordu. Talar ise hiç uyumuyordu, hiç... Bu yüzden hep yorgun ve sinirliydi."

"Bu onun cezası," diye mırıldandım.

Taşlar şimdi yerine oturmuştu; Beki yiyip içemiyordu, Sesir gün ışığında acı çekiyordu, Talar uyuyamıyordu, Ante... O bana her dokunduğunda acı çekmişti. Peki ya başka bir kadına dokunsa, yine acı çeker miydi?

"Siktiğimin ruh hastaları!" Nicolas homurdanarak yerinden kalkarken, çehresindeki öfke bir anda silindi. "Nick... Bana onun öldüğünü söylerken ciddi değildin, değil mi?"

Alice yüzünü buruşturdu ve sonra ellerini yüzüne kapattı. Bir şeyler hatırlamıştı. Hatırladığı her ne ise, ona acı vermişti.

"Öldü." Nick'in kesik boğazı, oradan sızan kan, mor tırnakları, değneğe yapışan soğuk parmakları... Sırayla gözümün önünden geçip gittiler. "Babam askerliğini anlatırken tek kurşunla ölen insanların acı çekmediğini söylemişti. Günce ölürken acı çekmedi ama boğazı kesilen biri..."

Ağzımdan kaçan hıçkırığı avucumla ezdim. Nicholas olduğu yerde donup kalmıştı. Bakışları tek bir noktaya takılırken, "Neden?" diye sordu. "Onu neden öldürdüler?" Ansızın bağırmaya başladı. "Nasıl öldürdüler! Nasıl! Nasıl! Nasıl!"

Alice yerinden sıçrayıp çılgına dönen Nicolas'ya sarıldı. Hıçkırarak ağlıyordu.

"Bilmem. Bunu sen söyle. Aramızda özgür olan tek kişi sendin. Kurtarma ekibiyle birlikte geri dönüp onu oradan aldığınızı sanmıştım. Yaralıydı, hastaneye kaldırılması gerekiyordu."

Nicolas dizlerinin üzerine düştüğünde, Alice de onunla birlikte düştü. Nicolas'nın suratında paramparça bir ifade vardı. "Ben, onu unuttum."

Kanım donmuş bir biçimde ona baktım. Doğru mu duymuştum? "Unuttum" mu demişti! "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"İplerimden kurtulup istasyona koşarken bayılmışım. Ayıldığımda görevli kulübesinde buldum kendimi. Onlara sizin kaçırıldığınızı söyledim ve kurtarma ekibine katıldım." Avucunu sertçe alnına çarptı. "Nick'in orada olduğu saatler sonra aklıma geldi. Hatırlar hatırlamaz ona yardım göndermelerini istedim. Kurtarma ekibi çadırda yaralı birinin olduğuna dair anons geçti ama..."

"...sonra ne olduğunu bilmiyorsun," diye tamamladım kederle. "O ekipler geç kaldı."

Geç kalan ekipler değil, sendin, diyemedim. Ona ne kadar kırgın ve kızgın olursam olayım bunu yapamadım. Üstelik ne sebeple olursa olsun ellerimde bir adamın kanı varken...

"Mantıklı olmayan bir şeyler var. Bizi hayatta bırakıp kaçtıktan sonra neden geri gelip Nick'i öldürdüler? Kafayı yiyeceğim."

Alice, ellerini ondan ayırmadan, "Harita yüzünden," diye konuştu. "Bir harita ele geçirdiler. O haritayı çözene kadar zirveye ilerledik ama haritayı çözdüklerinde, birdenbire yürüdüğümüz onca yolu geri döndük. Kamp alanına geldiğimizde mutlu olmuştum. Beni özgür bırakacaklarını düşündüm ama onlar... onlar gözümün önünde Nick'i katlettiler."

Cümlesinin sonuna doğru sesi titrerken, başını Nicolas'nın boynuna gömdü. Nicolas ona sarılmak üzere elini kaldırdı ama bakışları beni bulduğunda bundan vazgeçerek ayağa kalktı. Bir süre orada sessizce bekledik. Her birimizin içinde aynı acının farklı yansımaları vardı. Alice'in aksine yaşadığım hiçbir şeyi anlatmadım, anlatmak istemedim. Nicolas ile her şey yolunda olsaydı anlatır mıydım, bilmiyordum ama şimdi ve sonsuz sayılabilecek bir zaman diliminde susma hakkımı kullanmak istiyordum. Sanki konuşmazsam her biri hafızamdan silinecekmiş gibi, hiç yaşanmamış sayılabilecekmiş gibi...

"Sizi bulmadan önce kamp yapan bir grup gençle karşılaştım. Çadırları ve battaniyeleri vardı. Kamp alanlarına yaklaşmış olmalıyız. Eğer hâlâ oradalarsa biraz ısınabilirsiniz."

Alice ayağa dikildi ve dakikalar önce ağlayan kendisi değilmiş gibi el çırptı. "Bu harika! Hemen onları bulalım. Bir an önce ateşin başında, battaniyenin arasında sıcacık bir uyku çekmek istiyorum."

"Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Daha birkaç saat önce buradan hemen gitmeliyiz diye kıçını yırtıyordun. "

Ellerini birbirinden ayırarak önce Nicolas'ya, ardından bana baktı. "Ben sadece çok yorgun..."

"Oradan bakınca ben çok mu dinamik duruyorum? Sen aşırdığın montumun içinde ısınırken, o itlerin bizden çaldığı konservelerle karnını doyururken, benim neler yaşadığımı merak ettin mi! Elbette ki etmedin, etsen zaten beni satmazdın."

Nicolas bir hışımla ona döndü. "Doğru mu bunlar Alice?"

Alice'in kahverengi gözleri titrerken, uzun boyu olduğu yerde küçüldü. "Ha... hayır... Ben onu satmadım, o adamlar beni zorla götürdü. Pera kulübede kaldığı için montunu almak zorunda kaldım çünkü... çünkü dışarıda tek montla dayanamazdım."

"Hah!" Üzerine yürüme isteğiyle dolup taştım fakat hamile olduğunu hatırlayarak kendimi frenlemek zorunda kaldım. "Sen yalancı ve bencil bir kadınsın Alice! Orada senin hayatına karşılık beni öldürseler kılın kıpırdamazdı, bundan o kadar eminim ki... Neden bana ait olan her şeyde..."

Tamamlayamadım. Ah, Yüce Tanrım, aptallık ediyordum. Kadınsal dürtülerime engel olmalıydım. En azından burada, şimdi...

"Pera, sakin ol."

Nicolas elini bana uzattığında hızla geri çekildim. İşaret parmağımı sallarken, "Sakın," diye uyardım onu. "Sakın bana dokunma."

"Sözlerinle bizi yaralıyorsun Pera. Bana hiç şans vermiyorsun."

"Sana neyin şansını vermemi bekliyorsun? Bu kadar basit mi? Neden anlamıyorsun ki, seninle bunu konuşmayacağım."

Dişlerimin birbirine vurmasına engel olamadım. Dakikalardır hareketsiz durduğumuz için her birimizin burnu kıpkırmızıydı ve titriyorduk.

"Alice, bize biraz izin verir misin?"

Ne yazık ki Alice ile aynı anda aynı cevabı verdik. "Hayır!"

Bu sefer bakışlarını ona çevirdi ve daha sert bir sesle konuştu. "Uzaklaş, sadece beş dakika. Bunu yapabilirsin."

Alice suratını astı ve mecburi bir kabullenmeyle yanımızdan ayrıldı. Gidişinin ardından Nicolas uzun ve ince bedenini yaklaştırdı. Ellerimi cebime sokmuş, yere bakıyordum.

"Konuşmak istemiyorum. Zaten burada yeterince vakit kaybettik, gitmemiz gerekiyor."

Ellerini bir şeyleri izah etmek istermiş gibi havaya kaldırdı. Ante haklıydı. Bu konuyu burada açmamalıydım. Kendime engel olmadığım için şimdiden pişman olmuştum. İlerleyen dakikalar hem direncimizi kırıyor hem de Sesir ve Talar'ın bize bizi bulma olasılığını artırıyordu.

"Sarhoştum."

Gözlerimi kapatıp sıkıntılı bir nefes verdim. Hayır, dinlemek istemiyordum.

"Çok içmiştim Pera, kendimde değildim. Evin yolunu zor bulmuştum, inan bana..." Başını pişmanlıkla iki yana salladı. "Alice'i kapımda görünce ona gitmesini söyledim, ona defalarca çekip gitmesini söyledim."

Gözlerimi açtım ve alaycı bir şekilde gülümsedim. "Görünüşe göre gitmesini gerçekten istememişsin."

"Parfümü senin parfümüne çok benziyordu, belki de aynısıydı. Kokusu zihnimi çeldi, yemin ede..."

"Kes şunu!" diye bağırdım kendime mani olamayarak. "Dinlemek istemiyorum! Duyuyor musun? Beni anlıyor musun Nicolas? Dinlemek istemiyorum."

Beni kollarımdan yakaladığında geri çekilmeye çalıştım ancak bu sefer izin vermedi. "Beni anlamak zorundasın. Bunun tek gecelik bir hata olduğunu anlamak zorundasın!"

Ayağımı öfkeyle yere vurdum. "Hiçbir şeye mecbur değilim. Sen beni aldattın. Nasıl bu kadar adi olabildin!"

"Kelimelerine dikkat et. Fazla büyütüyorsun, bunu aramızda halledebiliriz."

Acıyan canıma aldırmadan kollarımı çekiştirdim ancak öyle sıkı kavramıştı ki kurtulamadım.

"Sen neden bahsediyorsun? Nasıl bu kadar normalleştirebilirsin? Seni hiç tanıyamamışım Nicolas." Tepinmeyi bırakıp gözlerinin içine baktım. "Ne var biliyor musun? Sizi

duymasaydım bunu bana asla itiraf etmeyecektin. Bundan adım kadar eminim."

Bir anda gözleri kararda. Kollarımdaki baskısını arttırırken, iyice yaklaştı. "Hangi adın? Hangi adın kadar eminsin Pera? Yoksa, Mihrimah mı demeliyim?"

Yaşanmışlıklarımız orta yerinden kırılırken, ruhum şiddetle sarsıldı. Tüm gücümle dizine tekme attım ve iki büklüm olmasını fırsat bilerek geri çekildim. "Ne saçmalıyorsun sen? Kendine gel, benimle böyle konuşamazsın!"

Elini dizinden ayırdı ve doğruldu. Beklemediğim bir şekilde üzerime gelmeye başladı. Attığı her adımda ben de geri gidiyordum. Korkmuyordum ancak ne ara bu hâle geldiğimize bir anlam veremiyordum.

"Senin peşinden geldim. Senin! Kurtarma ekipleri bana kulübede kalmam gerektiğini söylediğinde bir an bile bunu düşünmedim."

"Kes şunu, bunun konumuzla ne alakası var? Sırf peşimden geldin diye ihanetini göz ardı etmemi mi bekliyorsun?"

"Senin için yaptığım tek fedakârlığın bu olduğunu mu sanıyorsun? Senin için aileme soyu belli olmayan bir kızı gelin olarak kabul ettirdim!"

Tüm bedenimin tutuştuğunu hissettim. Gerçek miydi? Bu gerçek miydi! Duyduklarımı içimde yadsıyarak yanan burnumu çektim. Sözleri tonlarca ağırlıktaki bir kaya gibi üzerime yuvarlanıyordu. Bunun annem ve babamla aramızda bir sır olduğunu sanıyordum... Oysa Nicolas biliyordu ve onca zaman böyle mi düşünmüştü!

"Bilmediğimi sanıyordun, değil mi? Gerçek ailenin aslında kim oldukları hakkında bir fikrin var mı? Yok. Gerçek anne ve babanın kim olduğunu, seni neden istemediklerini asla bilemeyeceksin. Sen evlatlıksın Pera. Ben ve ailem bunu en başından beri biliyorduk. Seni onlara kabul ettirmek için nelerden vazgeçtiğimi duymak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Ona susması için yalvaracak duruma gelmiştim. Yeniden yanıma geldiğinde bu kez uzaklaşacak gücü bulamadım kendimde.

"Seni çok istedim Pera. Sana dokunmayı, sana sahip olmayı..." Elini yanağıma uzattı, sesi fısıltı hâlinde dökülüyordu dudaklarından. "Her defasında kendini geri çektin. Beni ne hâlde bıraktığının farkında bile değildin."

Gözlerimden süzülen yaşlar parmaklarıyla buluştuğunda, bakışlarım yüzünde donup kalmıştı. "Bir kez olsun kendini bana teslim etseydin, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı."

Islak yüzümü parmaklarıyla sildikten sonra bana sarıldı. Öyle kötü hissettim ki, belime sardığı sanki kolları değil kıskaçlarıydı. "Buradan gitmek istiyorum," diye mırıldandım. "Gitmek istiyorum."

Başımı yasladığı göğsünden ayırırken, Alice'in kıskanç gözlerle bizi seyrettiğini gördüm. Nicolas'dan ayrılarak yürümeye başladığım an koşarak önüme geçti. Beni göğsümden itip sendelememe sebep olurken, deli gibi bağırmaya başlamıştı.

"Az önce sarıldığın adamın bebeğini taşıyorum. Duydun mu! Nasıl bu kadar gursuz olabiliyorsun?"

Nicolas onunla ikaz eden bir tonda konuştu ama Alice duymamış gibi bana bağırmaya devam etti. "Sana bu bebeği nasıl yaptığımızı anlatmamı iste..."

Nicolas hızla yanımıza gelip Alice'in koluna yapıştı. Onu kendine öyle sert bir şekilde çekti ki Alice önce sendeleyip ardından Nicolas'nın bedenine yapıştı.

"İkinizin yüzünü de şeytan görsün."

Koşar adımlarla yola devam ederken, aralarında bağrıştıklarını duydum. Nicolas bir hata olduğunu söyledi, Alice onu sevdiğini... Nicolas ondan bebeği aldırmasını istedi, Alice ısrarla doğuracağını... Nicolas onu sevmediğini söyledi, Alice hıçkırarak ağlamaya başladı... O an sağır olup onları duymamayı istedim. Bir süre sonra her ikisinin

adımları da hemen arkamdaydı. Tek kelime etmeden Nicolas ile yanyana, Alice ise hemen arkamızda dakikalarca yürüdük. Kendime bir not; eve döndüğümde -tabii dönebilirsem- önümüzdeki iki ay boyunca yürümeyeceğim.

Çok geçmeden Nicolas'nın bahsettiği kamp alanına ulaştık. İki çadır vardı. İkisi de fazla büyük sayılmazdı. Çadırların önünde büyük bir ateş yakılmıştı. Ateşin etrafında ise kamp sandalyeleri vardı. Bu manzara bana tek bir şeyi hatırlattı; buraya geldiğimiz ilk günü. O günün sonrası ömrüm boyunca hatırlamak istemeyeceğim kadar dehşet doluydu. Uzaktan gördüğüm kadarıyla dört kişilerdi. Adımlarımıza hız kazandırarak yanlarına ulaştık. Alice insanların şaşkın bakışları arasında kendini ateşin yanına attı.

Kızıl saçlı, kısa boylu kadın elindeki kadehi yere düşürürken, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Nicolas ve ben Alice'in aksine onlara fazla yaklaşmamıştık. Cayır cayır yanan kamp ateşinin kokusunu içime çektim. Sıcaklığını tenimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

"Sizleri korkuttuğumuz için üzgünüm ama... bizim başımıza çok kötü şeyler geldi. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Kızıl saçlı kadın dışında sarışın bir kadın ve iki adam vardı. Uzun boylu adam muhtemelen kırk yaşının üstündeydi. Orta boylu, esmer olan ise en fazla yirmi beş yaşındaydı. Bize dikkatle baktıktan sonra gözlerini merakla açtı. "Kaybolan gençler sizler misiniz? Dün gece özel ekip sizi sordu."

Kaybolmak... Keşke sadece bununla sınırlı kalsaydı, demek istedim ama onları korkutmak istemiyordum.

"Lütfen oturun, üşümüş olmalısınız. Abella, mangala biraz köz koyar mısın?" Kızıl saçlı kadın kırılan kadehin üzerinden atlayarak sandalyedeki battaniyeyi aldı ve Alice'nin omuzlarına bıraktı.

Kusursuz Fransızcalarından anladığım kadarıyla buranın yabancısı değillerdi. Yine de onlara yaklaşan tehlikenin haberini vermeliydik.

"Sizi korkutmak istemem ama bu dağ amaçlarını bilmediğimiz adamlar tarafından abluka altına alındı. İzninizle burada biraz ısındıktan sonra gitmemiz gerekiyor, hep birlikte."

Adı Abella olan sarışın kadının dudaklarından korku nidaları yükseldi. Yanındaki genç adam onu kolunun altına aldı. "Sakin ol tatlım, onlar yalnızca..." Bitap hâlimizi, acıyarak süzdü. "...biraz korkmuşlar."

Genç adam bize yaklaşarak, "Arkadaşınız için endişelenmeyin, o iyi," dedi ve Nicolas'nın kolunu sıvazladı.

"Arkadaş mı?" Nicolas ile birbirimize bakıp anlamaya çalıştık.

"Evet, arkadaşınız. Şu an içeride uyuyor. Onu bulduğumuzdan çok daha iyi durumda."

İçimi tek saniyede sarıp sarmalayan karanlık sis beynimi ele geçirdi, düşünemedim. Geri gitmek isteyen adımlarımın titrediğini hissederken, soldaki çadırın örtüsü aralandı. Karşımızda dikilen heybetli beden mavi gözlerini gözlerime kilitledi ve dudaklarında tehlikeli bir kıvrıma yer verdi.

"Ah dostlarım, beni almadan gitmeyeceğinizi biliyordum. Size minnettarım."

Beki... Bu ondan başkası değildi. Dudaklarımı korkuyla araladım. Bağırmak üzereyken, elini beline götürdü. Oradaki silahın varlığını anlamamızı sağladığında, yükselemeyen çığlıklarım boğazımda infilak etti.

"Pera... Pera, seninle yeniden karşılaşacağımı biliyordum. Haydi, gel ve bana sarıl."

18. BÖLÜM

ACI YANKI

Zaman tehlikeyi sırtlanarak tekerrür ettiğinde, önümde yalnızca iki seçenek kalmıştı.Kaçmak ya da kalmak... Aramızda en az dört metre vardı, kaçabilirdim. Geride bıraktığım Nicolas, Alice ve tanımadığım dört kişiyi düşünmek zorunda değildim. Bu ölüm kalım savaşından galip ayrılmak istiyorsam yalnızca kendimi düşünmeliydim. Adımlarım tereddütle geri giderken, kızıl saçlı kadının Beki'ye ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Benim kadar şanslı değildi, zira kaçmaya yeltendiği an yakalanması olasıydı. Üstelik hiçbiri tehlikenin farkında değildi. Bu, onları daha da savunmasız kılıyordu. Bakışlarım kampçı adamlara gitti; biri gençti, diğeri onun kadar genç sayılmazdı. Cüsseleri kıyaslanacak olursa, Beki ikisini de ortadan kaldırmakta güçlük çekmezdi. Nicolas, o güçlüydü. Fakat şu an ne kadar yorgun olduğunu biliyordum. Düşmanı silahsız olsa bir şansı olabilirdi ama ne yazık ki Beki'nin silahı vardı. Kaçtığım an telaşlanacaklardı ve telaşları muhtemelen ölüm doğuracaktı. Buna göze alabilir miydim? Geriye bir adım daha atmadım.

"Senin, ne işin var burada?"

Beki havada olan kollarını yavaşça indirdi ve bize doğru yürümeye başladı. Nicolas'nın adımları da hareketlenirken, avucumu karnına bastırarak ona engel oldum.

"Sakin ol," diye fısıldadım başımı ona doğru eğerek. "Silahı var, kimsenin hayatını tehlikeye atamayız."

Telaşla yanımıza gelen Alice ağlamaya başladı. Nicolas onu kolunun altına çekti ve sakinleştirmeye çalıştı.

"Verdikleri tepkileri yadırgamayın." Beki tam karşımda durdu, kampçılar hemen arkasında kalmıştı. "Yaşadığıma inanmıyorlar. Ah, ben de onları gördüğüme..."

Ne yapacağımı bilemez hâlde öylece dikilirken, birdenbire bana sarıldı. Bedenim saniyesinde kaskatı kesilmişti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, Nicolas ile Alice'in duyabileceği bir tonda konuştu.

"Yanlış bir hareketiniz hayatınıza mal olur," Arkasını işaret etti. "Onların da öyle."

Geri çekildiğinde elleri hâlâ omzumdaydı. "Söylesene Pera, Ante de kurtuldu mu?"

"Bilmiyorum."

Nicolas araya girdi ve, "Belki de kurtulmuştur," dedi alaycı bir sesle. "Belki de güvenlik güçleri onu bulmuştur. Bu hoşuna gider miydi?"

Beki bir an için dişlerini sıktı. Sonra aynı yapay gülümsemeyi suratına oturtarak kampçıların yanına geri döndü. "Elbette gider dostum. Haydi, gelin ve ısının. Bitkin görünüyorsunuz."

Olgun olan kampçı adam, "Çekinmeyin," diyerek araya girdi. Gülümsemiyordu ancak suratında rahatlatıcı bir ifade vardı. Saçları üç numaraya vurulmuştu ve dik bir duruşa sahipti. "Sizin için et pişireceğim. Burada dinlenir ve ısınırsınız. Sonrasını... sonra düşünürüz."

Nicolas ağzımı açmamam için manidar bir bakış atarak önüme geçti. "Size minnettar kalırız. Kızlar yorgun ve aç."

"Elbette, öncelik kadınların."

Abella yanıma gelip koluma girdi. Yüzündeki samimi ifadeyle uyuşan ela gözleri yardımsever bakıyordu. "Bolca kıyafet getirdik, üzerinizi değiştirmek ister misiniz?"Ceva-

bımı beklemeden beni çekti ve yürümeye başladık. Çadıra girmeden hemen önce adamlardan genç olanına seslendi. "Corla, şarap açar mısın tatlım?"

Çadırın içi fenerle aydınlatılmıştı. Loş ve dağınıktı. Örtüsü bozuk şişme yatağın çevresine kıyafet ve iç çamaşırları saçılmıştı. Kirli kadehler boştu, şarap şişeleri de öyle. Geceden kalma ekşi üzüm tadını alabiliyordum. En başında bizim de istediğimiz gibi, burada harika vakit geçiriyor olmalılar, diye düşündüm. Çadırın fermuarını kapattığı an ona yaklaşıp fısıldadım.

"Abella, telefonunuz var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Buraya defalarca geldik, bu mesafeden telefon çekmiyor."

Onu korkutmak istemiyordum ama bunları sormak için daha iyi bir fırsat bulamayabilirdim.

"Güvenlik güçlerini en son ne zaman gördünüz?"

Anlamak ister gibi yüzüme baktıktan sonra gülümsedi ve kolumu sıvazladı. "Dün gördük, sizi sordular ve burada olmadığınızı anlayınca aramaya devam ettiler. Merak etme, geri geleceklerdir."

"Beki'yi ne zaman buldunuz?"

"Bu sabaha karşı... Ayakta zor duruyordu ve bize kayboldüğunu söyledi. O... sizin arkadaşınız değil mi?"

Şimdi gözlerinde kuşku vardı ve bu benim ona armağanımdı. İçim içimi yiyordu, korkumu saklamak için kendimle cebelleşiyordum.

"Evet, arkadaşımız. Şey... sorun yok."

"Ah, buna sevindim."

Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra mahcup bir sesle "Affedersiniz," diyerek kıyafetleri toplamaya başladı. O sırada Alice içeri girdi ve yatağın bir köşesine geçip oturdu. Ağlaması son bulmuştu ama suratı hâlâ kıpkırmızıydı. Abella topladığı eşyaları bir köşeye bıraktıktan sonra valizden bizim için kalın kıyafetler çıkardı.

"Acaba ıslak mendilin var mı? Ben, günlerdir banyo yapamadım..."

"Tabii," diyerek ıslak mendil paketini uzattı ve rahat giyinebilmemiz için çadırdan çıktı.

Alice ile yalnız kalmak elbette ki hoşuma gitmemişti. Sırf bu yüzden elimi çabuk tutarak hızla soyundum. Temiz iç çamaşırını bacaklarımdan geçirirken, vücudumdaki morluklar gözüme çarptı. Ne ara, hangi itiş kakış sırasında olduğunu bilmiyordum ama oldukça fazlaydı. Üstelik, tenimin o alışkın olduğum buğday rengi, yerini sevimsiz bir kızarıklığa bırakmıştı. Bunu daha fazla görmek istemedim. Islak mendille bedenimin uzanabildiğim her kısmını iki kez sildikten sonra krem rengi içlikleri giydim. Uzun zamandır bedenime hâkim olan titreme etkisini azaltmış ancak yitirmemişti. Açık renk kotun üstüne Abella'nın kahverengi yün kazağını giydim. Her ihtimale karşın bir kazak daha... Yün çorapları buz kesen ayaklarıma geçirdim. Benim için bıraktığı lastik botlar neredeyse iki numara büyüktü. En azından kuru, diye geçirdim içimden. Bu önemliydi, benim durumumda biri için büyük şanstı. Dışarı çıkmadan önce Ante'nin koca montunu giydim. Onu ilk giydiğimde verdiği rahatsızlık şimdi kendini hissettirmiyordu. Artık beni yalnızca kucaklıyor ve ısıtıyordu. Dizlerimin üzerinde çıkışa emeklerken, göz ucuyla Alice'e baktım. Yatakta bağdaş kurmuş otururken bir yandan da soyunuyordu. Yalnızca iç çamaşırlarıyla kaldığında, bakışlarım belirginleşen karnına gitti. Sanki burada değilmiş gibi gülümseyerek ellerini üzerinde gezdirdi. Bu manzaranın bana sunduğu tek şey acıydı. Uğradığım ihanetten çok, onca zaman kandırılmış olmam ağırıma gidiyordu. Dört ay! Alice en az dört aylık hamile bir kadının karnına sahipti. Canın cehenneme Nicolas!

Dışarı çıktığımda burnuma yeni pişmiş et ve sıcak şarap kokusu doldu. Saatler önce yediğim bir kutu konserve, günlerdir açlık çeken midemi yalnızca o an için kandırmış-

tı. Üstelik bana bir kötülük yaparak uyuşmaya başlayan midemde yeniden o berbat hissi uyandırmıştı. Açlık sinyali! Yumuşak minderlere oturarak ateşin yanına iliştim. Beki ortalıkta görünmüyordu! Nicolas ve kampçı iki adam mangalın başındaydı. Kızıl saçlı kadın ise etin yanına meze ve içki hazırlıyordu. Ellerimi ateşe uzattım. Sıcaklığını parmak uçlarımda hissederken, başımı yukarı kaldırdım. Hava aydınlık, buzullar göz alıcıydı. Kar bir noktada kırılmıştı. Zirve tıpkı dalmaçyalı bir köpek gibi siyah ve beyazdan ibaretti. Küçükken çok sevdiğim, hayatımın geri kalanında muhtemelen nefretle bakacağım bir kar küresinin içinde gibiydim. Düşünmeye çalıştım. Şimdi ne yapmalıydım? Ne yapabilirdim? Elimden ne gelirdi? Gözlerimi yavaşça kapattım. Parmak uçlarım fazla ısıdan acımaya başlamıştı ama geri çekmeye yeltenmedim. Bir an sonra kapalı gözlerimin önünde, yanında durduğum ateşin bir eşi yanmaya başladı. Kıvrımlı, titrek ateş turuncudan kırmızıya çalıyordu. Zihnimi dişe dokunur bir çözüm için zorlarken, ateşin içinde bir erkek silüeti belirdi. Keskin yüz hatları, köşeli çenesi... Sonra gözleri, sonra burnu, sonra dudakları... Sonra sonra sonra... Ante! Gözlerimi ani bir refleksle açtım, görüntü camdan bir vazo gibi yere düşüp parçalara ayrıldı. O parçaları sadece ben görüyordum ve çok değil, bir saniye sonra onlar da gitmişti. Zihnimin henüz tanıştığım gizemli kısmı onu düşünmek, geçmişi ve şimdiyi sorgulamamı istiyordu. Mantığım ise buna şiddetle karşı çıkıyordu. Mantığıma kulak verdim.

Düşün Pera; Beki yok, şimdilik! Kampçı adamlar burada. Maalesef Nicolas da burada. Yine maalesef, Alice de burada. Güvendeyiz. Şimdilik. Güvenlik güçleri yakınımızda olabilir. Bir maalesef daha; Talar ve Sesir de yakınımızda olabilir. Bildiklerimi daha fazla kendime saklayamazdım. Kiminle paylaşabilirdim? Abella kırılgan birine benziyordu, o olmazdı. Mesafe itibariyle epey yakınımda olan kızıl

saçlı kadına durumu anlatabilirdim, kesinlikle çok daha soğukkanlı duruyordu. Durumu bilirse diğerlerine anlatabilirdi ve Beki'yi alt etmemiz sandığımdan daha kolay olurdu. Sonuçta, bire karşı birçok kişiydik. Nicolas'ya yanıma gelmemesini işaret ederek derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi eyleme dökmek için kızıl saçlı kadına seslendim.

"Hey, merhaba!"

Başını uğraşısından kaldırarak gülümsedi. "Merhaba, ben Anne."

Alnının yarısını ancak kapatan kâkülleri, yeşil gözleri ve derin gamzeleri vardı. İfadesi canlı ve hayat doluydu. Abella gibi yirmi üç yaşlarında olan bu güzel kadın orta yaşlı adamın sevgilisi olmalıydı.

"Anne, yanıma gelebilir misin?"

"Elbette, bir sorun mu var?" Elindeki kadehi olduğu yere bırakıp yanıma geldi. Üzerindeki kağıt beyazı kaban kadar beyaz olan teni kızarmaya başlamıştı.

Yanıma geldiğinde mindere oturmasını işaret ettim. Bir yandan da Beki'nin yakınlarda olup olmadığını kontrol ediyordum.

"Bak, bunu söylemenin birçok yolu olabilir ama ben nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

Gülümsemesi suratında bir fotoğraf karesi gibi donup kalırken, "Anlayamadım," dedi. "Neden bahsediyorsun?"

Tekrar etrafa baktım. "Çadıra aldığınız adam, Beki... O, nasıl anlatsam... Dost değil, anlıyor musun?"

"Hayır."

Sabırsız bir nefes verdim. Ona şahit olduğum ölümlerden bahsedemezdim. Duyduklarımı anlatamazdım ki zaten bana inanmazdı. Yaşadığım acının ne denli büyük olduğunu anlayamazlardı. Ona sokulup fısıldadım.

"Biz kaybolmadık Anne, kaçırıldık. O adam, Beki, bizi kaçıranlardan biri."

Dudaklarından çıkan korku sedasıyla birlikte işaret parmağımı dudaklarına bastırıp geri çektim. "Lütfen, sakin olmalısın. Eğer içinizden birinin bildiğini anlarsa bu hiç iyi olmaz."

Dudaklarını ısırarak mangalın başındaki adamlardan yaşça büyük olanına baktı.

"O senin sevgilin mi?"

Ona bakmaya devam etti. "Kocam." Sonra bana baktı. "Bize zarar verir mi?"

Anlatamazdım. "Bilmiyorum, bilmiyorum."

"Bizi kaçıranlardan biri dedin. Diğeri nerede?"

"Diğeri değil, diğerleri..." dedim sanki benim suçummuş gibi mahcup bir sesle. "... ve nerede olduklarını bilmiyorum."

Kirpiklerini birbirine bastırdı. "Kocam, o asker. Operasyondan yeni döndü ve kafasını dinlemesi için buraya gelmeyi ben teklif ettim. Corla ve Abella'yı davet eden de bendim. Tanrım!" Elini alnına götürüp kendi kendine hayıflandı. "Onlara zarar gelmesine izin veremem."

Ağladığının görülmemesi için sırtını döndüğü sırada kocası seslendi.

"Anne, hayatım, her şey hazır mı? Etler pişmek üzere."

Cevap veremedi, dolu dolu gözlerle yüzüme baktı. "Size zarar verdiler mi?"

Zarar vermek... Günce ve Nick'in şahit olduğum iç acıtan ölümlerini nasıl anlatabilirdim? Onları zalimce katlettiklerini, nasıl anlatabilirdim?

"Biz... kaçtık. Şimdi birlikte kaçacağız. Senden istediğim, sana anlattıklarımı diğerlerine ulaştırman... Bunu yapabilir misin?"

Ante'nin suratı kabullenen bir ifadeye bürünürken, ağaçların arasında Beki'yi gördüm. Hızlı adımlarla yanımıza geldi ve ateşin karşı tarafındaki mindere oturdu. Anne hayalet görmüş gibi kalkıp kocasının yanına gitti ve

dediğimi yaparak onu bir köşeye çekti. Dakikalar önce, ben Anne ile konuşurken, Nicolas yemeğe çağırmak için Alice'in olduğu çadıra girmişti. Ancak her nedense hâlâ çıkamamıştı. Beki ile yalnız kalmanın verdiği rahatsızlıkla ayağa kalktım. Ne şanssızlık ki, o da benimle birlikte ayaklandı. Adım atmama dahi fırsat vermeden ateşin etrafından dolaştı, karşımda durdu.

"Ante nerede?"

"Bilmediğimi söylemiştim. Anlama kıtlığın mı var?"

"Onunla olman gerekiyordu."

"Beni bıraktı."

Göz altları çökmüş, dudakları susuzluktan kurumuştu. Gözleri ölmüş bir balığın gözleri gibi manasız bakıyordu.

"Yalan söylüyorsun. Seni kendi isteğiyle bırakmış olamaz."

"Neden inanmıyorsun? Beni kendi isteğiyle bıraktı," diye konuştum üstüne basa basa. "Beni azat etti."

Sabırsız bir nefes verdi. Anlam veremediği bir şeyler vardı. "Hayır, Teodora'ya bunu yapmış olamaz."

O isim... Teodora...

Onun kim olduğunu Beki bana söyler miydi? Söyleyecek olması bir ihtimalse, o ihtimali değerlendirmek için can atıyordum.

"Teodora dediğiniz kadın... O, Ante'nin nesi oluyor?"

Ah, hayır, hayır... Nesi oluyor da ne demek? Yalnızca onun kim olduğunu sormam gerekiyordu.

"Sana ondan bahsetti mi?"

"Biraz... Yani, pek sayılmaz. Belki sen söylemek istersin."

Gülümsedi. Gülümsemesi kesinlikle iyi niyet barındırmıyordu. "O, Ante'nin kadını..."

Nasıl doğduğunu bilmediğim bir zelzele kafamda Ante'ye dair bir şeyleri kırıp dökerken, görünmez bir el kalbime çimdik attı. "Bunun benimle ne alakası var?"

"Bunu bilmek istemezsin."

"İstiyorum," dedim kararlılıkla. "Benim adıma karar veremezsin. Aranızdan yalnızca birinizin kurtulacağını biliyorum. Şimdi, bana bilmediğim bir şey söyle."

Ansızın kollarımdan kavradı ve sırtımı sedir ağacının pürüzlü gövdesine dayadı. Onunla ağaç arasında sıkışmak beni korkutmadı ama bakışlarındaki pervasızlık içimi soğuttu.

"Bilmediğin bir şey duymak istiyorsun, öyle mi?"

Hiç düşünmedim. "Öyle."

"Tılsımları neden zirveye ulaştırmak istediğimizi biliyor musun?"

Daha fazlasını biliyor olmama rağmen yalnızca, "Geri dönebilmek için," demekle yetindim.

Sol kaşı kavislendi. "Güzel. Peki, bakire kızı neden istediğimizi biliyor musun?"

Kalbimin hızlandığını hissederken, Ante'nin sözleri zihnimde yankı buldu."Yapamıyorum. Seni kolundan tutup sürükleyemiyorum. Bana itaat etmen için canını yakamıyorum. Üşümene, aç kalmana göz yumamıyorum. Mihrimah, tüm bunları yapamazken zirveye ulaştığımızda sana nasıl sahip olabilirim?"

Dudaklarım titredi. "Neden istiyorsunuz?"

Başını aşağı eğdi. Alınlarımız birbirine temas ederken, surlarımı alaşağı edecek o cümle döküldü dudaklarından.

"İçimizden kim bakire kıza dokunursa, ülkemizdeki lanet kırılacak. O kız, kadınlarımıza dokunmamız için açılan kapı olacak."

Buz gibi bir ürpertiyle sarsılarak geri çekildim. Bunu Ante'nin ağzından da duymuştum. Kendi kanından olan birinin işlediği cezadan bahsetmişti. O cezanın bedelinden ve zirveye ulaştırılması gereken üç tılsımdan... Tılsımlar, tılsımı götüren adamı ve o adamın kanından olanı kurtaracaktı. Bakire kadın ise, Beki'nin bahsettiği laneti kıracaktı. Tanrım! Ante tılsımların peşini bırakmadı. Hiç şüphesiz

kurtulmak ve kurtarmak için yola devam edecekti. Bense sevdiği kadına giden yolda bir köprüydüm. Ancak o köprüden vazgeçmişti. Zorla dayatılan bir şeyi şiddetle reddediyormuşcasına başımı iki yana salladım. Hayır, bunları düşünmemeliydim. Tüm bunlar deli saçmasıydı ve zihnimin bunlara alışmasına izin vermemeliydim. Çünkü her defasında aklımı kaçırmanın eşiğinden dönüyordum.

"Seni son gördüğümde insana benziyordun."

Çehresindeki ifade bir an için kederlenirken iç geçirdi. "Açlık büyük bir felaket Pera. İnsanlıktan çıkarıyor."

"Hele de meyilli olanları, yani senin gibi..."

İfadesindeki hüznü derin bir öfke gölgeledi. "Ciğerlerinin susuzluktan sönmüş bir balon gibi büzüştüğünü hissettiğinde, bunu yeniden konuşalım." Bakışlarını Abella'nın donattığı yer sofrasına çevirdiği an gözlerindeki acının alevlendiğini gördüm. "Tabii, o zamana kadar hayatta kalmayı başarabilirsen."

Arkasını döndü, uzaklaşmaya başladı. Koşar adımlarla önüne geçtim ve feri sönmüş mavi gözlerine baktım.

"Güvenlik güçleri bizi bulmak üzere, bunu sen de biliyorsun. Biliyorsun, değil mi? Onlarla baş edemezsin. Silahları var ve seni vurmaktan çekinmeyeceklerdir. Her şeye bir son vermenin zamanı gelmedi mi Beki?"

Tepkisizce sözlerimin bitmesini bekledikten sonra kabanını kaldırdı. Belindeki üç silahın varlığıyla gözlerim kocaman açılırken, istemsizce yutkundum.

"Bunların sahipleri olan güvenlik güçlerinden bahsediyor olmalısın. Birazdan yola koyulduğumuzda leşlerine rastlayabilirsin."

Sözlerini bir kurşun gibi göğsüme saplayıp yanımdan ayrıldı. Etrafımızı çepeçevre saran buz kütlelerinden birini boğazımda hissettim. Ezildim, çaresiz kaldım, dizlerimin üzerine çöktüm. Ölümün üzerime sıçrattığı çamur, kara bir leke gibi omurgama kazınmıştı. Kurtulamıyordum. Montumun

sert kumaşını avuçlarımın arasına aldım ve içimdeki feveranın azmettirici baskısıyla sıktım. Kırılan tırnaklarımın sesi başlamak üzere olan rüzgârın cılız uğultusuna karıştı.

"Karıma sakin olmasını söylemişsin. Bence aynı şey senin için de geçerli."

Güçlükle ayağa kalktım ve tok erkek sesine döndüm. Karşımdaki Anne'in asker kocasıydı. Durumu öğrenmişti ancak üzerinde bunu ele veren en ufak bir tedirginlik belirtisi yoktu.

"Kendimi toparlamaya çalışıyorum."

İfademin dümdüz göründüğüne emindim. Bu her zaman böyle olmuştu. Belki de hep bu kadar katı göründüğüm için annem başımı okşamaktan imtina etmişti.

"Bunun için vaktin olduğunu sanmıyorum." Başıyla arkasını işaret etti, Beki'yi. "Gerilmeye başladı. Planladığı atılımı gerçekleştirmek üzere olmalı."

Geniş asker omuzları ve sert bakışları onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu ele veriyordu. Sanırım bunun için sevinmeliydim. Artık yalnız değildim.

"Bunu nereden anladın?"

"Sana ne söyledi?" diye sordu, sorumu geçiştirerek. "Az önce konuşuyordunuz."

Ante ve planlarıyla olan kısmı atlayarak "Birazdan buradan ayrılacağımızı söyledi," diye yanıtladım.

O sırada Alice ve Nicolas çadırdan çıkarak hazırlanan yer sofrasının etrafına dizildiler. Abella, Anne, Corla ayakta dikiliyordu. Anne tedirgin görünüyordu. Beki ise bir köşeye çekilmiş, her birimizi tek tek inceliyordu. Ah, kafasından kim bilir neler geçiyordu...

"Bir kere anlatacağım, iyi dinle."

Sözlerine itaat ederek başımı salladım.

"İçinizden yaralı olan var mı?"

"Hayır."

"Koşabilir misiniz?"

"Hayır! Yani... Evet,"

"Evet mi hayır mı?"

"Ben koşarım. Nicolas da öyle,"

"Sarışın kız, Alice, adı bu mu?"

"Alice, bilmiyorum... O hamile."

Dudaklarından alçak sesle bir küfür döküldükten sonra dönüp Anne'e baktı.

"Ne olursa olsun ona zarar gelmesine izin vermem, anlıyor musun? Şimdi sakin olmaya gayret ederek git ve karnını doyur. Abella'nın haberi yok, ona tedirginliğini hissettirme. Sara hastası ve kriz geçirmesi mümkün. Corla ile birlikte Beki denen herifi göz hapsinde tutuyoruz. Fırsat bulduğum an tepesine bineceğim. "

"Silahı var!"

"Evet, o lanet kabanı yüzünden bunu anlayamadım."

Sabırsızca nefes aldım. "Silahı var diyorum! Bizi vurabi..."

"Anladım. Git ve yemeğini ye. Halledeceğim."

Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Hayatımda ilk kez gördüğüm bu adama güvenmek zorundaydım. Yanından ayrılırken sakin kalmam gerektiğini defalarca tekrar ettim. Usulca kamp ateşinin yanına oturdum, karnım heyecanla kasılıyordu. Kadehi iki elimle kavrayıp sıcak şarabı tek dikişte mideme indirdim. Beki'ye bakmamaya çalışıyordum ama onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Asker bizimle değildi, onunla konuşmaya çalışıyordu. Seslerini duyabiliyordum, asker çok soru soruyordu,kafa karıştıran sorular. Beki kısa ve net cevaplar veriyordu. Enfes mangal kokusu dayanılmazdı. İyi pişen pirzoladan koca bir parça aldım ve dakikalar içinde bitirdim. Acılı avokado ezmesi, ıspanak püresi ve sosisli patates suflesinden midem şişip rahatsızlık verene kadar yemeye devam ettim. Nicolas ve Alice de en az benimki kadar büyük bir açlıkla yerken, Abella şaşkın bakışlarını gizlemiyordu.

"Vay canına, ne zamandır yemek yemiyorsunuz siz?"

Beki yaslandığı ağaçtan ayrıldı. "Tahmin ettiğinizden çok daha fazla..." Yemek yememizi izlemek zorunda kaldığı için öfkeden titrediğine yemin edebilirdim.

"Mesela ne kadar? Kaç gün?" Corla kuşkuyla ona baktı. Sorusu tamamen dikkat dağıtmak içindi.

Beki yaklaştı. Dizlerimin üzerinde yükselerek sol ayağımı yere bastırdım. Rakiplerini ilk hamlede geride bırakmak isteyen bir koşucu gibi tetikte bekliyordum.

"Dört, belki beş..."

Corla ve askerin gözleri tehlikeli bir bakışmayla birleşirken, Anne'in gözlerinde korku, dudaklarında dua fısıltısı vardı.

Asker sert bir sesle, "Beş..." diye tekrar etti. Ardından başını önce sola ardından da sağa yatırarak boynunu rahatlattı. "Beş gün boyunca ne yaptınız lan kızlara!"

Her şey yalnızca üç saniye içinde gerçekleşmişti. Asker öfkeyle Beki'nin üzerine atılarak yakasına yapıştı. Beki daha ne olduğunu anlamadan asker kafasını onun suratına gömdü. Corla boş durmadı! Beki aldığı darbeyle yere yığılmak üzereyken, koştu ve onun arkasında yer aldı. Kollarını sırtında kilitleyerek etkisiz hâle getirdi. Nefesim hızlanmaya başladı. Kalbim zihnimde yankılanan bir gürültüyle göğüs kafesimi dövüyordu. Abella ve Alice çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Oturdukları yerde korkudan birbirlerine sarılmışlardı. Beki acıyla kıvranırken, burnundan akan kanlar yüzünü kırmızıya boyamıştı.

Nicolas "Silah!" diye bağırdı. "Silahını alın."

"O iş bende," Asker, Beki'nin kabanını kaldırdı ve ortaya çıkan iki silahı belinden aldı. İki mi? Üç silah gördüğüme emindim. Bunu onlara söylemek istedim ancak geç kalmıştım. Asker elindeki silahların şarjörlerini kontrol ederken, Beki Corla'nın kasıklarına ters bir tekme geçirip serbest kaldı. Hızla eğildi, pantolonunun paçasını sıyırdı ve oradan bir silah çıkardı. Silahı askere doğrultmak üzerey-

ken, asker hızlı davranarak buna müsaade etmedi. Boğuşmaya giriştiler. Şimdi silah her ikisinin de elindeydi. Yere düştüler ve yuvarlanmaya başladılar. Beki üste çıktı. Silah ateş aldı, kurşun ağaca saplandı. Abella yamaçları inleten bir çığlık koyverdi. Ona baktığımda titriyordu. Asker ve Beki kan ter içinde mücadele ediyorlardı. Bedenleri karın üzerinde derin izler bırakıyor, suratlarındaki kana sıçrayan kar taneleri saniyeler içinde kıpkırmızı kesiliyordu. Nicolas ve Corla fırsat kolluyordu ama silah yüzünden kimse onlara yaklaşamıyordu. Alice yerinden fırlayarak bir ağacın arkasına gizlendi. Anne yere çökmüş ellerini kulaklarına kapatmıştı. Asker üste çıktı. Silah ateş aldı, kurşun çadırı delip geçti.

Gözlerimi kırpmadan olanları izlerken, bir hayal gibi Sesir'i gördüm. Anne'in arkasında belirdi. Onu saçlarından kavradı ve Abella'nın yanına itti. İkisinin başına ortak bir silah doğrulttu. Dudaklarım çığlık atmak için aralanıyor ancak tek ses yükselemiyordu. Beki üste çıktı. Silah ateş aldı, kurşun Anne'in alnına saplandı. Anne öldü. Asker yaralı bir hayvan gibi haykırdı. Gözlerim asit kadar yakıcı yaşlarla doldu ancak boşalamadı. Abella sırtüstü yere serildi. Bedeni kuvvetli bir titremeyle sarsılmaya başladı. Sara krizi geçiriyordu. Corla onun yanına gitmek için koşmaya başladı. O sırada kulağımın dibinde bir silah daha ateşlendi. Corla boynundan vuruldu, yere düştü. Corla öldü. Barut kokusu genzimi tırmalarken, biri saçlarımdan kavrayarak bedenimi geri çekti. Elindeki silahı dudaklarına yaklaştırdı ve ucundaki dumanı büyük bir zevkle üfledi. Gözlerinden ölümün binbir rengi geçerken, canice gülümsedi. Bu, Talar'dı...

"Beni özledin mi güzelim?"

19. BÖLÜM

ESARET



Kanın uğursuz kokusunu alabiliyordum. Azrail'in kan donduran fısıltısı, ölümün kasvetli ritmi, cansız bedenlerden yükselen masum çığlıklar, hepsi aynı anda zihnimde dönüp duruyordu. Sesler ve gözümün önündeki tüm renkler birbirine girmişti. Renkler göz acıtan beyaza pervasızca ihanet etmişti. Ölüm acıyı doğuruyordu; acı ise zihni törpüleyen gerçekleri... Ölüm, acı kadar gerçekse, acı ölümü yerinden edecek kadar sarsıcıydı.

Anne'in bedeni asker kocasının kollarındaydı. Asker artık bağırmıyordu. Sesinin ne zaman kesildiğini bilmiyordum. Bedenimin kendinden geçen Abella'nın yanına ne zaman bırakıldığını bilmiyordum. Nicolas ve Alice'i ne zaman bağladıklarını bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

"Parti bitti gençler." Sesir askere doğrulttuğu silahı sallayarak konuştu. "Şimdi yolumuza devam edelim."

"Hızlı bir karar vermeliyiz. Hangileri bizimle geliyor?" Talar gözlerini bana çevirdi ve pis pis sırıttı. "Öyle bakma ufaklık, senin gelişin garanti."

Sesir gerilerek çadırlara baktı. "Seçeriz, sıkıntı yok. Önce çadırları kontrol edelim. Zirveye az kaldı ama hava şartları kötüye gidiyor. Donanımlı olmakta fayda var."

O ana kadar rüzgârın başladığını fark edememiştim. Rüzgâr, tipi, kasırga... En felaketini yaşamamış mıydım?

Onların elinde ölmektense hava şartlarının nefesimi kesmesini tercih ederdim. Üzerinde durduğum dizlerim ıslanmıştı. Son günlerde hep olduğu gibi titriyordum. Etraf alabildiğine beyaz ve dağınık görünüyordu. Kocaman, beyaz tuvalin ortasında küçük, siyah, savunmasız bir nokta gibi hissettim kendimi. Silinip gitmem an meselesiydi. Sesir başıyla Nicolas, Alice ve askeri işaret etti.

"Kalanları ne yapacağız?"

Öyle rahattı ki, sanki silahını kafasına doğrulttuğu adamın kollarında ölü bir kadın yoktu.

"Bu kadar ölüme gerek yoktu." Beki, Corla'nın gözleri açık cesetine kilitlenmişti. "Onları yok yere öldürdünüz."

Beki'ye dokunmamış olmaları bana Ante'nin sözlerini hatırlattı. *Tılsımlar bulunmadan içimizden biri ölürse, oyun biter.*

"Yanılıyorsun Beki, son tılsım için bir cesede daha ihtiyacımız vardı." Talar diğerlerini arkasına alarak çadırlara ilerledi. "Uslu dursalardı ikincisi olmazdı."

Katıksız bir acıyla Abella'ya baktım. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Dakikalarca nöbet geçirdikten sonra birdenbire hareketsiz kalmıştı. Kapalı gözleri ıslaktı. Kendinde değilken bile arkadaşlarının acısını çekiyordu. Arkadaş... Günce... Ah Günce...

"Onlar size hiçbir şey yapmamıştı ki..." diye mırıldandım Abella'nın solgun yüzüne bakarken. "Biz de size hiçbir şey yapmamıştık." Oturduğum yerde istemsizce sallanmaya başladım. "Size bir şey yapmamıştık. Bir şey yapmamıştık."

Yaklaşan adım seslerini duydum ama başımı kaldırıp kim olduğuna bakamadım. Birkaç saniye sonra biri tek dizinin üzerinde çömeldi.

"Kendine gel. Kafayı yemenin sırası değil."

Beki kolumdan tuttuğunda telaşlanarak kendimi geriye attım. Bu refleksime karşılık hızla geri çekildi ve ayağa kalktı.

"Sakin ol, sana dokunuyorum. Sana dokunan kimse yok..."

Kalçamın üzerinde geriye giderken, Beki'nin arkasında bir hareketlilik oldu. Asker dişlerini sıkarak yaşadığı şoktan sıyrılmıştı. Anne'i yavaşça yere bıraktıktan sonra haykırarak Sesir'e döndü. Elindeki silahı umursamadan ona saldırmak için atıldı. Ancak Sesir daha önce davranarak kabzayı askerin boynuna indirdi. Askerin sendelemesinden yararlanarak silahı bu kez dizlerimin dibinde yatan Abella'ya çevirdi.

"Tek bir taşkınlık daha yaparsan onu da öldürürüm!"

Asker durdu. Yaralı bakışlarını Abella'ya çevirdi ve yaşadığına emin olmaya çalıştı. Nefes alıp verdiğini anladığında, koca adam olduğu yere yığıldı. Abella'nin hayatı onun elini kolunu bağlamıştı. Bakışları beni bulduğunda, çenemin titremesine engel olamadım. Koşup ona sarılmak, yaşadığı acıyı anladığımı söylemek istedim. Ne yazık ki elimden ağlamaktan başkası gelmedi. Her ikimiz de, sevdiklerimizin kanının bulaştığı karın ortasında yalnız ve yarım hâlde oturuyorduk. Asker ellerini başının üzerine kaldırırken, koyu kahve gözlerini öldürücü bir bakışla Sesir'e çevirdi.

"Kim olduğunuzu, bunu neden yaptığınızı bilmiyorum. Fakat emin olun; bu iş bittiğinde, başınız gövdenizin üzerinde olmayacak."

Sesir yalnızca bir adımla askere yaklaşarak namluyu alnına dayadı. Gözleri, açılan bağrındaydı. Asker künyesine bir süre baktıktan sonra keyifsizce gülümsedi.

"Seni karının yanına göndermek için sabırsızlanıyorum asker bozuntusu."

Askerin karakteristik suratındaki kederli ifade intikam hırsıyla perdelendi. "Önce senden başlayacağım, bunu unutma. Önce senden..."

Sesir dişlerini sıkarak askerin üzerine eğilirken, Talar soldaki çadırdan başını uzattı."Uslu dur Sesir, bir arbedeye daha ihtiyacımız yok. Buradan bir an önce defolup gitmeliyiz."

Sesir zorla askerden uzaklaştığında, silahı hâlâ havadaydı. Ne derse desin, o da biliyordu kimden korkması gerektiğini. Talar, tıka basa doldurduğu iki sırt çantası ve iki bivak torbasıyla geri geldi. Tıpkı bize yaptıkları gibi onların da eşyalarını, belki de anılarını yağmalamışlardı. Eşyaları Beki'nin yanına bıraktıktan sonra Nicolas ile birlikte bağlı olan Alice'in yanına gitti. Alice'in ıslak gözleri korkuyla açılırken Nicolas'ya sokuldu.

"Bizi kandırdın."

Talar gülümsemiyordu, kızgın değildi, keyifli değildi, dalgın ya da sakin değildi. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

Alice'nin yanında durdu, ona baktı. Mide boşluğum zamansız bir hisle kasılırken, Abella'nın soğuk elini tuttum.

"Bakire olan kadının sen olduğunu söyledin. Alice..." Elini uzatıp saçlarına dokunduğunda, Alice ağzına tıkılan bezin izin verdiğince bağırmaya çalıştı. "Söyler misin, bakire bir kadın nasıl hamile olabilir?"

Talar'ın dokunuşu Alice'in at kuyruğuna ulaştığında onu sertçe kavradı ve parmaklarına doladı. Alice'in acıyla inlemesiyle Nicolas da bağırmaya başladı.

"Ne o, yoksa bebeğin babası bu Yahudi mi?"

Talar elini arka cebine uzattı ve demir kılıflı bir bıçak çıkardı. Nicolas ve Alice'in sesi o anda kesildi, kimseden çıt çıkmadı. Kılıfı yavaş hareketlerle çıkardı ve bıçağın keskin kısmını aşağı eğerek Alice'in karnında gezdirmeye başladı.

"Bize zaman kaybettirdin. Beni ne kadar kızdırdığın hakkında bir fikrin var mı?"

Alice kesik kesik nefesler alırken, Talar'ın yüzüne yalvaran gözlerle bakıyordu. Bıçağı belirgin karnına bastırdığında Alice'in boğazından boğuk bir çığlık yükseldi.

Bir anda, "Hayır!" diye haykırırken buldum kendimi. "Yapma... Lütfen."

O bebek masumdu ve şu an tek düşündüğüm şey buydu. "Bu kadar zalim olamazsın. Tanrı bunu affetmez."

Talar bana bakmadan bıçağı Alice'in karnında dolaştırmaya devam etti. "Eğer Tanrı diye bir şey varsa, affedebileceği daha masum günahlarımız yok."

"Haklısın," dedim kendimi tutamayarak. "Sizler başlı başına birer günahın tohumlarısınız!"

"Görünüşe bakılırsa, yol arkadaşın sana bilmen gerekenden fazlasını yumurtlamış. Her neyse, bana bu bebeğe zarar vermememem için bir sebep söyle. Hadi."

Afallayarak bakışlarımı Alice'in karnına götürürken, Nicolas'ya bakmamak için çaba sarfediyordum.

"Çünkü..." İçimi çektim, kelimeler dilimin ucunda düğümlenmişti. "Çok küçük ve savunmasız."

"Pera...Pera..." Adımı belli bir ritimle söyleyerek, omzunun üzerinden bana baktı. "Korumaya çalıştığın bebek nişanlının ve o bebeğin annesi sen değilsin. Beni anlıyor musun?"

Nicolas'nın artık nişanlım olmadığını söylemek istedim. Ancak bu, onun gibi biriyle paylaşabileceğim bir şey değildi.

"Konu bu değil. Cezalandırmak istediğin Alice mi yoksa o masum bebek mi?"

Beresini çekip çıkardığında fark ettim ki, Abella dışında hiçbirimizin beresi kafasında değildi. Yaşanan arbede esnasında, kabanlarımız dışında bizi soğuktan koruyabilecek herşeyi yitirmiştik. Farklı yerlere savrularak kara bulanan atkı, bere ve eldivenlere baktım. Keşke kayıplarımız yalnızca bunlarla sınırlı kalabilseydi, diye geçirdim içimden.

"Seninle bunu başbaşa tartışmayı isterdim, inan bana bebeğim." Seri bir kararla bıçağı kılıfına geri soktu ve cebine koydu. "Ne yazık ki şu an yapmam gereken can sıkıcı işler var." Adımları oradan uzaklaştığında Alice rahat bir

nefes aldı. "Şimdi, ortak bir karar vereceğiz beyler." Talar oldukça ciddi bir sesle Sesir'in yanında durdu ve Beki'ye döndü. "Elimizde iki kadın var. İki ölü ve iki erkek... Kadınlardan başlayalım; bence yanımıza her ikisini de almalıyız."

Sesir, Abella'ya saniyelik bir bakış attı. "Ona ne olduğunu bilmiyoruz. Uyanmayabilir."

"Uyanabilir, işimize yarayan her ihtimali göz önüne almalıyız." Talar askeri gösterek Beki'ye sordu. "Sen ne diyorsun?"

Beki bir put gibi olduğu yerde dikiliyordu. Suratındaki kanamalar kesilmişti ama her an yıkılmak üzereymiş gibi duruyordu.

"Kızların ikisini de almak istiyorsun. O hâlde baygın olanı taşımak için adamlardan birini de almak zorundasın. Çünkü benim bir çöp bile taşıyacak hâlim kalmadı, anlıyor musun? Bir an önce bu siktiğimin oyununu bitirmek istiyorum."

Oyun... oyun... oyun...

Sesir, "Kızı ben taşırım," diyerek araya girdi. "Malzemeler Talar'da..." Önce Nicolas'ya, ardından askere bakarak bir şeylerden emin olmaya çalıştı. "Yine de cesedi taşıtmak için adamlardan birine ihtiyacımız var."

Talar iğrenç bir kahkaha attı. "Beyler, hanginiz gönüllüsünüz?"

Nicolas dizlerinin üzerinde, elleri arkadan bağlıydı. Gözleri kapalıydı ve tepki vermiyordu. Asker de dizlerinin üzerindeydi ancak o, lavlarını dışarı akıtan bir volkana benziyordu. İnfilak etmek üzereydi.

"Ben gelirim," dedi kaskatı bir sesle. "Karımı taşıyacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırırken, burnumu sızlatan şey giderek hissedilir hâle gelen soğuk değildi. Asker karısının cansız bedenini taşımak istiyordu. Son tılsımı almak için onu bir deliğe atacaklarını bilmeden, karısını oraya ken-

di elleriyle götürmek istiyordu. Sesir memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Gönüllü birinin olması ne hoş, zor kullanmaktan bıkmıştık."

Yola çıkmadan önce statik tırmanış ipini benim ve askerin ayaklarına doladılar. Rahat yürüyebilmemiz için gerekli mesafeyi bıraktıktan sonra ucuna sağlam bir düğüm attılar. Şimdi askerle aynı acının yanı sıra aynı esareti de paylaşıyorduk. Alice iplerinden kurtulmak için çırpınıyordu. Başlarına ne geleceğini umursamadan Alice ve Nicolas'yı burada bırakacaklardı. En azından hayattalar, diye düşündüm. Günce, Nick, Corla ve Anne gibi değil, bir şansları vardı. Sesir, ağır adımlarla Anne'e yaklaştığında asker bağırdı.

"Sakın karıma dokunma!"

Sesir öfkeyle itiraz etmek istedi ancak Beki buna izin vermedi. "Bırak Sesir, bırak."

Askerin hareketlenen adımları bileklerimdeki ipleri gerdiğinde, onunla birlikte yürüdüm. Birlikte ateş kırmızısı saçları karları süsleyen Anne'in yanına geldik. Yüzüne uzun uzun baktım. Normal yaşantımda bunu yapıp yapamayacağımı sorsalar kesinlikle hayır, derdim. Hayattan kopan birinin yüzüne nasıl bakabilirim, diye sorardım. Şimdi Anne'in güzel yüzüne bakarken gözümü bile kırpmıyordum. Bir insanın hayatından alışabileceği en acı, en güç şeye mi alışmıştım? Tanrım, ölüme mi alışmıştım? Asker karısını kollarının arasına çekti. Soğukkanlı duruyordu. Dağ gibi, kaya gibi duruyordu.

"Gel bakalım kırmızı kafa." Onu kucaklayıp ayağa kalktığında, Anne'in sallanan kolunu tutmak için uzandım.

"Kolunu üzerine koyabilir miyim?"

Bana bakmadı. Gözleri karısının bir daha kendisine asla açılmayacak olan gözlerindeydi. Sessizliğini ezerek Anne'nin kolunu tuttum ve karnının üzerine bıraktım.

"Sana söylemiştim, seni asla bırakmayacağım."

Başımı önüme eğip ağlamaya başladım. İçim içimden çekiliyordu.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordu asker. "Ağlayacak ne var?"

Elimin tersini ağzıma kapatarak, "Hiç..." dedim. "Hiçbir şey yok."

Beki'ye döndüm ve çatallanan sesimle bağırdım. "Tuvalete gitmem lazım. "

"Gitmesen şaşırırdım." Söylenen Talar'a aldırmadan yanıma geldi Beki. Ayaklarımdaki ipi çözüp beni askerden ayırdı ve ilerideki ağaçları işaret etti. "Elini çabuk tut, beş dakikan var."

Talar ikaz olarak kaldırdığı parmağıyla Alice ve Nicolas'yı gösterdi. "Geri dönmezsen, onları sağ bırakmam."

Alice bana yalvaran gözlerle baktığında, başımı önüme eğdim. "Döneceğim.

Arkamı döndüm ve koştum. Yoğun kara ev sahipliği yapan dalların arkasına gizlendim. Ağacın soğuk gövdesine sarılarak gözyaşlarımı akıtırken, Anne'i değil de bir yakınımı kaybetmişim gibi canım yanıyordu. İçime Günce'nin acısını sığdıramazken, şimdi kalbim sahipsiz bir mezarlığa benzemişti. Giderek kalabalıklaşan, yaklaşan herkesi içine kabul eden mezarlık; bir bana yer vermiyordu. Oysa ölüp kalbimdeki o karanlık mezarlığa gömülmek istiyordum. Hiç hatırlanmamak pahasına, şahit olduğum tüm ölümleri unutmak istiyordum. Sarkan dalların arasından diğerlerine baktım. Hepsi hâlâ bağlıydılar, dakikalar önce benim de olduğum gibi... Alice çırpınmayı bırakmıştı. Nicolas ağzına tıkılan bezin altından boğuk küfürler savuruyordu. Verdikleri beş dakika çoktan dolmuş olmalıydı. Geri dönmeliydim. Ayaklandığım sırada omzumda hissettiğim dokunuşla kaskatı kesildim. Bağırmak istedim ancak çıtım çıkmadı.

Yavaşça omzuma baktım; deri eldivenle örtülmüş uzun ve kemikli parmaklar, ona aitti.

"Korkma," diye fısıldadı, "buradayım."

"Korktuğumu kim söyledi?"

"Korktuğunu biliyorum."

Omzumu iterek dokunuşundan kurtarırken, sessizce ona döndüm. Olanca heybetiyle karşımda dikilen Ante'nin aksine, bir enkazdan farksız göründüğümü biliyordum. Beresi kaşlarının üzerine indirilmiş, atkısı ise burnunun başlangıç noktasına kadar sarılmıştı. Çehresinde görebileceğim tek bir nokta vardı, gözleri. Ben de oraya baktım.

"Senin bir bok bildiğin yok." İçimdeki öfkeye inat sesim cılız bir fısıltıdan ibaretti.

Siyah gözleri yorgun bakıyordu. "Üzgünüm."

Başımı kederle iki yana salladım. Kendimi tutabilmem artık imkânsızdı.

"Üzgün falan değilsin," diyebildim gözyaşlarımın arasından.

Dizlerimin üzerine düştüğümde, o da benimle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Sesim duyulmasın diye elimi ağzıma kapatırken, omuzlarım çektiğim acıyla sarsılıyordu.

"Öyle yoruldum ki," Başımı önüme eğdim, şimdi yalnızca ellerini görüyordum. "Sadece biraz dinlenmek istiyorum."

Konuşmadı. Onun yerine eldivenlerini çıkardı ve karın üzerine fırlattı. Çıplak ellerinde bolca yara ve sıyrık vardı. Montunun fermuarını yarıya kadar indirdi. Bileğimi tuttuğunda, çıplak tenlerimizin buluşması yine acı doğurmuştu. İnleyerek bedenimi gövdesine çekti.

"Gel." Saçlarımın arasına sızan parmakları başımı usulca göğsüne yasladı. "Burada dinlen."

İtiraz etmem gerekiyordu ama yapamadım. Başımı fermuarın açık bıraktığı ılık kazağına gömüp ağlamaya

devam ederken, güçlü kolları belimi ve sırtımı sardı. Tanrım bana güç ver. Bana Ante'den uzaklaşacak gücü ver. Diğerlerine dayanabilecek gücü ver. Gözyaşlarımı kurut. Ellerimden tut ve bu ölüm vadisinden çekip çıkar. Burnunu usulca saçlarımın arasına gömdü. Kalbimden geçen tüm dualar uçup gitti. Soluğum göğsünde ılınırken, onun soluğu saçlarıma tutunuyordu.

"Özür dilerim," dedi, boğuk bir sesle. "Olanlara engel olamadığım için, seni koruyamadığım için... Özür dilerim Mihrimah."

Elim kalbinin üzerinde, ritmi avuçlarımın arasındaydı. "Artık ne önemi var ki..." Sessizce iç çekerken, ruhum gözyaşlarımda boğuluyordu. "Arkadaşımı geri getirebilir misin?" Başımı göğsünden kaldırmadan gözlerimi gözlerine diktim. "Söyle bana, onları geri getirebilir misin? Bunu yapabilir misin?"

Başını yüzüme eğdi, siyah gözlerindeki katıksız acıyı gördüm. Alnını alnıma yasladığında, gözlerim kendiliğinden kapanıverdi. Aynı anda sırtımdan ayrılan eli çenemi kavradı. Bir kez daha acıyla inledi, bu seferki çok daha keskindi.

"Eğer yapabilseydim..." diye fısıldadı. Dudaklarımın yarıklarına tuzlu su sızıyordu. "Her şeyi en başa alabilseydim, değil tüm bunları yaşamak, beni hiç tanımamış olurdun."

"Seni hiç tanımamak... Bunu isterdim."

"Biliyorum." Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Benden nefret ettiğini söylemeyecek misin? Bunu özlemiş olabilirsin."

"Evet," diye fısıldadım, aynı tebessümü ondan devralarak. "Kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Senden nefret ediyorum."

Cevabı gecikmesizdi. "Biliyorum."

Kendimi geri çekmek istedim ancak belimdeki koluyla buna engel oldu.

"Burayı çoktan geçmiş olmalıydınız. Güvende olduğunu sanıyordum." Çenemdeki elini çekti ama benden uzaklaşmadı. "Neden geciktiniz?"

Bakışlarımı kaçırdığımda ne yaptığımı anlayarak gözlerini kapatıp açtı. "Onlarla yüzleştin değil mi? Tutamadın kendini. Tartıştın ve zaman kaybedip yakalandın. Sana bunu yapmamanı söylemiştim, neresini anlamadın?"

"Tam olarak öyle sayılmaz. Geldiğimizde Beki buradaydı ve bize zaman kaybettiren oydu!" Talar'ın seslenmesiyle irkildiğim an beni daha sıkı tuttu. "Beni çağırıyorlar."

Gözlerimde görmesini istemediğim korku vardı. Buna emindim.

"Korkma, artık korkman gerekmiyor."

"Gitmeliyim, eğer güvenlik güçlerini görürsen onlara ne tarafa gittiğimizi söylersin, değil mi?" Bir an bunu yapıp yapmayacağını düşündüm. "Söylemezsin. Beki de bizimle."

Dudaklarını birbirine bastırıldığında, çehresinde daha önce görmediğim bir şey gördüm. Çenesinde ufak bir çukur vardı ve ona yaklaştıkça o çukur derinleşiyordu.

"Seni yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

Başımı telaşla iki yana salladım. "Bizimle gelemezsin. Son tılsımı aldıkları an seni öldürürler!"

İfadesi gevşedi. "Ölmemden korkuyor musun?"

Omzuna vurdum. "Elbette hayır. Sadece... o zaman beni koruyacak kimse kalmaz."

"Buradan bana güvendiğin anlamını çıkarabilir miyim?"

"Hayır."

"O hâlde, şu korkak nişanlına artık güvenmiyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez. Ayrıca Nico korkak değildir."

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun."

"Dediğim gibi... Şimdi beni bırakır mısın?"

Bırakmadı.

"Beni dinle, seni onların elinden kurtaracağım."

"Hayır." Avuçlarımı göğsüne bastırarak bir kez daha uzaklaşmaya çalıştım. "Kaçarsam Nicolas ve Alice'i öldürecekler."

Çatılan kaşları beresini birkaç santim geri itti. "Onları mı düşünüyorsun ?"

"Hayır. Yani, evet... Düşünmek zorundayım."

Talar tekrar seslendi. Eğer bir dakika içinde oraya gitmezsem yanıma geleceğini söylüyordu. Başımı arkaya çevirdim ve onların duyabileceği şekilde bağırdım. "Geliyorum lanet olası! Geliyorum."

Önüme döndüğümde, gözlerini kısarak beni izlediğini gördüm. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. "Gidecek misin?"

Başımı yavaşça salladım.

"Tamam, git. Ama unutma, peşinde olacağım. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Cesarete ihtiyacın yok, biliyorum. Sen tanıdığım en akıllı kızsın."

Ya Teodora, diye sormak isteyen yanıma sırt çevirerek susmaya devam ettim. Bunu ona sormam, şu an hâlâ kollarında olmam kadar saçma olurdu.

"Son tılsıma ulaştığınızda Beki'ye hazır olmasını söyle. Sen de hazırlıklı ol."

"Ne için hazır olacağım?"

Ne kadar inkâr etsem de bakışlarıyla güven aşılıyordu. "Kurtulmaya Mihrimah, kurtulmaya."

Beni bıraktı. Bıraktığı an Mont Blanc'da olduğumu hatırladım. Bıraktığı an üşüdüm. Bıraktığı an boşluğa düştüm.

"Kızmadın."

"Neye?"

"Adını söylememe..."

Adımlarım geri giderken, omuz silktim. "Artık umursamıyorum."

Ona arkamı döndüğümde, omzumun üzerinden son kez yüzüne baktım. Omzunda ölen korucunun tüfeği ve sırt çantası vardı. Ellerini ceplerine sokmuş, gidişimi izliyordu.

"Senden bir şey isteyebilir miyim Ante?"

"Söyle."

"Biz gittikten sonra Nicolas ve Alice'in iplerini çözer misin?"

Sert bir nefes verdi. "Çözerim."

Teşekkür etmek istedim. Aynı anda bundan vazgeçerek önüme döndüm ve ondan uzaklaştım. Bir dakika daha geç kalsaydım Ante ile orada yakalanmamız kaçınılmazdı. Zira, Talar burnundan soluyarak üzerime geldi. Kolumdan yakaladı ve askerin yanına kadar çekiştirdi."Haftalık mı yapıyorsun sen çişini!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, ayaklarımı bağlamasını bekledim. O sırada Nicolas ağzındaki bezden kurtularak bana seslendi. "Pera!"

Ona baktım. Bu, onu son görüşüm olabilirdi. Bunu düşünmek bile içimdeki ihanete uğramışlık hissini azaltmadı. "Alice'i al ve buradan git Nicolas."

İtiraz etmedi. Oysa benim tanıdığım Nicolas ederdi, etmesi gerekirdi. İçimden bu düşünceye lanet okudum. Ben onu tanımanın yanından bile geçmemiştim. Sıcağı sıcağına fark edemediğim her şey bir bir yüzüme çarpıyordu. Ona beni aldatmasının hesabını sorarken, hiç tanımadığım ailemi ve evlatlık oluşumu yüzüme vurmuştu. Ne hâlde olduğumu bile bile yapmıştı bunu.

"Böyle olmasını istemezdim," dedi başını önüne eğerek. "Seni kaybetmekten hep korktum."

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. "Sen beni kaybedeli çok olmuş Nicolas. Ben de üzgünüm."

Onları arkamızda bırakıp yola çıktığımızda, kalbimin üzerindeki kara bulutların dağıldığını hissettim. Şu an esirdim, nereye gittiğimi bilmiyordum, donmak üzereydim ama koca bir aldatmacanın içinden kurtulmuştum. Sonra askere baktım. Hemen önümden yürürken, kollarındaki ölü karısının yüzüne aşkla bakıyordu. O an Anne

için üzülmek yerine, onun ne kadar şanslı bir kadın olduğunu düşündüm. Son nefesini verene kadar büyük bir tutkuyla sevilmişti. Tıpkı son nefesini verdikten sonra da sevildiği gibi...

20. BÖLÜM

SON TILSIM



Kırk dakika aralıksız yürüdükten sonra beş dakikalık bir mola verdik. Yaklaşık yarım saat daha yürüdük. Bu kez mola on dakika sürdü. Biraz daha yürüdük ve biraz daha mola verdik. Verdiğimiz molalarda, geriye dönüp her baktığımda, gözlerim civarda dolaşıyor, Ante'den bir iz, bir işaret arıyordu. Ağaçların ardında ona dair tek kımıltıya dahi raslayamamıştım. Belki de vazgeçip geri dönmüştü. Belki de... hiç peşimizden gelmemişti. Sözleri sahte olabilirdi, ya o bakışları? Beni bırakmayacağını söylerken, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmamıştı. Ona inanmakla hata ettiğimi biliyordum. Bilmeme rağmen buna engel olamıyordum. Ne hastalıklı bir histi! Son yürüdüğümüz bir saatin ardından Sesir acıyla inleyerek Abella'yı çektiği kızağın iplerini bıraktı ve kendini yere attı. Yol boyunca sürekli tökezlemesine rağmen ona hiç bakmamıştım. Şimdiyse yüzünde beliren korkunç yaralardan gözümü alamıyordum. Suratının tamamını ele geçiren kızarıklık, boynuna indiğinde kırılarak dağılıyordu. Yaraları içi su dolu bir baloncuğa benziyordu. Alice onun gün ışığına dayanamadığını söylediğinde, durumun bu kadar vahim olduğunu düşünmemiştim.

"Daha fazla devam edemeyeceğim Talar." diye sızlandı düştüğü yerden. "Tükeniyorum."

"Çok az kaldı, belki birkaç saat bile değil. Kalk hadi." Talar'ın mosmor kesilen göz çukurları dikkatimi çekti. Çekik gözleri, uykulu ve yorgun bakıyordu. Gözlerinin altındaki siyah halkalar ise neredeyse elmacık kemiklerine kadar inmişti. Bu kez Alice'in onun hakkındaki gözlemlerini anımsadım. Uyuyamadığını, uykusuzluk çektiği için de sürekli sinirli olduğunu söylemişti.

"İmkânsız, geceyi beklemek zorundayız." Sesir yüzünü acıyla buruşturdu.

Talar bıkkın adımlarla kardeşinin yanına geldi ve kalkmasına yardım etti. Bunu yaparken silahını bir an olsun elinden bırakmamıştı.

"Hareketsiz kalınca uyku bastırıyor."

"Üzgünüm," dedi Beki. "Benim durumum seninkinden feci."

"Pekâlâ, zaten akşam olmak üzere." Bize döndü, "Burada uzun bir mola vereceğiz. Sessizce dinlenip bir şeyler zıkkımlanın," dedi emrederek.

Beki bunu bekliyormuş gibi bir taşın üzerine çöktü. Sesir ve Talar serdikleri hasır kilimin üzerine otururak, yanlarına aldıkları şarabı içmeye başladılar. Abella kızağın üzerinde, orta yerde kalmıştı. Asker de yanı başımda dikiliyor, oturmak için bir hamlede bulunmuyordu.

"Asker," diye fısıldadım. "Bana yardım et, Abella'yı kenara alalım."

Duymadı ya da duymak istemedi.

"Lütfen. Kendinde değil, ona yardım etmeliyiz."

Tepkisizliğini koruyarak Anne'i bir taşın dibine bıraktı. Birlikte Abella'yı taşıyan kızağa ulaştık ve Anne'in yanına çektik. Bileklerimizdeki ipler yüzünden birbirimizden fazla uzaklaşamıyorduk. Kamp çantalarından birini bize attılar. Hemen çantaya uzandım ve içinden çıkardığım hasır kilimi yere serdim. Yorgun bedenimi kilimin üzerine bıraktığımda asker hâlâ ayakta dikiliyordu. Bize verdikleri çantada bir

miktar *sable* kurabiyesi ve su vardı. Konserve ve meşrubatları kendilerine saklamışlardı. Kolumu yukarı uzatıp askerin koluna dokundum.

"Otur." Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçalttım. "Güce ihtiyacımız var."

Dizlerinin üzerine çöktü. Turuncu renkli metal saklama kutusundan çıkardığım *sable* kurabiyelerinden ilkini ağzıma attım. Diğerini askere uzattığımda, parmaklarımın arasındaki kurabiyeye acıyla baktı. "O kurabiyeleri Anne yaptı. Her haftasonu yapar."

Elimi geri çekerken, ağzımda dağılan kurabiyeyi yutamadım. "Üzgünüm asker, çok üzgünüm."

Birden kaşları çatıldı. Saklama kutusunu benden aldı ve aynı anda üç kurabiyeyi birden ağzına attı. Şaşkın bakışlarım arasında hızlıca çiğneyip yuttu. "Bakma öyle, karımın yaptığı kurabiyeleri o iblislere bırakmayacağım." Kutuyu bana uzattı. "Ye."

Onun için elimi kutuya attım ve aldığım birkaç kurabiyeyi boğazımdan zorlukla iterek bitirdim. "Tadı çok güzel. Becerikli bir karın varmış asker."

"Var," diye düzeltti. "O hâlâ benim karım."

Son sözlerimin mahcubiyeti ile dişlerimi sıktım. "Elbette öyle."

"Amaçları ne?" Bana bakmıyordu ama tıpkı benim gibi fısıldıyordu.

"Sana bunu nasıl anlatabilirim bilm..."

"Olduğu gibi," diye böldü. "Olduğu gibi anlat."

Derin bir nefes aldım. "En başından beri istedikleri üç şey var. Dağın farklı yerlerinde ve onlar buna tılsım diyor. İkisini ele geçirdiler ama yalnızca biri ellerinde. Ellerinde olan tılsım için bir ceset ödediler. Aynısını son tılsım için de yapmak istiyorlar."

Sonuncusu için Anne'i kullanacaklar diyemedim. Bunu anladığını biliyordum.

"Aralarında farklı bir dil kullanıyorlar. Farklı davranıyorlar. Asker, onlar başka bir dünyadan geldiklerini ima ediyorlar."

Anlattıklarımı büyük bir soğukkanlılıkla dinledikten sonra, "Peki ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence de bu itler başka bir dünyaya mı ait?"

"Böyle bir şey mümkün olamaz ki. Olamaz, değil mi?"

Kahverengi gözleri hasırdan taşan bacaklarına kaydı. Botları kar ve kan içindeydi. "İki tılsımı ele geçirdiler ama biri ellerinde, dedin. Diğeri nerede?"

Metrelerce ötede kımıldayan ağaç dallarına baktım. Hırsla üzerindeki karı yere çalmaya çalışıyorlardı. "Onda, Ante'de."

Uzanıp Abella'nın kayan örtüsünü düzeltti. "Ante, o kim?"

"Dördüncü adam."

"Yani onlardan."

"Hayır!" diye fısıldadım daha yüksek sesle. Aynı saniye kızdım kendime; ne hayırı Pera, ne hayırı? "Şey... Evet."

"Tereddüt ettin," dedi gözlerime şüpheyle bakarak. "Açık ol."

Ante'yi nasıl anlatabilirdim? Bana bir şeyleri en çok o anlatmaya çalışmışken, en çok Ante'yi anlamamıştım.

"Onlar gibi değil, acımasız değil. Ben, onu kimseyi öldürürken görmedim."

"... ve sırf bu yüzden onun farklı olduğunu düşünüyorsun."

Cevap veremedim.

"Kurban asılırken bacağından tutan da suçludur Pera. Sadece bıçağı saplayanın mı katil olduğunu sanıyorsun sen? Bazen bıçağı elinde tutan da katildir. Çok toysun."

Haklılığı karşısında susmaya devam ederek, yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirdim. O sırada bakışlarım Beki'yle kesişti. Soğuk avuçlarımı birbirine sürttüm ve

Beki'ye seslendim. Zira askerle konuşmamızın dayandığı noktadan ışık hızıyla ayrılmak istiyordum.

"Ateş yakamaz mısınız? Çok üşüyorum."

Sesir, "Başka bir isteğin var mı?" diye çıkıştı. Diğer yandan gözleri kapanan Talar'a omuz atarak onu kendine getirdi.

"Var!" dedim bağırarak. "İç organlarınızı dışarıda görmek!"

Sesir bir hışımla yerinden kalktığında, Beki önüne atılarak ona engel oldu.

"Senin boynuna kırarım!"

Asker geniş gövdesini önüme itti. "Bir adım daha atarsan kırılan boyun seninkisi olacak."

Sesir silahını bize doğrultacakken, Talar arkadan acıyla haykırdı. Ona baktığımda gözleri kapalı bir şekilde yere devrildiğini gördüm. Hiç hareket etmeden kesik kesik inliyordu. Sesir yarım bıraktığı işi tamamlayarak silahını bize doğrulttu ve geri geri Talar'ın yanına gitti. Dibinde bittiği kardeşini acımasızca tekmelemeye başladı. Bir yandan da uyanması için bağırıp duruyordu.

Askerin bakışları Sesir'in boş bulunacağı anı kollarken, dudaklarından güçlü bir "Siktir!" döküldü. "Bunlar ne tür ruh hastaları..."

"Sana söylemiştim, hiçbiri normal değil."

Beki'nin son attığı tekme öyle sertti ki, Talar yuvarlanarak gözlerini açtı. Etrafında dönen boş bakışlarından, bir an nerede olduğunu anlayamadığını kestirdim. Kan ter içinde kalmıştı. Beresinden ayrılan düz, sarı saçları alnına yapışmış, benzi sarımtırak bir renk almıştı.

"Siktiğimin yerinde ne diye uyumama izin verdin! Cayır cayır yandım lan senin yüzünden!"

Yanmak... Rüyasından mı bahsediyordu? Rüyasının hesabını başkasından sormasının bir anlamı olamazdı. Peki

ya gördükleri rüya, hissettikleri gerçekse, diye fısıldadı mantığım. O hâlde bahsettiği yangını bedeninde hissediyor olmalıydı. Uyuduğu an, söylediği gibi yanıyor olmalıydı!

"Bir dakika!" diye bağırdı Sesir yayvan dudaklarını gererek. "Yalnızca bir dakika ayrıldım yanından. Ne ara uykuya daldın da ateşe verdiler seni!"

"Kes sesini! Yalnızca dediğimi yap ve uyumama izin verme Sesir. Yoksa kalan son yolculuğumuzu gün ışığında tamamlarız."

Sesir öfkeyle ağzını açtı ama bir şey söylemeden az önce oturdukları yere çöktü. Birkaç saat sonra akşam olmuştu. Bu süre zarfında askere Ante'yle aramda geçen son konuşmadan bahsetmiştim. Bana yine kimseye güvenmemem gerektiğini söylemişti. Askere göre Ante bana yardım etmiyordu. Kendi çıkarları için yardım ediyor gibi görünüyordu. Bundan emindi. Gün ışığı kendini karanlığa emanet ederken, Abella uyandı. Gözlerini açar açmaz gördüğü ilk şey ne yazık ki Anne'in moraran cesediydi. Çığlık çığlığa ağlamaya başladığında onu sakinleştirmek hiç kolay olmamıştı. Sürekli Corla'yı sormuş, öldüğü gerçeğini şiddetle inkâr etmişti. Onu kendine getirmek için attığım tokadı aslında kendime de indirmiştim. Sonrasında hapsolduğu sessizlik ise bir kabulleniş değil, zihninin kalkan yaptığı şok hâliydi. Hayatı boyunca yaşayıp yaşayabileceği en tarifsiz acının şokunu yaşıyordu Abella... Bunu iyi biliyordum.

Yaklaşık bir saattir yürüyorduk. Son tılsıma yaklaştığımızı Talar'ın dikkatli hareketlerinden anlamıştım. Ante ile ulaştığımız en yüksek mertebeyi geride bıraktığımızı anladığım gibi... Yine ağaç görmüyordum. Tek tük olanlar ise bizden çok uzakta kalmışlardı. Talar sıklıkla silahı bize doğrultup gözdağı veriyordu. Öte yandan her kar yığınını tekmeliyor, her buz kütlesini dikkatle inceliyordu. Asker ile arka arkaya yürürken, yanımda yürüyen Abella'ya sokul-

dum. Titriyordu, tıpkı benim gibi ağzını her açtığında dişleri birbirine vuruyordu. "Bana bir şey söyle. Abella, bana bak ve... bir şey söyle."

Uyandığından beri ilk kez tepki vererek, gözlerini yan bir bakışla bana çevirdi. Mavi gözleri kıpkırmızı kesilmişti ve şimdi acısının yanında kızgınlık da vardı. "Sizin yüzünüzden, hepsi sizin yüzünüzden oldu."

"Abella..." Ne diyecektim, ne diyebilirdim? Kendince haklıydı. Başımızda büyük bir bela olduğunu bile bile onların yanına gitmiştik. Onların da yaşadıklarımızın aynını yaşamalarına neden olmuştuk.

"Kes sesini!" Yürümeye bir son verip kollarıma yapıştı. "Neden yanımıza geldiniz? Neden bizden uzak durmadınız? Düştüğünüz çukurda kendinize ortak aramak zorunda mıydınız, ha! Anne sizin yüzünüzden öldü." Sesi titredi. "Corla, ah yüce Tanrım, sevgilim sizin yüzünüzden öldü."

Başımı büyük bir suçluluk duygusuyla önüme eğerken, askerin sesini duydum.

"Abella, onlardan önce bizi bulan başka biri vardı," Bakışlarını durup bizi izleyen Beki'ye götürdü. "Biz o çukura, onlar gelmeden önce düşmüştük."

Abella'nın elleri kollarımdan kayıp yanına düştüğü an gözyaşlarına boğuldu. "Buraya gelmemeliydik, buraya hiç gelmemeliydik."

Burnumun ince ince sızladığını hissettim. Onu öyle iyi anlıyordum ki... Günce'yi kaybettiğimde ben de böyle söylemiştim. "Buraya gelmemeliydik."

Sesir'in, önündeki kar yığınına tekme atmasıyla kar taneleri başımızdan aşağı yağdı. "Kadın kavgası izlemek istiyoruz gibi mi duruyor? Sesinizi kısıp yürümeye devam edin!"

"Gebermen için dua edeceğim," diye bağırdı Abella.

Sesir'in cevabı iğrençti. "Ben de bu iş bittiğinde seninle sevişmek için güzelim."

Abella'ya susmasını işaret ederek arkama aldım. O sırada Talar'ın metrelerce öteden sesi geldi. "Vay canına! Kalıbımı basarım ki son tılsım burada!"

O tarafa baktığımda gördüklerime inanamadım. Devasa bir ağaç tam karşımızda dikiliyordu. Hayatım boyunca hiç görmediğim kadar hacimliydi ve kalın dallarında tek bir kar tanesi bile yoktu. Beki ve Sesir hızlı adımlarla Talar'ın yanına giderken asker bize döndü.

"Şimdi beni iyi dinleyin. Burada birazdan büyük bir kargaşa çıkacak." Anne'i göğsüne bastırarak konuştu. "Karımı asla onlara veremeyeceğim."

"Seni öldürürler asker."

"Bu umrumda mı sanıyorsun? Karımı onlara vermeyeceğim. Canım pahasına..."

Ona yaklaştım. "Ne yapacağız?"

Soğuktan kızaran esmer burnunu çekerek, "Kaçacaksınız," dedi. "Kargaşa başladığı an Abella'yı alıp buradan gideceksin."

Boynumu büktüm. "Buna izin vermezler."

"Tanrı bize yardım edecek Pera."

Artık buna inanmadığımı söylemek istedim. "Tamam, dediğin gibi olsun."

Talar'ın sesiyle birbirimizden uzaklaştık ve yanlarına gittik. Sesir ve Beki ağacın etrafında dönerek, tılsımın nerede olabileceğini anlamaya çalışıyorlardı. Talar'ın silah tutan elinde harita vardı, pürdikkat inceliyordu. Birkaç dakika sonra gözlerini haritadan kaldırıp Abella'ya çevirdi. "Buraya gel." Abella yerinden kıpırdamadı. "Buraya gel dedim."

Asker "Ondan ne istiyorsun?" diye sordu.

Talar cebinden bıçağını çıkardığında, Abella korkuyla sırtıma yapıştı. "Onu buraya gönderin, yalnızca saçından bir tutam keseceğim."

Asker itiraz edecekken, Talar kollarındaki Anne'i işaret etti. "O hâlde karının saçlarından bir tutam ver."

"Hayır," dedim ona doğru birkaç adım ilerleyerek. "Benim saçımı kes."

Talar koca bir kahkaha patlattı. "Benim cesur bebeğim. Üzgünüm, saf kan bir Yahudi değilsin."

"Ne saçmalıyorsun Talar? Yanına geleceğim, benim saçımı kes."

"Elbette," dedi memnuniyetle. "Yanıma gelmenden mutluluk duyarım. Ancak bana arkandakinin saçı gerekiyor."

Asker sert bir sesle "Bıçağı bize yolla," dedi. "Abella'nın saçını Pera kessin."

Talar'ın kaşları alayla çatıldı. Sonra beni işaret etti. "O kız sandığın kadar masum değil. En son elinde bıçak gördüğümde, bizden birinin sırtını deşmişti."

Bizden biri... Bunu aklımdan çıkarmamalıydım. Ante, onlardan biriydi. Asker ile birbirimize baktık. İkimiz de söylediklerini yapmaktan başka çaremiz olmadığını biliyorduk. Eğilip ayak bileklerimdeki ipi çözdüm.

"Abella..." dedim şefkatli bir sesle. "Yanında olacağım."

Ona döndüğüm sırada başını sallıyordu. "Hayır, hayır, lütfen."

"Seninle birlikteyim, söz veriyorum."

Koluna girip yürümesi için yardım ettim. Çok korkuyordu, biliyordum ki titremesi yalnızca soğuktan değildi. Talar elini Abella'nın omzuna attı. Abella çığlık atarak geri çekildi.

"Yalnızca saçını keseceksin, ona dokunma!"

"Emredersin ufaklık." Bakışları bedenimde gezindikçe suratına kusmak istedim. "Hadi, bana onun saçlarını yaklaştır."

Abella'nın omuz hizasındaki sarı saçlarından ince bir tutamı avuçlayarak Talar'a uzattım. Bunu yapmak zorunda olmak berbat hissettiriyordu. Talar bıçağı saçlarına değdirdiği an Abella "Bırak!" diye bağırdı. Ne olduğunu anlamadan dirseğini Talar'ın suratına indirdi ve koşmaya başladı.

Talar'ın inleyerek tuttuğu burnundan kanlar akıyordu. O durumda bile silahının kabzasını kaşıma indirerek beni yere düşürmeyi başarmıştı. Canımın acısıyla kaşımdaki sıcaklığa dokundum. Parmaklarım kana bulanırken, düştüğüm yerden Anne'i gördüm. Bedeni yere bırakılmıştı.

"Kaç!"

Asker bunu söyledikten yalnızca bir saniye sonra Talar'ın eline tekme atarak silahını düşürdü. Sesir silahını kaldırdı, üzerine gelen askere doğrulttu ve ateşledi. Asker usta bir hamleyle kendini ittiğinde kurşun koluna saplandı. Asker durmadı. Sesir'in üzerine atladı ve silahı bir kez daha ateşlemesine müsade etmeden kafasını onun suratına gömdü. Sesir yere savrulurken, Abella'nın sesi duyuldu. "Durun!"

Bakışların ona çevrildiği an kısa bir sessizlik oldu. Abella'nın başında bir silah vardı. Silahı tutan Beki'ydi. Lanet olsun.

"Ne dersiniz? Bence şeytan bizden yana."

Talar burnundaki kanı parmaklarıyla sıyırıp attı. Yerden silahını aldı ve kabzasını bu kez askerin ensesine indirdi. Asker olduğu yere yığıldı. Olanları yine buzlu bir camın arkasından izliyordum. Burada değilim, burada değilim. Bunu içimden sayısız kez tekrar ettim. Burada değilim. Talar, Beki'nin yanına gitti. Abella'nın saçlarından büyük bir tutam kesti. Geri dönüp tutamı ağacın dibine bıraktı ve Anne'i kucakladı. Onu ağacın önünde havaya kaldırdı, gözlerini kapattı ve bir şeyler fısıldadı. Sert bir rüzgâr dalları üzerimizde sallarken, Anne'in bedenini kovuktan içeri itti. Fısıldamaya devam etti, kuvvetli bir rüzgâr daha esti. Dallar bir kez daha sallandı ve önüme bir şey düştü. Bu, kırmızı saplı kırık bir aynaydı. Bu, son tılsımdı.

"Şuna bak!" Sesir düştüğü yerden aynaya baktı. "Başardık kardeşim."

Talar son tılsıma doğru yürümeye başladı. "Başardık, kardeşim."

Talar ile aramızda yarım metre bile yoktu. Tam ortamızda duran tılsıma hayran gözlerle baktı. Eğildi ve sapından tuttu. Aynı anda çarpılmış gibi titreyerek geri çekildi.

"Siktir!" diye inledi avucuna bakarak. "Tılsım ona dokunmama izin vermiyor!"

Sesir emekleyerek yanımıza geldi ve tılsıma uzandı. O da tıpkı Talar gibi acıyla geri çekildiğinde, çekik gözleri dolu doluydu. "Ne yapacağız?"

Talar şeytani bakışlarını üzerime çevirdi. "O dokunsun."

Dizlerimin üzerine çıktım. " Hayır!"

"Sana seçenek sunmuyorum. Şimdi tılsımı eline al." Ona itaat etmeyeceğimi anladığında, silahını askere doğrultu. "Al onu. Tekrar etmeyeceğim."

Askeri gözünü kırpmadan öldüreceğini biliyordum. Onu riske atamazdım. "Tamam," dedim çaresizce. "Alacağım."

Gözlerimi kapattım ve elimi tereddütle tılsıma uzattım. Korktuğum gibi olmadı; aynayı sıradan bir nesneymiş gibi rahatlıkla kavrayarak yerden aldım. Çerçevesi ve üçgen sapı kan kırmızı rengindeydi. Kırık parçalarında yüzüme bakmak istedim. Ancak aynayı kendime tuttuğumda gördüğüm yüzüm değil, kıpkırmızı bir ayın yansımasıydı. Ellerim titremeye başladı.

Talar bunu fark ederek "Sakın elinden bırakma!" diye emretti heyecanlı bir sesle. "Aradığımız kız sen misin Pera?"

Zirveye baktım. Dokunabileceğim kadar yakın görünüyordu. "Hayır, o ben değilim."

"Bunu çok yakında bizzat öğreneceğim." İması kanımı dondurdu. Aklımdan geçenlerin ihtimali ölümden çok daha kötüydü.

Yanımdan geçip gitti ve Sesir'in kalkmasına yardım etti. "Toparlanalım, son bir işimiz kaldı. Ante'yi bulmalıyız."

Ante'yi bulmak istiyorlardı. Çünkü ihtiyaçları olan son tılsım ondaydı. Peki ya, Ante neredeydi? Ayağa kalktım. Soğuk burnumun içini yaktı, gözlerim kararadı. Bedenim

titremekten yorgun düşmüştü. Takatimin son raddesindeydim. Bir an sonra askerin kıpırdadığını fark ettim. Küçük adımlarla yanına yürüdüm. Son tılsım parmaklarımın ucunda sallanıyordu. Abella'ya baktım, bunu o da fark etmişti. Beki silahı Abella'dan uzaklaştırmıştı ama hâlâ elindeydi. Talar'ın silahı da Talar'daydı ama Sesir'in silahı Sesir'de değildi. Asker gözlerini açmadan, "Köprüden önce son çıkış," diye fısıldadı. Aynı anda Abella'ya baktık. Bu acımasız oyunda ilk defa birini kurban edecektik. Bunu dile getirmedik ama ikimizin de gözlerinden geçen acı gerçek buydu. "Saat üç yönünde bir silah var. Hazır mısın?"

Gülümsedim. "Hazırım asker."

"Hey! Uyandı mı o piç?"

"Uyanmamış olmasını tercih ederdin." Başımı sola çevirip bağırdım. "Abella eğil!"

Derin bir nefes alacak kadar vaktim olmadı. Tılsımı pantolonuma sıkıştırdım. Kendimi yere atarak silahı aldım. İki elimle sıkıca tuttum ve ikizlere çevirip tetiğe yüklendim. Gözlerimi kapatıp art arda ateş ederken bedenim asker tarafından ağacın arkasına çekildi. Silah ellerimin arasından kayıp gittiğinde, karşı taraftan gelen kurşunların kimisi bizi koruyan ağaca saplanıyordu. Kimisi de kulağımın dibinden geçip gidiyordu. Sırtımı ağaca yaslayarak ellerimi kulaklarıma kapatmıştım. Kurşun takviyemiz olmadığı için, asker gerekmedikçe ateş etmiyordu. Abella'ya baktım. Ölmüştü. Öylece, oracıkta ölmüştü. Gözlerimden akan bir damla yaş, Abella'nın masum ruhunun peşinden gitti. Ellerimi acıyla göğsüme bastırırken, kalbime karanlık bir mezar daha kazıldı ve Azrail fısıldadı. "Sıra sende..."

Kurşun sesleri arttı, arttı, arttı. Sonra birden kesiliverdi. Askere baktım, siyah saçları terli alnına yapışmıştı.

"Kurşunları bitti."

"Bıçakları var."

"Baş edebilirim."

"Ama..." Yarasından akan kan tüm sol kolunu kaplamıştı. "Yaralısın."

"Ben bir askerim," dedi güçlü sesiyle. "Bu aldığım ilk yara değil. Kurşunumuzun bittiğinden emin olamazlar. Ben bu taraftan silahı uzatacağım. Aynı anda ne durumda olduklarına bak ve bu sadece yarım saniye sürsün."

"Tamam."

Silahı ağacın sol tarafından uzattığında başımı sağ taraftan eğerek onlara baktım.

"Beki ve Sesir yerde yatıyor! Yaralılar! "

Telaşla ayağa kalktı. "Ya diğeri?"

Ayağa kalkmak için elimi ağaca yasladığım sırada boynumda soğuk bir acı hissettim. Sırtım geniş bir gövdeye dayandı. Bu çirkin nefesi tanıyordum. Asker boş silahı Talar'a doğrulttu. "Bırak onu!"

"Lanet olsun!" diye bağırdı kulağımın dibinde. "Bu tarafta sen olmalıydın dostum."

Bedenimi askerden yeterince uzaklaştırıncaya kadar geri çekti. Durduğumuzda onu gördüm, Ante'yi. Burada, karşımdaydı. Yutkunmak istedim ama boğazımdaki bıçak buna izin vermedi. Gözlerindeki öfkeye ve çatılan kaşlarına baktım. Uzun bacakları bir vida gibi kara saplanmıştı. Geniş omuzlarının arasında tuttuğu tüfeğini ise Sesir'e doğrultmuştu. "Onu bırak Talar. Bırak yanıma gelsin." Sesindeki tını bizi hapseden efsanevi dağları üşütecek kadar soğuktu. Soğuk, sert ve güçlü.

Talar hırıltılı bir nefes verdi. "Benim hain kardeşim, hoşgeldin."

Bıçağı boynumun üzerinde kaydırdığında, tenimde açılan kesiğin acısıyla bağırdım. Beni öldürecekti. Biliyordum, gözünü bile kırpmayacaktı. Günce gibi, Nick gibi, Corla ve Abella gibi... Tanrım, Anne gibi beni de öldürecekti. Korkuyla, bana sardığı koluna tırnaklarımı sapladım. Bıçağı boynuma açtığı kesiğe bastırdı. Acıyla inlediğim an beni

yukarı çekti. Parmak uçlarım yere zorlukla değiyordu. Kendimi bıraktığım an bıçak tenimde bu kez onulmaz bir kesik açacaktı.

"O lanet bıçağı kızdan uzaklaştır Talar." Sesinin rengi koyulaşırken, bakışları mümkünmüş gibi biraz daha kararda "Bırak onu!"

Talar rahattı. Tüfeğin ucundaki Sesir'den, hareketsiz yatan Beki'den, çaresiz askerden ve ölü Abella'dan daha rahattı.

"Pekâlâ, bana onu bırakmam için bir sebep söyle."

Tükürür gibi konuştu. "Seni öldürürüm."

"Evet, son tılsımı da bulduğumuza göre içimizden birinin gebermemesi için bir sebep yok."

Ante namluyu Sesir'in şakağına dayadı. "Kesinlikle! Kardeşinden başlamama ne dersin?"

Talar'ın kolları kasıldı, artık nefes almakta güçlük çekiyordum. Ağır ağır yutkunduğunu duydum. "Kızın boğazını kesip önüne atarım. Bunu görmek ister misin?"

Ante'nin tüfeği tutan ellerine baktım. Öyle sıkı tutuyordu ki, parmakları beyazdan griye çalmıştı. Şakaklarındaki damarların şiştiğini fark ettim. Çene hattı ise daha önce hiç görmediğim kadar keskindi. Benim aksime, o bana hiç bakmıyordu. Hedefine kilitlenmiş bir avcı gibi keskin bakışları sürekli Talar'ın üzerindeydi.

"Bunu yapmayacaksın. Seni son kez uyarıyorum. Hemen onu bana gönder."

"Elbette. Onu elbette bırakacağım ama bunun karşılığında senden iki küçük isteğim olacak."

Ante sabırsızca gözlerini kapattı. Sabrının son demlerindeydi. Kendine hâkim olamaz da Sesir'in kafasını uçurursa, Talar bir saniye bile beklemez canımı alırdı.

"Ne istiyorsun?"

"Basit," diye konuştu lakayt bir sesle. "Sesir'i bırak, ilk isteğim bu."

"Sonra?"

Talar bıçağın ucunu boğazımda gezdirmeye başladığında, dizlerim titriyordu. "Sonra... Sonra..."

"Bana bak ahmak, oyun oynamayı kes ve ne istediğini söyle!"

Talar acımasızca güldü. "Pekâlâ, söyleyeceğim. Ne yazık ki kabul etmeyeceksin ve bu güzelliğe yazık olacak. Yine de, teklif tekliftir." Sinir bozacak yavaşlıkta, sesli bir nefes verdi. "Kızı istiyorsan sendeki tılsımı da bana vereceksin. Seçimini yap, Ante. Kızın hayatı mı, tılsım mı?"

Akıbetimi fısıldayacak olan dudaklarına baktım. En son gördüğümde kırmızı ve yaralıydı. "Kız senin olsun. Diğer tılsımları da bana ver."

Canın cehenneme Ante!

"Aslına geri dönmen ne hoş! Bir an kıza âşık olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerim yine kararmaya başladı. Bu seferki geçici değildi.

"Saçmalamayı kes, böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyorsun. Sadece, onu öldürmen aptallık olur, elimizde başka kız kalmadı."

Askerin onun hakkındaki sözleri zihnimi tekmeledi. Haklıydı. Yine de titreyen bedenimi yere bırakmadan önce duyduğum son ses, yine onun sesiydi. "Tüfeğimi alabilirsiniz. Bir ateş yakıp yaralılarımıza bakacağım."

Kendime geldiğimde dar bir çadırın içindeydim. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım, başımda nereden geldiğini bilmediğim bir bere vardı. İçerideki loş ışığın sebebi dışarıda yakılan ateşin yansımasıydı. Bir süre yalnızca nefes alarak çadırın tavanını izledim. Başka bir şeye yetecek kadar gücüm yoktu. Kendimi gözleri açık bir ölüden farklı hisset-

miyordum. Biraz şansım olsa Günce'nin yerinde olurdum. Anne'in, son olarak Abella'nın yerinde... Bu dünyaya ait olmayan dört adamın pençesinde değil, onların kötü niyetlerinin, eziyetlerinin, korkunun pençesinde değil... Yalnızca basit bir ölümün kucağında olurdum.

Çadırın fermuarı açılmaya başladığında gözlerimi kapattım. Onlardan birini görmek şu an isteyeceğim son şey bile değildi. Biri içeri girip fermuarı kapattı. Yarı çıplak ve savunmasızdım ama hissedebileceğim herhangi bir duygu yoktu. Sanki gücüm gibi hislerim de kundaklanmıştı. Biri yaklaştı. Tuzlu su ve sedir ağacı kokusu harmanlanarak ciğerlerime doluştuğunda, içeride kiminle yalnız olduğumu biliyordum. Su sesi duydum. Nereden geldiği hakkında bir fikrim yoktu ama damlaların suyun yüzeyiyle buluşarak çıkardığı o pürüzsüz ses ninni gibi geliyordu.

"Sakin ol, sana bakmıyorum."

Neden sakin olmam gerektiğini sadece birkaç saniye sonra bedenime değen ıslak bir bezin varlığıyla anladım.

"Hipotermiye girdin," dedi yavaşça. Uyumadığımı biliyordu. "Bedeninin ısısını yükseltmek kolay olmadı."

Nemli bez bacaklarımda gezinirken, akan ılık su damlaları bacaklarımın arasına süzülüyordu. Gözlerimi usulca açtım. Ante söylediği gibi bana bakmıyordu. Gözleri kapalıydı. Ama ben ona bakıyordum.

"Daha önce bir kadının dudaklarından ne kadar yalancı bir adam olduğun gerçeğini duydun mu?"

"Hayır. Çünkü daha önce ne sana ne de başka bir kadına yalan söyledim."

Montu yoktu. Gövdesini saran sadece siyah bir kazak vardı. Beresi yoktu. Kafamdaki berenin ona ait olduğu gerçeği benim için bir anlam ifade etmiyordu.

"Bana söyledin."

"Söylemedim."

"Söyledin. Sen... teslim oldun!"

Gözlerini açtı. Bakışlarımız iki ayrı göktaşı gibi birbiriyle çarpıştı. "Senin için oldum!"

Beresini başımdan çıkarıp attım. "Sana güvenmemeliydim!"

Yüzü gerildi. "Kime güveneceksin? Peşinden gelmeyen Nicolas'ya mı?"

"Yeter!" dedim doğrularak. "Çık dışarı."

Beni dinlemedi. Bezi bacaklarımdan ayırdı ve yeniden suya sokup sıktı.

"Uzan, gövdeni sileceğim."

Ellerimi yere bastırdım. "Senden bunu istemedim. Ayrıca beni kim soydu?"

"Sence?" Bakışları bir bıçağın keskin yüzü gibi bakışlarıma saplandı. "Sence seni başka birinin soymasına izin verir miyim?"

Nedensizce bakışlarımı ondan kaçırıp yerime yattım. Bezi bu kez karnımda dolaştırmaya başladığında, içine düştüğüm duygunun adı zihnimde yanıp sönmeye başladı. Utanç! Ondan utanıyordum.

"Giyinmek istiyorum." Sesim oldukça kısıktı. "Kıyafetlerim nerede?"

Cevap vermedi ve bedenime bakmadan özenle silmeye devam etti.

"Giyinmek istiyorum, önünde daha fazla..."

"Daha fazla?" diye sordu. "Beni tahrik ettiğini mi düşünüyorsun?"

Ah, hayır. Söylemek istediğim bu değildi. Ama bu söylediğine tuhaf bir şekilde alınmıştım.

"Ediyorsun," dedi bezi göğüslerime ilerleterek. Verdiğim nefes orada, elinin altında donup kaldı. Avucunu bezin üzerinden göğsümün tam ortasına yasladı. "Ama sana ne kendim dokunurum ne bir başkasının dokunmasına izin veririm."

"Neden?" Bakışlarımı onunkilerden ayıramadım. Çok istediğim hâlde bunu yapamadım.

Yaklaştı. Kalp atışlarım avucunun içinde hızlanmaya başlarken, dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kalbin, yavru bir kuş gibi çırpınıyor. Tam burada." Elini bastırdı ve biraz daha yaklaştı. Şimdi soluklarımız birbirine karışıyordu. "Avucumun altında, hissediyor musun?"

Zorlukla bir kez daha sordum. "Neden?" Elini itmek için kazağının üzerinden bileğini kavradım. "Neden izin vermezsin?"

Beni bir kez daha cevapsız bırakmasını umursamadım. Zira, bana bu kadar yakınken, aklımda çok başka bir şey vardı. Bileğindeki parmaklarımı sıktım, diğer elimi saçlarına götürdüm ve alnına düşen bir tutamına dokundum.

"Sen kutsalsın Mihrimah. Sen dokunmaya kıyamayacağım kadar masumsun."

Daha fazlasını okumama izin vermeden geri çekildi. Okuduklarım beni öylesine afallatmıştı ki elim bir süre havada asılı kaldı.

"Okudun, değil mi?"

"O... okudum."

Bezi suyun içine bıraktı ancak geri çekilmedi. Ellerini başımın iki yanına koyduğunda kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereydi. Eğildi ve burnunu çok yavaş bir hareketle benimkine sürttü.

"Bunu yalnızca sen yapmıyorsun." Yere dağılan soğuk kumral saçlarımı yakaladı ve parmağına doladı.

"Neyi?"

Tanrım, içimin titremesine nasıl engel olacağım? Ona bakarken nerede olduğumu unutmama nasıl engel olacağım?

"Neyi?"

Hızla inip kalkan göğsüm göğsüne çarpıyordu. Dudaklarımız aynı anda aralandı ama kimse bir şey söylemedi.

Başını yana yatırdığında, esmer tenindeki kirli sakalları yanağımdaydı. Acıyla inledi ama yine çıplak tenime dokunurken, geri çekilmedi. Tanrım, onu nasıl kendimden uzaklaştıracağım? Dudakları kulağıma fısıldadı ve beni alaşağı etti.

"Engel olamayacağız, ay parçası."

21. BÖLÜM

BUZDAN DUVAR



Zihnim kurnazca oyunlar oynamıştı. Beni ezmek için, yok etmek için, kendimden ödün vermem için, teslim olmam için mayınlı alana girmemi kollamıştı. Zihnim Ante'nin zihnine yenik düşmüştü. Tıpkı esir bedenim gibi düşüncelerim de onun boyunduruğu altına girmişti. Bunu ne zamandır yapıyordu? Ne zamandır saçlarıma dokunduğunda aklından geçenleri okuyordu, asla bilemeyecektim. Avucumu alnıma bastırdım ve sıkıntıyla nefes verdim. Saçlarıma daha önce hiç dokunmuş muydu? Kaç kez dokunmuştu? Bana dokunduğunda eline nasıl kozlar verdiğimi hatırlamaya çalıştım. Olmuyordu... Kafamın içi koca bir taş kütlesiyle kaplanmıştı ve hiçbir şey düşünmeme izin vermiyordu. Hatırladığım son şey onu üzerimden tekmeleyerek ittiğimdi. Çadırdan kovduğumda bana verdiği tek yanıt, o sinir bozucu gülümsemesi olmuştu. Sinir bozucu, bundan emin misin Pera? Ah hayır, lanet olası herif çok güzel gülümsüyordu. Güzel ve gizemli... Aslında bu iki kelime onun tanımlaması gibiydi. Yüzümü sıvazladım. Şu an yapılabilecek en mantıklı şey ustaca kurgulanmış dahiyane bir plandı. Evet, kafama koymuştum. Bunu tek başıma yapmam gerekse bile, bir şekilde onlardan kurtulacaktım. Bedeli bu dağın bir köşesinde donarak ölmek olsa bile... Çünkü yaşamımdan vazgeçmiştim. Çünkü biliyordum; o katilleri koruyan bir

güç vardı ve yaklaşılmasına izin vermiyordu. Çünkü tılsımların hepsi ele geçirilmişti. Sıra bana gelmişti. Çünkü, çünkü, çünkü!

Harekete geçip kuruyan kıyafetlerimi giydim. Hepsi kirli ve kötü kokuyordu. Bedenime su değmeyeli günler olmuştu. Gözlerimi kapatıp jakuzinin ılık suyunda dakikalarca kaldığım anları hatırlatmaya çalıştım. Hatırlayamadım. Saç diplerimde hissettiğim yağ kendimden ikrah etmeme sebep oluyordu. Ante'nin koca montunu üzerime geçirirken, dikkatimi çeken bir kutu konserve ve su aklımdaki her şeyi silip attı. Ne zamandır burada olduklarını bilmiyordum ama onları kimin getirdiğini gayet iyi biliyordum. Vakit kaybetmeden yeşil fasulye konservesini açtım ve yemeye başladım. Boğazımdaki şişlik her yutkunmamda canımı yaksa da saniyeler içinde yarısını tükettim. Diğer yarısını askerin yemesi için ayırarak suyun da bir kısmını mideme gönderdim. Suyun ılık olmasından yola çıkarak ateşin yanında bir süre bekletildiği ihtimaline ulaşabilirdim. Ante konumu itibariyle tam bir nobran olması gerekirken, nasıl bu kadar düşünceli bir adam olabiliyordu? Konserve ve şişeyi montumun geniş ceplerine koyduktan sonra çadırın fermuarını indirmeye başladım. Etrafı aydınlatan ateş çadırın hemen önünde yanıyordu. Ancak geceyi gölgede bırakan asıl şey pürüzsüz ve parlak görüntüsüyle birer elmas tanesini andıran karlı yüzeydi. Fermuarı aşağı kadar çektiğimde parmaklarım zemine temas etti. Dondurucu soğuk, karı sert bir tabaka hâline getirmişti. Nefesimi tutarak başımı dışarı uzattım. Talar ve Sesir biraz ileride oturmuş, önlerine koydukları haritayı inceliyorlardı. Bunu sıklıkla yapıyorlardı. Bu da demek oluyordu ki, hâlâ çözemedikleri bir şeyler vardı. Asker elleri ve ayakları bağlı şekilde ateşin başına oturtulmuştu. Beki hemen yanındaydı. Ante yoktu. Çadırdan eğilerek çıktım ve sessizce askerin yanına gittim. Beni görünce tepki vermediler. Ne o ne de Beki. Askerin

üzeri dağılmış, suratı kan içindeydi. Bana Nick'in hayattayken gördüğüm son hâlini hatırlatmıştı. Yanına çömeldim ve "Asker," diye fısıldadım. Cebimdeki suyu çıkardım. "Biraz su iç." Kapağını açtığım şişeyi dudaklarına yaklaştırdığımda, son damlasına kadar kana kana içti. Sonra nefes nefese yüzüme ve bedenime baktı.

"Yaran var mı?"

"Hayır, iyiyim."

Göz ucuyla Beki'ye baktım. Yorgun gözleri ateşteydi ama bizi duyduğunu biliyordum.

"Ko...kolun nasıl?" Vurulan koluna dokunduğumda parmaklarıma değen ıslaklıkla irkildim. Siyah montu açık etmiyordu ama kolu boydan boya kan içindeydi. "Asker..." diye inledim acıyla.

"Tamam, sakin ol." Başıyla Beki'yi işaret etti. "O pansuman yaptı, iyiyim."

Kabanının düşen yakasını düzelttim. O dağ gibi bir adamdı. Güçlü, korkusuz ve soğukkanlı... Buna rağmen çektiğimiz denk acının altında ikimiz de aynı oranla eziliyorduk.

"İyi değil, muhtemelen bir gün bile yaşayamayacak."

Beki'nin sözleri kanımı dondurdu. "Ne saçmalıyorsun sen!"

Bakışları, duruşu ve konuşmasıyla bir robottan farkı yoktu. Beki, ruhunu kaybetmiş gibiydi. "Yarası enfeksiyon kapmış. Bu yüzden olmasa bile kan kaybından ölecek. Anlayacağın, bir şekilde ölecek."

Avuçlarımı sıkıp bakışlarımı yere düşürdüm. Ateşin sıcaklığı sol yanıma vuruyordu. Yine de titriyordum. "Ona kulak asma. Kimin kimden önce öleceğini bilemeyiz."

Askere baktım. İri suratına, kemerli burnuna ve koyu kahve gözlerine... Ve içimi kavuran o sözleri bu kez onlar için tekrar ettim. "Buraya hiç gelmemeliydiniz."

Başını salladı. "Ama geldik ufaklık, buradayız ve şu an bunu yaşıyoruz."

Başımı yana eğdiğimde, bir damla gözyaşı burnumun üzerinden akıp gitti. "Senin kadar güçlü olabilmeyi isterdim."

"Güçlüsün, yalnızca bunun farkında değilsin."

O da Ante gibi benim güçlü olduğunu düşünüyordu. Ante gibi...

"Bak sen, küçük avımız kafesinden çıkmış." Bize doğru gelmekte olan Sesir'e bakıp gözlerimi devirdim. "Söylesene, bunun için avcından izin aldın mı?"

"Saçmalıklarına cevap vermeyeceğim." Çömelmekten ağrıyan bacaklarımı uzattım.

Omzu montunun üzerinden kırmızı bir kadın kazağıyla sarılmıştı. Keşke o kurşun omzunun bir karış aşağısına, kalbine saplansaydı, diye hayıflandım içimden.

"Hangisi saçmalık? Senin bir av olduğun mu, yoksa Ante'nin usta bir avcı olduğu mu?"

Ateşin diğer tarafında duran Sesir'e ne cevap vereceğim konusunda bir fikrim yoktu. Haksız değildi ama haklı olduğundan da emin değildim.

"Zirveye bak bebeğim, ne kadar yakın değil mi?"

İstemeden de olsa bakışlarım yukarı kalktı. Siyah bir girdabın içinde ışıldayan zirve, kanlı kollarını açmış bizi bekliyordu.

"İşte sonun da o kadar yakın! Ante'ye güvenme, onun sonu da seninkinden farklı olmayacak."

Gözlerim telaşla yüzüne çıktı. Bunu fark ederek çirkince gülümsedi. "Bizim için zirveye çıkan tek bir yol var. Tüm uğraşlarımıza rağmen harita bize o yolu göstermedi."

"Ante'nin o yolu çözdüğünü biliyorsun," dedim hiç düşünmeden. "Bu yüzden onu öldürmedin."

"Zeki kız," Dizlerinin üzerine çöktü ve ateşe elini uzattı. "Gün ışığının tenimde açtığı her yarada Ante'nin par-

mağı var. Bedelini zirveye ulaştığımız an canıyla ödeyecek. Ne hoş!"

Kafamda bir soru işareti daha ışıldadı; Sesir'in cezasında Ante'nin nasıl bir payı olabilirdi? Beki nihayet bir tepki vererek Sesir'in yakalarına yapıştı. Ancak Sesir bir dirsek darbesiyle onu kolayca yere devirdi.

"Sana da sıra gelecek aptal, şimdi uslu dur ve midendeki açlığa kulak ver."

Şimdi her şeyi daha net görüyordum. İki grubun kati surette birlik olmadığını, en başında tahmin ettiğim çıkar ilişkilerinin aslında su götürmez bir gerçek olduğunu ve birbirlerini ortadan kaldırmak için fırsat kolladıklarını, tüm çıplaklığıyla görebiliyordum. Elimi cebime atıp konserveyi çıkardım. Ufak plastik kaşığı yeşil fasulyeye daldırıp askere uzattım.

"Onu sen ye. Emin ol, ölürken midesinin boşluğunu umursamaz."

Gözlerimi kapatıp Beki'nin sözlerine lanet ettim. "Kes şunu! En azından senin aksine yemek yiyebiliyor!"

Yemesi için askere yalvaran gözlerle baktığımda, dudaklarını araladı. Kaşığı birkaç kez ancak doldurabilmiştim, çarçabuk bitmişti. Boşalan kutuyu yere bırakırken, askerin cebindeki kırmızı saplı ayna dikkatimi çekti. Ben bayılınca aynayı onun almasını istemişlerdi. Bunu yapması için eminim onu da benim canımla tehdit etmişlerdi! Bundan tek bir anlam çıkarabilirdim; tılsıma ben ve asker dışında kimse dokunamıyordu. Ne Beki ne de Ante! Askere doğru eğilip fısıldadım.

"Dinle, aynayı çaktırmadan ateşe atalım!"

Asker boş bakışlarını tılsıma düşürdü. "Denemedim mi sanıyorsun? Hiçbir şey olmuyor."

Düşen omuzlarımla birlikte önüme döndüm. Biraz sonra Ante elinde dal parçalarıyla çıkageldi. Tüfeği, suratı asker tarafından dağıtılan Talar'daydı. Ateşi güçlendirdiği

sırada bana ters bir bakış attı. Bunun sebebi eminim ki izni olmadan çadırdan dışarı çıkmamdı. İkizler ve Beki'nin aksine atkısı ve beresi yoktu. Beresini en son benim başıma takmıştı. Gözünün önünde çıkarıp atmama rağmen daha sonra çadırda da görememiştim.

"Dalları boşuna topladın. Birazdan yola çıkacağız."

Ante onu duymamış gibi dal parçalarını kırarak ateşe atmaya devam etti. "En az üç saatlik yolumuz var. Kardeşinin yarası o kadar yolu yürümesine müsaade etmez, Talar."

"Haklı," diye araya girdi Sesir. "Omzum iyi durumda değil."

Dört adam ateşin etrafına oturmuş ne halt yiyeceklerini konuşurken, aklımdaki tek şey askeri yaşatmak için ne yapabileceğimdi.

Talar öfkeyle, "Kendini zorla! Gün doğduğunda zaten yürüyemeyeceksin," diye bağırdı.

Beki oturduğu yerden ayağının altındaki karı iteledi. "Her ne halt yiyecekseniz acele karar verin. Bu iş fazla uzadı."

"Bak," dedi Talar ukalaca. "Beki de benim gibi düşünüyor."

"En azından birkaç saat daha kalıp dinlenelim. Güç toplarsak harekete geçtiğimizde daha hızlı yol alırız."

İkizler birbirine bakarak Ante'nin önerisini aralarında değerlendirdiler. Sesir'in seçimi belliydi.

"Pekâlâ," dedi Talar. "Dediğin gibi olsun." Silahını dizine vurarak Ante'yi tehdit etmekten çekinmedi. "Gözüm üstünde."

İki kardeş sırtlarını birbirine vererek ayaklarını ateşin kuruttuğu alana uzattılar. Biri Talar'ın omzunda, diğeri belinde ve ikisi ellerinde olmak üzere dört silahları vardı. Ayağa kalktım. Önümüzdeki şu birkaç saati onların yanında geçirmeye niyetim yoktu. Askerin iplerini çözmeye yeltendiğim sırada Talar bağırdı. "Ne yapıyorsun sen!"

"Gördüğün gibi, iplerini çözüyorum."

"Kimden izin aldın?"

Elimi belime yerleştirdim. Suratımdaki şeytani ifadenin hedefinde bu adi herif vardı. "Ne o Talar, yoksa silahsız ve yaralı bir adamdan mı korkuyorsun?"

Öfkeden göz kapakları titredi. "Dilini kesmek istiyorum."

Ante "Bırak çözsün," dedi dümdüz bir sesle. "Adam yaralı, çadırda dinlensin."

"Neden ona böyle bir iyilik yapayım?"

Ante'nin cevabı hazırdı. "Kıza bir şey olursa son tılsımı taşıması için adama ihtiyacımız olur."

Talar başını diğer tarafa çevirdi ve yere tükürdü. Bu onun mecburi kabullenişiydi. Askerin iplerini çözdükten sonra ona omzumu uzattım. Ancak o bana tutunmak yerine Ante'ye baktı. "Sen çelimsizsin, beni tek başına taşıyamazsın. Ondan yardım al."

"Hayır, taşırım."

Ante ayağa kalktı. "Haklı, tek başına onu kaldıramazsın."

Bana söz hakkı tanımadan askerin koluna girdi ve ağırlığını kendisine vererek onu çadıra götürdü. Çadıra girdiğimde, askeri az önce yattığım battaniyenin üzerine yatırdığını gördüm.

"İçeri gir ama fermuara dokunma," diye konuştu fısıltı hâlinde. "Onları işkillendirmeyelim."

Askerin dediğini yaparak fermuarı kapatmadan içeri girdim ve yanına oturdum. Ante diğer tarafındaydı.

"Su ister misin? Yiyecek yok ama biraz daha su var."

Elini dizime koydu. "Onu kendine sakla. Senin daha fazla ihtiyacın olacak."

"Böyle konuşma."

"Doğruları söylüyorum."

Askerin bir baykuş kesinlinliğiyle irileşen gözleri Ante'nin yüzüne çıktı.

"Aklında ne var?"

Başımı kaldırıp Ante'ye bakmadım. Askerin onunla konuşuyor olmasını garipsemiştim.

"Tüfeğimi onlara kaptırmış olmasaydım aklımda müthiş şeyler vardı," diye konuştu sesine tehlikeli bir tını iliştirerek. "Nasıl olacak bilmiyorum ama yola çıktığımız an Pera'ya bir kaçış yolu hazırlayacağım. Zirveye giden yolu bilmiyorlar. Yine de onları zirveden uzaklaştırdıktan bir süre sonra bunu fark edeceklerdir."

Asker sağlam kolunu kaldırarak başının altına yerleştirdi. "Fazla vaktim kalmadı ama doğacak planın için elimden geleni yaparım."

Şaşkınlıkla askere baktım. "Bir dakika! Ona güvenmememi söylemiştin. Şimdi kalkmış kendin güveniyorsun. Şaka mı bu!"

"Ben kimseye güvenmiyorum."

Ante'ye ters bir bakış attığımda beni izlediğini gördüm. "Beni onlara teslim etti."

"Başka çaresi yoktu."

"Hayır, hayır. En başta söylediklerine dön. Ben ona güvenmiyorum ve kendimi ona emanet etmeyeceğim."

Ante dizinin üzerine çöktü. Benimle konuşmaya hazırlanırken, asker onu yaralı koluyla durdurdu.

"Pera, beni neden öldürmediler biliyor musun?"

"Elbette, tılsımı taşıyabildiğin için..." Cebindeki aynayı işaret ettim. "O şeye bizden başka kimse dokunamıyor.

"Yanılıyorsun. Bizden başka bir kişi daha dokunabiliyor, o kişi Ante'den başkası değil."

Daha birkaç dakika önce "Kıza bir şey olursa tılsımı taşıması için adama ihtiyacımız olacak," diyen Ante değil miydi?

"Ama... az önce..."

"Sen bayıldıktan sonra ayna yere düştü ve Ante'den almasını istediler. Ama o aynaya dokunduğu an geri çekildi. Başta onun da diğerleri gibi dokunamadığını düşündüm.

Sonra beni bağlarken, elleri defalarca aynanın sapına temas etti. Hiçbir şey olmadı." Ante'ye minnettar gözlerle baktı. "Sana teşekkür etmeyeceğim genç adam, ama bunu beni öldürmemeleri için yaptığının farkındayım."

Şaşırmamıştım. Az önce ona güvenmediğimi söylememe rağmen bu yaptığına zerre şaşırmamıştım.

"Birilerinin ölmesinden hoşlanmıyorum."

"Evet, bunu belli ettin. Söyle, dağda onca güvenlik gücü olmasına rağmen neden kimse bizi bulamıyor?"

Verdiği cevapla tüylerim ürperdi. "Çünkü öyle olmasını istiyorlar."

"Kim öyle olmasını istiyor?"

Ayağa kalktı. "Bunları konuşacak vakit yok. Burada dinlenin, daha sonra yola çıkacağız. Ben dışarıda düşüneceğim. Bir ara uğrar, sana planımı anlatırım."

Çıkışa yöneldiğinde ayağa kalkıp peşinden gittim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama askere baktığımda gözlerini kapatmış olduğunu gördüm.

"Nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum."

Bana döndü, çadırın ebatları uzun boyunu karşılamadığı için eğilmişti. Bu da bizi birbirimize daha yakın hâle getirmişti.

"Bunu düşünme. Aklındaki tek şey buradan kurtulmak olsun."

Bu sözüyle son yaşadıklarımız aklıma geldi ve omzuna vurdum. "Aklımdaki, öyle mi? Seni yalancı! Neden zihnimi okuyabildiğini söylemedin!"

Dudaklarını birbirine bastırdı, çenesindeki çukur belirginleşti. "Sana yalan söylemedim. Bunu hiç sormadın."

Gözlerim öfkeyle aralandı. "Nicolas'ya da beni aldatıyor musun diye sormamıştım. Tabii bu aldattığı gerçeğini değiştirmedi!"

Sert bir adım attığında bedenlerimiz birbirine çarptı. Buna rağmen geri çekilmedim. Her sinirlendiğinde olduğu

gibi düz kaşları bir yay şeklini alırken, gözlerindeki safi siyahlık dalgalandı. "Bir daha beni onunla kıyaslama!" Gözlerim beresiz saçlarına kaydığında, tüm o öfkesine rağmen gülümsedi. "Bunu sakın düşünme, aynı karşılığı alırsın."

"Bundan korktuğumu mu sanıyorsun? Kafamın karıştığı bir an saçma sapan birkaç cümle okudun, hepsi bu."

Gülümsemesi genişlemedi ancak dudağının kıvrılan sol yanı keyiflendiğini gösterircesine çukurlaştı. "Kafanın karıştığı bir an, bana pek öyle gelmedi."

"Evet," dedim kararlılıkla başımı sallayarak. "Şimdi saçlarıma dokunsan, okuyabileceğim tek bir gerçek olur."

Saçlarına bakamıyordum. Gözlerine bakamıyordum. Çıkık adem elmasına, dudaklarına bakamıyordum. Oysa öyle iri bir adamdı ki, nasıl korkusuzca bakabileceğim bir yeri olmazdı?

"Söyle," dedi, ılık fısıltılarımız birbirine karışırken. "Zihninden okuyamazsam, dudaklarından dinlerim."

Kalbim sıcacık bir hisle kavrulurken, o hisse inat zehir damlattı dudaklarım. "Ölmeni ne kadar istediğim, okuyacağın tek şey bu olurdu."

Gülümsemesi buz kesti. Aynı saniye kaynar su içmişim gibi ağzımın yandığını hissettim.

"Buna inanmıyorum. Ama inandığım bir şey var. Asker ölünce üzüleceksin. Hiç tanımadığın Anne ve Abella için üzüldüğün gibi..." dedi vezinsiz bir sesle. "Hatta o korucu öldüğünde bile üzüldün, bunu gözlerinde gördüm."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

"Anlıyorsun, anladığını biliyorum."

Başımı önüme eğdim. Keşke gidebileceğim bir yer olsaydı.

"Ben ölsem Mihrimah, şimdi, burada..." Bana sokuldu. Parmakları çeneme yaklaştı ama dokunmadı. Parmak uçlarının uyguladığı hayali kuvvet başımı çehresine kaldırırken, kısılan gözleri gözlerimdeydi. "Söyle bana, üzülür müydün?"

Adımlarım zorlukla geriye gitti. Ancak çadır kumaşına çarpmasıyla olduğu yere geri döndü.

"Görüyor musun? Gidebilecek hiçbir yer yok," dedim üzgünce. Bana bu kadar yakınken, tüm başkaldırışlarım uysallaşıyordu ve bunu hayretler içinde izliyordum.

"Üzülme, sana bir yol çizeceğim."

"Sana inanmıyorum."

Başını kaldırmasıyla dudakları saçlarıma çarptı. Bir şey düşünme Pera, bir şey düşünme. Hayır, hayır, hayır, bir şey düşünme. Belli belirsiz bir kıkırtı duydum. Kısık ve erkeksiydi. Bakışlarım boğazında hareketlenen adem elmasına kaydı. Saçlarına dokunmak isteğiyle yanıp tutuşan parmaklarımı avucuma kapattım.

"Ben sana inanıyorum."

Beni olduğum yerde, yaralı asker ve yanan yanaklarımla başbaşa bırakarak dışarı çıktı. Bir süre karmakarışık düşüncelerle ayakta dikildim. Sonra derin bir nefes aldım ve az önce oturduğum yere çöktüm. Asker uyuyordu. Cebindeki aynaya elimi uzattım ve kendime çevirdim. İlginç, bu kez bana aksimi göstermişti. Tabii, gördüğüm görüntü karşısında göstermemiş olmasını dilerdim. Buğday tenim kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti. Göz altlarım ise tahmin ettiğim gibi morun en açık tonunu giymişti. İnce dudaklarım kuru, hatta çatlak görünüyordu. Az önce kızaran yanaklarım ise içine çökmüştü. Bir an aynadaki yansımanın ben olduğuma inanamadım. Yüzüm ufacık kalmıştı ve berbat görünüyordum. Kimbilir, babam beni bu hâlde görse ne kadar üzülürdü. Hah, göremeyecek olması azımsanamayacak bir ihtimalken mi? İçimi çektim ve kendime bakmaya devam ettim. Kalın ve seyrek kaşlarımdan biri, it Talar yüzünden hafifçe açılmıştı. Parmaklarımı yavaşça kaşıma götürdüm. Şimdi kabuk bağlamıştı ve temiz görünüyordu. Oysa kabza kaşıma indikten sadece birkaç saniye sonra aşağı inen sıcak kanı hissetmiştim. Boynumdaki kesikten süzülen kanı his-

settiğim gibi... Aynayı boynuma indirdiğimde dudaklarım istemsizce aralandı. Beyaz, temiz bir bez parçasıyla sarılmıştı. Ante... Aynayı askerin cebine bırakıp olduğum yere kıvrıldım. Kaybettiklerimin acısıyla, aldatılmışlığın öfkesiyle, Ante'nin kalbimi bulandıran gizemi ve sancılı bir karın ağrısıyla gözlerimi kapattım. Yorgun bedenimin uykuya dalması uzun sürmemişti.

❄

Kalan yürüme mesafesinin üç saat olduğunu söylemişti Ante. Tahminlerim doğruysa en az iki saatini yürümüştük. Her şeyin son bulacağı zirveye artık yalnızca bir saat uzaklıktaydık. Sabah olmak üzereydi. Her şey yolunda gitseydi, muhteşem alacakaranlık eşliğinde dağı bu mesafeden izlemek heyecan verici olacaktı. Şimdiyse, geriye her dönüp baktığımda gözleri yaşlı cesetlerin hayaletlerini görüyordum. O sivri çıkıntıların, kusursuz maviliğe bürünen irili ufaklı buzulların ve rengarenk granitlerin arasından bana hüzünle el sallıyorlardı. Asker ilk bir saati zorlanarak da olsa yürümüştü. Daha fazla dayanamadığını anladığında, Ante onu kızağa yatırarak iplerini omuzlamıştı. Talar önden gidiyordu. Arada Ante'ye dönüp ne taraftan ilerlemesi gerektiğini soruyordu. En arkada Sesir vardı ve her hareketimiz kontrolü altındaydı. Kara batıp çıkan adım seslerinden başka ses yoktu. Rüzgâr yoktu, kar yağmıyordu, kimse konuşmuyordu ve karnım ağrıyordu.

"Tuvalete gitmem lazım." Durdum ve birinin bana cevap vermesini bekledim.

Ne yazık ki ilk cevap veren Talar oldu. "Kıçına lazımlık bağlayacağım."

"Neredeyse iki saattir yürüyoruz."

"Evet," dedi o gereksiz, kalın sesiyle. "İzin verirsen bir saat daha yürüyeceğiz."

Sesli bir soluk verdim. "Çişim geldi ve mesanem doluyken yürüyemem. O aptal kafan beni anladı mı?"

Bir balon gibi şişen suratı kıpkırmızı kesildi. "Seni var ya!"

Ante, sert bir duvar gibi Talar'ın önünde dikilirken, bana omzunun üzerinden saniyelik bir bakış attı. Bu bakıştan susmam gerektiği anlamını çıkaramayacak kadar aptal değildim.

"Bırak gitsin Talar, ona verecek beş dakikamız var. Tartışarak bize vakit kaybettiriyorsun."

Talar sert bir hamleyle geri döndü ve bağırdı. "Bu kızın dilini keseceğim!"

Onları daha fazla dinlemedim ve on metre uzaklıktaki kar kütlesine doğru yürümeye başladım. Her adımda karnımın ağrısı biraz daha artıyordu. Reglime daha vardı, buna emindim. Çünkü buraya gelmeden önce son döngümü tamamlamıştım. O hâlde bu ağrının sebebi ne olabilirdi? Bedenim çok fazla anormal duruma maruz kalmıştı ve hiçbir şeye şaşıracak durumda değildim. Adımlarıma hız kazandırarak bedenimi hacimli kar kütlesinin arkasına gizledim. Kızarık, titreyen parmaklarımı pantolon düğmeme götürüp açtım ve kotumu aşağı sıyırdım. Karnımda kasıklarıma uzanan şişlik ve yoğun bir kızarıklık hâkimdi. Parmaklarımla baskı yaptığımda, içeride ince bir sızlama hissettim. Hayatımda ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordum ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Karnımda bu gariplikle nasıl bir saat boyunca yürüyecektim? O azman kardeşler kesinlikle hâlimden anlamazlardı.

"İyi misin?"

Sesiyle irkilerek ona döndüm. Ne ara yanıma gelmişti? Hiç fark edememiştim.

"Niye sessiz sessiz geliyorsun?"

Arkasına bakarak diğerlerini kontrol ettikten sonra anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı. "Korkuttum mu?"

"Hayır."

Bakışları aşağı indiğinde, telaşla kasıklarımda duran ellerimi çektim. Buna rağmen karnıma bakmaya devam ederken, kaşları çatıldı.

"Canın mı yanıyor?"

Bakışlarımı ondan kaçırarak alt dudağımı içeri çektim. Anlamış olması mümkün olamazdı, değil mi?

"Cevap ver, canın mı yanıyor?"

Omuz silktim. "Hayır, neden yansın?"

Bu kez bakışlarını kaçıran o oldu. "Şeyden..."

Sakin ol Pera, telaşlanman için hiçbir sebep yok. Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.

"Neden?"

Omzundaki çantayı indirerek bana uzattı. "Talar'ın kamp alanından topladığı eşyalar." Fermuarını açıp elime tutuşturdu. "Göz attım, kadın kıyafeti yok. Yalnızca kendi işlerine yarayacak şeyler almışlar."

Yüzüme bakmıyordu. Sanki benim durumumda olan oydu. Şaşkınca ona bakarken, üzerindeki montu ve kazaklarını bir anda çıkarıverdi. Karşımda siyah atletiyle kalmıştı. Çığlık atmak üzere ağzımı açtım. Ancak o daha hızlı davranarak avucunu dudaklarıma kapattı ve beni kütleyle kendi arasında sıkıştırdı.

"Sakin ol, sana yardım etmeye çalışıyorum. "

Dudaklarımı sertçe avucundan ayırdım. "Soyunarak mı!"

Ellerini benden ayırmadı. "Aklından neler geçiyor Mihrimah?"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Seni ilgilendirmez." Bakışları aşağı indi. Ah, hayır ya!" "Çek o bakışlarını ordan."

Onu itmeye çalıştım ama yüz yıllık bir çınar ağacı gibi yerinden milim kıpırdamadı."Hava bu kadar soğukken pantolonunun düğmesini açık mı bırakıyorsun?"

Kızardığıma ve onun da bu durumdan zevk aldığına emindim. Elimi hızlıca pantolonuma götürdüm ama o bir kez daha benden önce davranarak düğmeme asıldı. Gözle-

rini gözlerimden bir saniye bile ayırmadan düğmemi usulca ilikledi.

"Utanıyor musun?" Soluğu soğuğun soluğundan daha keskindi. "Seni defalarca yarı çıplak görmesine rağmen, o güzel vücudunu bir kere bile izlemeyen adamdan mı utanıyorsun?"

Geri çekilip atletini çıkardı ve elime tutuşturdu. Gözlerim elimde olmadan gövdesine kaydı. Teni esmer ve göz alıcıydı. Kaslı omuzlarına bakarken, düşmemek için onlara defalarca tutunduğumu hatırladım. Bakmamam gerekiyordu ama fazlaca izlenesi duruyordu. Neyse ki çok geçmeden kazaklarını ve montunu tekrar üzerine geçirdi. Atletini parmaklarımın arasında sıkıyordum.

"Onu karnına sar. Pelvik bölgende bulunan organ ya da kasların üşütmesi sonucu gerilmesi ağrı ve şişliğe sebep olur. Orayı sıcak tutmaya çalışalım."

Çalışa-lım! Neydi bu adam? Bir doktor falan mı? Başka bir evrene ait olduğuna yemin edebilecek duruma gelmişken, nasıl benim dünyamdaki her şeye bu denli hâkim olabiliyordu?

"Düzelecek." dedi güven veren bir sesle.

Elleri saçlarıma değiyordu ve aynı anda aklımdan geçen tek bir soru vardı. "Neden böyle davranıyorsun?"

Arkasını döndü. "Başka türlüsü elimden gelmiyor."

Gitti. Yanıma her gelişi ayrı bir muamma doğuruyordu. Gidişleri de öyle. Birlikte geçirdiğimiz o kısacık anlarda düşüncelerimi, planlarımı ve hatta duygularımı alaşağı ediyordu. Ne yazık ki aramızdaki o tuhaf çekimin artık farkındaydım. Bir şeyin daha farkındaydım; bu basit bir Stockholm sendromu değildi. İsmi yoktu, tarifi yoktu, nasıl hissettirdiğini ve nereye gittiğini bilmiyordum. Koca bir belirsizlikten ibaretti. Bu neydi? Soğuktan uyuşan ayak parmaklarımın sızlamasıyla dikilmeye bir son verdim. Söylediği gibi çantada birkaç parça erkek kıyafeti ve ıvır zıvırdan

başka bir şey yoktu. Mecburen aralarından bir kazak ve pantolon almak zorunda kaldım. Ante'nin atletini karnıma sardıktan sonra erkek kıyafetlerini kıyafetlerimin üstüne giydim ve yanlarına geri döndüm.

Çok değil yedi, en fazla sekiz dakika daha yürüdükten sonra Talar bir şeye çarparak duruverdi ve büyük bir hayretle geri çekilerek yukarı baktı. Neden durduğunu, nereye baktığını anlayamadım. En mühimi, nereye çaptığını...

"Siktir!" diye bağırdı anlayamadığım yersiz bir telaşla. "Engel var!"

Ante sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi ağır adımlarla Talar'ın yanına gitti ve kaldırdığı elini boşluğa savurdu. Sonra bir şeye dokunmuş gibi avucunu dümdüz açarak sıvazladı.

"Buz duvarı," dedi Talar'a dönerek. "Eksik yaptığınız bir şeyler var. Diğer tarafa geçmemize izin verilmiyor."

Sesir ve Beki'nin de yanlarına gitmesiyle dört adam durumu tartışmaya başladı. Bense kararsız adımlarla Ante'nin engel diye söz ettiği yere yaklaştım. Kestirebileceğim herhangi bir tuhaflık yoktu. Birkaç metre ötesini rahatlıkla görebiliyordum. Durdum ve kendime düşünmek için zaman tanımadım. Elimi boşluğa savurduğumda, parmak uçlarıma değen şey soğuk bir duvardı. Tanrım! Önümde uçsuz bucaksız, görünmez, buzdan bir duvar vardı!

22. BÖLÜM

SON KATLİAM



Tanrı'nın burgacı ruhumu içine çekerken, göğün bağrına kan rengi bulutlar doluştu. Sisli, kasvetli ve mevt kokan bulutlar... Ansızın esen kuvvetli rüzgâr bedenimi görünmez duvarın dibine serdi. Sırtım buzun kaygan yüzeyi ile buluşurken, korkan bakışlarım Talar'a gitti. Çekik gözlerinde zebaniler dans ediyordu, sıktığı avuçları taze kan istiyordu.

"Sakın aksini iddia edeyim deme, dem çizgisi önümüze koyduğu engel için bir ölüm daha istiyor."

Haritayı Ante'ye çevirdi. Açık kahverengi kağıtta simetrik çizgiler ve anlamlandıramadığım garip figürler vardı. Öyle karışık görünüyordu ki, haritayı onlardan başka birinin çözebilmesi imkânsızdı. Aslında, ikizler de Beki de harita üzerinde Ante kadar usta değildi. Kahverenginin koyulaştığı yerlerde küçük kırmızı detaylar vardı. Talar silahının ucuyla onlardan birini gösterdiğinde, nefesim boğazımda düğümlendi.

"Bak, bulunduğumuz yer tam olarak burası ve kanla işaretlenmiş!"

Kan! Haritadaki kan damlaları dem çizgisinin istediği ölümleri işaret ediyordu!

"Evet," dedi Ante.

Düştüğüm yerde acıyla kıvrandım. Önlerindeki tek seçenek askerdi. Ah, zavallı asker...

"Onun için kurşun harcamak istemiyorum, boğazını kesmeye ne dersin?"

Soğuktan uyuşan bedenimi güçlükle doğrulttum, rüzgâr uğuldayarak esmeye devam ediyordu.

"Seni aşağılık herif! Burada boğazı kesilerek öldürülmeyi sadece siz hak ediyorsunuz!"

Yumruklarımı öfkeyle kaldırdım ancak hedefime ulaşamadan, biri belimden kavrayarak beni geri çekti. Bu Ante'den başkası değildi.

"Sakin ol," diye fısıldadı, sırtımı göğsüne yaslayarak. "Gücünü tüketiyorsun."

Öfkem lanet olası Talar'ı sadece güldürdü. "O kendini aslan zanneden küçük kediciği sıkı tut Ante."

Dişlerimi sıkıp bakışlarımdaki nefreti bakışlarına kustum. "O elindeki silah bende olsaydı Talar, eğer o silah bende olsaydı...."

"Ellerine silah yerine başka bir şey vereceğim kedicik, biraz daha sabret."

Ante öfkeli bir hamleyle beni arkasına alırken, Talar silahı ona doğrulttu. "O sürtük için gebermene değmeyecek Ante, illa gebermek istiyorsan bunu Teodora için yap."

Teodora, Teodora... Korkunç bir gök gürültüsüyle tüm bakışlar havaya kalktı. Aynı anda rüzgâr şiddetini artırarak bedenimi sabit tutmamı zorlaştırdı.

"İşaretlenen yere bak. Kırmızı değil, siyah, bu onların değil, bizim kanımızın rengi. Gördün mü sersem? Dem çizgisinin istediği bu sefer onlardan birinin değil, içimizden birinin kanı!"

Talar'ın gözleri, hayretle harmanlanan saf bir korku hâliyle büyüdü. Bakışlarını yavaş yavaş haritaya çevirdiğinde, benim de henüz fark edebildiğim gerçeği idrak etti. Bulunduğumuz nokta kırmızı değil, Ante'nin de söylediği gibi siyah kanla işaretlenmişti.

"Ah, fark etmez." Önce Beki'ye, ardından Ante'ye baktı. "Sen söyle, hanginizle vedalaşalım?"

Ante'nin arkasındaydım. Yüzünü, ifadesini göremiyordum ancak o bir dağ gibi önümde dikilirken, ucunda olduğumuz namludan korkmuyordum.

"Gerçekten buna senin karar vereceğini mi düşünüyorsun?"

Talar bocaladı. Bunu açıkça görebiliyordum. "Silah kimin elindeyse kararı o verir."

"Yanılıyorsun aptal herif!" Ante'nin sesindeki kusursuz özgüven Talar'ı köşeye sıkıştırmaya yetecek kadar güçlüydü. "Duvar ortadan kalkmak için yalnızca bir kişiyi istiyor. Mutlaka işaret gelecektir."

Talar ve Sesir bakıştılar. Onların gözlerinde korkuyu görmek bana müthiş bir haz vermişti.

"Ante, akıllı adamsın. Seni öldürmememem için yalan söylüyorsun."

"Tekrar ediyorum, şu an tek yapmamız gereken işareti beklemek. Senin de dediğin gibi, silahlar elinizde, beklemek size bir şey kaybettirmez."

Sesir yeri tekmeledi. "Siktir!"

"Dem çizgisini seçen sizdiniz, şikâyet etmeniz yersiz."

Talar silahı görünmez duvara çevirip öfkeyle tetiğe yüklendi. Kurşunların boşluğa çarparak yere düşmesini şaşkınlıkla izledim. "Senin seçtiğin yol, mah çizgisi çok dolambaçlıydı."

Ante omzunun üzerinden bana baktığında, rüzgârdan suratıma yapışan saçlarım, kirpiklerime çarpan kar taneleri, ifadesini seçebilmeme engel oldu. Birkaç saniyeliğine uçuşan saçlarıma baktıktan sonra tekrar onlara döndü. "Kimsenin canı yanmayacaktı. Ne onların ne de sizin."

Sesir öne atıldı. "Onların canı kimin umrunda!" diye bağırırken, nereden geldiğini bilmediğim iri, siyah bir damla alnına düştü.

Siyah damla... Siyah kan! Ante'nin bahsettiği işaret buydu, ölmesi gereken kişi Sesir'di! Asker kızağın üzerinde doğruldu.

"Kendine dikkat et pislik, seni ben öldürene kadar, sakın öleyim deme."

Sesir girdiği şok hâlinden sıyrılıp ona cevap veremedi. Talar'ın da ondan bir farkı yoktu. "Bu olamaz. Bu nasıl olur! Sesir, kardeşim..."

Sesir alnındaki damlayı sıyırıp attı. "Oldu! Lanet olsun, beni seçtiler Talar!"

"Bir çaresini bulacağım," dedi kardeşinin karşısında durarak. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Sesir bakışlarını yere düşürdü ve başını iki yana salladı. "Böyle olmasını istiyorlar. Sikeyim! Neden böyle olmasını istiyorlar ki?"

Talar sarı sakallarını sıvazlayarak, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bana bak, sana zarar gelmeyecek. Bu döngüyü tersine çevirmenin bir yolunu bulacağım. Bana inan Sesir. Bu işten sıyrılacağız."

Sesir geri gitti ve olduğu yere çöktü. Çaresiz görünüyordu. Çaresiz ve acınası... "Döktüğümüz kanlarda boğuluyoruz. Tek açıklaması bu!"

Sesimin çıktığınca bunun koca bir gerçek olduğunu haykırmak istedim. Ancak ağzımı şu anda açarsam Talar'ın beni tek kurşunla indireceğini biliyordum.

"Saçmalayı kes ve düşünmeme izin ver. Halledeceğim."

Talar haritaya baktı, silahı tutan eli titriyordu. Asker kızaktan kalkmaya yeltendiğinde silahı havaya kaldırdı ve her birimizin üzerinde dolaştırdı. "Herkes yere çöksün. Yere çökün!"

Asker başını kızağa koydu. Beki yere çöktü. Ante bir adım geri geldi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Usulca yere çökerken, "Hadi," diye fısıldadı. "Biraz dinlenelim."

Onunla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama üşüyordum. Çok, çok üşüyordum. Uzuvlarımı hareket ettirmekte güçlük çekecek kadar, konuşmakta, başımı çevirmekte, hatta nefes almakta güçlük çekecek kadar üşüyordum. Talar gidip kardeşinin yanına oturdu ve sırtlarını ortadan kaldırmak istedikleri buzdan duvara dayadılar. Tanrım, öyle tuhaftı ki! Görünürde hiçbir şey yoktu. Somut hiçbir şey yoktu ama oradaydı, biliyordum, dokunmuştum. Soğuk ve kaygan yüzeyini parmak uçlarımda hissetmiştim.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım dudaklarımın dibindeki omzuna doğru.

"Sesir ölecek."

"Kardeşini asla öldürmez."

Cevap vermedi. Hissizleşen dudaklarımı hareket ettirmek için tekrar sordum. "Ne olacak?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. Nefesinin beyaz buharını rüzgâr aceleyle alıp götürken, dizlerimi karnıma çektim.

"Başını sırtıma yasla."

"Ne?"

"Başını diyorum, sırtıma yasla."

Sanki bana küfür etmiş gibi ters bir bakış attım. Bana bakmıyordu. Gözü birkaç metre ötemizde, oturmuş plan yapan ikizlerdeydi. Beki başını dizlerine eğdi. Asker hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı. Her yer bembeyazdı ve rüzgâr hız kesmeden esmeye devam ediyordu. "Hayır," Omuz silktim. "İstemiyorum."

Alnına dökülen soluk siyah saçlarının altından bana baktı. "Arkamdasın, seni kimse göremez."

"Birinin görüp görmemesi umrumda değil. Sadece bunu istemiyorum."

Cebinden bir şey çıkardı. Bu çadırda, kafamda olan beresiydi. "O hâlde bunu tak."

Titreyerek kasılan bedenimi sıkmaya çalıştım. "Ne... neden sen takmıyorsun?"

Bereyi tutan elini yavaşça bana uzattı. Suratıma yapışan tutamları kulağımın arkasına yerleştirirken, neyse ki soğuktan bir şey düşünemiyordum!

"Benim saçlarım uçuşup yüzüme yapışmıyor Mihrimah."

Yalnızca saçlarıma bakarak bereyi başıma giydirdi. Ona engel olacak gücüm yoktu. Birkaç dakika sonra başım kendiliğinden sırtına düştüğünde, gözlerim kapanmak üzereydi.

"Uyuma, şimdi değil."

"Çok uykum var," diye mırıldandım. Uyku hâli ağırlaştıkça soğuk ve rüzgâr daha az acı veriyordu.

Huzursuzca kırpırdandı. Sırtındaki başımı hareket ettirdiği için gözlerimi aralamak zorunda kaldım. Huysuzca mırıldandım.

"Uyku seni soğuğa karşı savunmasızlaştırır. Bekle biraz, bu gece sıcak bir uyku çekeceksin. Söz veriyorum."

Alayla gülümsedim. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu akşam için yalnızca iki seçeneğim olabilir. Ya donarak ölmek ya da şu katiller tarafından tecavüze uğ..."

"Kapat çeneni ve uyu."

Bu itiraz kabul etmeyen sert bir emirdi. Gözlerimi yeniden kapattım ve başıma gelebilecek her şeye karşı daha da savunmasızlaşarak onun sırtında uyudum.

Loş, gürültülü ve sıcak bir akşamdı. Koyu yeşil elbisemin eteklerini çekiştirerek Günce'ye döndüm. Kırmızı rujunu tazelerken, gecenin başında çatılan kaşları huzursuzluğunu koruyordu. Topuklu ayakkabılarımın mozaik zeminde bıraktığı tok sesler eşliğinde arkasına geçtim ve aynadan aksimize baktım. Kırmızı, mini elbisesinin içinde bir afet gibi görünüyordu ama mutsuzdu. Bana zorla giydirdiği yeşil deri elbisesinin içinde kendimi sıkışmış gibi hissediyordum ama ondan daha iyi durumdaydım.

"Gidelim istersen," diye bağırdım bangır bangır çalan müziği bastırmaya çalışarak. Sanki orkestra aşağıda değil de, tuvaletin ağzında çalıyormuş gibiydi! "O kızdan hiç hoşlanmadım."

Bir hışımla bana döndü. Mavi gözlerinden ateş çıkıyordu. "Hoşlanmamak mı? Onu elime verseler kafasındaki saçları tek tek cımbızla çekerim. Yılışık şey!" Yüzünü buruşturdu. "Dans ederken Nick'e nasıl sürtündüğünü gördün mü!"

"Şeyy..." dedim tereddütle. "O Nick'in sevgilisi Günce."

"Sevgili mi! Bence yeni yatak arkadaşı desek daha doğru olur. Kazulet Alik!"

"Alice," diye düzelttim. "Adı Alice'miş."

Omuz silkti. "Her ne haltsa. Hadi aşağı inelim. Nick'imi daha fazla o kadınla yalnız bırakmak istemiyorum."

Beni dinlemeden çantasını aldı ve tuvaletten çıktı. Rengârenk ışıklandırmaların, içki kokusunun ve kalabalığın arasından sıyrılarak masamıza ilerledik. Nicolas yuvarlak bar masasında içkisini yudumluyordu. Alice ve Nick biraz ileride sarmaş dolaş dans ediyorlardı. Günce çantasını sertçe masaya bırakarak içkisinden büyük bir yudum aldı. Nicolas'nın yanına geçtiğimde, kolunu belime sardı ve başıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Günce neden sinirli?"

Dudağımı ısırdıktan sonra, "Hiç..." diyebildim. "Lavaboda kadının biriyle tartıştı. Önemli bir şey değil..."

Su yeşili gözlerini yanımıza gelmekte olan Alice ve Nick'e dikerek, "Bana öyle gelmedi," dedi manidar bir gülümseme eşliğinde.

"Ama öyle," Bakışlarımı kaçırdım. Oysa ki Nicolas gibi akıllı bir adamın durumu fark etmiş olması gayet normal bir durumdu. "Başka ne olabilir ki?"

Nefesi boynuma indiğinde, bundan rahatsızlık duyduğum için geri çekilmek istedim. Ancak onu üzmemek adına

bunu yapamadım. Ona sarılmayı seviyordum. Omzumda şefkatle gezen ellerini, benimle konuşmasını ve ona akıl danışmayı seviyordum. Ama bu kadardı, dahası Nicolas ne kadar istese de olamamıştı.

*"Belle femme je crois en toi..."**

Gülümsedim. "Ben de sana inanıyorum, Nico."

Biraz sonra Nick ve Alice yanımıza geldi. Nick yorulduğu için masaya yaslanarak kokteylinden yudumlamaya başladı. Ancak Alice enerji patlaması yaşıyormuş gibi bir an olsun yerinde durmuyordu. Bir ara Nicolas'nın elinden tutup piste çekmeye çalıştı ve uzun süre bunun için uğraştı. Nicolas başta ne kadar karşı koysa da, şimdi karşımda birlikte dans ediyorlardı. Alice karçasının hemen altında biten eteği ve uzun bacaklarıyla oldukça göz alıcı duruyordu. Ellerini Nicolas'nın omuzlarına koyuyor, etrafında dönüyor ve şuh kahkahalar atıyordu. Nicolas'ya güveniyordum ama bu manzara hiç hoşuma gitmemişti.

"Neden bir şeyler içmiyorsun Pera?"

Nick'in tatlı bir biçimde sorduğu soruya karşılık alkolsüz kokteylimi havaya kaldırdım. "İçiyorum, bak."

Gülümseyerek parmaklarını küllü saçlarının arasından geçirdi. "Demek istediğim, içki. Neden içki içmiyorsun?"

"Geçen hafta içip sapıttıktan sonra mı? Ah, hayır Nick. Size tekrar rezil olmak ve sabaha kadar kusmak istemiyorum!"

Gülümsemesi yerini kahkahaya bırakırken, sebebini bilmek beni utandırdı. Keşke o kadar içip dans etmeseydim ve şarkı söylemeseydim. Ve ağlamasaydım... Ve bağırmasaydım!

"Baksana," dedi kolumu dürterek. "Önümüzdeki kış kampa gidelim. Aklımda muhteşem bir yer var." Kendisine gülümseyen Günce'ye bakıp göz kırptı. "Hep birlikte..."

---

* (Fr.) *Sana inanıyorum güzel kadın.*

Kararsızca Günce'ye baktım. "Bilmem ki..."

Günce kollarını heyecanla masaya dayadı. "Bilmeyecek ne var canım? Gideriz tabii. Bizi nereye götürmeyi planlıyorsun Nick?"

Nick'in ela gözleri ışıldadı. "Mont Blanc, bayılacaksınız!"

Günce ellerini birbirine kavuşturarak, "Orayı duymuştum!" diye bağırdı. "Bu fikir beni şimdiden heyecanlandırdı."

"Heyecanlanmalısın. Harika vakit geçireceğiz."

"Bakalım Nick, daha kışa çok var."

Bakışlarımı piste çevirdiğimde Nicolas'yı göremedim. Alice de yoktu. Oysa daha birkaç dakika önce karşımda dans ediyorlardı. Etrafıma dikkatle baktım ama yine ikisini de göremedim. Adımlarım piste ilerlerken, duraksayan müzikten faydalanarak ona seslendim.

"Nicolas... Nicolas..."

Karanlık yerini sisli bir aydınlığa bırakırken, bedenimi bir uçurumun kenarında hissediyordum. Her an boşluğa savrulacakmış gibi, her an büsbütün karanlığa bürünecekmiş gibi...

"Mihrimah... Gözlerini aç, hadi."

Gözlerimi açtığımda, onun kollarındaydım. Hissettiğim uçurum Ante'ydi.

"Ne oldu?"

Gözlerinde yine garip bir ifade kol geziyordu. Kollarında tuttuğu bana bakarken, sanki bir hayal kırıklığına bakıyordu. "Sayıklıyordun, iyi misin?"

İyi miydim? Üst bacaklarımda gerginlik ve acı hissediyordum. Bu uyumadan önce de vardı ama şimdi çok daha yoğundu. Aynı acı omuzlarımda da vardı. Sırtımda, kalçamda ve karnımda da... "İyiyim."

Beni bırakmasını istiyordum. Bunu ona söylemem gerekiyordu ama kolları ayrılmak istemeyeceğim kadar güçlü ve sıcaktı.

"Seni doğrultacağım," dedi düz bir sesle.

Bana kızgın mıydı? Uyurken onu nasıl kızdırmış olabilirdim ki? Belimden tutup bedenimi doğrulturken acıyla bağırdım. Sanki tüm bedenime aynı anda iğneler batıyormuş gibiydi.

"İyi değilsin..." derken, az önceki sesinden eser yoktu. "Neyin var?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, canım acıyor."

Bedenime bakıp anlamaya çalıştı. "Neresi acıyor, göster."

"Bilmiyorum, galiba her yerim."

Kolumu tuttu ve montumun kolunu sıyırmaya çalıştı.

"Bırak beni, dokunma." Kolumu ondan kurtarıp askere baktım. Uyanmış bizi seyrediyordu.

"Asker." Kendi acımı unutup ona odaklanmaya çalıştım. Esmer teni bembeyaz kesilmiş, dudakları rengini tamamen yitirmişti. Burnunun ucu ise nedenini bilmediğim bir şekilde simsiyah olmuştu. Tanrım, gözleri açık bir ölüye benziyordu. Dizlerimin üzerinde yanına emeklerken, Ante peşimden geldi. Avuçlarımı batırıp çıkardığım karın soğukluğunu hissedemiyordum. Tenim hissiyatını kaybetmişti. Gözlerimi kapatıp en tanıdık nesneye bile dokunsam, ne olduğunu anlayamazdım. Askerin baş ucuna oturdum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Pera," dedi kısılmış sesiyle. "Beni boşver. Ante'ye izin ver de neyin olduğuna bir baksın."

"İstemiyorum, ben iyiyim."

Gözlerini çok yavaş bir hareketle açıp kapattı. "Her yerin acıyor, değil mi?"

Başımı sallamakla yetindim.

"Donmanın ikinci seviyesine geçtin. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Buradan kurtulmak için acele etmen gerekiyor demek. Üçüncü seviyeye geçersen, ölürsün."

Bir şey söylemeliydim. Bir kelime, ama ne?

"Bana korkuyla bakıyorsun, çünkü donmanın üçüncü evresindeyim. Muhtemelen burnum ve çenem soğuktan yandı."

Karnının üzerinde duran elini tuttuğumda, ağlıyordum. "Ben, ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey olmasını isterdim. Bunu çok isterdim."

Büyük ve sertleşmiş eliyle elimi kavradı. "Benim için bir şey mi yapmak istiyorsun. Buradan kurtul."

"Hiç gücüm yok." Ona yaklaştım. "Ölmeni istemiyorum."

Gülümsedi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. "Yaşamak istemiyorum ufaklık. Bırak da karımın yanına gideyim."

Dudaklarımdan kaçan hıçkırıklar ona veda ediyordu. "Sana itiraf etmem gereken bir şey var asker. Dinle, sen mükemmel bir adamsın. Hiç senin gibi bir adam görmemiştim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece ben değil, eminim karın da öyle düşünüyordu. Şanslı kadın..."

Elimi sıktı. Onun son gücünü avuçlarımda hissetmek, içten içe tüketen bir histi.

"Şanslı olan bendim ve şimdi, şansımın yanına gidiyorum. Tabii, yapmam gereken son bir şey var. Ante..."

Ante arkamda diz çöktü. Ona bakmadım. "Seni dinliyorum."

Asker öksürmeye çalıştı ama başaramadı. "Onu buradan kurtar, bunu yapmak istediğini biliyorum."

"Bunun için uğraşıyorum."

"Senden başka kimsesi yok."

Ante'nin ağır ağır yutkunduğunu işittim. "Biliyorum."

Asker elini elimden uzaklaştırdı. "Bu kadar yeter, şimdi gidin."

Dudaklarımı ıslatan gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalıştım.

"Sana hoşçakal demeli miyim?"

"Evet," dedi. Sesi onu tamamen terk etmek üzereydi. "Bir hoşçakal fena olmazdı."

Alelacele elimin tersiyle yüzünü kuruladım. "Hoşçakal, asker."

Ayağa kalktığımda, "Dur bir dakika," dedi, "Jean, adım bu."

Dudaklarımı ısırdım, kanın tadını dilimin üzerinde hissettim. "Pekâlâ, hoşçakal asker Jean."

Asker başıyla Ante'ye işaret etti. "Götür onu buradan."

Ante'nin omzuma dokunduğunu hissettiğim an ondan kurtulmaya çalıştım. "Hayır, hayır, bırak da son nefesini verirken yanında biri olsun."

Ante beni dinlemedi. Bu kez belime sarıldı ve beni oradan uzaklaştırdı. Beki'nin yanına ulaştığımızda dönüp Ante'nin göğsüne vurdum.

"Neden bu kadar acımasızsın!" Ağlamam dinmemişti, zorlukla konuştum. "O ölüyor, görmüyor musun!"

Ellerini omuzlarıma koyup beni sakinleştirmeye çalıştı. "Böyle olmasını o istedi, ağlama artık."

Beki dizlerinden kaldırdığı bakışlarını Ante'ye çevirdi ve ikaz eder gibi baktı. "Bırak ne hâli varsa görsün. O kadar ölüme şahit oldu, alışmaması aptallık."

"Beki," dedi dişlerinin arasından. "Kapat çeneni!"

Askerin sesini duyduğumda hızla ona döndüm. Gözlerini Sesir'in üstüne dikmiş gülüyordu. Sesir onu fark ettiğinde yumruğunu avucuna bastırarak bağırdı. "Ne gülüyorsun lan! Ölmek çok mu eğlenceli."

Asker zorlukla kaldırdığı bacağını diğerinin üstüne attı. "Neden merak ediyorsun? Eğlenceli olup olmadığını çok yakında göreceksin zaten."

Sesir öfkeyle ayağa kalktığında, Talar ona engel olmadı. "Şimdi göstereceğim sana eğlenceyi!"

Sesir seri adımlarla askerin yanına giderken, avucumu korkuyla ağzıma bastırdım.

"Korkma," diye fısıldadı Ante kulağıma doğru. "Bir bildiği var."

Nasıl bir bildiği olabilirdi? Asker... Bu yaptığı bile isteye kendini öldürtmekti. Sesir askerin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerinde korkunç bir öldürme isteği vardı. Hiçbir şey yapamıyordum, elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim!"

Sesir ellerini askerin boğazına sardığında, çaresizce bağırdım. "Hayır! Hayır bırak onu!"

Sesir askerin boğazını sıkmaya başladı. Asker hiç tepki vermiyordu. Gözyaşlarımın yarattığı buğulu görüntünün ardından onları izlerken, aralarında bir bıçağın parladığını gördüm. Bıçak Sesir'in boynundan girdi, ensesinden çıktı. Bağıramadı bile. Olduğu yere yığılıp kalırken, boğazından oluk oluk akan siyah kan karın ak rengini ele geçirdi.

"Umarım eğlenmişsindir." Bunlar askerin son sözleriydi.

Haykırarak koşan Talar askeri kurşun yağmuruna tuttu. Ante beni kendine çevirip sarılırken, kulağımda yalnızca fısıltısı kalmıştı. "Geçecek... Geçecek..."

❁

Gece, şavkı heybesinde saklarken karanlık mahremi kucaklıyordu. Kadın kara kapüşonunun açılmaması için onu sıkıca tutuyor, diğer yandan telaşlı adımlarını sınıra sürüklüyordu. Hava karanlık, rüzgâr keskindi. Muhafızların soluklarını ensesinde hissetmesine rağmen geri dönmeyi bir an bile düşünmedi. Çıplak ayakları bej rengi kuru toprağı döverken, zehirli çitlerin ardındaki adamı gördü. Yine kendisinden önce gelmişti.

"Gelemezsin sanıyordum."

Kadının kömür kadar siyah olan saçlarına baktı genç adam. Kapüşonunun her iki yanından sarkan uzun saçları göbeğine uzanıyordu. Usulca kendi kapüşonuna uzanıp

omuzlarına indirdi. Kadın da onunla birlikte hareket ederek aynısını yaptı.

"Geldim, bu son gelişim olabilir."

"Böyle konuşma," dedi kadın kırgın bir sesle.

Çit bir santimi bile bulmayan karelerden oluşuyordu ve birbirlerini oldukça ufak parçalardan oluşan bir yapboz gibi görüyorlardı.

"Hanedanlık ne söyledi? Nora ve Erk'e ne olacak?"

"İkisi de cezalandırılacak."

Kadın bir felakete tanık olmuş gibi gözlerini açtı. "... ama Nora, kız kardeşin suçsuz! Erk ona zorla sahip oldu!"

"Hanedanlık böyle düşünmüyor. İkisi de cehenneme sürüldü."

Aralarında dönen dil daha önce hiç duyulmayan, bilinmeyen, konuşulmayan bir dildi. Doksan dokuz bakire kadın ve doksan dokuz bakir erkeğin dışında.

"Ne olacak?"

"Beki ve beni bir yere gönderecekler. Üç kutsal tılsımı geri getirmeyi başarırsak Nora kurtulacak."

"O hâlde git ve kutsal tılsımları geri getir." Kadın elini kaldırdı, adama dokunmak istedi. Bunu yapamadan elini indirdi, dokunamadı. Birbirlerine hiç dokunamamışlardı.

"Öyle kolay değil. Erk'in tarafından da iki kişi gönderilecek. Eğer tılsımları geri getiren onlar olursa, kurtulan Nora olmayacak."

Kadın, adamın kusursuz yüzüne baktı. Tek yapabildiği buydu. "Başarabileceğini biliyorum."

Adam yaşadığı acıya rağmen dimdik ve tepkisiz duruyordu. "Bir şey daha var." Başını havaya kaldırdı ve zift rengi gözlerini karanlık gökyüzüne dikti. "Üzerimizdeki bu lanet kırılabilir."

Kadın heyecanlandı. Daha önce hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Avuçlarını istemsizce çitlere dayadı ancak aynı saniye yanarak geri çekildi.

"Sakin ol, iyi misin?" Kadının kanamaya başlayan avuçlarına baktı. "Geri döndüğünde ellerini nehre sok."

"Sokacağım." Kadın acıyan canını umursamadan sordu. "Nedir üzerimizdeki laneti kaldıracak şey?"

Adam başını kendi tarafındaki çamurlaşmış toprağa eğdi. "Bakire bir kızla birlikte olmamızı istiyorlar."

Kadın afalladı ancak içindeki heyecan hâlâ ateşliydi. "Yani birbirimize dokunabilmemizin bir yolu var?"

"Beni anlamadın mı? Başka bir kadına dokunmamı mı istiyorsun Teodora?"

Kadın kara gözlerini kan rengi bir ihtirasla araladı. "Eğer sana dokunabilmemin tek yolu buysa... Ante, sevgilim, tüm bedelleri göze alıyorum. Git ve ne yapman gerekiyorsa onu yap ."

23. BÖLÜM

SOĞUK TUTKU



Ölümün ninnisini Azrail'in kollarında dinliyordum. Garip, demode ve iç burkan bu ritme, tükendiğini sandığım gözyaşlarımla eşlik ediyordum. Benden başka duyan var mıydı? Sükûtu sırtlanan bir parça zaman diliminde, acının nahoş tadı damağıma uzanıverdi. Hava soğuk, nefesi sıcaktı. Geçecek diyordu, her şey geçecek... Bunu Ante söylüyordu. İnanmadığı şeye inandırmak istiyordu. Islak dudaklarım sakallarına sürtündüğünde, dudaklarından dökülen acı nidayla birlikte bana daha sıkı sarıldı. Acılarımı, titreyişimi ve gözyaşlarımı bastırmak ister gibi, sımsıkı sardı bedenimi.

"Ante," dedim sığındığım yerden. "Ne zaman bitecek bu? Dayanamıyorum."

Veremediği cevabın altında ezildim. Sesir ölmüştü. Ne yazık, asker ölmüştü. Kendi isteğiyle, kendi istediğini de yanına alarak bu cehennemden kurtulmuştu. Silah sesleri henüz dinmişti. Talar'ın haykırışları, yerini ağır küfürlere bırakmıştı. "Bunu yapacağını biliyordunuz! Biliyordunuz, değil mi?"

Ellerim gayriihtiyari Ante'nin sırtına çıktı. Parmaklarımı sırtına bastırırken, en fazla dizlerim titriyordu.

"İndir o silahı." Ante beni bırakmadan düz bir sesle emretti. "İndir, şimdi!"

Az önce askerin canını alan silah şimdi bize çevrilmişti. Talar kardeşinin ölümünden bizi sorumlu tutuyordu. Ante beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama yerimden kıpırdayamadım. Beni şimdi öldürmeyeceğini biliyordum. Ya Ante'yi?

"Bana emredecek konumda değilsin. Konumunu bildirmemi ister misin Ante? Sadece bir dakika sonra Sesir gibi ölü bir adam olacaksın."

Dudaklarımdan firar eden korku nidası eşliğinde, istemsizce kasıldım.

Ante sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Korkma," dedi. "Hiçbir şey olmayacak. Şimdi, seni arkama almama izin ver."

Bedenimi yavaşça yanına çekti ve uzun bir adımla önüme geçti. "Bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Ben olmadan seni zirveye çıkacak yolu bulamazsın."

Başımı birazcık arkaya çevirdiğimde, Talar'ı gördüm. Kızaran suratı şişmişti. Gözlerindeki yaşlar, fokur fokur kaynayan bir zehir kazanından süzülen damlalara benziyordu. Elleri titriyordu ama kabzayı kavrayan parmakları fazlaca kararlıydı. Bunu hissetmiştim.

"Olması gereken oldu. Kardeşim Sesir öldü ve duvar kalktı. Zirveye hiç olmadığım kadar yakınım. Hâlâ sana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Haklıydı. Zirveye öyle yakındık ki... Talar'ın kafasından geçenler açıktı; Ante ve Beki'yi öldürüp, beni o son noktaya değin yanında sürükleyecekti.

"Ante," diye mırıldandım, elimde olmadan. "Seni öldürecek."

Bana bakmadı. "Evet, niyeti bu."

Talar onun kalbine nişan aldı. Kirpiklerimin titrediğini hissettim, bu soğuktan değildi.

"Bana yalvarmanı isterdim dostum, bu hiç fena olmazdı."

"Uzatma Talar, bitir işimi."

Önümde dikilen heybetli bedeni, sadece birkaç saniye sonra ayaklarımın dibine serilecekti. Bunu bildiği hâlde kılı kıpırdamıyordu. Talar'ın çekik gözleri kısıldığında çığlık atmak istedim. Sonrasında kendime kızacağımı bile bile Ante için bir şeyler yapmak istedim.

"Hoşçakal Ante, cehennemde görüşmek üzere."

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ancak birdenbire koluna dokundum. Bana baktı, gözlerime... Siyah, düz kaşları usulca aşağı inerken, fısıldadı. "Mihrimah..." Acı bir silah sesinin yükselmesini beklerken, Talar'ın inlemesini duydum. Elimi hızla Ante'nin kolundan çektiğim sırada, göz göze geldiğim kişi Beki'ydi. Ve bu kez silah Talar'ın elinde değil, başındaydı! Beki önüne aldığı Talar'ı namlunun soğuk yüzüyle buluşturmuştu. Bir an bunun gerçek olduğuna inanamadım.

"Ne diyordun Talar?" Beki, rengini yitiren beyaz dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı. "Hatırlayamadım. Tekrar eder misin?"

Ante onlara doğru ilerledi. "İyi iş çıkardın."

Beki cevap vermek istedi ama ağzını açtığı an öksürmeye başladığı için bunu yapamadı. Silahı Ante'ye teslim ettikten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kendisini ele geçiren öksürük kriziyle savaşmaya başladı. Oldukça kötü görünüyordu. Yanakları içine çökmüş, cansız mavi gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Görünüşe bakılırsa giderken yalnız olmayacağım." Talar, Beki'nin vaziyetine bakarak aptalca bir kahkaha attı. "Bu dağda açlıktan ölen ilk kişi olacaksın, öyle değil mi Beki?"

Ante silahın kabzasını Talar'ın ensesine indirerek onu yere düşürdü. Ancak Talar alayla gülmeye devam ediyordu.

"Kardeşinin cesedi sadece bir karış ötendeyken, nasıl gülebiliyorsun?" diye sordum bozulan sinirlerimin aksine sakin bir sesle.

Düştüğü yerden bana baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Pera, tatlım, ne biliyorsun? Belki de şu an onun da ruhu bana gülümsüyordur."

Öfkeyle yanına gittim ve tekme attığım karı suratına savurdum. "Bence o şu an cayır cayır yanıyordur. Tıpkı senin o lanet gözlerini kapattığın an yandığın gibi!"

Talar'ın gülümsemesi yüzünde donarken, Beki zorlukla bastırdığı öksürüklerinin arasından Ante'ye döndü. "Artık gitmemiz gerekiyor." Talar'ı işaret etti. "Onu ne yapacağız?'

Her şey en başa sarılabilseydi şayet, onun yaşaması gerektiğini söylerdim. Yaşayıp bize yaptıklarının bedelini ödemesini.... Ancak şimdi biliyordum; bu dağda bedel ödeyen tek taraf biz zavallı kurbanlardık.

"Burada bırakabiliriz."

Beki'ye sert bir bakış attım. "Öldürün!"

Ante ve Beki anlamaya çalışırcasına yüzüme baktı. Benden böyle bir çıkış beklemedikleri açıktı. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. "Bakmayın bana öyle! Tüm bu olanlar bir film değilse, ben de başroldeki aptal, merhametli kız değilim. Öldürün şu pisliği, bunu fazlasıyla hak ediyor."

Beki zoraki bir gülümsemeyle, "Kızı da kendimize benzettik lan," dedi. "Talar'ı öldürmek, kulağa hoş geliyor."

Ante silahı beline yerleştirerek askerin kızağındaki ipleri çözdü ve Talar'ı bağlamaya başladı.

"Ne yani, onu öldürmeyecek misin?"

Ellerini arkadan sıkıca bağladıktan sonra ayaklarına geçti. "Hayır."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Neden öldürmüyorsun?"

İşini bitirip ayağa kalktı. "Sen öldürmemi istemeseydin, bir ihtimal öldürebilirdim."

"Ne demek bu?"

Ben anlamamıştım ama Beki, Ante'ye ne söylemek istediğini anlamış gibi baktı.

"Anlamıyorum, sen... Teo..."

"Hadi," diye girdi araya Ante. "Gidelim. Zirveye ulaşmadan önce ısınabileceğimiz bir yer biliyorum."

Ante, Talar ve Sesir'in taşıdığı çantaları sırtlanarak tüfeği omzuna attı. Ancak Beki, yerden kalkmak için en ufak bir hareket göstermedi. "Beki, beni duymadın mı?"

Beki başını önüne eğerek, "Belki de bu noktadan sonra bensiz devam etmelisindir," diye konuştu.

Ante kaşlarını çatarak onun yanına gitti ve kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Seni sırtımda taşımam için abartıyorsun, değil mi? Bunu yemiyorum Beki, hadi, düş önüme."

Beki, üzgünce Ante'nin yüzüne baktı ve başını ağır ağır salladı. "Üzgünüm Ante. Sana numara yapıyor olmayı isterdim. Geç kaldık. Hatırlasana, bize gücümüzü tüketmeden önce zirvede olmamızı tembihlediler."

"Ama zirveye yaklaştık."

"Ama gücümü tükettim."

Beki'nin kolunun altına girerek ağırlığını aldı. Yürümeye başladığında, Beki güçlükle adımlarına ayak uydurmak zorunda kaldı.

"Boşuna uğraşıyorsun, çok geçmeden geberecek," diyen Talar'ın yanına gittim ve önünde tek dizimin üstüne çöktüm.

"Kardeşin Sesir gibi mi?"

Şimdi bağlı olan oydu. Esir olan, çaresiz olan oydu. Parmağımı koca bedenini saran iplere geçirerek yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"Mihrimah, buraya gel."

Ante'nin çağrısını kulak arkası ederek Talar'a gülümsedim. Bana dikkatle bakıyordu. Ne yaptığımın farkındaydı. "Seni öldürmemi ister misin, pislik herif?"

Suratındaki lakayt ifade kardeşinin cesedine baktığında sekteye uğradı. Bu hoşuma gitmişti. Böyle bir insana dönüşmek karakterimi parçalara ayırsa da, şu andan aldığım zevkten vazgeçemezdim.

"Sen tek kurşunla ölmeyi hak etmiyorsun. Günce gibi... Anne, Abella, Corla ve asker gibi acısız bir ölümü hak etmiyorsun. Sen burada donarak öleceksin Talar. Dinle beni, belki de bir dağ ayısının akşam yemeği olursun. Kulağa hoş geliyor mu?" İplerine asılıp onu kendime çektim ve gözlerimi gözlerine kenetledim. Göz bebeklerime gömdüğü cesetlerin onu nasıl lanetlediğini görmesini istedim. "Ölüm etrafını gölgelediğinde, sana nasıl baktığımı hatırla." Onu iterek devirdim. "Canın cehenneme!"

Ayağa kalktım ve Ante'ye yetiştim. Ante ilerleyeceğimiz yola bakıyordu fakat Beki gülümsüyordu. "Ante, bu sana vasiyetimdir dostum. Ölmeden önce bu kızı görmek istemiyorum."

❄

Adımlarım kara batıp çıkıyor, batıp çıkıyor, batıp çıkıyordu... Botlarımın karı ezen saniyelik sesi sürekli başa sarıyordu. Civar, yer yer mavi ve alabildiğine beyazdı. Tepemizde dikilen kızıl granitler kucakladığı soğuğu hınçla üzerimize itiyordu. Geriye her dönüp baktığımda, katettiğimiz yolu görmek içimi ürpertiyordu. Titriyordum. Bazen titremem öyle acı veriyordu ki, kendimi geriye bırakıp, metrelerce yuvarlanıp, en sonunda sivri bir buzula saplanarak her şeye son vermeyi istiyordum. Bazen de adımı duyuyordum, birileri bana sesleniyordu. "Pera... Pera... Pera..."

Uğultular vardı, sesler, anlamsız hışırtılar... Fakat kimse yoktu. Buz tutan gözlerim, önümde yürüyen iki adamdan başkasını görmeme izin vermiyordu. Yorgun muydun? Aç mıydım? Hissetmiyordum. Üşüyor muydum? Ölüyor muydum? Hissetmiyordum.

"Buralarda olmalı..."

Ante'nin bana çevrilen gözleriyle, dizlerimin üzerine çöktüm. Beki'yi yere bırakıp yanıma geldi ve belimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Buradan sonrasını kendim yürüyebilirim," diye bağırdı Beki. "Onunla ilgilen, iyi görünmüyor."

"Şimdi ısınacaksın... Sadece birkaç dakika daha dayanmanı istiyorum."

Gözlerimi kapattım. "Evet, uyursam ısınabilirim."

"Hayır," dedi tek nefeste. "Bir kere de dediğimi yap."

Başım sola meylederken, omzuna çarpmasıyla duraksadım. Hayır, kendimi ona bırakmamalıydım.

"Bırak Mihrimah, bari şu hâlde kendini bana bırak."

Sanki bunu bekliyormuş gibi zorlukla tuttuğum boynumu omzuna bırakıverdim. Anında bacaklarımdan yakaladı ve beni kollarına aldı. Her adımında sallanan bedenim, ruhumu derin ve soğuk bir uykuya satmakta geç kalmadı. Onun kollarında...

❄

"Ulu Seplin, beni burada unut. Unut beni burada..."

Bu Beki'nin sesiydi. Şükrediyordu, defalarca, bıkmadan şükrediyordu. Ve ben, üşümüyordum. İlk hissettiğim bu oldu. Üzerimde ne olduğunu bilmediğim bir ağırlık vardı. Gözlerimi açma çabam en fazla aralayabilmekle sınırlı kaldı. Buz mavisi bir kuytudaydım. En ufak zerreme kadar ılık olduğuma yemin edebilirdim. Karşımda etrafı çıkıntılı buz parçalarıyla çevrilmiş bir havuz vardı. Havuzdan yükselen buharın arasından bir adam seçebildim. Başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı çıplak adam, sonsuz şükürlerin sahibi Beki'den başkası değildi. Kollarında olduğum uykunun sunduğu bu sıcak rüyadan uyanmamak için gözlerimi sıkıca kapattım. Zira, fazladan bir saniyesine daha muhtaçtım.

"Mihrimah, artık uyanmalısın."

Berenin saçlarımdan kayıp gittiğini hissederken, onun sesi çok yakınımdaydı.

"Her konuda bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?"

Benden ne istiyordu şimdi? Uyanmak istemediğime dair birkaç isteksiz mırıltı çıkardıktan sonra diğer yanına döndüm.

"Eğer hemen şimdi gözlerini açmazsan saçlarına dokunacağım."

Telaşla gözlerimi açmam, doğrulmam ve onunla burun buruna gelmem eşzamanlıydı.

"İşe yarayacağını bilsem bunu daha önce söylerdim."

Geri çekilmeye çalışırken, avuçlarımın kaymasıyla uyuduğum yere düşüverdim. Buna neyin sebep olduğunu anlamak için etrafıma baktığımda, gördüklerimin rüya olmadığını anladım. Küçük, buzdan bir mağaranın içindeydik. Tavanı yüksek ve çıkıntılı, zemin ise bir buz pisti gibi pürüzsüz ve kaygandı. Ante beni çadırın üzerine yatırmıştı. Üzerime ise iki kat battaniye ile montunu örtmüştü. Üşümüyor olmamın sebebi buydu ancak beni asıl şaşırtan, karşımda duran havuz ve içinden yükselen sıcak buhardı.

"Tanrı aşkına, rüya olduğunu düşünmüştüm."

Benimle birlikte büyüleyici havuza baktı. Dingin, mavi ve sıcak görünüyordu. "Rüya değil ama sıcaklığını dakikalar sonra kaybedecek."

"Anlamadım."

"Nereden aklına geldi bilmiyorum ama Beki tılsımları havuza soktu. Onlardan yayılan enerji sayesinde suyun ısınmasını sağladı. Yaklaşık yetmiş dakikadır su sıcak ve birazdan soğumaya başlayacak."

Kızgınlıkla ayağa kalktım. "Su yetmiş dakikadır sıcak ve sen beni henüz uyandırıyorsun, öyle mi!"

"Uyuyordun," dedi düz bir sesle. "Ayrıca seni uyandırmam yirmi dakikamı aldı."

Suya yaklaştım ve buharın yoğunlaştığı orta bölümüne baktığımda, kendimi oraya atmamak için zor tuttum.

"Girdin mi?"

"Hayır, Beki girdi. Aslına bakarsan sana iki haberim var. Biri kötü, diğeri daha kötü. Önce hangisini duymak istersin?"

Bana daha önce de sorduğu bu soruya karşın gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kötü... "

"Beki sudan çıktığında beri ortalarda yok."

"Ya daha kötü?"

"Talar ve Sesir konservelerin hepsini tüketmiş."

Suratımı asarak önüme döndüm. "Ah, ciddi olamazsın."

Önce botlarımı ardından da çoraplarımı çıkardım. Yüzüme vuran buharın nemi, buzun üzerinde kayan tabanlarımla çelişiyordu. Çıplak ayağımı suya dokundurdum. Sıcaktı. Sıcaktı. Tanrım! Sıcaktı.

"Ante!" dedim heyecanla. "Şuraya bak! Su sıcacık."

"Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Hadi, girsene."

Montu çıkardım. Sonra yünlü kazaklarımı... Ellerim pantolonumun düğmesine gittiğinde, göz ucuyla Ante'ye baktım. Aynı anda beni izlemeyi bırakıp arkasını döndü ve tamamen soyunmama izin verdi. Sütyenimi yerdeki kıyafetlerimin altına gizleyerek, üzerimde kalan tek parçayla suya gömülmeye başladım. Ah... Çok, çok güzeldi. Vücudumun sıcak suyla buluşması ruhuma ve bedenime nefis bir his tattırıyordu. Suyun hacmi tenimi okşarcasına kucaklarken, zihnimdeki kırağıların parçalara ayrıldığını hissediyordum. Usulca gevşemeye başladım. Ayaklarım, kollarım, gövdem ve boynum bir daha hiç üşümeyecekmiş gibi sıcakla kucaklaştı. Başımı havuzun buzdan kenarına yaslarken, mağaranın çıkışına baktım.

"Beki gelmez, değil mi?"

Bunu sormakla iyi mi etmiştim? Hayır, hiç iyi etmemiştim. Bu buzul mağarada onunla yalnızken, çıplakken onun varlığından değil de Beki'nin varlığından rahatsızlık duyacağımı açıkça ona bildirmiştim.

"Merak etme, etrafta görünmüyor. Aslında ona bir baksam fena olmayacak. Sudan çıktığından beri ortada yok."

Evet, Beki görünürlerde yoktu. Nerede olduğu umrumda değildi ama bu durum hayli garipti. Ante gitmek üzereyken, "Şey..." diyerek onu durdurdum. Aklıma gelen şeyi söylemek istemiyordum ama söylememek için kendimi zor tutuyordum. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Söyle Mihrimah."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek etrafıma bakındım. "Ben, şey diyecektim."

Suratında herhangi bir ifade yoktu ama neden şu durumumla eğlendiğini düşünüyordum. "Ne diyecektin?"

"Şey," dedim yeniden ve saçmaladım. "Senden nefret ettiğimi söyleyecektim, içimden geldi."

Gülümsedi. Gülümsememeliydi. Zira gözlerimi çenesindeki çukurdan alamıyordum.

"Biliyorum."

"Su ne zaman soğuyacak?"

Biraz düşündükten sonra "Yirmi dakika," diye yanıtladı. "Belki yirmi iki, ama daha fazla değil."

Başımı önüme eğdim, başka türlü söyleyemezdim. "Ante, senin de üşüdüğünü biliyorum. Eğer istersen, suya girebilirsin."

Gözlerinden geçen şaşkınlık, belki de şimdiye kadar gördüklerimin arasından en saf ve şeffaf olanıydı. Bir süre olduğu yerde durup bana baktıktan sonra yaklaştı. Aynı anda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Kazaklarını çıkardı. Ayakkabısını ve çoraplarını çıkardı. Elini pantolonuna götürdüğünde, bu kez başını çeviren ben oldum. Pantolonun bacaklarından sıyrılma sesi tüm tüylerimi diken diken ederken, bedeni ağır ağır suyun içine gömüldü. Suyun sıcaklığını hissediyordum ama bunun yanında, şimdi hissedebildiğim başka bir sıcaklık daha vardı. Onun sıcaklığı... Nerede duracağını bilemeyen bakışlarım etrafta gezinirken,

Ante'nin suya dalmasıyla kenardan ayrılarak etrafımda döndüm. Birkaç saniye geçti, sudan çıkmadı. Bir kaç dakika geçti, çıkmadı. Zemine değmeyen ayaklarımı suyun içinde hareketlenirken, "Ante..." diye seslendim. Hâlâ yoktu. Bir kez daha etrafımda döndüm. "Ante!"

Aniden suyun fışkırmasıyla belim sıkıca kavrandı. Çığlık atmak üzere aralanan dudaklarım, bedenimin suyun içine çekilmesiyle geri kapandı. Gözlerimi kapattım. Açtığımda, suyun içinde onunlaydım. Ellerim kollarına tutunmuş, bacaklarım boşlukta savruluyordu. Ante'nin alnını alnımda hissettiğimde tüm telaşım yerini garip bir durgunluğa bıraktı. Nefes alamıyordum. Sadece birkaç saniyedir suyun içinde olmama rağmen nefesim kesilmişti. Karanlık timsali gözleri ve elleri suyun içinde gezinen saçlarıma dokundu. Hayır, hayır yapma bunu bana... Ölmek üzereymişim gibi hissediyorum, yapma... Tıkanmaya başladığımda, ağzımdan çıkan nefes baloncukları suyun içinde patlamaya başladı. Bizi yukarı itti ve bedenimi kenara yasladı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, önüme dökülen saçlarımı arkaya itti. Onunsa ıslak saçları alnındaydı. Tutamlarından akan su tanecikleri omuzlarına damlayarak esmer teninde rotasız bir yol izliyordu.

"Korktun mu?"

Onu itmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "Hayır, korkmam için bir sebep yok."

"Adımı seslenirken, sesin titriyordu."

"Yanlış duymuşsun," diye itiraz ettim nefes nefese.

"Artık seni anlamam için saçlarına dokunmam gerekmiyor."

Bakışları ıslak gerdanıma kaydı. Başı yavaşça omzuna eğilirken, beni acelesizce izledi. Suyun içinden çıkmıştım, neden hâlâ nefes alamıyordum?

"Ölecekmiş gibi..."

"Hayır!" diye böldüm sözlerini sesimi yükselterek.

"Ölecekmiş gibi mi hissediyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Kendimi kapana sıkışmış gibi hissediyordum.

Yaklaştı. Ilık nefesi ıslak omzumda gezinirken, boğuk bir sesle fısıldadı. "Her an uçurumdan düşecekmiş gibi, nefesim ansızın kesilecekmis gibi... Sana dokunduğum her an, ben de ölecekmişim gibi hissediyorum."

Gözlerimi açtım ve hissettiklerimi söyleyen dudaklarına baktım. Hep olduğu gibi gergin ve soğuk duruyordu. Çevresi kalemle çizilmişcesine düzgün ve özenliydi. "Bana dokunuyorsun, acı çekmiyor musun?" diye sordum.

Sol eli belimden ayrılarak enseme çıktı. Bedenim suyun değil benzinin içindeymiş gibiydi, tutuşmam an meselesiydi.

"Nedenini bilmiyorum ama şu an acı, hissettiğim son şey bile değil."

Parmakları ensemde gezinirken, dudakları omzuma dokundu. Bacaklarımın gayriihtiyari beline dolandığı an, dudaklarından dökülen inleme söylediği gibi acıdan uzaktı.

"Mihrimah, seni tatlı şey." Omzumu öptü. Buna inanamazken, bir kez daha ve bir kez daha öptü. "Sen hayatımda gördüğüm en tatlı kızsın."

Belimdeki eli karnıma doğru yasak bir yol izledi. Yukarı çıktı, daha yukarı... Göğsümün orta yerinde duraksadı. Sabırsız bir nefes verip alnını alnıma yasladı.

"Ante..." diyebildim. Sesimi ona duyurup duyuramadığımı bilmiyordum. "Yapma..."

Parmakları durmadı. Dokunduğu yeri okşamaya devam etti. Bana işkence etmeye devam etti. Kasılarak bacaklarımı sıktığımda, onu hissetmemem gereken bir yerde hissettim.

İçimde arsız bir kaynama baş gösterirken, dudaklarımdan beni utandıran bir inilti çıktı.

"Bu senden duyduğum en güzel sesti." Erkeksi gülümsemesi kulağımı doldurdu. Dudakları alnımın saçlarıma yol verdiği sınırda oyalandı. "Sana ne hissettirdiğimi bilmek

istiyorum. Şu an, şu saniye... Saçlarına dokunmam hainlik olur mu?"

"Ha... hayır."

Tanrım, bu hissettiğim neydi! Baş parmağı ensemdem yanağıma uzandı ve benden uzaklaşmadan yüzüme baktı."Korkma, bunu yapmayacağım." Alnımdan öptü. Tereddütlü, mahcup ve kederli bir öpücüktü. "Mihrimah, ay parçası. Keşke beni affedebilmen mümkün olsaydı..."

24. BÖLÜM

TESLİMİYET



Şehvet kan kırmızısı pelerinini havalandırdı. Siyah bir inciyi anımsatan gözleri gözlerimi esir aldı. Dar mağaranın buz mavisi duvarları mahrem anlarımıza tanık olmak için can atıyordu. Bana baktı, tenime dokundu ve beni hissetti. Hiç konuşmadan, suyun içinde öylece durmaya devam ediyorduk. Onu kendimden uzaklaştırmak, ondan hızla uzaklaşmak istiyordum. Ancak bunu yapmak bir yana, anlam veremediğim bir şekilde sudan çıkacak gücü bile kendimde bulamıyordum. Biri ayaklarımı bağlamıştı, ellerime düğüm atmıştı. Biri dudaklarıma zift dökmüştü. Bana ne olmuştu? Sanki ellerini benden ayırsa, nefesi bir an için uzaklaşsa, hayatım tam da burada sona erecekmiş gibi hissediyordum.

"Ne bu?" diye sorabildim. "Bu hissettiğim ne?"

Gözleri dudaklarıma kaydı. Dudaklarını birbirine bastırırken, ağır ağır yutkundu. Acı çekiyor gibiydi ama bu ama bu tensel bir acı değildi. "Bilmiyorum, bize ne olduğunu bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Ona neden dokunduğumu, neden daha fazlasını istediğimi, bilmiyordum.

"Hissettiğin en sıcak an hangisiydi?" diye sordu bir anda.

Omuz silktim. "Bilmem. Sıcaktan pek hoşlanmazdım..."

"Şaşırmadım."

Gözlerimi kıstım. "Bunu açıklaman gerekecek."

Bakışlarını kaçırmaya niyetlendi ama aynı saniye bundan vazgeçti. "Bakışların buz gibi, sesin... Gülüşünü hiç görmedim. Nasıl güldüğü bilmiyorum."

"Yanılıyorsun. Sinirden güldüğüme birçok kez şahit olmuş olmalısın."

"Hayır, ben içten gülüşünü kastediyorum."

En son ne zaman içten bir şekilde güldüğümü hatırlamıyordum. Bunu merak mı ediyordu?

"O defalarca görmüş olmalı," dediğinde, çene hattının keskinleştiğine şahit oldum.

"Kim?"

"O işte."

"Nicolas mı?" Cevap vermedi ama Nicolas'dan bahsettiğini anlamıştım.

"Evet, beni güldürürdü."

Dudaklarıma baktı. "Güldüğünü..."

Sustu, başımı, çevirdiği başına doğru eğdim. "Söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Senin hissettiğin en sıcak an hangisiydi?"

"Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

Nefesi öyle yakındı ki... Verdiği heyecan konuşmamı zorlaştırıyordu. Başımı salladım. "Hı hı."

Delici bakışları çehremde gezindi. "Şu an, hissettiğim en sıcak an, şu an."

Ne ara kollarına koyduğumu bilmediğim ellerime baktım. Geniş omuzlarına, yapılı kollarına ve esmer tenine dokunmanın verdiği müthiş hazza inanamadım.

"Bana engel ol. Mihrimah, beni it, uzaklaştır kendinden," dedi, dudakları kulağımı örten saçlarıma sürtünürken.

"Sen uzaklaşamaz mısın?"

"Nefes alma desen başarabilirim, ama bunu..."

Ona dokunan kimdi? Ona hayranlıkla bakan, kokusunu daha yakından duymak için yanıp tutuşan kimdi? Pera değildi. Ante'nin kollarındaki kız, hiç tanımadığım Mihrimah'tı.

"Ante," dedim çaresizce. "Ne yapacağız?"

Su daha da ısındı. Artık ılık değil, sıcaktı.

Heyecanla inip kalkan çıplak göğsüm göğsüne temas ederken, "Bilmiyorum," dedi bir kez daha. Her ikimizin de nefesi düzensizleşmişti. "Ama aklındaki her ne ise elini çabuk tut." Gözleri ıslak dudaklarıma kaydığında, tekrar yutkundu. "İradem eriyip suya karışmak üzere."

Aramızda görünmez bir mıknatıs vardı. Uzaklaşmaya çalıştıkça bizi daha sert bir şekilde çarpıştırıyordu. Mağaranın girişinden süzülen ışık bir anda kesilince çığlık atarak boynuna sarıldım. Kendimi yukarı iterek yanağımı alnına dayadığım sırada, içinde bulunduğumuz havuzdan yükselen ışık, zifiri karanlığa loş bir ışık yaktı. O ışık tüm çıplaklığımı Ante'ye sunmuştu. Bakışları suyun üzerine çıkan göğüslerime kaydığı an, gözlerini hızla kapattı.

"Bu... Aramızdaki bu şey normal değil."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Ne oluyor, tüm bunları kim yapıyor?"

Beni duymuyor gibiydi. Hayal kırıklığıyla başını salladı. Kendine kendine konuşuyor gibiydi. "O tılsımları suya sokmamalıydı. Kafamı sikeyim, Beki'ye engel olmalıydım!."

"Neler oluyor? Isınan su ve kararan havaya tılsımlar mı sebep oldu?"

Gözlerini usulca açtı ve gözlerime baktı. "Sebep olduğu daha fena şeyler var..."

"Beki sıcak suyu bırakıp neden ortadan kayboldu, hiç anlamıyorum."

"Anlayabilsem..."

"Anlayabilsen bana anlatır mıydın?"

Hiç düşünmedi. "Önce sana anlatırdım."

Kıpırdayan dudaklarını izlemek, içimde bir şeyleri ala-

şağı etmişti. Karıncalanan ellerime engel olamadım ve yüzüne dokundum. Sakallarını avucumda hissetmek, içimdeki girdabı perçinledi. Kendimi sıktığımda bacaklarımın arasındaki varlığı büyüdü, büyüdü. Ben, ben değildim. Karşımdaki adam Ante değildi.

"Ah Mihrimah!"

İnleyerek parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve kolunu kalçamın altına yaslayarak beni kaldırdı. Burunlarımız birbirine sürtünürken, "Sen beni öldüreceksin." dedi boğuk bir sesle. Hem kasıklarımda hem de kalbimde harlayan devasa yangınla baş etmeye çalıştım. Ona dokundum ve baş edemedim. Ona dokundum ve bile isteye yenildim. Ensesinde birleşen ellerim saçlarına dokunduğunda, zihninden geçenler ivedilikle zihnime doluştu.

Beni affet, affet beni.

Ne eksik ne fazla, zihni bu iki kelimeyle dolup taşmıştı ve bu, irademize inen bitirici darbeydi. Beni yavaşça suyun içine bırakırken, birbirine sürtünen çıplak vücutlarımız aynı kesik iniltileri mağaranın buzdan duvarlarına mıhladı. Belimi sahiplenircesine sardı ve geniş avucu yüzümü kapladı. Gözlerinde beliren katıksız tutku surlarımı yıkarken, usulca yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sert dudaklarının dudaklarıma bıraktığı öpücük, içinde olduğum su kadar yumuşacıktı. Acelesiz ve karşılık beklemeyen öpüşü, usulca dudaklarımda geziniyordu. Arzu, görünmez ellerini sırtıma dayayıp beni ona ittiğinde, hiç çekinmeden karşılık verdim. Verdiğim karşılıkla birlikte dudaklarımı diliyle aralayarak öpmeye devam etti. Dudaklarımın her santimini büyük bir açlıkla öperken, elleri vücudumda geziniyordu. Yalnızca iki eli varken, nasıl tüm bedenimi avuçlarının arasında tutuyormuş gibi hissettirebiliyordu? Nefes nefese duraksadı.

"Bu... inanılmaz," dedi dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

Gülümsedim, Tanrım, ne yapıyordum ben... "İnanılmaz olan ne?"

Gözlerini kapattı ve dudaklarımdan derin bir soluk aldı. "Kokun, tadın... Mihrimah, senin her zerren inanılmaz."

Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı ve bir süre hareketsiz kaldı. Dudaklarımızın birleşme noktasında iri köz yığınları vardı; yakıyor, kavuruyor ancak tenlerimizi kuvvetli bir yapıştırıcı gibi birbirine yapıştırarak ayrılmamıza izin vermiyordu.

"Sen, şahit olduğum tüm büyülerden daha tesirlisin."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, hareketlenen ellerimiz birbirimizin göğsünü buldu. Kaya kadar sert olan göğsü hızlanan kalp atışlarını avucuma sunuyordu. Göğsüme her an kırılabilecek camdan bir vazo gibi dokunurken, "Söyle," diye fısıldadı. "Seninle ne yapacağım ben?" İçimde fokurdayan bir kazan vardı; uçuşan kelebekler, patlayan bir volkan, heyelana uğramış heybetli bir dağ... Ante, beni dudaklarıyla darmadağın ediyordu. Bacaklarımız suyun içinde birbirine dolandı, kendini bana bastırmasıyla ağzının içine doğru inledim. Öpücükleri usulca çeneme kayarak kulağıma doğru ateşli bir yol izledi. Sıcak, sert ve dokunulasıydı. Tanrım, ona dokunmak için deli oluyordum. İçinde bulunduğumuz âna inanamayarak, onunla sevişiyordum! Parmaklarım bir mızrak gibi kürek kemiklerine saplandı. Gözlerimi kapattım ve sokulmaya çalıştığı boynumu eğerek ona yer açtım. Dudakları boynumun ince derisine dayandı. Öpücükleriyle orada derin çukurlar açarak, o çukurları nefesiyle doldurdu. Kaburgalarımı her iki taraftan kavradığında, gerdanımdan kayarak aşağı indi. Sol göğsümün ucunu ağzında hissettiğimde, içimden ılık bir his akıp gitti. Aynı anda hem titreyip hem yanıyordum.

"Bir şey yap," diye mırıldandı, göğsüme diliyle işkence ederken. "Beni bu ânın gerçek olduğuna inandır."

Okşuyor, daireler çiziyor tenimi dudaklarının arasında pamuk şekeri gibi eritiyordu. Ölmek üzereydim, işte şimdi ölmek üzereydim. Kaburgamın üzerinde duran baş parmağı diğer göğsümü okşarken, mağaranın buzdan duvarları dönmeye başladı. Görüş açım boyut değiştiriyordu; hem çok net hem çok fluydu. Başımı geriye atarak saçlarına asıldım. Zihninden geçenler hep aynıydı. İsmim ve onu affetmemi istediği... İsmim ve onu affetmemi istediği... İsmim, Mihrimah... Bedenimi kaygan kenardan yukarı ittiğinde, çıplaklığımızı kapatan son parçalar artık yoktu. Her şey hem delirtici bir yavaşlıkta hem de hızlandırılmış bir film gibi ilerliyordu. Sırtımı buzlu zemine bıraktı, hemen üstümdeydi. Onu herşeyiyle hissediyordum ve bu tüm direncimi kırmıştı. Birden hırlayarak kaşlarını çattı. Ona ne olduğunu biliyordum; artık suda değildik ve bana dokunurken çektiği acı kaçınılmaz hâle gelmişti. Buna rağmen usulca göz kapaklarımı öptü. Çeneme, yanaklarıma ve burnuma dokundurdu ıslak dudaklarını... Buzun üstünde, ateşin altındaydım. Hafifçe uzaklaşarak bana baktığında bile burunlarımız birbiriyle temas hâlindeydi.

"İlk olduğunu biliyorum. En başından beri biliyordum," diye itiraf etti.

"Bana sorduğunda bile mi?"

"Sana sorduğumda bile... ve bildiğim bir şey daha var, duymak ister misin? Seni hak etmiyorum."

O hak etmiyorsa kim hak ediyordu? Tenlerimiz birbirine düğümlenmişti ve Ante o düğümleri çekiştiriyordu. "Sana dokunmak... Nasıl bu hâle geldiğimi anlayamıyorum."

"Bana dokunmak istemiyor musun?" diye sordum birdenbire. Bir güç zihnimi ve yaşadığım acıları abluka altına almıştı. Bir an öncesi yoktu. Bir an sonrası yoktu.

"İstememek mi?" Gözlerini kapattı ve burnunu yanaklarımda gezdirdi. "Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim."

Ilık nefeslerimiz ahenkle birbirine sarılırken, gözlerini açtığında kalbim göğüs kafesime müthiş bir baskı uyguladı. Salt siyah göz bebekleri büyüyerek gözlerinin saydam tabakasını ele geçirmişti. Bu görüntüye başka bir zamanda, başka bir adamın gözlerinde rastlasam, korkabilirdim. Ancak şu saniyelerde korku, hissedebileceğim son duygu bile değildi.

"Bu yaptığımız delilik," dedi nefes nefese.

Verdiğim cevap bana ait değildi. "Dahi olduğumu iddia etmiyorum. "

Gözlerine baktım, sırtında kabuk bağlayan yarasına dokundum. Vücudunun birçok yeri kesik ve kanayıp kurumuş yaralarla kaplıydı ama bu, başkaydı. Bu yarayı ben açmıştım. Bileklerimi yakalayıp başımın üstüne sabitledi ve kemikli parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Hem parmaklarım kırılacakmış gibi hem de onun yapılı ellerinin bir parçasıymışım gibi hissediyordum.

"Acı çekeceksin," diye mırıldandım. Dudaklarım şiş ve örselenmişti. "Bu, sana acı verecek."

Dudaklarını alnıma bastırdı ve acıyı sırtlanmış çıplak bir tınıyla konuştu. "Senin için değer." Nefesi de teni gibi sedir ağacıyla harmanlanmış tuzlu kokuyordu. "Senin için her şeye değer."

Acımasız bir güç ıslak bedenlerimizi birbirine iterken, acıyla inleyerek birbirimizin boynuna kapandık. Bir bıçak darbesi almış gibi irkilen göğsü göğsümü eziyordu. Acı çekiyordu ve üstelik bu diğerleri gibi değildi. Çok daha keskin ve yoğun bir acıyla sınanıyordu. Kasılan kollarıyla bana sıkıca sarıldı ve alnını alnıma dayayarak ona alışmamı bekledi. Alnında giderek yoğunlaşan ıslaklık birleşmemizin doğurduğu ter damlacıklarıydı. Kasıklarımdaki acı kısmen hükmünü yitirdiğinde, bacaklarımı ona doladım ve devam etmesini istediğimi ona sessizce belli ettim.

"Kendime hâkim olamıyorum," dedi dudaklarını kulağıma yaslayarak. "Canını yakmaktan korkuyorum"

Elimi keskin çene hattına götürdüm ve o göz alıcı çukura, kirli sakallarına dokundum. Onu ilk gördüğüm güne nazaran daha uzun ve gürdüler. Bu kadar yakından bakabileceğim, dokunabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Belirsiz ve efsunlu bir zaman dilimini gözlerine bakarak geçirdim. Kim olduğunu bilmediğim yanım, gözlerindeki zifiri okyanusta boğulmaya hazırdı. Canım yanıyordu ama biliyordum, onun çektiği acının yanında esamesi bile okunmazdı. Ona istediği cevabı veremedim. Onun yerine ellerini daha sıkı tuttum ve alt dudağını dudaklarımın arasına alıp tutkuyla öptüm. Bunu bekliyormuş gibi acelesiz ama bir o kadar atçşli bir öpücükle bana karşılık verdi. Acıyla yoğrulan hazzın karanlık uçurumuna birlikte sürükleniyorduk. Her deviniminde titreyen bedenimi tuttu ve beni dokunuşlarıyla sakinleştirdi. Beni sonsuz gelecekte bir zaman dilimine iliştirerek, kendine ait kıldı. Kollarının arasında, henüz tanıştığım o garip hissin beni darmadağın etmesine izin verdim. Uyuşan kolum, sırtından kayarak suyun içine düştü. Dakikalar önce sıcacık olan su, şimdi en az üstünde uzandığım buz kadar soğuktu. Doruğa ulaşmasına rağmen benden uzaklaşmamıştı. Parmaklarım suyun yüzeyinde gezinirken, gözlerimi kapatarak içimdeki artçı depremleri dinledim.

"Burada ölebilirim." Kendini bana bastırdı, onu kalp atışlarıyla hissetmeme izin verdi. "Tam burada."

Sırtındaki elimi istemsizce sıktığımda, tırnaklarım etine geçti. Canını daha fazla acıttığımı düşünerek gözlerimi açtım ve ona baktım. Beklediğimin aksine dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Ona baktıkça elimde olmadan titriyordum. Bunu fark ederek kendini benden ayırmasıyla, tarifsiz bir boşluk hissettim. Bizi duvarın dibindeki

çadır örtüsünün üzerine çekti. Beni havuza doğru çevirdi. Buz tutan sırtımı sıcak göğsüne dayadı ve battaniyeyi üzerimize çekti.

"Bana nasıl olduğunu söyle."

Onu yanıtlarken yüzümü görmüyor oluşuna şükrettim. "Sanırım, iyiyim."

"Sırtın çok soğuk, seni ısıtacağım. Uyu biraz," diye konuştu, daha önce ondan duymadığım, şefkatli bir sesle.

Dediğini yaparak iri bedeniyle beni sarıp sarmaladı. Kollarında bir bez bebekten farksızdım Şaşkındım, zihnim bulanık bir su gibiydi. Ne yaşadığımız, nasıl yaşadığımız puslu bir gölge gibi gözlerimin önünde duruyordu.

"Şey, sen..." diyebildim kararsızca. "Sen, uyumayacak mısın?"

Başını enseme gömdü ve omzuma uzanan uysal öpücükler bıraktı. "Bilmiyorum."

"Neyi?"

Karnımı okşadı. "Bu şekilde uyuyup uyuyamayacağımı..." Boynumda derin bir nefes aldıktan sonra, "Uyu," dedi. "Ben buradayım."

Daha fazla konuşmadım. Gözlerimi kapattım ve muhtaç olduğum sıcaklığı bana sunan adamın kollarına sindim. Heybetli bir dağın tepesindeydik, dışarıda öldürücü bir soğuk vardı. Karnım açtı ve hiç yiyeceğimiz yoktu. Üstelik gözlerimi bir daha açamayacak kadar hâlsiz hissediyordum kendimi. Tüm bunlara rağmen dalmak üzere olduğum uyku, geride bıraktığım yirmi bir yılımın en huzurlu uykusuydu.

❁

Tabanlarımdaki acıyla gözlerimi araladım. Çadır örtüsünden çıkan ayaklarım buzun üstüne taşmış, sızlıyordu. Battaniyenin içine çekerek birbirine sürttüm. Ağrımayan tek bir yerim bile yoktu. Ağır bir şeyin altında ezilmişim gibi tüm bedenim sızlıyordu. Yutkunmak istediğim an yüzümü

buruşturdum. Boğazımdaki yumru hacim kazanmıştı. Burnum sızlıyor, gözlerim yanıyordu. Soğuk bana yapabileceği tüm kötülükleri yapmıştı. Battaniyeyi göğsüme bastırarak doğrulacağım sırada, hissetiğim eksiklik içime zehir zemberek bir hissi boca etti. Ante, yoktu. Hâlsiz bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yoktu, hiçbir yerde yoktu. Dışarıda olabileceğini düşündüm ancak ona bakmak için peşinden gidecek güce sahip değildim. Günün hangi saatinde olduğumuzu tahmin edemedim. Hava alacakaranlıktı ve ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Nasılsa birazdan yanıma gelir, diye düşünerek başımı zemine bıraktım. Saatler önce içinde ısındığımız suyun yüzeyi küçük, pürüzsüz bir buz pistini andırıyordu. Gözlerimi kapattım ve cenin pozisyonu aldım. Ante gelene kadar biraz daha uyusam fena olmayacaktı. Belki döndüğünde nar gibi kızarmış bir dağ tavşanı bile getirebilirdi!

❄

Biri saçlarıma asılıp beni sonsuz sandığım uykumdan uyandırdığında, bambaşka bir boyuttaydım. İrkilerek başımı dizlerimden kaldırdım ve etrafıma baktım. Benden başka kimse yoktu. İçinde olduğum beyaz fanus, sadece beş adımla sonuna ulaşabileceğim kadar dardı. Ne zaman buraya geldiğimi, neden burada olduğumu bilmiyordum. En garibi ise şu an bunu sorgulamıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum; ne acı ne öfke ne sıcak ne de soğuk... Kollarımı, karnıma çektiğim dizlerimin etrafından bilinçsizce doladım. Dört bir yanım öyle beyazdı ki, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Başımı yeniden dizlerime bırakacağım sırada garip bir ses duydum. Çok yakınımdan geliyordu. Birdenbire beyaz duvara farklı renkler bulaştı. Mavi, yeşil, kırmızı, mor... Her yer bembeyazken, tam karşımdaki duvar renk cümbüşüne dönüşüverdi. Bir an sonra renkler usul usul kenara çekildi ve ortada derin bir çukur açıldı. Çukur-

da biri erkek diğeri kadın, iki insan silüeti belirdi. Avuçlarımla yerden destek alarak ayağa kalktığım an, beyaz elbisemin parçalı etekleri zemine döküldü. Çıplak ayaklarım beyaz zeminde ilerledi. Omzuma dökülen kumral saçlarım hiç olmadığı kadar parlak ve beyazdı. Yorgun değildim. Aç değildim. Öyleysem bile hissetmiyordum. Kadın saçlarını savurduğunda, renkler çukura hücum etti ve her şey birer birer mana kazanmaya başladı. Zemin kil rengi bir toprağa dönüştü. Koca, dikenli bir çit toprağın orta yerinde bitiverdi. Saçları siyaha boyanan kadın çitin bir yanındaydı, geniş omuzları olan heybetli adam ise diğer tarafında... Yaklaştım.

Kadının üzerinde tıpkı benimki gibi etekleri yerlere sürünen upuzun bir elbise vardı. Ancak benimkinin aksine, siyahtı. Zarif ellerini çite dayadı ve çok uzaktan, dalga dalga gelecek, incecik bir sesle konuştu. "Görüyor musun? Artık canım acımıyor."

"Görüyorum," dedi yüzünü seçemediğim adam. Tanrım, sesi ne kadar tanıdıktı...

Adam güçlü kollarıyla sonu görünmeyen koca çiti yerinden söküp attı. Artık aralarında hiç engel yoktu. Kadın bir saniye bile beklemeden adama koştu, sarıldılar. Gözlerimi bir an olsun onlardan ayıramıyordum.

"İnanamıyorum," dedi kadın. Sesi yine dalgalar hâlinde ve yankı şeklinde geliyordu. "Bin yıldır bu anı bekliyordum."

"Bitti artık, buradasın, kollarımda..."

Adam daha sıkı sarıldı ve burnunu saçlarına gömdü. Kadın kollarını ondan ayırmadan yüzünü benden tarafa döndü. Beyaz suratındaki, çekik siyah gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Küçük kalkık burnu, etli dudakları ve aydınlık bir cildi vardı. Güzeldi. Gülümsedi. Bu, bir yengi gülümsemesiydi. Gözlerimin içine baktı. Beni görüyor muydu?

"Bitti, bizim için bu fedakârlığı yapacağını biliyordum. Sevgilim, Ante..."

Son kelimesiyle geriye doğru sendeledim. Duyduğum isim sinir uçlarımı uyararak hislerimi ruhuma boca etmişti. Avuçlarımın soğuduğunu, dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Kadın, adamın karanlık yüzünü avuçlarının arasına aldı ve büyük bir tutkuyla dudaklarından öptü. Öpücük adamın yüzünü fener gibi aydınlatırken, görünmez bir hançer kalbime derin bir çizik attı. Kadın haklıydı, adam Ante'ydi...



Kuvvetli bir titremeyle uyandığımda, alnım ve saçlarım terden sırılsıklamdı. Uykumda hızlanan nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ne gördüğümü tam olarak hatırlamıyordum ama iyi şeyler olmadığı kesindi. Öksürerek doğrulmaya çalıştım. Her öksürüğümde göğsüm titriyor, bacaklarımın arasındaki ağrı ikiye katlanıyordu. Ancak bana asıl acı veren şey bu değildi; çantalar bıraktığımız yerde yoktu. Ante, yoktu. Bir anda mağaranın buzdan duvarları sivrilerek üzerime yağmaya başladı. Parçaları ona dokunduğum saniyelere, ruhuma, kalbime saplandı. Her yan kara bir kana bulandı. Zihnim onun gittiğini, beni burada terkettiğini haykırdığında, gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslattı. Omuzlarımı sarsan hıçkırıklar o sesleri bastırmaya yetmedi. Zihnimdeki puslu su durulduğunda, hakikatler zeytinyağı gibi gün yüzüne çıkmaya başladı. Beki haklıydı, sevdiği başka bir kadın vardı. Bense onunla birlikte olarak, o kadına giden yolda köprü olmuştum. Nasıl böyle iğrenç bir oyunun parçası olabilmiştim... Bana dokunmasına izin vermiştim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama her şey bittikten sonra beni kollarına aldığında, içimde pişmanlığın zerresi bile can bulmamıştı. Başımı önüme eğdim ve ağlamaya devam ettim. Güçsüzlüğüme, iradesizliğime, en çok da aptallığıma lanet ettim. Bir süre ellerimi kulaklarıma

bastırarak öylece bekledim. Çıplak, çaresiz ve yalnızdım. Hiç ses yoktu.

Titreyerek kıyafetlerimi giydim. Onun montunu ve beresini takarken ağlamam şiddetlenmişti. Ellerimi suratıma kapattım ve sakinleşmeye çalıştım. Ne yapacağımı, buradan çıktığımda ne tarafa gideceğimi, bilmiyordum. Aslında bir yanım, battaniyenin altına girip son nefesimi verene dek orada kalmamı emrediyordu. Ancak ona teslim olduğum bu mağarada daha fazla durmak istemedim. Ellerimi ceplerime soktum ve ağır ağır mağaranın çıkışına yürüdüm. Önüm aşağı doğru irili ufaklı buzullar ve karla kaplıydı. Sonu görünmüyordu. Sanki bin yıl yürüsem de buradan çıkamayacakmışım gibi uçsuz bucaksızdı. Yanımda onlardan biri yoktu ve ağaçlık alana doğru yürürsem kurtarma ekibine rastlamam mümkündü. Ancak gözlerim hemen arkamdaki zirveye kilitlendi. O dört adam, zirveye ulaşan yolda bizi birer birer kurban etmişti. Her birimizde onulmaz yaralar açarak bizi ölümün kirli kucağına atmışlardı. Ben yaşıyordum, hâlâ buradaydım. Ancak beni hayatta bırakan Ante, ruhuma binlerce bıçak darbesi indirmişti.Gözlerimdeki yaşı sildim ve zirveye doğru yürümeye başladım. Gidecek miydi? Ona engel olamazdım. Ama gitmeden önce gözlerime bakıp, ona söyleyeceğim son sözleri duyacaktı. Bedeli ne olursa olsun, onu son kez görecektim.

25. BÖLÜM

KAYIP MELEK

Dişi iblisin ayinleri, kulaklarımda dönüp duruyordu. Arsız bir zevkle, varlığımı alaşağı edecek o müthiş sona çağırıyordu. Cehennemin bağrından kopup gelen günahlar ruhumu baltalarken, bedenim, ruhunu şeytana satmış bir meleğin önüne sunulmuştu. Dudaklarının tenime bıraktığı her nişane, çıngıraklı yılana, dipsiz kuyuya, dudaklara yerleşmiş şeytani bir gülümsemeye dönüşüyordu. Tenimdeki azabın sızısı, zihnimdeki onulmaz ağrılardan besleniyordu. Hissedemediğim avuçlarımı sıkarak yürümeye devam ettim. Ne kadardır yürüdüğümü bilmiyordum ama bedenim henüz kavuştuğu ısıyı yitirmiş, bu kez çok daha dayanıksız hâlde soğukla kucaklaşmıştı. Burnum tamamıyla tıkandığında, ağzımdan nefes almaya başladım ama bu sadece birkaç dakika sürdü. Soğuğun genzimi yakmasıyla son saplandığım kar yığınının içinde duraksadım. Zirve oradaydı. Birkaç yüz metre ötemde... Başımı omzuma düşürdüm ve beni karşılayan sarp kayalıklara hayal kırıklığıyla baktım. Zirveye ulaşmak için önüme çıkan son engellerdi. Kar yığınlarıyla bile zorlukla başa çıkarken, kayalıkları nasıl aşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birbirine vuran dişlerimi zaptetmeye çalıştım. Birilerini görebilmek umuduyla arkama bakmak isterken, aynı saniye vazgeçtim. Bunu kaçıncı defa

yaptığımı hatırlamıyordum. Kendimi zorlayarak birkaç titrek adım daha atabildim. Ellerimi kayalıklara dayayıp kendimi ittim ve iki kayalığın arasına sert bir düşüş yaptım. Yattığım yerde sıkışıp kalırken, nefes alıp verişim daha da hızlandı. Başımın zeminle buluşmasıyla, gözümün önünde kararan bulutlar belirmişti. Her biri olacakların habercisi gibi kasvetle başıma üşüşmüşlerdi. Ağırlaşan göz kapaklarımın altından onları izledim. Siyah bulutların yansıması kızıl, saydam ve ürkütücüydü. Hava ise bir daha hiç aydınlanmayacakmış gibi basık bir alacakaranlıktı. Parmaklarım tutunduğu kaygan yüzeyden ayrılarak karnımın üzerine düştü. Öksürmek istedim, yapamadım. Göz kapaklarımla verdiğim mücadeleyi nihayet yitirdiğimde, yanağımda karın yakıcı soğuğunu hissettim.

"Yardım edin!" Sesim o kadar cılız çıktı ki zorlukla işittim. "Biri bana yardım etsin, lütfen."

Üşüyordum, öyle üşüyordum ki, biri beni ateşe versin istiyordum. Üzerime benzin döküp cayır cayır yaksın istiyordum. Dudaklarımdan dökülen kuru öksürükler canımı yakarken, benim için çizilmiş finale yaklaştığımı anladım. Burada ölecektim. Kimse ne yaşadığımı bilmeyecekti. Birkaç gün sonra cesedimi bulduklarında, tanınmayacak kadar morarmış olacaktım. Şimdi, burada ölecektim.

"Hayır, henüz vaktin gelmedi."

Günce! Bu onun sesiydi.

"Günce," diye mırıldandığım an, gözümün önünde güzel yüzü belirdi. Onu son gördüğümdeki gibi değildi. Mavi gözleri ışıldıyordu ve üzerindeki beyaz elbise karla bütünleşecek kadar göz alıcıydı.

"Gerçekten burada mısın?"

Yaklaştı ve acı bir tebessümle yüzüme dokundu. Sıcaktı. "Gözlerini aç ve devam et."

"Hiç gücüm kalmadı. Sana sarılabilir miyim?"

Ellerine baktı. Hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Beni dinle, kendine gelmelisin. Çok az kaldı, duyuyor musun? Burada bırakamazsın."

"Ama sen..." Hıçkırarak ağlamak istedim. Ona sarılmak ve sıcaklığından çalmak isterken, tek yapabildiğim aydınlık yüzünü izlemekti. "Sen bıraktın."

Mavi gözleri, kısa bir an dolacak gibi oldu. İki kaşının ortasındaki kızarıklık içimi acıtıyordu. "Ben istemedim. Yarım kalmasını..."

"O hâlde yanına gelmeme izin ver,"

"Hayır, hayır, sen devam edeceksin. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Günce," dedim bitik bir sesle. "Neden anlamıyorsun?"

"Anlamayan sensin."

Omuzlarına dökülen sarı buklelerine bakarak, "Onu buldun mu?" diye sordum. "Nick senden sonra..."

Başını önüne eğdi. "Bulamadım. Ama bulacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

Karanlığa yenik düşen belirsiz bir süre birbirimize baktık. Konuşacak çok şey vardı ama gücümüz yoktu. İkimiz de bir yerlerde kaybolmuştuk.

"Bu kadar yeter," dedi yabancı bir ses. Sonra onu gördüm, Anne'i... Aynı beyaz elbiseyi kızıl saçları süslemişti. Günce'nin birkaç adım arkasında durmuş, bana bakıyordu. "Sımarıklık yaptığının farkında mısın? Seni daha fazla bekleyecek değilim."

"Anne... Ben..."

"Sen, ne? Aç gözlerini ve kocamı bulmama yardım et." Onun alnında da aynı acı emare vardı. Yine de çok, çok güzeldi.

"Askerin nerede olduğunu artık bilmiyorum."

Sabırsız bir nefes verip Günce'ye baktı. Günce de en az onun kadar sabırsız görünüyordu. "Bu kız hep böyle inatçı mıydı?"

Arkadaşım bir an bile tereddüt etmedi. "O, hep böyleydi."

Anne beyaz ellerini birbirine kavuşturdu. "O hâlde bir el atsak fena olmayacak."

Günce gözlerini benden ayırmadan, "Sanırım," diye cevapladı. Sonra ikisi birden yanıma gelip kollarımdan tuttular.

"Senin sorulacak bir hesabın yok mu?"

"O hesabı burada yatarak soramazsın."

Düştüğüm yerden kaldırmak için çekiştiriyorlardı ama her ikisinin de dokunuşlarını hissetmiyordum. Sonunda Günce gözlerimin içine bakarak gülümsedi ve saçlarımın arasına sıcacık bir buse bıraktı. Bunu hissetmiştim.

"Hadi arkadaşım, yardım et. Katillerimizi bizden uzaklaştır ve ruhlarımızın huzura ulaşmasına izin ver. Birbirimizi bulmamıza izin ver."

Yüksek bir yerden düşmüşüm gibi irkilerek gözümü açtım. Suratım kar taneleriyle dolmuştu. İnleyerek doğruldum ve elimin tersiyle yüzümü temizledim. Yağmaya başlayan kar sarp kayalıkları kısmen kapatmıştı. Derin bir nefes alarak gözümü engebeye diktim. Ah Günce... Anne... Beni düştüğüm yerden kurtaran güçlü kadınlar... Benden, bizi kurtarmamı istemişlerdi. Bedenleri için artık çok geç olsa da, ruhları için hâlâ yapılabilecek bir şeyler vardı. İçimde umudun kırıntısı dahi kalmamışken, bunu nasıl yapabilirdim, hiç bilmiyordum. Bir yolunu bulmak zorundaydım. Onları yanıltamazdım. Bu kadar az kalmışken, bırakamazdım. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Burada öylece ölmeyeceğim. Söz veriyorum Günce. Söz veriyorum Anne. Gidebildiğim yere kadar gideceğim. Bu karanlık gökyüzü ve bize cehennem azabını tattıran kötü ruhlar şahidim olsun ki, kanımın son damlasına kadar savaşacağım. Size yardım edeceğim. Kendime yardım edeceğim. Bizi buradan kurtarmadan, bu oyun bitmeyecek. Söz veriyorum, ruhlarımız huzur bulacak...

Günlerce aç kalmış bir av hayvanı gibi atılarak kayalıklara tırmandım. Kendimi koruyarak bedenimi aşağı bıraktım. Sonra tekrar tırmandım, tekrar bıraktım. Tekrar ve tekrar... Kendimi her bırakışımda, iki kayalığın arasına dolan kar yığınına göğüs hizama kadar gömülüyordum. Düşüşüm sert ise, ki her üç atlayışımın ikisi sert oluyordu, karın çeneme ulaştığı bile oluyordu. Bir an bile dinlenmeden atlamaya devam ettim. Soluklanmak için ayıracağım tek saniye bedenime tükenmişliğimi hatırlatacak ve beni olduğum yere mıhlayacaktı. Bu yüzden hiç durmadan tırmandım, atladım ve yürüdüm.

Artık zirvenin sınırındaydım. Kayalıkları tamamen geride bırakmıştım. Pürüzsüz karın yüzeyine yorgun ayak izlerimi bırakarak bata çıka ilerlemeye devam ettim. Nefesim, dudaklarımdan sesli ve kesik kesik dökülüyordu. Ara ara ağzımı kapatarak etrafımı kolaçan ediyordum. Bazen de avuç dolusu karı ağzıma sokuşturarak yavaş yavaş çiğniyordum. Artık ağzımdan da burnumdan da nefes alamaz duruma geldiğimde, kızıl bir ışık gördüm. Kararan gözlerim bedenimi olduğu yerde sendeletirken, tutunacak bir şeyler aradım. Ancak etrafta kar, karanlık ve benden başka kimse yoktu. Eğildim ve avuçlarımı dizlerime yaslayarak kendimden destek aldım. Işığa dikkatle baktığımda, buranın büyük verandalı bir dağ evi olduğunu anladım. Hayal görüyor olmalıydım. Zirvede bir dağ evi mi? Bu imkânsızdı... Bu oyunda hiçbir şey imkânsız değil, diye fısıldadı kafamın içinde bir ses. Adımlarımı sürükleyerek yaklaştım ve şaşırmam gereken görüntüye tepkisizlikle baktım. Ev, verandasından duvarlarına, çatısına kadar simsiyahtı. Pencereleri yoktu. Gördüğüm o kızıl ışık, büyük giriş kapısının altından süzülüyordu. Sanki bir dağ evi değildi, sahipsiz bir mezarlıktı. Mantığım buradan uzaklaşmam konusunda zihnime baskı yapmaya başladı. Evet, buradan uzaklaşmam gerekiyordu, doğru olan buydu. Ama ben buraya

doğru olanı yapmak için değil, onunla yüzleşmek için gelmiştim ve biliyordum ki o çok yakınımdaydı.

Korkuluğa uzanan elim birinin belime sarılmasıyla havada kaldı. Ağzıma kapanan parmaklar çığlığımı ezerken, bedenim geriye doğru sürüklenmeye başladı. Arkamdaki adam her kimse, en az benim kadar güçsüz olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kuvvetsiz çırpınışlarım onu ara ara duraksatıyor, dizlerinin üzerine düşürüyordu. Sonra zorlukla ayağa kalkıp beni sürüklemeye devam ediyordu. Hırıltılı nefesini kulağıma dayayarak beni evin arka tarafına götürdü. Ağzıma kapattığı eline asılarak ondan kurtulmaya çalışıyordum. Bedenimi evin siyah duvarına yasladı, küçük bir kapı açtı. Başımı eğdi ve beni kendisiyle birlikte içeri soktu. Sırtımdan itildiğim an uzun ve dar merdivenler boyunca yuvarlanmaya başladım. İniltiler içinde çeşitli yerlerimi çarparak ancak durabildim. Muhtemelen birçok hasar almıştım ama uyuşan bedenim yüzünden hiçbirini hissetmiyordum. Yüzüstü düştüğüm yerde yaklaşan ayak seslerini dinledim. Hareket edemiyordum. Burası çok karanlıktı ve içeride kiminle yalnız olduğumu bilmiyordum.

"Burada olmaman gerekiyordu."

Beki elindeki fenerin ışığını yüzüme tuttuğunda, kamaşan gözlerim dirseğimin arkasına saklandı. "Ante yanılıyor, sen çok aptal bir kızsın."

Adımları merdivenin son basamağında durdu. Kalkmaya çalışmak bile belime keskin bir sızıya mal olmuştu. Ancak onun karşısında dudaklarımı ısırdım ve çıtımı çıkarmadım.

"Yuvarlanırken, beni itenin Talar olduğunu düşünmüştüm," dedim loş ışığın aydınlattığı, kanı çekilmiş yüzüne bakarak. "Senin de en az onun kadar acımasız olduğunu unutmuşum."

Keyifsiz bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Şu noktada acıyacağım son kişi bile değilsin." Son basamaktan

indi ve ağır ağır etrafımda yürümeye başladı. "Yine de bir konuda sana teşekkür etmem gerekiyor."

Dizlerimin üzerinde kalmaya gayret ederek, öfkeyle gözlerine bakarken, burnumdan akan ılık sıvı yavaşça dudaklarıma yayıldı. Dilimi dudaklarımda gezdirdiğimde, kanın metalik tadını damağımda hissettim.

"Ülkemdeki laneti kaldırdığın için minnettarım, Pera. Sana ne kadar hayran olduğumu bilemezsin."

"Kes sesini!" diye konuştum dişlerimin arasından. "Kes!"

Beni duymamış gibi sakince konuşmaya devam etti. Montu yırtık içindeydi ve üzeri perişan görünüyordu. "Ben büyük bir kumar oynadım. Bakire kızın sen olduğundan emin değildim. Emin olduğum tek şey, tılsımların gücüydü."

"Ne demeye çalışıyorsun? Sizi aşağılık ruh hastaları! Hepiniz kafayı yemişsiniz."

Önümde durdu ve bana doğru eğildi. Burnu kararmış, gözlerine kan oturmuştu. "Ne söylediğim açık. Seni o mağarada Ante ile yalnız bırakırken, istediğim tek şey ülkemdeki laneti kaldırmaktı. Aranızdaki çekimin farkındaydım, en başından beri... Sadece mantığını devre dışı bırakman gerekiyordu. İşte bu noktada, tılsımlar devreye girdi."

Yanaklarım o mağarada yaşadıklarımın utancıyla yanarken, zihnimdeki dağınık taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Tılsımlar suyu büyülemişti! Düşünme yetimi, mantığımı uzaklaştırmış, beni savunmasız bırakmıştı.

"Sen yaptın," diye mırıldandım hayal kırıklığıyla. "Her şeyi sen yaptın."

Başını bariz bir inkârla iki yana salladı. "Ah, hayır Pera... Bunu kabul etmiyorum. Ben sadece sizi yalnız bıraktım. Zihninin bulanmasını sağlayan o suyu, keskin bir alkol olarak düşünebilirsin. Ante sana zorla sahip olmadı, değil mi?"

Çatallaşmış sesimle "Seni aptal!" diye bağırdım bir kez daha. Öfke dolu gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, yüre-

ğimin ince ince sızladığını hissettim. "Nasıl böyle bir şey yapabilirsin?"

Bir şeylerden emin olmuş gibi başını salladı. Mavi gözleri zafer kazanmışcasına ışıldıyordu. "Herkes kendini düşünür. Sen de kendi düşünüp buraya gelmemeliydin."

Ellerimi yüzüme kapattım ve onun önünde ağlamamak için kendimi sıkabildiğim kadar sıktım. Alacağım cevaptan deli gibi korkuyordum ama bunu sormak zorundaydım. O cevaba bir parça ekmekten daha fazla ihtiyacım vardı. "A... Ante, o da mı? O da mı suyun tesirinde..."

Tek dizinin üzerine çöktüğü an yüz yüze geldik. Renksiz kalın dudaklarını araladı ve beni yerle bir edecek o cevabı verdi. "Bunu soruyor olman inanılmaz. Gerçekten bunun önceden planlandığını söylememe gerek var mı?"

Kalbim camdan bir vazo gibi parçalara ayrılırken, kırıklarının istisnasız her bir parçası etime saplandı. Bedenim bir bütün olarak Beki'nin karşısında durmaya devam ediyordu ama ruhum, ruhum cehennemin en ücra köşelerinde ateşe veriliyordu. Başımı eğdim, soğuk yanığıyla kararan parmak uçlarıma baktım. Onun teninde gezinen parmaklarımı koparıp atmak istedim. Yok olmak, silinmek, Mont Blanc'dan kazınmak istedim. Nasıl bir büyünün tesirinde kaldığımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, koşulsuzca ona teslim olurken, sahiplenen dokunuşlarına, tutkulu öpücüklerine ve onun için değerli olduğuma inandığım için kendime kızdığımdı. Oysa bana dokunmayacağını, zarar vermeyeceğini defalarca söylemişti. Ante, sevdiği kadına dokunabilmek için bana dokunmuştu. Ona giden yolda, beni ayaklarının altına almıştı. Acımasızca çiğnemişti. Kendimi öyle berbat hissediyordum ki... Ne keskin soğuk ne de midemdeki delici açlık bu kadar kötü ve dayanılmazdı.

"Ne olmasını bekliyordun? Seni o mağarada bırakıp gitti ve görevini tamamlamak için doğruca buraya geldi. Açıkça söylemek gerekirse, seninle işi bitti ve ölüme terk etti."

"Bitti mi?"

"Bitti."

"Onu görmem gerekiyor," dedim gözlerimi ellerimden ayırmadan. "Onu son kez görmem gerekiyor."

"Üzgünüm, bu pek mümkün görünmüyor. O gün geldi. Gece yarısı olmak üzere..." Ellerini sabırsızca ovuşturdu. "Şimdi içeride dönüş ayinine hazırlanıyor olmalı."

"Yalnızca bir kişi geri dönebilecek ve o kişi sen değilsin, öyle mi? Senin gibi bir adam nasıl olur da buna izin verir?" diye sordum kaskatı bir sesle.

"Ante ve ben aynı amaca hizmet ediyoruz. Senin anlayacağın gibi söylemem gerekirse, aynı takımdayız. İkizler öldüğüne göre, dönüş yolcusunun kim olacağı çok da önemli değil."

Bir hışımla ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. "Hanginizin defolup gideceği benim umrumda bile değil! Sana o karaktersiz arkadaşını göreceğim diyorum, anladın mı?"

Merdivenlere yönelmek üzereyken tek adımda önüme geçti ve cebinden bir bıçak çıkardı. Bıçağın keskin yüzü fenerin mavimsi ışığıyla parıldarken, olduğum yerde kalakaldım.

"Ölmek için bu kadar hevesli olamazsın."

Donuk bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Korktuğun ne Beki? Gidişine engel olmaya gücüm yetmez. Üstelik böyle bir niyetim hiç olmadı."

"Kafasını karıştırmana izin vermeyeceğim."

Yalnızca bir adım attığımda, bıçağın ucu karnıma dayandı. "Senden izin istemiyorum. Şimdi, ya beni burada öldür ya da onu son bir kez görmem izin ver."

"Kararımı ilk şıktan yana kullanıyorum."

Bıçağı tutan eli hareketlendiğinde, hızlı davranarak büktüğüm dizimi kasıklarına geçirdim. İnleyerek iki büklüm olduğu an bıçağı elinden kaptım ve omzuna sapladım. Her şey sadece üç saniye içinde gerçekleşmişti. Onu arkamda

ne hâlde bıraktığımı bilmeden merdivenleri çıktım ve kapıyı üzerine kapattım. Kanlı bıçağa fırlatıp attım. Ateşin üzerinde kızdırılmış bir demir parçası tutsam bu kadar yanamazdım. Sırtım kapıdan kayarken, akmaya başlayan göz yaşlarım dakikalarca dinmedi. Kendimi dizlerimin üzerine bırakıp ellerimdeki kan çıkana kadar kara sürttüm.

Tanrım ne olur, bitsin artık. Bitsin... Başımı kaldırıp gözyaşları içinde sordum. Bunu haketmemiştim, neden yaptı? Ruhum devasa bir acının ağırlığıyla göçüyordu. Onu affetmeyeceğim. Asla, asla affetmeyeceğim. Sen de affetme, olur mu?

Aynı anda içimi çektim ve ne kadar bencil bir kız olduğumu düşündüm. Ante'nin bana yaptığını hak etmediğim kadar, diğerleri de ölümü hak etmemişlerdi. İçimdeki zelzele boğazıma dayandığında, ayağa kalkıp evin kapısına doğru yürüdüm. Verandanın gıcırdayan üç basamağını çıktıktan sonra kapının koluna uzandım. Kapının altından süzülen kırmızı ışık karlı botlarıma vuruyordu. Titreyen parmaklarımı yüzüme götürüp gözyaşlarımı sildim. Kapıyı iterken, kırmızı ışık büyüdü, büyüdü. Tamamen içeri girdiğimde, etraf göz yakıcı yoğun bir kırmızı ve tuhaf kokulu bir dumanla örtülmüştü. Kapıyı sessizce ardımdan kapattım ve ortamın sıcak kokusunu içime çektim. Bedenim, üzerine kaynar su dökülmüş bir kardan adam gibi yavaş yavaş çözülürken, dumana alışan gözlerim kara duvarlarda gezindi. Duman ve ışık odanın tam ortasından yükseliyordu. Başka herhangi bir nesneye rastlayamadım. Rastgele birkaç adım attığım an, onu gördüm. Oradaydı; ışığın ve gri dumanın yükseldiği yerde, arkası dönük duruyordu. Üzerinde belinden sarkan siyah pantolonu dışında bir şey yoktu. Önünde siyah bir tezgâh vardı. Göremediğim elleri ise o tezgâhın üzerindeydi.

"Zaferini kutluyor olmalısın."

Tezgâhtan kayan elleri yanına düştü. Yüzünü çevirip bana bakmadı. Korkunç bir sessizlik vardı aramızda. Yıkıcı, bitirici, tüketen bir sessizlik...

"Bak bana," dedim sessizce. İçimde kopan fırtınaların aksine bakmadı, konuşmadı, hareket bile etmedi. "Bak," diye bağırdım bu kez. "Şu lanet yüzünü çevirip yüzüme bak!" Çıplak omuzları düşerken, usulca bana döndü. Başı önünde, gözleri yerdeydi. Bense öfke ve hayal kırıklığıyla yanan gözlerimi üzerine dikmiştim. "Gözlerime bakmayacak mısın?"

Aramızda sahte dokunuşlar, doğru olmayan sözcükler, sahte bakışlar vardı. Onunla aramızda bir yalan boyu uzaklık vardı. "Mihrimah," dedi kırık dökük bir sesle.

Avuçlarımı sıktım. "Bana böyle seslenme," dedim adım dudaklarında kirlenmiş gibi. Oysa dudaklarında kirlenen çok daha fazla şey vardı.

Bir kez daha "Mihrimah," dediğinde, gözleri hâlâ yerdeydi. Sanki oraya çivilenmiş gibi, sanki hep orada kalacakmış gibi...

"Bana böyle seslenme."

Dudakları tekrar aralandığında, koşup yanağına sert bir tokat indirdim. İşte o an gözleri hızla gözlerimi buldu. Bakışlarında ne öfke ne de şiddete meyleden başka bir ifade vardı. Onun gözlerine her baktığımda düz bir duvara çarpıyormuşum gibi hissetmiştim. Ama şimdi, siyah göz bebeklerinde gördüğüm tek şey safi acıydı.

"Mihrimah," diye fısıldadı siyah kirpiklerinin gölgesi, belirgin elmacık kemiklerine devrilirken... "Sana başka nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

Buruk bir ifadeyle gülümsedim. "Öyle mi? Oysa ben sana birçok şekilde seslenebilirim. Yalancı, duygusuz, onursuz!"

Son kelimeye yaptığım vurgu kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Kızmış mıydı? İstediğim çok daha fazlasıydı.

"Onursuz bir erkek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yaptığının kelimelere dökülmüş hâli bu, hatta daha fazlası."

Göz kapaklarını birbirine bastırmasıyla, kirpiklerinin birleştiği nokta ince bir yol sureti aldı. O yolun kenarında kıyafetleri birer paçavradan ibaret olan ucubeler vardı. Göğüs kafeslerinin içinde taştan kalp taşıyan ucubeler, benimle alay ediyorlardı.

"Bunu sen değil de bir başkası söylemiş olsaydı..." Çenesindeki çukur belirginleşti..

"Ne olurdu?" diye sordum sakince. "Bana yaptığından daha kötü ne yapabilirdin?"

Sözlerim çatık kaşlarını düşürdü. Bakışları kıyafetlerimi bulduğunda elini omzuma uzattı ama dokunmasına müsaade etmeden omzumu geri ittim.

"Kıyafetlerin." Çehresinde bin parçaya bölünmüş derin bir ızdırap hüküm sürüyordu. "Onları sana ben giydirecektim."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Kati surette inanmadığım kederinin üzerinde tepinmek istiyordum. İşaret parmağımı çıplak göğsüne bastırarak yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Sen başka bir kadını giydirmek için beni soydun Ante." Kurumuş dudaklarımdan yerin dibine giresice hakikatler doğuyordu. "Bu gerçeği bilirken, sözlerinin bana ne kadar komik geldiğini anlatmama gerek var mı?"

"Ne söylesem inanmayacaksın."

"İnanmayacağım."

Bakışları bir kurşun gibi göğsündeki parmağıma düştü. "Parmakların soğuktan yanmış. Neden geldin peşimden?"

"Hayal kırıklığına mı uğrattım seni? Doğru ya, beni bıraktığın o mağarada ölmem gerekiyordu, değil mi?"

Elleri birdenbire kollarıma yapıştı. "Ben seni bırakmadım."

"Sen beni bıraktın!" dedim gözlerimle gözlerine kafa tutarak. "Sen beni bir erkeğin bir kadını bırakabileceği en adi şekilde bıraktın."

Kollarımı ondan kurtardığımda, suratına okkalı bir tokat daha indirmeyi düşündüm. Sonra buna değmeyeceğini düşündüm, bir kez daha yeltenmedim bile. Karşımda elinden oyuncağı alınmış bir erkek çocuğu gibi durmasının nedenini sorguladım sadece. Belki de pişman olmuştu. Belki de, beni son nefesine kadar bir vicdan azabı olarak göğsünde taşıyacaktı.

"Sözlerin beni öldürüyor." Ağır ağır yutkunurken adem elması, dumanın ve kızıl loş ışığın arasından kayıp gitti. "Seni incitmeyi hiç istemedim." Gözleri yüzüme güçlükle tutunuyor gibiydi. Hafızam son birkaç saati silebilseydi şayet, ona inanırdım. Kendime ihanet edeceğimi bile bile inanırdım.

"Biliyor musun?" diye sordum kurbanına son darbeyi indirmek üzere olan azılı bir katil gibi. "Eğer seni tanımasaydım, hayatım boyunca tanıyıp tanıyabileceğim en aşağılık adamın Nicolas olduğunu düşünecektim."

Beni yeniden kollarımdan yakalayıp etrafında çevirirken, ayaklarım şıngırdayan bir şeylere takılmıştı. Ancak kollarımı tutan elleri bu denli yakıcıyken, başımı eğip yere bakamadım. Bedenimi arkasındaki tezgâha yasladı. Sol kolunun belimi kavramasıyla eşzamanlı olarak, kemikli parmakları çenemi buldu. Dağınık saçlarının altındaki göz bebekleri büyümüştü.

"Seni var ya!" diye hırladı yüzüme doğru. Boynunda şişen damarlarından akan kanı öfkeyle fokurduyordu. Bundan emindim. Öfkesi onu kavuruyordu. "Tüm bunları bir başkası söylüyor olsaydı, onun nefesini keserdim!" dedi, az önce yarım bıraktığı cümlesini tamamlayarak. Bronz göğsü sertçe inip kalkarken, dudaklarıma kayan bakışları bir anda kısıldı.

"Öldür, neden öldürmüyorsun?"

Tuzlu su kokan nefesi dudaklarımda esti. Hararetli nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Sana nasıl kıyarım?"

Kolumu tutan elleri gevşedi. Şimdi beni tutmuyor, yalnızca dokunuyordu.

"Sen bana zaten kıymadın mı?"

Sabırsızca gözlerini kapatarak alnını alnıma yasladı. "Mihrimah, ay parçası..." Tenimin ona verdiği azabı derin bir inlemeyle karşılarken, "Böyle konuşma," diye fısıldadı.

"Ante," dedim titreyen dudaklarımın arasından, "bu kadar kötü bir kalbe sahip olduğunu nasıl anlayamadım?"

Dudakları bir yay gibi gerilirken, çene hattı keskinleşti. "Sana böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum." Sıkıntılı bir nefes verdi. Sonra bir şeyler hatırlamış gibi etrafına baktı. Bunu yaparken kolumu yeniden sıktı. "Dinle, buradan hemen gitmen gerekiyor."

Elinden kurtulmaya çalışarak, "Bırak beni!" diye bağırdım. "Şimdi de beni başından savmaya mı çalışıyorsun?"

Beni kollarının arasında aldı ve "Hayır," dedi, "seni yaşatmaya çalışıyorum."

Anlamayan gözlerle yüzüne baktığım sırada ayak sesleri duydum. Beki kendine gelmiş olmalıydı. Ancak benim sakinliğimin aksine Ante aceleci bir tavırla kapıyı işaret etti. "Çık hemen buradan. Çık git!"

Beni kapıya doğru itip kendisi olduğu yerde kalmaya devam etti. Onu ilk kez bu kadar telaşlı görüyordum. Korktuğu neydi? "Ne saçmalıyorsun sen? Bir yere gitmiyorum," diye direttim kollarımı birbirine kavuşturarak. Elini sabırsızca saçlarından geçirdi ve tekrar kapıyı gösterdi.

"Çıldırtma beni Mihrimah! Git diyorum sana!"

Şaşkınca arkamdaki kapıya baktım. Birdenbire neden böyle davrandığını bilmiyordum ama sözünü dinlemeye hiç niyetim yoktu. Ayağımı inatla yere vurdum.

"Gitmiyorum!"

Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı ve çok yakınımızda son buldu. Dumandan dolayı Beki'nin ne tarafta olduğunu göremiyordum. Bu yüzden kapının ağzında durmaya devam ettim. Ta ki duyduğum ses, bana gelen kişinin Beki olmadığını idrak ettirinceye kadar.

"Kız haklı dostum, hiçbir yere gitmiyor."

Talar! Lanet olsun, bu Talar'ın sesiydi! Gayriihtiyari Ante'nin yanına koştum ve beni arkasına gizlemesine izin verdim. Korkuyla Ante'nin kollarına asıldım. Bu yaptığım tam anlamıyla düştüğüm bataklıkta yılana sarılmaktı. Bir an sonra duman ve ışığın arasından Talar'ın iri cüssesi belirdi. En az Beki kadar perişan görünüyordu. Burnu ile kulakları kararmıştı. Tüm bunlara rağmen yayvan dudaklarındaki sinsi gülümseme yerli yerinde duruyordu. Onu saatler önce geride, çok geride bırakmıştık. Üstelik sıkıca bağlıydı. Nasıl olur da şimdi burada olabilirdi?

"Seni son bir kez göreceğimi biliyordum bebeğim," dedi sevinçli bir sesle. "İşte şimdi, keyfim tam anlamıyla yerine geldi."

Talar'ın burada Ante ile ne işi olabilirdi? Aman Tanrım! Şu durumun tek mantıklı açıklaması, işbirliği yapmış olabilecekleriydi. Hızla Ante'den uzaklaşarak tezgâhın diğer tarafına geçtim. Burada kapana kısılmıştım. Kendi ayaklarımla kendi sonuma yürümüştüm.

"Mihrimah buraya gel!" dedi Ante, odayı dolduran tehlikeli bir sesle. Ancak çok yakınımda olmasına rağmen beni kendine çekmek için herhangi bir harekette bulunmadı.

"Pera senden korkmazdı. Şu bakışlarına bak, şimdi ikimizden de korkuyor. Söylesene, kıza ne yaptın Ante?"

Ante yanına gitmeyeceğimi anladığında Talar ile aramızda bir duvar gibi durdu. "Seni uyarıyorum Talar, ona yaklaşma."

Talar kalın ve kısa parmaklarıyla hardal rengi sakallarını sıvazladı. "Bu söylediğine kendin inanıyor musun? Kendi ayaklarıyla buraya geldi. Bence o da ülkemizdeki laneti kaldırmak için yardım etmek istiyor."

Adımlarım korkuyla geriye giderken, soluk borumdan aşağı zehir zemberek bir his akıp gitti. Ante omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı. Gözlerinin siyahından

katran dökülüyordu. Başını keskin bir hamleyle Talar'a çevirirken, sırtında genişleyen kasları kasılarak şişti.

"Eğer ona elini sürmeye kalkarsan, seni parçalara ayırır her bir parçanı köpeklere yediririm!"

Talar ellerini iki yana açtı ve "Hadi," diyerek meydan okudu. "Hadi bana engel ol." Aynı pozisyonda bana doğru yürümeye başladı. O an Ante, Talar'ın ismini öyle bir şiddetle bağırdı ki, kulak zarımın kafamın içinde gürültüyle patladığını hissettim.

"Uzak dur lan ondan! Uzak dur!"

Geriye giden adımlarım, sırtımın duvarla temas etmesi ile son buldu. Hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Korkum etten kemikten olsa, Talar'ın boğazına yapışır, son nefesini verene kadar sıkardı. Ante, öfkeden köpürüyordu. Öfkesinin ateşi, yeri göğü kül edecek kadar kudretliydi. Talar gülümsüyordu. Göğsündeki ateşi cehenneme taşımaya hazırlanıyordu. Yaşayacaklarım, kafamın içinde dönüp durarak midemi bulandırıyordu. Elimi karnıma götürdüm ve yaklaşmakta olan Talar'ın suratına kusabilmeyi diledim. Ancak midem öyle boştu ki, bunun mümkün olamayacağını biliyordum.

"Hayır," diye mırıldandım, kollarım bedenimi sararken. Kendimi Talar'dan koruyabilecek gücüm yoktu. Bu beni mahvediyordu.

Sırtım duvardan kayarak bedenimi yere yığdı. Ante yaralı bir hayvan gibi gerilerek, Talar'ın üzerine atlamak için hamle yaptı. Ancak anlam veremediğim bir şekilde olduğu yere düşüp kaldı. Her şey kötü bir kâbusun hızlandırılmış kareleri gibi önüme düşüyordu. Talar omzuma dokundu. Ante küfürler yağdırarak bir şeyleri çekiştiriyordu. Başımı tezgâhın soluna doğru eğdiğimde, Ante'nin sol ayağındaki prangayı gördüm. Kalın, paslı bir zincirle tutsak edilmişti! Talar beni kollarının arasına aldı. Yitirdiğim takatimle onu itmeye çalışırken, gözyaşlarım etrafı görmeme mani oluyordu.

"Korkma bebeğim, benim için de ilk olacak."

Montumun fermuarını ikiye ayırarak üzerimden çıkardı. Kaba parmakları boğazıma yapıştı ve beni sert bir şekilde yere yatırdı. Aldığım darbe ile kafamın arka tarafı zonklamaya başladı. Ellerim Talar'ın üzerinden kayıp yere düşerken, bakışlarım istemsizce Ante'ye gitti. Ona bakarken, bilincimi yitirdiğimi, gördüklerimin birer halüsinasyondan ibaret olduğunu düşündüm. Biraz ileride, zincirleriyle boğuşan adam Ante değildi. Suratı kıpkırmızı kesilmişti, damarlarını tüm ayrıntısıyla gördüğüme yemin edebilirdim. Omuzları patlayacak kadar şişmiş, kasları genişlemişti. Eğildiğinde, sırtını gördüm. Sırtında açılan iki deliği ve o deliklerden boşalan kanların tüm sırtını kapkara yaptığını...

Talar kazağımı çıkarıp attığı an, Ante ayağını zincirden öyle bir çekti ki, sıyrılan derisiyle birlikte pranga parçalara ayrılarak yere düştü. Yere kanlı adımlarını bıraktıktan sonra Talar'ı üzerimden aldı ve hiç zorlanmadan o koca adamı havaya kaldırarak duvara fırlattı. Hırıltılı solukları üzerime dönerken, kan oturan gözlerine korkuyla baktım. Gözlerinde siyah bir bataklık ve uçsuz bucaksız bir kan gölü taşıyordu.

"Korkma," dedi boğuk bir sesle. Tanrım, bu ses ona ait değildi. "Benden sakın korkma."

Bakışlarım prangadan kurtulan ayağına gitti. Kandan görünmüyordu. "A... ayağın..."

Beni duymamış gibi yerden kazağımı aldı ve belimden kavrayarak doğrulttu. Kazağımı hızlıca giydirdikten sonra, "Değer," dediğini duydum, "senin için değer."

Omuzlarına tutundum ve bu kez korkusuzca baktım gözlerine. "O zaman neden bıraktın?"

"Ben seni bırakmadım." Sesinin tınısı daha kalın ve daha keskindi. Sesi neden bu kadar yabancıydı? "Seni nasıl bırakırım?"

"Ante," dedim gözümden bir damla yaş süzülürken. Kendim için değil, korktuğum için değil, bir başkası için değil, bu yaş sadece onun içindi. "Söyle bana, onun için mi dokundun bana?"

"Bunu sana söyleyemem. Ama bilmelisin, o mağarada yalnızca sen ve ben vardık. Biz vardık ay parçası."

"Hayır," dedim sert bir itirazla. "Bana ihtiyacım olan cevabı vermiyorsun."

"Ağlama." Parmakları tenime tereddütle yaklaştı. Sanki birine yakalanmak üzereymiş gibi hızlıca sildi gözyaşımı. "Nasıl güldüğünü merak ederken, bunu deli gibi görmek isterken, defalarca ağladığına şahit oldum."

"Ante..." dedim çaresizce.

Sonra, ölüm kokan iki kurşun sesi duyuldu. Acı, ayrılık ve hüzün kokan iki kurşun, Ante'nin göğsüne saplanıp kaldı. Kurşunların delip geçtiği göğsüne, kanlar içinde kalmasına rağmen hâlâ beni tutan adama baktım. Veremediği cevap aramızda tuzla buz oldu, başımızdan aşağı yağdı. Titremeye başladım. Zangır zangır, baştan ayağa titriyordum. En üşüdüğüm anda bile titremediğim kadar titriyordum. Kederle titriyordum.

"Şşşt..." dedi, koca bedeni iki büklüm olurken, "Ne dediğimi hatırla, geçecek."

"Hayır," dedim avucumu yarasına bastırarak. "Ne olur, ne olur..."

Yarasına derman olamadan, Talar beni çekip aldı. Avucum göğsünden kayıp gitti. O an anladım ki, biz en başından beri birbirimizin yarasına tuz olmuştuk. Silahını göğsüme, dudaklarını kulağıma dayadı.

"Ona değil, bana inan. Her şey daha yeni başlıyor."

Beni ondan uzaklaştırdı. Sırtüstü yere yatırdığında, bu kez karşı koymadım. Gözlerim, olduğu yere yığılan Ante'deydi. O da yalnızca bana bakarken, gözünden akan bir damla yaş burun çıkıntısından uzun bir yol izleyerek yere

damladı. Öl, ne olursun öl. Bu anı görme, öl. Ante, şimdi öl. Ne olur... Talar bir kez daha kazağımı çıkardığında, o kurşunların bir eşini kalbimde hissetmek istedim. Talar'ın dudakları boynumu gölgeledi, gözlerimi usulca kapattım.

"Bunu yaparsan lanetlenirsin."

Talar'ın nefesi Ante'nin güçlükle çıkan sesine döndü. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Nefesindeki acıyı iliklerime kadar hissettim ama gözlerimi açıp ona bakamadım.

"Beni duydun. Ona elini sürersen lanetlenirsin."

Talar hırıldayarak güldü. "Buna inanacağımı düşünmüyorsun, değil mi? Daha dahiyane yalanlar bulmalısın."

Ante acısını bastırarak öfkeyle inledi. "Alnına bak. Bu kız, o!"

Talar ansızın başımdaki bereyi çıkardı ve kâküllerimi geriye itti. Gözlerini alnıma diktiğinde, oradaki eski yara izine dehşetle baktığını gördüm.

"Siktir! Bu olamaz, siktir!" Ateşe dokunmuş gibi irkilerek geri çekildi.

Ayağa kalktı ve belinden çıkardığı silahını bana doğrulttu. "Mührü kızarmış, biri ona dokunmuş!"

Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Bu bedenimdeki dayanılmaz ağrıların katlanarak artmasına sebep olmuştu.

"Bu şekilde Seplin'in karşısına çıkamaz, ölmeli!"

Seplin... Seplin... Bu, Beki'nin dua ederken telaffuz ettiği isimdi. Ulu Seplin...

"İndir o siktiğimin silahını!" Yarasına bastırdığı parmaklarının arasından siyah kanı sızıyordu. O, azar azar tükeniyordu.

"Hayır, ona zarar veremezsin. Talar, ona bir bak. O kutsal kız Seplin'in kayıp meleği, hatırlıyor musun? Kim zarar verirse, dokunursa, sonsuz lanetin pençesine düşer."

Parmaklarımı alnıma götürüp, yarım ay biçimindeki yara izine dokundum. Kendimi bildim bileli benimle olan bu izin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Küçüklüğümden beri varlığından rahatsızlık duyarak kâküllerimle gizlemiştim. Şimdiyse karşımdaki iki adam, o izle ilgili aklımın alamayacağı şeyler söylüyordu.

Talar başını ellerinin arasına aldı ve tezgâhın etrafını adımlamaya başladı. Şimdi aklından geçenler şeytanın efsunlu düşünceleriyle yarışıyordu. Bakışları tezgâhın üzerindeki tılsımlara kaydığında, ne yapacağına emin olarak onları aldı.

"Ona ben zarar vermeyeceğim. Ama bu, ona zarar gelmeyeceği anlamına gelmiyor."

Silahı beline sokarak beni bileğimden yakaladı ve sürüklemeye başladı. Kapıyı açtığı an yalnızca sütyenle kalan gövdeme vuran soğuk, ölümcül kollarını açmış beni bekliyordu.

"Ona hak ettiği ölümü vereceğim, buna emin olabilirsin Ante. Muhtemelen aynı saniyelerde cehennemde olacaksınız."

Ante dudaklarını araladı, adımı anmak istedi ama bunu yapamadan kuvvetli bir öksürük krizine girdi.

"Ante!" diye bağırdım bedenim verandanın merdivenlerinden sürüklenirken. "Ante... Ante..."

Beni evin arkasına sürükledi ve Ante'yi tutsak ettiği zincirle ayaklarımı bağladı. Zincirlere asılarak bu kez ayaklarımdan sürüklemeye başladığında, karda sürüklenen çıplak sırtımdan kıvılcımlar çıkıyordu. Acı içinde bağırırken, şimdiye kadar şahit olduğum tüm ışıkları gölgede bırakacak kadar ihtişamlı bir ışık gördüm. Beyaz değildi, kırmızı, siyah ya da bildiğim diğer renklerden değildi. Hiçbir isimle tasvir edemeyeceğim o yuvarlak ışık, en tepeden yansıyordu,Ay'dan. Tuhaf bir şekilde sadece bir karışlık yuvarlak bir alanı aydınlatıyordu ve aydınlattığı kar taneleri, gecenin

ortasında birer inci tanesi gibi ışıldıyordu. Talar ışığa bakarak gülümsedi. "Güzel, vakit gelmiş."

Zincirlerimi yere çakılmış kalın bir kazığa bağladıktan sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Son görüşmemizde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Bir süre gözlerime baktıktan sonra ona söylediğim sözleri tekrar etti. "Sen tek kurşunla ölmeyi hak etmiyorsun. Sen, burada donarak öleceksin. Dinle beni, belki aç bir dağ ayısının akşam yemeği olursun. Kulağa hoş geliyor mu?" Başını arkaya atarak gür bir kahkaha attıktan sonra evi işaret etti. "Birazdan dönüş gerçekleşecek. Eğer gebermemişse, bu âna Ante'nin de şahitlik etmesini istiyorum."

Yanımdan uzaklaştı ve dediğini yaparak eve doğru yürüdü. Ayaklarımı zincirden kurtarmak için çekiştirmeye başladım ama öyle sıkı bağlamıştı ki, tek başıma kurtulmam mümkün değildi. Alnımı kazığa yaslayıp bakışlarımı boşluğa bıraktım. Nefesimin sesi karanlık geceye, efsunlu ışığa ilişiyordu. Sessizce olacakları beklerken birtakım sesler duydum. Çok yakınımdan geliyordu. Kulak verdiğimde, seslerin Beki'nin beni ittiği kapının ardından geldiğini anladım. Beki! O hâlâ hayattaydı, Ante'ye yardım edebilirdi. Kendimi buzlu zemine boylu boyunca uzatıp kapıya uzanmaya çalıştım. Parmaklarım kapının yüzeyine temas ediyordu ama itecek kadar yakın değildim.

"Beki," diye fısıldadım. "Beki, orada mısın?"

Ses gelmeyince tırnaklarımı kapıya vurarak yeniden seslendim. "Beki, lütfen... Ante'nin sana ihtiyacı var."

Kapı yavaşça aralandı ve dizlerinin üzerinde duran Beki'yi gördüm. Gözlerindeki kızgınlık, beni yarı çıplak bir hâlde karın üzerinde görmesiyle silinirken, başını uzatıp etrafı kontrol etti. Yalnız olduğumu anladığında dizlerinin üzerinde ilerleyip yanıma geldi ve kolumdan tutarak doğrulmamı sağladı.

"Seni aptal! Her şey senin yüzünden oldu."

Kolumu ondan kurtardıktan sonra kanayan omzuma baktım. "Benim yüzümden öyle mi? İçeride Ante'nin ayine hazırlandığını söylemiştin. Evet hazırlanıyordu. Ama Talar'ın tutsağı olarak!"

Afallayarak yutkundu. "Talar'ın öldüğünü sanıyordum. Onun içeride olduğunu bilemezdim."

"Ama içerideydi ve... ve Ante'yi vurdu!"

Mavi gözleri yakıcı bir acıyla aralandı. Omzundaki yarasına dokundu ve çehresine yayılan pişmanlığı geceye bıraktı. "Yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum." Bunu söylemek dünyanın en acı şarkısını söylemek gibi gelmişti. Ante'nin nefes alıp almadığını bilmemek, neden bu kadar can yakıcıydı? Kara batıp çıkan ayak sesleri duyulduğunda, Beki benden uzaklaştı; onu yaraladığım bıçağı yerden aldı ve hızlıca cebine gizledi.

"Sakın burada olduğumu çaktırma, sessiz kal."

Kendini çıktığı kapının arkasına gizledi ve Talar'ın yaklaşmasını bekledi. Sadece bir dakika sonra Talar, Ante'nin hareketsiz bedenini önüme attı. O güçlü, heybetli, beni tüm kötülüklerden korumaya çalışan adam, Ante, şimdi kanlar içinde, karların üzerinde, dizlerimin dibinde yatıyordu. Ah, Ante... Gözleri bir daha hiç açılmayacakmış gibi kapalıydı.

"Bu oyun burada bitiyor." Talar karlı botlarıyla Ante'yi yokladıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki o göremeyecek. Ama sen şanslısın bebeğim, donmadan önce beni uğurlayabileceksin."

Tılsımları sıvazlayarak Ay'dan yansıyan ışığa aç gözlerle baktı. Ancak bir adım bile atamadan Beki saklandığı yerden çıktı ve elindeki bıçağı Talar'ın ensesine sapladı. Bıçağın çıkış noktası Talar'ın gırtlağıydı. Boğazından akan kanla birlikte bir süre ayakta can çekişirken, ölümünü bir filmin tekrarını izliyormuşcasına tepkisiz ve duygusuzca izledim. Talar'ın cansız bedeni yere yığıldı. Aynı anda Ante,

geceyi önünde diz çöktürecek kadar siyah olan gözlerini usulca araladı.

"Yanılıyorsun Talar, oyun şimdi bitti."

Beki gülümsedi. "Sana katılıyorum."

"Beki, montunu kıza ver ve onu çöz."

Beki'nin bunu yapmayı istemediği her hâlinden belliydi ama Ante'nin sözünü ikiletmedi. Montunu çıkardı ve dizlerime bıraktı. Ardından ayaklarımı zincirden kurtardı. Uyuştuğum için artık soğuğu hissetmiyordum. Yine de montu alıp üzerime geçirebildim. Ay'dan yansıyan ışık dalgalanmaya başladı, akan kanları temsil edercesine kırmızıya büründü.

"Vakit geldi!" Beki eğildi ve Talar'ın hâlâ sıkıca tuttuğu tılsımları ondan aldı. "Ante, seni taşıyacağım."

Ante elini kaldırdı, onu durdurdu ve güçlükle konuştu. "Hayır, dönüş ayini senin üzerinden gerçekleşecek."

Beki darbe almış gibi irkildi, Ante'nin yanına diz çöktü. "Kabul etmiyorum, böyle planlamamıştık."

Ante kanlı parmaklarını göğsüne götürdü. İyi değildi, bunu biliyordum. Tüm o soğukkanlılığına rağmen, Beki'ye ifadesiz bakan gözlerine rağmen, biliyordum.

"Bazen..." devamını getirmek için nefes almak zorundaydı ama başaramadı. "Bazen planlar değişir."

"Değişmek zorunda değil."

"Değişmesini istiyorum."

"Ante, beni dinleme..."

"Beki!" diye böldü sözlerini. Dudaklarından dökülen her kelime, ölüme yenik düşmemek için çırpınıyordu. "Burada beni ikna etmeye çalışarak yalnızca zaman kaybedeceksin. Hadi, git ve gerekeni yap."

Beki bana düşmanıymışım gibi baktı. "Onun için mi?"

Ante ona cevap vermeyi es geçerek göğsündeki elini kaldırdı. Beki'nin çenesi titriyordu. Derin bir nefes alıp du-

rumu kabullenmeye çalışması nafileydi. İki adamın elleri sonsuz bir vedayı taşıyan tokalaşmayla buluştu.

"Ona iyi bak," dedi Ante...

İçim tadını sonsuza dek hatırlayacağım bir acıyla sızladı. Bedenim soğuğu duymuyordu ama kalbim arsızca acı çekmeye devam ediyordu. Beki ayağa kalktı ve aynı düşman bakışlarla beni süzdükten sonra, "Elbette," dedi. "Ona, onu sevdiğini söyleyeceğim. Sonsuza dek..."

Bunu bilhassa benim duymamı istemişti. Anlayarak ve zihnime kazıyarak titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Beki tılsımlarla birlikte ışığın altına geçti ve son kez Ante'ye baktı. Sonra kazağını çıkarıp tılsımları göğsüne bastırdı. İri bedeni, Ay'ın büyülü ışıltısına bürünürken başını yukarı kaldırdı ve bir şeyler söylemeye başladı. Her ne söylüyorsa, başta tek kelimesini bile anlayamamıştım. Sonrasında anladıklarım ise ruhumu bozguna uğratmıştı.

"Değerli hanedanlık ve ulu Seplin, sözlerime kulak verin. Ben Beki Hotec, tılsımları huzurunuza sunuyorum ve sizden affımı istiyorum. Kurban olarak aldığınız Talar Vivet, Sesir Vivet ve..." Titremeye başlayan sesi kısıldı ve birkaç saniye sonra zorlukla konuşmaya devam etti. "Ante Davies'in kanlarını, işlenen günahın bedeli olarak kabul edin."

Işık ansızın buharlaşmaya başladı, zaman başka bir boyuta evrildi. Heybelerinde ölümü getiren dört adamdan biri emeline ulaşarak yeryüzünden silindi. Ante'ye baktığımda, kapanmak üzere olan gözlerini ve beni izlediğini gördüm.

"Yalnız... yalnızca biz kaldık, dedim." Cılız sesimi acı kemiriyordu.

"Yalnızca sen kaldın." Benim aksime sesi kısık ama güçlüydü. "Başaracağını söylemiştim. Birazdan seni bulacaklar."

Bakışlarımı, son anlarında bile eşsiz bir güzelliğe sahip olan yüzünden kaçırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Onları uzak tutan bizlerin varlığıydı. Birazdan seni bulacaklar."

Boğazımda koca bir yumru vardı, konuşamıyordum.

"Burası çok soğuk, bana bir iyilik yapar mısın?"

Boşta olan elimi yumruk yaptım. Tırnaklarım avucumu delmişti, ama bunun acısı da şimdi bana çok uzaktı. Gözlerimi güçlükle yüzüne çevirdim. "Ne, ne yapabilirim?"

Dudaklarının kanına panzehiri olmayan bir zehir bulaşmıştı. Dudakları, zehirli kan rengindeydi. "Başımı dizlerine koyar mısın?"

Bir an, bunu yapabilecek gücümün olup olmadığını düşündüm. Ona kızmam gerekiyordu, gidişinden haz duymam gerekiyordu. Tanrım, neden olması gerekeni hissetmiyordum?

"Eğer istemezsen..."

"Hayır." Boynundan tutarak başını kaldırmasına yardım ettim ve yavaşça dizlerime yasladım. "Oldu mu?"

"Oldu."

Sustu, sustuk. Kelimeler yanlış zamana yenik düşmüştü. Cümleleri ise ölüm gardiyanları esir almıştı. Tek kelime etmeden birbirimize bakarken, gözümden akan yaşlar karanlık sakallarına damlıyordu.

"Bir şey daha isteyeceğim."

Dudaklarımı ısırdım. "Seni dinliyorum."

"Gülümse," dedi iç burkan bir istekle. "Bir kere, yalnızca bir kere gülümse."

Başım omzuma düşerken, dudaklarımı kıvırmaya çalıştım. "Oldu mu?"

"Hayır, olmadı."

"Gülümsemeyi unutmuş olabilir miyim?"

"Hatırladığın zamanlar olacak." Biraz düşündükten sonra, "Belki bir parça çikolatam olsaydı, seni gülümsetebilirdim," dedi.

"Belki," dedim bana çikolata verdiği ânı anımsayarak.

"Asker Jean!"

Her isim bir kayıptı ve onlar henüz bunu bilmiyorlardı. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı.

"Tanrım! Geldiler Ante! Geldiler," diye fısıldadım başımı yüzüne eğerek.

Gülümsüyordu. Gidiyordu. Elimi sakallarına götürdüm.

"Gidiyorsun."

"Gidiyorum."

İri parmakları yüzümü buldu ve beni kendine çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Bana son nefesime kadar unutamayacağım, yaralı bir öpücük verdi. Ellerimiz birbirimizin çehresinde geziniyordu, dokunuşu parmaklarımı kıracak kadar kuvvetliydi. Dudaklarını usulca dudaklarımdan ayırırken, feri sönmüş gözlerini gözlerime mühürledi ve usulca yumdu.

"Seni hatırlayacağım. Ağlayınca kaşına uzanan kirpiklerini, sinirlenince seğiren sol kaşını, dudaklarımın arasında titreyen dudaklarını... Mihrimah, evrenin en tatlı kızı, nefesinin kokusunu hatırlayacağım."

Bedenini ele geçiren duman yoğunlaştı, sırtı gerilerek yukarı kalktı. Görünmez bir güç ellerimizi birbirinden acımasızca ayırıp beni başka bir tarafa savurdu. Gelişi acı, gidişi yıkım doğuruyordu. Sırtında bulunan karşılıklı iki yara bir anda genişledi ve iki devasa siyah kanat belirdi. Onun cansız bedeni, iki siyah ve görkemli kanadın tam ortasında gümüş bir mızrak gibi duruyordu... Kanatları tabutuydu. Varlığı gözlerimin önünden usulca silinirken, acı acı fısıldadım.

"Gözlerinde ölümün en koyu rengini taşıyan adam. Ruhunu kederle ruhuma ilikleyen adam, seni unutmayacağım."

Her şey son bulduğunda, gökyüzünden süzülen siyah bir tüy avucuma düşüverdi. Ante Davies... O gerçek bir melekti.

SONSÖZ

Sevgili Kanlı Ay Tayfası,

Bu yolculuğa üç yıl önce bir kasım ayında başladım; ilk kar tanesi o zaman düştü. Sonra o tek kar tanesini sizinle paylaştım, çoğaldı. Satırlar uzadıkça hep birlikte büyürken, her bir karakter de kalbimizde can buldu ve şimdi onları ellerimizin arasında tutuyoruz.

Beşinci kitabım Kanlı Ay'ı tamamlarken, teşekkür etmek istediğim büyük bir ailem

var. Başta, DuruMavii hikâyeleri kızları, her satırıma duyguyla değen gözler...

Kanlı Ay'ın kitap olması için kendi içlerinde küçük bir savaş başlatan Özlem, Pakize ve Gülşen...

Manevi desteğini her daim hissettiğim canım annem Aysela ve benim öbür yarım, kız

kardeşim Sinem...

Varlığıyla kalbimi ısıtan küçük kızım Duru Nisa...

Duygularınızı Ante ve Pera'ya ileteceğim. İkinci kitapta görüşmek dileğiyle... Bolca sevgiyle ve kitap kokusuyla kalın.

Sizi seven DuruMavii.



PLAYLIST

Lindsey Stirling - Crystallize
Evanescence - My immortal
Daft Punk - Within
Julia Stone - Winter on the weekend
Christina Aguilera - Hurt
Celine Dion - My heart will go on
Pink - Try
Refugee - Oi va voi
Evanescence - Lithium
Metallica - Nothing else matters

KANLI AY

Pera, arkadaş grubuyla kış kampına katılırken
içinde tarifsiz bir huzursuzluk kol geziyordu.

Avrupa'nın en yüksek dağı Mont Blanc'ın, karlı etekleri, kızıl granitleri,
sivri buzulları ve gözalıcı zirvesiyle birlikte bir sürprizi daha vardı.

Büyülü bir evrenden gelen ve kanlı bir görevi tamamlamak için
orada bulunan dört adam.

Neşeli geçmesini umdukları kamp hayatı bir anda rayından çıkarken,
önce en yakın arkadaşının ölümüyle sarsıldı Pera.

Mont Blanc'da hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi.
Neşeli kahkahaların yerini ölüm çığlıkları; sıcak şarap kadehlerinin
yerini soğuk, açlık ve dehşet verici bir kaçış aldı.

Ancak o adamlardan biri, diğerlerinden farklıydı.

Gözleri siyah bir okyanusu anımsatan, tehlikeli ve gizemli adam,
Ante Davies...

"Sakalları, gözleri ve keskin çene hattı...
Çehresini oluşturan her ayrıntı bir hikâye gibiydi.
Ve ben o karanlık hikâyede kaybolmak üzereydim."





KDV'den muaftır.